БОЖИИТЕ ГЕНЕРАЛИ

Робъртс Лиардън

Защо те успяха и защо някои се провалиха?

Съдържание:

БОЖИИТЕ ГЕНЕРАЛИ 1
Препоръки 2
Посвещение 3
Предисловие 4
Предговор 5
Благодарности 6
Въведение 7
ГЛАВА ПЪРВА 8
ГЛАВА ВТОРА 24
ГЛАВА ТРЕТА 43
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА 61
ГЛАВА ПЕТА 79
ГЛАВА ШЕСТА 97
ГЛАВА СЕДМА 114
ГЛАВА ОСМА 135
ГЛАВА ДЕВЕТА 165
ГЛАВА ДЕСЕТА 192
ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА 216
ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА 237

Препоръки

Силата и мощта на Христовото тяло днес не са дошли случайно. Вярно е, че това е работа на Святия Дух, но Той помазва верни и смирени слуги, които да изпълнят Неговите цели. В тази книга Робъртс Лиардън по майсторски начин разкрива в нова светлина и прозрение живота на някои от най-великите герои на вярата. „Божиите генерали" ще ви окуражи и укрепи, за да успеете в това, за което Бог ви е призовал в Своето царство.

Д-р Питър Вагнер: Автор и професор по църковен растеж

Fuller Theological Seminary, Пасадена, Калифорния

Действително имаше голяма нужда от проект, който да събере в една книга житейските истории на големите петдесятни проповедници на двадесети век, и аз съм сигурен, че тази книга ще бъде оценена високо. Радостен съм, че моята майка Еймй Семпъл Макферсьн е поставена сред другите Божии генерали, понеже тя с цялото си сърце служеше като пионер на предните бойни линии за най-великия от генералите, нейния Господ Исус Христос. Оценявам почитта, която тази книга й отдава.

Ролф К. Макферсьн: Президент,

International Church of the Foursquare Gospel, Лос Анджелис, Калифорния

Преди да се появи Робъртс Лиардън, малцина тук бяха чували за Джон Александър Дауи, Мария Удуърт-Етер, Джак Коу и другите. Неговите поучения повлияха дълбоко на младите църкви в Азия. Уроците, които можем да научим от великите съживители на двадесети век — какво допринесе за техните успехи и провали, — са жизненоважни, за да издигнат идното поколение до по-високи духовни височини в началото на едно напълно ново хилядолетие.

Хии Конг: Пастир, City Harvest Church;
Президент,

City Harvest Bible Training Center, Сингапур

Познавам Робъртс Лиардън от неговото юношество. Срещнах го, когато търсеше информация за моя баща Джак Коу Cm., който е един от дванадесетте генерали, изучавани в тази книга. Тогава бях впечатлен от усърдието на Робъртс и днес съм щастлив да видя плода, роден от неговия живот и служение. Препоръчвам тази книга не само заради нейната историческа стойност, но и заради това, че разяснява какво е нужно, за да носиш силата на Бог.

Джак Коу Мл. Международен евангелизатор

Президент, Christian Fellowship, Далас, Тексас

Робъртс Лиардън е един от водещите експерти в Америка относно динамичните изцеляващи служения на деветнадесети и двадесети век. След като почти две десетилетия е издирвал и изучавал най-значимите духовни водачи, чийто живот е бил белязан със знамения, велики дела и чудеса, сега Лиардън представя силен и вдъхновяващ преглед на техните служения. Това е първото единно издание, което разглежда задълбочено тези гиганти на вярата. Това е най-доброто от църковната история.

Д-р Пол Г. Чапъл

Директор, Graduate School of Theology, Oral Roberts University, Тулса, Оклахома

Божиите пионери имат противоречиви характери. Те често бъркат, може би защото в най-добрия случай малцина преди тях са вървели по техния път. Робъртс Лиардън се е справил отлично, осигурявайки добре проучена информация за Божиите генерали: пионерите на петдесятната и харизматичната история. Докато четете тази книга, вашата вяра ще бъде вдъхновена, а междувременно ще научите и някои полезни неща.

Джералд Коутс, Pioneer International

Имаме нужда да преоткрием нашето петдесятно наследство. Водени от желанието да се влеем в чистия поток на Петдесятница, който се простира от страниците на Новия Завет до съживителите на нашия век, ние ще видим как Бог ни довежда до пълния потенциал, който имаме в Него. Робъртс Лиардън е разбрал колко е важно да почитаме онези, които са вървели преди нас, да се учим от техните грешки и да черпим вдъхновение от техните свидетелства. Когато слушах пастир Робъртс да представя материала в тази книга, аз разбрах, че годините, които е прекарал в изучаване живота на тези велики мъже и жени на Бог, са се превърнали в източник на насърчение, наставление и поука за много хора от това поколение. Давам на този труд моята най-висока препоръка, като съм убеден, че той ще промени живота на мнозина и ще възстанови нещо от петдесятния начин на живот, което за много хора е непознато.

Д-р Колин Дай

Пастир, Kensington Temple, Лондон, Англия

Посвещение

Искам да посветя тази книга на следните хора:

На моите помощник-пастири Лари и Кати Бърдън и на хората от моето събрание Embassy Christian Center в град Ървин, Калифорния. Искам специално да ви благодаря за вашата вярност, вашата лоялност и вашата надеждност. Искам да знаете, че ви смятам за един от най-добрите подаръци, които Бог ми е дал заедно със Своето призвание.

На пастирите Хии и Сън Конг и събранието в City Harvest Church в Сингапур. Искам специално да ви благодаря за насърчението и за много специалното приятелство, което имаме с вас. Вашето общение е много важна част от моя живот. Страхотно е да бъда официален член на вашата църква, въпреки че съм на хиляди мили разстояние! На пастири Ричард и Гейл Перинчийф и тяхното събрание в Spirit Life Christian Center във Флорида. Искам специално да ви благодаря за вашето вярно приятелство през всички тези години. Искам да ви благодаря и за единството, което имаме в нашето небесно призвание – сякаш винаги става така, че проповядваме в една и съща страна по едно и също време! Чудесно е да служа сред нациите с вас, както и да бъда считан за ваш приятел.Приятели, никога не трябва да спираме да преследваме изпълнението на нашето висше призвание от Бог!

Предисловие

Искам да препоръчам моя скъп приятел и колега-служител Р. Лиардън заради неговия принос в прогласяването на великото движение на Бог чрез служенията на Неговите истински генерали. Тази книга ще ви разкрие тяхната сила и техните слабости. Ясно е, че това не е дело на човек, но на Святия Дух на Живия Бог. Тя ще ви покаже, че Бог не е зависим от това, което ние сме или притежаваме, а от това, какво Той може да направи от нас! Докато четете тази вдъхновяваща книга, вие ще си спомните, че Богът на Илия е и ваш Бог - също толкова, колкото бе Бог на другите генерали от миналото. Така че вземете сега Библията си и прочетете Евреи 11:1-12:2, преди да се впуснете в това пътешествие в историята. И ще видите, че истината е една навсякъде. Бог винаги е имал Свои генерал – „Защото мнозина са призовани, но малцина са избрани“ (Матей 22:14). Бог не иска да забравяме това днес, когато ще видим много нови генерали да излизат на бойното поле. Така че нека винаги да гледаме към „Исус, автора и усъвършителя на нашата вяра“ (Евреи 12:2). Този труд, в буквалния смисъл на думата, е предопределен да бъде духовна класика. Той ще ви покаже, че дори и най-малкият, на пръв поглед незначителен човек може да бъде използван от Бог. Коментарите на Робъртс са силни и практични и ще ви изпълнят с велика надежда за победа. Божиите генерали са диаманти в пръстта - най-често неуки, необразовани според човешките стандарти - и все пак съдове, които Бог е разпознал, притежаващи уникалните черти, които Той би могъл да използва, ако те биха се посветили на своето призвание. А ти би ли го направил?

Д-р Морис Серуло, Президент

Morris Cerullo World Evangelism, Сан Диего, Калифорния

Предговор

Робъртс винаги е гладувал да разбере призванията на великите мъже и жени на Бог. Като негова майка аз видях духовния му глад да се развива по два начина.

Първо, когато беше малко момче, интересът на Робъртс порасна, понеже моята майка му разказваше толкова много истории за велики служители и техните лагерни събрания, на които тя е присъствала. Нейните описания бяха живи и динамични и почти от всяка история тя извличаше урок, който да проповядва.

Второ, когато беше на дванадесет години, Господ му се яви и го инструктира да изучава живота на великите мъже и жени на Бог. Господ му каза, че това интензивно изследване ще бъде важна част от подготовката му за служение.

Веднага след това посещение от Господ Робъртс започна изучаването. В нашия дом вече имаше атмосфера на задълбочено учене. Аз самата посветих много години на своето образование, докато децата растяха, и вече имах добре подбрана библиотека. Изглежда, съчетанието между влиянието на майка ми и моето усърдие да уча предаде на Робъртс това, от което той имаше нужда в този час. Помня многобройните нощи, в които всеки от нас стоеше над книгите, подчертавайки пасажи.

Робъртс започна да се рови във всяка попаднала му книга, която се отнасяше до движенията на Бог. Щом срещнеше име в книгата, той търсеше всичко, което можеше да намери за този човек. Ако в процеса на проучване откриеше, че човекът е починал, той издирваше най-близкия жив роднина или приятел. Благоволението на Бог върху живота на Робъртс беше толкова очевидно. Той винаги получаваше интервюта от тези хора и неизбежно имаше възможност да развива лични контакти с тях. Те сякаш даваха на Робъртс всичко, за което той помолеше - предмети, снимки или книги.

Хората никога не показваха някакви страхове или опасения относно изследването на Робъртс. Помня един конкретен случай, когато той беше в гимназията. Върнах се вкъщи от работа и открих, че по някакъв начин Робъртс се бе свързал с някого отвъд океана, който имаше голямо желание да му помогне да проучи живота на съживители и реформатори като Ивън Робъртс и Джон Уесли. Колкото повече ги изучаваше, толкова повече врати се отваряха пред него. Той се покоряваше на Бог, така че вратите трябваше да се отворят. Когато други хора, които търсеха същите неща, чуеха, че Робъртс е получил дадени материали, те питаха: „Как получи тези неща?" Той отговаряше просто: „Само помолих."

През годините, когато Робъртс изследваше живота на генералите, аз бях студентка и служител в Oral Roberts University. Робъртс прекарваше много време, изучавайки материалите в Изследователския център за Святия Дух.

Той работи там две летни ваканции, като помагаше, когато имаха нужда от него. Когато служителите в ORU видяха огромния брой материали, които Робъртс сам беше събрал, те бяха много учудени. Предложиха да ги купят. Всъщност, той дори прие предложението им, но аз се възпротивих. Днес тези материали се намират в Библиотеката за реформаторите и съживителите към неговия Библейски колеж.

Желанието на Робъртс да знае и разбира живота на тези мъже и жени беше толкова чисто, колкото и усърдно. Ясно си спомням, че когато на шестнадесетгодишна възраст той за първи път застана зад амвона, неговото проучване беше завършено. Робъртс беше изпълнил своята задача. Той нямаше формално образование, нямаше връзки, нямаше опит. Той просто се покори на Бог. Беше верен на това, което бе поставено пред него, и тази вярност узря в международно призвание. За мен това е такова свидетелство за човек, който не само осъзна сезона, в който живееше, но също така го и завърши.

Робъртс вероятно винаги ще продължава да изучава живота на Божиите генерали. Това все още е част от неговото призвание. Сега служението има изследователски отдел, който е отговорен да продължи проучването от мястото, където Робъртс го остави, когато влезе в своето призвание да помогне на нациите да се приготвят за завръщането на Господ.

Карол М. Лиардън,

Изпълнителен вицепрезидент, Roberts Liardon Ministries, Ървин, Калифорния

Благодарности

Искам лично да благодаря на двама души:

На моя редактор Денис Къмингс и на директора на моя Изследователски отдел Лоуръл Макдоналд. Като тим ние нагазихме сред безкрайни изследвания, интервюта, писане и редакции, за да съберем тази книга и да и вдъхнем живот. Вие двамата ми помогнахте да изпълня жизненоважна част от моето призвание на земята. Благодаря ви, приятели.

Въведение

Когато бях почти на дванадесет години, Господ ме посети във видение. В това видение Той ми каза да изучавам живота на големите проповедници, да науча за техните успехи и провали. От този ден нататък аз отделих голяма част от моя живот, за да изучавам историята на Църквата.

Когато прочути личности извън църковния свят починат, хората започват да разглеждат техните естествени постижения. Но аз вярвам, че когато си заминат лидери в тялото на Христос, Исус иска да погледнем не само към това, което те са постигнали в естествения свят, но какво са допринесли за Христовото тяло. Ние не си спомняме лидерите, за да ги възхваляваме или критикуваме, а за да бъдат те пример за нашия живот.

„Генералите", описани в тази книга, са хора. Техните истории оформят една сборна картина на живота такъв, какъвто е. Не съм представил никой от тях като съвършен свръхчовек. Разказал съм за техните сълзи, техния смях, техните успехи и провали. Те всички са били преследвани, лъгани, предавани, клеветени, но също така почитани, величани и подкрепяни.

Но преди всичко, аз съм се опитал да разкрия тайната на силата в техните лични призиви за служение – как действаха те, какво вярваха и какво ги мотивираше да ПРОМЕНЯТ за Бог хората от своето поколение.

Провалите в живота на тези велики мъже и жени дебнат да поразят и нас. Но, от друга страна, техните успехи ни предизвикват и очакват да бъдат отново постигани. Няма нищо ново под слънцето. Ако нещо е ново за теб, то е, защото ти си нов под слънцето. Изисква се нещо повече от желание, за да изпълниш волята на Бог.

Изисква се духовна сила. Докато четеш тези глави, позволи на Божия Дух да те поведе на едно пътуване, разкриващо областите от твоя живот, които имат нужда от внимание или трябва да бъдат покорени. Тогава реши, че твоят живот и служение ще бъдат духовен успех в това поколение, който ще благослови нациите на земята за слава на Бог. Робъртс Лиардън

ГЛАВА ПЪРВА – Джон Александър Дауи

„Изцеляващият апостол"

Ще посмее ли да се моли за дъжд?... Ако го направи и не завали, тогава той не е Илия. Ако не го направи, значи се страхува, а това е дори по-лошо. Най-накрая проповедникът падна на колене зад амвона. Никога преди това хората в събранието не бяха следвали молитвите му с толкова напрегнато внимание. „Боже, Татко наш, ние видяхме опустошението на тази страна, погледни на нея сега в Своята милост и изпрати дъжд..." Изведнъж главният старейшина спря... После каза: „Бързо се прибирайте по къщите си, защото се чува шумът на изобилен дъжд." Но беше твърде късно. Точно преди събранието да се разотиде, заваля проливен дъжд. Малцина от нашето поколение днес знаят за завладяващото и драматично служение на Джон Александър Дауи. Без съмнение този човек успя да разтърси света в края на миналия век. Той изведе пред обществото видимата Църква на Живия Бог - преди всичко в областите на божественото изцеление и покаянието. Независимо дали някой е съгласен с д-р Дауи или не, няма съмнение, че неговата невероятна история е пример за непоклатима вяра и силно видение. Документирано е, че Александър Дауи е обърнал милиони към Бог. Въпреки че неговото служение е имало трагичен край, рядко нечия мисия е била по-здрава и животворна. Неговото апостолско служение е променило света. То само се е възпротивило и надделяло над отстъпничеството и унинието, ширещи се по онова време между двата океана, доказвайки по неоспорим начин, че Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги. Изправен срещу лицемерен и враждебен клир, безмилостна и злословеща жълта преса, кръвожадни банди и непреклонна градска администрация, Д-р Дауи е носил своята апостолска мантия като корона от Бог, а своето гонение – като почетен орден.

ПОВЕЧЕ ОТ ОБИКНОВЕН

Джон Александър Дауи е роден на 25 май 1847 година в Единбург, Шотландия. Неговите вярващи родители г-н и г-жа Джон Мъри Дауи го кръстили според това, което вярвали, че той ще стане, като порасне – „Джон", което означава "чрез милостта на Бог" и "Александър"- "помощник на хора". Родил се е в бедност и човек би имал нужда от очите на вярата, за да види онова, което бъдещето е пазило за това малко дете. Въпреки, че е посещавал училище не редовно поради често боледуване, малкият Дауи бил пример за голяма интелигентност и ентусиазъм. Неговите родители го обучавали и му помагали, понеже имали надежда за неговото призвание. Младият Дауи участвал активно в техните молитвени събрания и изучаването на Библията. Те никога не го изолирали от служението и го обичали силно. Това родителско доверие било ключов елемент от неговата ранна основа. Още на шест годишна възраст малкият Дауи прочел Библията от кора до кора. Дълбоко убеден от прочетеното, той развил силна омраза към употребата на алкохолни питиета. По това време в Шотландия се надигал призив към въздържание и дори без да осъзнае

ръката на Бог върху себе си, той се включил в кампаниите срещу злоупотребата с алкохол и подписал декларация, че няма да приема спиртни питиета.Дауи продължавал да чете Библията и да придружава своя баща на т. нар. проповеднически пътувания. По време на едно от тях той попаднал на едих смирен уличен проповедник на име Хенри Райт. Докато слушал изложението на Евангелието, младият Дауи предал своето сърце на Исус Христос. На седем годишна възраст Дауи получил своя призив за служение. Но все още не знаел как да откликне на него.Когато бил на тринадесет години, Джон и неговите родители напуснали Шотландия за едно шестмесечно пътуване до Австралия. Веднъж озовал се в тази нова страна, Джон започнал да се издържа, като работел за своя чичо в обувния бизнес. Скоро напуснал чичо си и започнал да работи на най-различни места – все черна работа. Още тогава неговите колеги забелязали, че той е повече от обикновен млад бизнесмен. Не след дълго Дауи станал помощник на един от съдружниците във фирма с годишна брутна печалба от над два милиона долара. През годините, прекарани в „изграждане на кариера", Бог непрестанно му говорел. Неговото сърце непрекъснато го подтиквало да се отдаде изцяло на служението. Той осъзнал, че в Библията има много истини, пренебрегвани от духовенството по онова време. Една от тях било божественото изцеление. И той осъзнал нуждата от нея на собствения си гръб. Дауи бил болнаво дете. Той страдал от „хронична диспепсия", дълбоко нарушение в храносмилането, белязало него и неговото юношество. Но след като прочел за волята на Бог относно изцелението, Дауи помолил Господ и бил напълно освободен от болката. И това божествено проявление било само предвестник на откровението, което предстояло да дойде в живота му. Накрая, на 21 години, той взел окончателно решение да откликне на призива на Бог. Взел парите, спестени от заплатата, и започнал обучението си при частен учител, за да се подготви за служение. Петнадесет месеца по-късно Дауи напуснал Австралия, за да се запише в Единбургския университет и да учи в Свободното църковно училище. С основни специалности теология и политология той бил далеч от модела за добър студент поради несъгласията си с професорите и техните доктрини. Той блестящо оспорвал техните вяли тълкувания. Джон Дауи имал невероятен глад и жажда за Словото на Бог. Той четял постоянно и имал фотографска памет. Това му дало пълно превъзходство над неговите преподаватели, що се касае до същност и точност. Докато бил в Единбург, Дауи станал „почетен капелан" на Единбургската университетска болница. Именно там той имал уникалната възможност да бъде близо до най-добрите хирурзи на онова време и да сравнява техните диагнози със Словото на Бог. Но докато пациентите лежали безпомощно под въздействието на хлороформа, Дауи чувал тези хирурзи да споделят пред студентите колко недостатъчни са техните медицински познания. Точно тогава той осъзнал, че те не могат да изцеляват, а могат в краен случай единствено да прибягнат до премахване на заболелите органи, надявайки се това да помогне. Той видял много операции да завършват фатално. Докато слушал тези професори-медици да изповядват, че те само напипват в тъмното, и докато наблюдавал

техните експерименти, Дауи развил силна неприязън към хирургията и лекарствата. Мнозина днес все още обвиняват Дауи за това, че отричал медицината. Но нека подчертая, че по негово време медицинското лечение е било много примитивно, а той бил един от малцината, имали привилегията да надникнат зад кулисите. Бил свидетел как лекарите давали големи надежди на пациентите, а насаме признавали, че не знаят нищо. Видял бедни жертви да дават нечувани суми с надеждата да бъдат излекувани, а в резултат ставали все по-зле. Той мразел лъжата, затова потърсил друг отговор. И когато започнал публично да се обявява срещу тяхната измамлива практика, обвиненията му се оказали верни. Докато учел в Единбургския университет, Дауи получил телеграма от баща си в Австралия. В отговор той бързо се завърнал вкъщи, за да се освободи от всякакво наследство в семейния бизнес, поради любовта си към служението. Понеже изоставил всичко и се завърнал толкова бързо, той бил притиснат финансово, но решил да не позволи тези трудности да го спрат и се заклел да изпълни мисията на своя живот. Той щял да отдаде цялото си време да служи като посланик на Бог. Скоро Дауи приел поканата да стане пастир на една конгрешанска църква в Алма, Австралия. Задълженията му били разделени между няколко църковни събрания. И както може да се очаква, смелите му проповеди предизвикали смут и противоречия в църквата. Бързо се надигнало гонение срещу него и някои открито изразявали възмущението си от острия му стил на служене. Дауи бил мечтател и преследвал мечтите си, но въпреки многобройните му усилия не успял да изкара хората от унинието им. Въпреки че се нуждаел от църквата финансово, той предпочел да си подаде оставката като пастир, понеже чувствал, че да продължава с тях е губене на време. Джон Александър Дауи бил реформатор и съживител. Хората с този тип призвание трябва да виждат резултати заради огъня на Бог, който гори в тях толкова силно. Той обичал хората, но посвещението му към истината го карало да се съсредоточи само върху онези, които биха откликнали. Скоро след неговото напускане му предложили да стане пастир на друга конгрешанска църква, този път в Менли Бийч. Там бил радушно приет, но още веднъж бил смутен от липсата у тях на покаяние и чувствителност към Словото на Бог. Все пак Дауи останал пастир на това събрание. То било малко и му оставало време да се обучава и да търси насока за бъдещето. През цялото време Дауи продължавал да има натрапчиво безпокойство в своя дух. То знаел, че е човек с мисия, но нямал представа къде и как да изпълни тази мисия. Започнал да копнее за по-големи събрания и скоро се появила възможност да стане пастир на една по-голяма група в Нютон, предградие на Сидни. И така през 1875 г. Дауи отново се преместил. По това време той не знаел, че това щяло да го доведе до откровението, направило служението му известно по целия свят.

„ЕЛА БЪРЗО! МЕРИ УМИРА...”

Докато бил пастир в Нютон, в региона избухнала чумна епидемия, най-вече в покрайнините на Сидни. Хората умирали толкова бързо, че всички били

сковани от уплаха и страх. Само за няколко седмици на новата си длъжност Дауи трябвало да води над четиридесет погребения. Изглеждало сякаш болест и смърт дебнат зад всеки ъгъл. Цялата тази трагедия така пронизала сърцето му, че той започнал да търси незабавно решение на проблема. Знаел, че отговорът може да бъде намерен в Словото на Бог. Можете сами да усетите болката и трагедията на младия пастир от собствените му думи*: „Седях в моя кабинет в конгрешанската църква в Нютон, предградие на Сидни, Австралия. Сърцето ми скърбеше, понеже бях посетил повече от тридесет човека от моето паство, лежащи болни на смъртно легло и бях хвърлил пръст върху тленните останки в над четиридесет гроба за по-малко от няколко седмици. Къде, о, къде беше Онзи, който изцеляваше своите страдащи деца? Изглеждаше сякаш никоя молитва за изцеление не достига до ухото Му и все пак аз знаех, че ръката Му не се е скъсила... Понякога, докато говорех на опечалените думите на надеждата и утехата, които имаме в Христос, аз сякаш чувах с ушите си подигравките на триумфиращите демони. Болестта, уродливото отроче на своя баща Сатана и на своята майка – греха, омърсяваше и разрушаваше... и нямаше кой да избавя."„Седях там, навел глава от скръб за моите страдащи хора, докато горчивите ми сълзи облекчиха пламналото ми сърце. После помолих за някакво послание... Тогава вдъхновените от Святия Дух думи в Деяния 10:38 застанаха пред мен в бляскава светлина, разкривайки Сатана като Оскверняващия, а Христос, като Изцелителя. Спрях да плача, сърцето ми бе укрепено, аз видях пътя за изцеление... казах: „Боже, помогни ми сега да проповядвам Словото на умиращите наоколо и им открий как Сатана все още осквернява, а Исус все още освобождава, понеже Той е същият и днес." „Силен звън и няколко също толкова силни удара по външната врата... Бяха двама задъхани пратеници, които казаха: „Ела бързо! Мери умира. Ела и се моли." ... Излетях от къщата, без дори да си взема шапката, втурнах се гологлав по улицата и влязох в стаята на умиращото момиче. Тя лежеше там стенейки, скърцайки със зъби в агонията на тази борба с разрушителя... Погледнах я и моят гняв се разпали..."„Случи се по странен начин... мечът, от който се нуждаех, беше все още в ръцете ми... и аз никога няма да го оставя. Лекарят, добър християнин, тихо сновеше напред-назад из стаята... След малко той застана до мен и каза: „Господине, не са ли тайнствени Божиите пътища?" „Божия път!... Не, господине, това е дяволска работа и е време да призовем Този, който дойде, за да „разруши делата на дявола"."*Обиден от думите на Дауи, лекарят излязъл от стаята. Дауи се обърнал към майката на Мери и я попитал защо го е повикала. Като разбрал, че иска молитвата на вяра, Дауи коленичил до леглото и извикал към Бог. В същия миг момичето вече лежало неподвижно. Майката попитала дали дъщеря й е мъртва, но Дауи отговорил: **„Не, все още е жива. Треската премина."** Скоро малкото момиче вече седяло в леглото и се хранело. Тя се извинила за това, че е спала толкова дълго и възкликнала колко добре се чувства. И докато присъстващите благодарели на Господ, Дауи влязъл в стаята на нейните брат и сестра, молил се за тях и те били изцелени в същия миг. От

този момент нататък епидемията била спряна, поне що се касаело до събранието на Дауи. Повече нито един член на паството му не умрял от болестта. И това откровение сложило началото на великото изцелително служение на Джон Александър Дауи.

СВАТБЕН ЗВЪН

Скоро след като получил забележителното откровение за божественото изцеление, Дауи започнал да мисли за евентуален партньор. Щом го направил, открил, че е влюбен в първата си братовчедка Джийни и че нямало да бъде щастлив без нея. След доста противоречиви разговори с членовете на семейството се стигнало до съгласие двамата да се оженят. И така на 26 май 1876 г. двадесет и деветгодишният Джон Дауи се оженил за Джийни и двамата заедно започнали своята забележителна мисия. Първият им син, Гладстоун, се родил през 1877. Но Дауи се излъгал в някои хора относно финансовите въпроси и попаднал в големи парични затруднения. Така че Джийни и Гладстоун били изпратени да живеят при нейните родители, докато положението се пооправи. Разбира се, това решение предизвикало още по-големи противоречия, поради недоверието на родителите й в техния зет. Все пак дори в това време на трудности и несигурност Дауи останал човек с божествено видение. Сред хаоса той бил верен на предстоящото дело и писал на своята любима съпруга: **„Мога да видя това бъдеще много по-ясно, отколкото да разплета тайните на непосредственото настояще."** Всяко служение има бъдеще. Но ние трябва да вярваме в това бъдеще, иначе никога няма да направим първата стъпка. Като Дауи ние трябва да решим да държим здраво Словото на Бог и да се борим за това, което ни принадлежи на земята. Винаги ще има временни неуспехи, но ние определяме дали ще останем в този проблем вечно. Въпреки че сме призовани, трябва непрекъснато да воюваме срещу духовното зло, изпратено да унищожи нашето видение и да ни обезкуражи. Божиите ангели може да помагат, но войната за нашата съдба е наша лична отговорност и трябва да я спечелим ние.

СТИГА ТОЛКОВА РЕЛИГИЯ!

По това време Дауи взел безпрецедентното решение да напусне деноминацията, към която принадлежал. Той нито можел да разбере, нито да работи с нейното студено и лениво ръководство. А горял от желание да прогласява посланието на божественото изцеление из целия град. Неговите събрания били нараснали и по големина надхвърляли над два пъти техните събрания. Но те били слепи за успеха му и той постоянно трябвало да се бие с политиките и теологията на „буквата на закона", които заплашвали да охладят вярата му. Заради враждебността, показана от деноминационните лидери, Дауи трябвало постоянно да се отбранява. В едно писмо до съпругата си, съобщаващо за неговото решение да започне самостоятелно служение, Дауи написал, че политическата система на деноминационната му църква: **„... убива инициативността и живеца, прави от хората деноминационни марионетки, дори по-лошо, прави ги светски**

мислещи и ги оставя напълно сухи и в по-голямата им част безполезни – добри кораби, но лошо управлявани и ужасно претоварени със светски мисли и апатия." Дауи стигнал до извода, че съживление може да има, ако църквата бъде събудена. Той прегледал огромните възможности, стоящи пред него. Разгледал залинялата църква от една страна, хвърлил поглед и към невярващите извън нея. Тогава взел решение, че достигането на големите маси от хора навън ще предизвика по-голяма ревност за Исус Христос. Затова спрял да се труди сред присмиващите се. И така той бил решен неговата мисия да достигне забравеното и загиващо население на града с откровението, че Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги. През 1878 г. Дауи напуснал деноминацията си и наел Кралския театър в Сидни, за да започне независимо служение. Стотици хора пълнели театъра, за да слушат неговите силни послания. Но още веднъж липса на средства спряла работата му. Въпреки че тълпите били големи, много от хората нямали финансови доходи. Единственият изход, който Дауи виждал, бил да продаде своя дом заедно с обзавеждането, да инвестира парите в работата и да се премести в по-малка сграда. След като направил това, работата процъфтяла. В едно послание той описва това свое решение: **„Нямаше ги вече моите красиви мебели и картини, но на тяхно място дойдоха мъже и жени, които бяха доведени при нозете на Исус чрез продажбата на земните ми притежания."** В своя жар Дауи не обръщал внимание на силната опозиция, надигнала се срещу него. Той разпалено осъждал всяко зло на своето време и сформирал група, която да разпространява литература по целия град. Тези брошури предизвикали яростно гонение, преди всичко от страна на местните пастири. Въпреки това Дауи останал безмилостен в отношенията си с ленивото духовенство. Той не пестял и по-резките думи, като им отговарял, че **„не счита, че имат право да изискват каквато и да било информация за действията му, нито пък зачита тяхното мнение".** На един служител той отговорил: **„Смятам вашия отговор за точно толкова нищожен и некомпетентен, колкото и служението ви... Ако само знаех кой е разпространил тези „противни поучения" сред вашето стадо, щях със сигурност да го похваля, че е избрал добра почва за това..."** Призивът на Дауи включвал и това да се справя с неморалността. Здравото отстояване на моралните норми обикновено върви ръка за ръка със силното изцелително служение. (Грехът причинява много от заболяванията и увреждания.) Дауи смълчавал своите критици с толкова проницателна острота, че това ги накарало тайно да се съберат и да планират как да го унищожат. И така всичко било нагласено за привидно неуязвимия Дауи.

ОТКЛОНЯВАНЕ ОТ ПРИЗВАНИЕТО

Дауи бил апостол, който не е имал пълното разбиране за този кабинет. Помазанието, което носел, пронизвало тогавашните религиозни теокрации, но едва ли някой освен него го е разбирал. В резултат на това той приел погрешно някои области на авторитет, дошли със страстта на неговия кабинет. Една от тях била областта на политиката. Дауи придобивал все по-

силно национално влияние като лидер. И така, виждайки неговия потенциал и знаейки позицията му, Въздържателската общност го поканила да се кандидатира в изборите за парламент. Първоначално той бил против. Но по-късно променил мнението си, като мислел, че на политическата сцена би придобил по-голямо влияние, и решил да се включи в надпреварата. Обаче на изборите Дауи претърпял голямо поражение. Местните вестници, които били силно засегнати от служението му, го атакували с всички възможни средства. Политиците и алкохолната индустрия платили нечувани суми, за да бъде той охулен и победен. В тези избори Дауи наранил своята църква и навредил на служението си. Дауи е бил движен от толкова силни духовни копнежи, че потърсил естествен начин за тяхното изпълнение. Мога само да гадая защо е предприел този ход. Може би защото църковният свят не е приемал истината достатъчно бързо, за да го задоволи. Каквато и да е била причината, той е сбъркал времето и плана на Бог за своето служение. Трябва да разберем, че Бог има едно централно място, откъдето се задвижва всеки аспект на нашия живот. Това е областта, наречена „време". От тази единствена дума зависи дали даден живот ще продължава напред с Бог или не. Тя определя дали цели нации ще напредват или изостават духовно. Животът в Духа си има време, също както и естественият живот. Затова за нас е жизненоважно да следваме водителството на нашия дух. Трябва да се научим, че невинаги е добре да правим нещо само защото изглежда правилно. Този вид покорство идва само след време, прекарано в молитва и ходатайство. Политиците и политическата сцена никога не са донасяли радикална промяна в света, нито са успявали да наклонят везните било в полза на Църквата, било към правителството. Само хора, чиито сърца са променени от Евангелието, могат да преобразят гражданските закони и правила. Политиците са, за да намерят компромис и да угодят на хората. Апостолският кабинет изявява Словото на Господ и оттам нататък хората сами избират дали да се съобразят с него и да го последват. Апостолското служение и политиката не се смесват. Дауи със своето призвание никога не е трябвало да навлиза в политическия живот. Също така по време на предизборната кампания Дауи пренебрегнал своето поръчение да проповядва божествено изцеление. Той просто се отклонил от призванието си, за да преследва личните си амбиции, мислейки, че така ще достигне повече хора. В резултат на това той прекарал останалото време в Австралия в тъмнина и безплодие.

ХОРАТА ИДВАХА ОТВСЯКЪДЕ

Най-накрая Дауи се покаял и през 1880 започнал отново да проповядва посланието на божествено изцеление, като в резултат на това бил изключително благословен физически и духовно. Дарбите на Духа започнали да се проявяват в живота му и откровенията изобилствали повече от всякога. Заради неговото духовно покорство хиляди били изцелени чрез служението му. Гонението се засилило дотам, че враговете му от престъпния свят планирали да поставят бомба под бюрото му. Тя трябвало да избухне късно вечерта, когато Дауи все още работел в

кабинета си, но той чул глас: „Стани, тръгвай!" Когато за трети път чул същите думи, Дауи грабнал палтото си и си отишъл вкъщи, за да довърши работата си. Броени минути след като прекрачил прага на своя дом невредим, бомбата в кабинета му избухнала. През 1888 Дауи усетил помазание да посети Америка, а след това вероятно и Англия. Това се осъществило през юни същата година, когато той минал под Голдън Гейт Бридж – моста, прекосяващ залива на Сан Франциско. Вестниците разнесли вестта, че Дауи се е отправил към Америка и че хора от всички краища на Калифорния идват, за да бъдат изцелени. От сутрин до вечер хората препълвали залите в очакване да се срещнат с Дауи, а той се молел само за един човек. Този реформатор се молел за болните по уникален начин. Той твърдо вярвал, че никой не може да дойде за изцеление, ако не е новороден и не се е покаял напълно за стария начин на живот, противен на Евангелието. Той обикновено бил възмутен, ако усетел каквато и да било любов към света у някой, дошъл, за да бъде изцелен. В резултат на това през ранните години на служението си той се молел за много малко хора. Но тези, за които се молел, били моментално изцелявани.

ИЗОСТАВЯЙКИ БОЖЕСТВЕНОТО

Скоро Дауи започнал изцелителни походи по цялото калифорнийско крайбрежие. По това време той се срещнал с Мария Удуърт-Етер, жената с велико изцелително служение. Но между тях възникнало противоречие и Дауи открито се противопоставил на нейния начин на служене. Вярвам, че това е било трагична грешка от негова страна. В своя живот общуваме с много хора, с някои взаимоотношенията са непринудени, с други дори интимни, но най-важни за Божието царство са божествените взаимоотношения. Когато Бог те призове, независимо дали става въпрос за петкратно служение или не, Той прибавя и божествени взаимоотношения с хора, които да ти помагат да ходиш здраво с Него. С мнозина може да имаме приятелски и непринудени взаимоотношения, но божествените са малко. Обикновено човек може да ги преброи на пръстите на едната си ръка. Мисля, че Дауи и неговото семейство са пропуснали страхотна възможност да развият една божествена връзка с Мария Удуърт-Етер. Поради някаква причина, вероятно гордостта на „мъжа служител", Дауи разпъвал на кръст Етер при всяка удобна възможност. Веднъж той посетил нейно събрание, качил се на сцената и заявил, че служението й било от Бог. Но по-късно забравил това водителство на Духа и се обявил срещу нея. Дауи се ядосвал на начина, по който Етер служела, понеже не го разбирал. Но той никога не отделил време да поговори откровено с нея на четири очи. Неговите служителски „предпочитания", иначе казано любимият му „стил на служене", го накарали да прекрати взаимоотношенията си с Мария. Етер също имала откровение за божественото изцеление, но била по-опитна в сътрудничеството си със Святия Дух. Тя също така имала духовната здравина да съветва Дауи и можела да го научи как да живее от своя дух, докато тялото му в същото време си почива. Дауи имал проблем в тази област. Понякога в своята страст той работел четиридесет и три часа

без прекъсване. Чрез Мария той е можел да се сприятели с други с подобна вяра и призвание, от което би спечелило собственото му служение. Но не го направил. В резултат на това Дауи трябвало да се задоволи с приятелствата с някои свои последователи, вместо онези божествени взаимоотношения, които е можел да има с други лидери. Мисля, че е интересно да се отбележи, че Дауи се срещнал и разговарял с прочутия по онова време самозванец Якоб Швайнфурт, който твърдял, че бил Исус Христос. Той също предизвикал на открит дебат известния атеист Робърт Ингерсол. Но никога не отишъл да разговаря със сестра Етер. Не пропускайте божествените взаимоотношения в своя живот. Винаги ще има съработници, но дадените от Бог приятелства са малко и се срещат рядко.

НАЙ-СЕТНЕ ДОМ

Срещу Дауи започнало да се надига яростно гонение от страна на ревниви служители. Но той вече бил натрупал много опит в изкуството да се справя с опозицията. На фона на гонението изпъкнали неговото превъзходство и здравина. Той никога не обръщал внимание на противниците си, освен ако те не застрашавали непосредствено изпълнението на неговата мисия. Дауи обиколил Америка и накрая избрал да се установи в Иванстун, Илинойс, край Чикаго. Чикагските вестници злобно се нахвърлили срещу него, наричайки го фалшив пророк и шарлатанин. Те дръзко обявили, че той не е желан в Чикаго. Но никоя от техните атаки не поклатила Дауи. Той останал на мястото, което избрал, и служел там, където чувствал, че е воден да отиде. Веднъж, докато говорел на едно изцелително събрание в Чикаго, той бил призован да се моли за една жена, умираща от фиброзен тумор. По онова време Чикаго бил вторият по големина град в Америка. Силни зли духовни влияния управлявали града и Дауи бил заинтересован да установи управлението на служението си именно там. Така че, той решил чрез молбата на тази жена за изцеление да изпита дали да започне работа в града или не. Според лекарите туморът на жената бил с размерите на кокосов орех и бил засегнал различни части от тялото й. Когато Дауи се молил за нея, тя била изцелена в същия миг. Всъщност изцелението било толкова забележително, че няколко чикагски вестника публикували историята. След случилото се той вече бил сигурен и установил международния център на служението си в града. Неговото намерение не се харесало на враговете му, но какво от това? Световният панаир щял да започне след броени месеци, така че Дауи построил малка дървена „барака" пред входа му. Той я нарекъл Сионска шатра и от нейния връх се развявало знаме с надпис: Христос е всичко. Службите продължавали денонощно. Въпреки че началото било скромно, тълпите растели непрекъснато и скоро хората трябвало да стоят навън в снега, за да зърнат чудотворните изцеления, които се случвали вътре. Също както се случило и в Австралия, Дауи отворил вратите на Чикаго чрез божественото изцеление. Никой човек преди или след него не е успявал така да завладее цял град. И все пак през тези ранни години Дауи преживял най-голямата битка в своя живот. Той демонстрирал Божието Слово със сила и от това

медиците и религиозните църкви пострадали финансово. Така че, вестниците в настървението си направили един списък на хора, включително и служители, готови на всичко, за да спрат и парализират служението му. Но никой не успял да опетни делото му. За тяхно изумление постоянните статии и невъздържаните клевети само правели работата му да процъфтява.

ДРУГ ДОМ – ЗАТВОРЪТ!

По това време вече стотици хора пристигали в Чикаго, за да посетят службите на Дауи. В резултат на това възникнал проблем с настаняването им, затова Дауи отворил няколко къщи, които нарекъл Домове на изцеление. Там онези, които идвали, за да бъдат изцелени, можели да намерят подслон и да си почиват между отделните събрания в Сионската шатра. Веднъж дошли там, те можели да слушат Словото, докато тяхната вяра порасне дотам, че да получат пълното проявление. Но вестниците, най-вече Chicago Dispach, били безмилостни, като нарекли домовете „приюти за душевноболни" и продължили да публикуват всякакви лъжи за тях. Враговете на Дауи мислели, че в лицето на тези домове са намерили слабото му място. Така че в началото на 1895 г. те го арестували по обвинение за „незаконно практикуване на медицина". Това очевидно не било вярно, тъй като Дауи бил последният човек, който би разрешил употребата на лекарства в домовете му. Той наел великолепен адвокат, който обаче го съветвал само за правната страна на въпроса. Така че Дауи решил сам да се защитава в съда, понеже никой не можел да обясни неговото призвание по-точно от самия него. Превъзходната риторика на Дауи не могла да предотврати несправедливата присъда на съда. Въпреки задълбочената му аргументация, съдът му присъдил глоба. Но те съвсем не очаквали, че той щял да се отнесе до по-висше съдилище, заплащайки за това повече, отколкото бил размерът на глобата. Когато направил това, по-висшият съд обявил за несправедливо решението на първия съд и отменил присъдата. Градът се надявал, че Дауи ще се обезкуражи, ако продължават да го арестуват и глобяват. Така че, до края на същата година той бил арестуван стотина пъти. Въпреки жестокото преследване той никога не се обезкуражавал. Гонението изградило голяма издръжливост в неговия характер. Всъщност, преследването и угнетението от страна на неговите врагове правело делото му да процъфтява. Злото винаги ще се опитва да преследва силата на Бог. Дауи обаче бил свръхестествено сигурен и закотвен в своя божествен авторитет. Свръхестественото никога не прекланя глава пред естественото.

ЛИСТИ НА ИЗЦЕЛЕНИЕ

Опорочавайки напълно съдебната система, враговете му решили да отнемат пощенските привилегии на неговите издания. През 1894 г. бюлетинът на Дауи «Листи на изцеление» вече се разпространявал ежеседмично по целия свят. Той бил пълен с поучения и свидетелства за изцеления. Съвсем естествено този бюлетин му бил много скъп. Дауи

нежно го наричал „Малкият бял гълъб". Верен на своя стил, Дауи не пестял резките думи. Той горещо изобличавал греха и разкривал злото И така най-засегнатите от публикациите му видели в това още една възможност да унищожат неговото служение. Бюлетинът „Листи на изцеление" също така предупреждавал своите читатели за бездейните и контролиращи деноминации. Хората обичали драматичния и прям начин, по който говорел Дауи. Мнозина желаели да кажат същите неща, така че гледали на него като на техен глас. Дори и онези, които го мразели, четели бюлетина, за да видят какво има да каже. В резултат на това тиражът бързо растял. Много от неговата подкрепа и служение били приписвани именно на това издание. Директорът на пощите в Чикаго бил предан католик. И за да отнемат пощенските му привилегии, враговете на Дауи дали на този човек да прочете една от неговите проповеди, която развенчавала безпогрешността на папата. Директорът на пощите естествено бил засегнат и премахнал второкласните привилегии на изданието му, принуждавайки Дауи да плаща четиринадесет пъти по-голяма сума! Но Дауи никога не се предавал. Той платил новата цена и помолил читателите си да пишат до столицата Вашингтон относно тази несправедливост. Всички, които го подкрепяли, откликнали на призива и той незабавно получил разрешение да се срещне с Генералния директор на пощите във Вашингтон. Веднага след като Дауи разказал своята история и показал злонамерените лъжи, отпечатани в чикагския вестник, правителството на Съединените щати осъдило вестника и неговия главен редактор. Всъщност през 1896 същият този главен редактор, един от най-яростните противници на Дауи, бил осъден по отделно обвинение, хвърлен в затвора, превърнат в публично зрелище и унищожен завинаги. Докато бил във Вашингтон, Дауи получил и разрешение за среща с президента Уилям Макинли. Той окуражил президента за молитвите му, докато е на поста, и Макинли сърдечно му благодарил. Напускайки Белия дом, Дауи споменал пред неговия екип, че се бои за живота на президента. По късно той помолил своите последователи да се молят за безопасността на президента, тъй като той не бил охраняван добре. Но въпреки пророческите предупреждения на Дауи, на 6 септември 1901 в Бафълоу, Ню Йорк президентът Макинли бил прострелян. Той починал осем дни по-късно – третият президент на Съединените щати, убит в покушение.

„СИОН ДОЙДЕ"

В края на 1896 Дауи вече имал голямо влияние в град Чикаго. Неговите врагове били или мъртви, или в затвора, или си мълчели. Местните полицаи, които някога го арестували, сега били негови приятели, готови да го пазят винаги, когато ги помолел за това. Политическите управници, включително и кметът, били избрани от хората на Дауи. За божествено изцеление се проповядвало на всеки ъгъл. Дауи разделил града на части и изпратил във всяка от тях екипи, наречени „Седемдесетте", за да проповядват Евангелието. Скоро в Чикаго едва ли можело да се намери човек, който да не бил чул евангелското послание. Всяка седмица Дауи се

молел за хиляди да получат божествено изцеление. Сади Коуди, племенница на Бафълоу Бил Коуди, била изцелена по чуден начин, след като първо прочела един брой на „Листи на изцеление”. Сред други забележителни изцеления били тези на Аманда Хикс, братовчедка на Ейбрахам Линкълн; д-р Лилиан Йеоманс; преп. Ф. А. Грейвс; съпругата на Джон Г. Лейк и тази на един конгресмен. Чрез своята апостолска мантия Джон Александър Дауи буквално управлявал Чикаго за Исус Христос. Той нает най-голямата аудитория в града за шест месеца и преместил голямата Сионска шатра там запълвайки нейните шест хиляди места на всяка служба. Сега най-сетне Дауи можел да осъществи мечтата, която отдавна таял в сърцето си - да основе църква на апостолски принцип. Желанието на неговия живот било да върне учението и основата на ранната църква от книгата Деяния. И така, през януари той организирал първата си конференция и положил основите. Църквата била наречена „Християнска католическа църква", където „католическа" означавало „всемирна" и по никакъв начин не била свързана с Римокатолическата църква. Дауи не позволявал това дело да се разгласява като „нещо ново". Той гледал на него като на „възстановяване" на принципите, които тялото на Христос било загубило. Теологията му била добра, понеже предупреждавала, че ако нещо е „ново", тогава то е „погрешно". След няколко години Християнската католическа църква на Дауи вече наброявала десетки хиляди. Аз вярвам, че без съмнение всичките пет служения, изброени в Ефесяни 4 и днес все още са „живи и здрави" (виж стихове 11-13). Апостолският кабинет не бе премахнат със смъртта на първите дванадесет. Бог не позволи Неговият план за Църквата да умре заедно с плътта на апостолите. Неговите новозаветни принципи остават в сила до Неговото идване. Те не са зависими от човешките идеи и теология, нито пък обещанията Му стават невалидни, когато някои хора започнат да се нервират. Имало е още много апостоли освен първите дванадесет и днес все още Бог призовава хора в този кабинет.Ефесяни 2:20 казва, че основите на Църквата са изградени на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Исус Христос. С апостолския кабинет идва голяма власт и аз вярвам, че Бог суверенно избира и екипира онези, които искат да работят в него. Но винаги е имало недостатъчно знание за служението на този кабинет. Вярвам, че Дауи е бил суверенно избран и екипиран за апостол. И не вярвам, че служението му се е провалило, понеже е приел да служи в апостолски кабинет. Но мисля, че поради липса на знание и разбиране той е имал неправилна представа за духовното действие на своя кабинет. И смятам, че това само по себе си е било основният духовен недостатък, накарал го да злоупотреби със своя авторитет. По времето, когато била основана църквата на Дауи, се случили и някои интересни събития. Този период бил наречен „Златните години на Сион". Последвали три спокойни години на благоденствие и влияние. По това време Дауи направил своите тайни планове за специалния си град. Знаейки, че подобно начинание би предизвикало любопитство, той отклонил вниманието, провъзгласявайки „Свята война", и обявил предстоящо послание, озаглавено „Доктори, лекарства и дяволи". Той рекламирал посланието със седмици и заглавието предизвикало немалко

вълнения. И докато вниманието на враговете му било отклонено от всичко това, Дауи тайно наел агенти на недвижимо имущество, които да проучат земя на шейсет километра северно от Чикаго за построяването на град. След като те намерили малко над 26000 хектара край езерото Мичиган, Дауи се облякъл като скитник, за да не бъде разпознат, и огледал мястото. И преди неговите врагове да разберат какво става, земята била закупена и били направени решителни планове за построяването на град Сион, Илинойс. Дауи представил градоустройствените планове на Новогодишната нощна служба на 01.01.1900 г. Качествата му на бизнесмен при основаването на Сионската поземлена инвестиционна асоциация спечелили похвалите както на неговите хора, така и на света. Били очертани границите на отделните квартали и строенето на домовете започнало. Земята не можело да бъде продавана, вместо това тя била давана под наем за период от хиляда и сто години. Условията на договора изрично забранявали притежаването и употребата на тютюн, алкохол и свинско месо в пределите на града. За период от две години били издигнати къщи и градът започнал да придобива своите очертания.

„КОМПЛЕКСЪТ НА ИЛИЯ"

Въпреки че неговата морална утопия очевидно процъфтявала, хората близо до Дауи забелязали промяна. В Сион назрявали проблеми. Нямало вече време за проповядване на божествено изцеление, понеже всичките усилия на Дауи били съсредоточени в управляването на града. Той смятал себе си за Главен старейшина на град Сион. Управлението на града трябвало да бъде изцяло в неговите ръце. Изниквали все нови и нови проблеми, които хитро го отклонявали от неговия първоначален призив за служение. По това време някои служители отишли при Дауи и го провъзгласили за предсказания в Библията Илия. Отначало Дауи категорично отричал техните думи. Но те продължавали да „кънтят в ушите му". И така след известно време Дауи сам заявил, че сякаш чувал глас: „Илия трябва да дойде, а кой, ако не ти, върши делото на Илия?" Накрая Дауи до такава степен се отклонил от Божия план за своя живот, че приел тази идея и я провъзгласил за истина. Той вярвал, че е Илия. Дори стигнал до там, да вярва, че с построяването на други градове като Сион край всеки голям град в Америка, би събрал пари, за да строи край Ерусалим. Той планирал да подкупи турците, мюсюлманите и евреите, за да превземе Ерусалим за Исус, така че Той да установи там Своя град през Милениума. Дауи бил напълно заблуден. Скоро проповедите му били сведени просто до заклеймяване на неговите врагове. Той изнасял и „лекции" върху политически възгледи, като в същото време агитирал слушателите си да инвестират повече в изграждането на града. Не приемал съвети от никого освен относно дребни дела. Той премахнал всички ограничения, които биха контролирали или възпрепятствали плановете му.

ПРОВАЛЪТ НА MADISON SQUARE

Онова, което някога било битка с гонението срещу Словото на Бог, сега се превърнало в лична война, целяща да запази личното ниво на влияние на Дауи. Именно гонението някога задействало мантията на неговия апостолски кабинет, но сега той се борел да запази своето собствено влияние и успех. И това го унищожило. Един твърде тъжен пример за суетата на Дауи в тази насока било онова, което се случило по време на „Посещението на Ню Йорк". Епископът на методистката църква и редакторът на нейния деноминационен вестник д-р Бъкли поискали среща с Дауи. И така той им дал аудиенция, като мислел, че е успял да ги убеди напълно в широката си подкрепа и одобрение. Но се лъжел. Според статията на Бъкли, излязла във вестника, Дауи бил „в лунната страна, граничеща с лудостта, където понякога се раждали широки, но кратковременни движения". Бъкли също така добавил: „Независимо дали го вярва или не, той не е нищо друго освен просто още един самозванец." Вбесен Дауи наел парка около Madison Square и въпреки че бил притиснат финансово, осигурил осем влака, които да доведат хиляди от неговите последователи в Ню Йорк. Щом пристигнал, той планирал да се присмее над двамата мъже, като демонстрира силата, която все още притежавал. Онова, което някога било вдъхновено от божественото водителство, сега било сведено до своеволието на Дауи. Това било изцяло в плътта. Реагирал, провокиран от болката и емоционалната рана, и сега бил решен да покаже своето отмъщение. Събитието се провалило напълно. Въпреки че хиляди пристигнали с Дауи, хиляди други дошли, като имали друг план. Те изпълнили парка и щом Дауи се изкачил на сцената, за да говори, започнали да се разотиват по алеите. Гледката ужасно объркала Дауи и му попречила да говори това, което бил приготвил. Като цяло градът Ню Йорк останал в пълно неведение относно каквото и да е, случило се на това събрание. Сякаш Бог смълчал вестниците и показал милост към слугата си.

ЗЛОЩАСТНИЯТ КРАЙ

По това време град Сион бил съсипан финансово. Така че Дауи се опитал да избяга, като предприел скъпо околосветско пътуване. Но в много от градовете не бил приет добре. Именно по време на това пътуване неговият влак спрял в град Помона, Калифорния. Имало голяма суша в областта и никакъв дъжд не бил валял в продължение на осем месеца. Така че репортерите укорявали Дауи, припомняйки му, че Илия се молил да завали по време на суша в Израел и последвал дъжд. И ако той е Илия, със сигурност би могъл да направи същото и за Калифорния. Дауи действително се молил за дъжд в края на службата и преди тълпата да успее да се разотиде, завалял проливен дъжд. Напускайки Калифорния, Дауи направил планове за една нова авантюра, която да постави началото на „Сионска колония". Той се надявал, че това ново начинание ще изплати дълговете на първото. Но вече губел сърдечната подкрепа на своите финансово съсипани и разочаровани последователи. Те не можели да не забележат бедността, в която били изпаднали, докато Дауи живеел в разкош, давал пищни приеми и предприел околосветско пътешествие.

Някои казват, че Дауи си построил град, защото бил изморен от гонението. Но помоему това не звучи правдоподобно. При все че е бил много помазан и изпратен от Бог, изглежда, Дауи е имал слабост към властта и успеха. Сам той казва за себе си: **„Да станеш апостол не е въпрос на издигане, а по-скоро на снижаване... Не мисля, че съм достигнал дълбочината на истинското смирение... истинското снижаване и самоотричане, необходими за високото положение на апостол."** Исус никога не ни е заповядвал да строим селища. Исус ни е заповядал „Да идем", а не „Да се сгушим един до друг". Дори „комуната" в Деяния на апостолите не просъществува дълго (Деяния 2:44-47; 5:1-10). Групата бе ударена от гонение и те се разпръснаха до краищата на земята (Деяния 8:1). Защо? За да може да бъде изпълнено Великото поръчение, записано в Матей 28:19-20. Ние трябва да сме светлина на света и да прогонваме тъмнината на Сатана. Не бихме могли да извършим подобен подвиг, ако сме се сгушили заедно. Най-голямото изпитание за един лидер не е в областта на гонението, въпреки че мнозина падат именно там. Мисля, че една от най-големите примки се крие зад властта и успеха. Никога не трябва да си мислим: „Това е то! Успяхме!" и да започваме да се разпореждаме с личната си власт и успех, които сме получили от Бог. Успехът води със себе си множество възможности и авантюри. Ако се оплетем в богатия избор, който идва с успеха, и пропуснем да изградим нашата духовна издръжливост, може да се изгубим във „вихъра". Не можем да намерим мир с миналото, използвайки силата на настоящето. С всяко ново издигане трябва да изграждаме нашата твърдост и издръжливост. Ето защо някои църкви достигат дадено ниво и се задоволяват или провалят. Лидерите стават твърде заети с различни възможности и пропускат времето и енергията да развият както себе си, така и хората си за следващите височини в Бог. Успехите ще ни следват винаги, когато се покоряваме на Бог. Така че не се бойте от успеха! Но за да се отнасяме правилно към успехите, трябва да държим себе си в силата на Духа, да слушаме за Неговата насока – не нашата. Единствено чрез силата на Духа и глада за Бог ще бъдем способни да продължим в онова, което Бог ни е говорил, проправяйки пътя към следващото ниво. Скоро Дауи провъзгласил себе си за Първи апостол на обновената църква на последното време, отказал се от последното си име и се подписвал като „Джон Александър, Първи апостол". Но малко след този му „акт на самозванство" получил удар на платформата, от която проповядвал за последен път. И докато се възстановявал извън Сион, в града било организирано събрание, на което Дауи бил отстранен от управлението. Той оспорвал решението със сетни сили, но така и не успял да се върне на поста си. Било му позволено да изживее последните си дни в Къщата Сило, негов дом в продължение на много години. Дауи поел към вечността на 09.03.1907 г. Смъртта му била засвидетелствана със следните думи на съдията В. В. Барнс: „през последната нощ, която Джон Александър прекара на тази земя, той отново бе духом на тази платформа и говореше на събраните множества от свои хора. Той проповядваше тази нощ и мислеше, че го прави пред събраните хиляди. Докато поучаваше вечните истини... той се унасяше отново в сън,

като се събуждаше от време на време и продължаваше с проповядването на старото евангелско послание. Последната песен, която изпя, докато навън вече се развиделяваше, бе 'Аз съм воин на кръста'. Тогава околните се вслушаха за последните му думи, които бяха: 'Милениумът дойде. Ще се върна отново за хиляда години.' Това беше последното нещо, което каза, последното изречение, което произнесе." Как е възможно толкова велик живот да завърши така тъжно? Има ли отговор? Отново мисля, че отговорът се крие в основно неразбиране на духовни принципи. Дауи е бил духовно назначен от Бог за град Чикаго – и той го завладял. Докато живеел в града и изпълнявал божествената си задача, началствата и властите не са могли да го докоснат. Но, изглежда, Дауи е напуснал Чикаго поради собственото си желание за власт и е дал на дявола свобода да унищожи живота му. Щом напуснал града на своето призвание, врагът отнел чрез измама неговото световно влияние, убил член от семейството му, разбил брака му, унищожил и него самия, поразявайки тялото му с „всевъзможни болести". Ние трябва да останем с първоначалния помазан план на Бог за нашия живот и да оставим Той да ни предостави възможностите, за да го изпълним. Може би Дауи е трябвало да построи църкви и Библейски училища, вместо град. Тази възможност е щяла да вкара хиляди в служение чрез неговото божествено влияние. Дауи отишъл при Господ с мир. Онези, които са били при него до края, разказват, че той се бил върнал към вярата от ранните си години. Мнозина дори свидетелстват, че станал внимателен, любящ човек, който изглеждал сякаш огромно бреме е паднало от плещите му. Град Сион, щата Илинойс, съществува и днес, но управлението му е разделено между много братя „... тъй като сам човек никога не би могъл да заеме мястото на д-р Дауи".

ЕДИН ГОЛЯМ УРОК

Гордън Линдзи, официалният биограф на Джон Александър Дауи и основател на „Христос за всички нации" в Далас, Тексас, описва служението на Дауи като „най-големия урок в историята на църквата". Неговият живот е пълен с живи, поучителни подробности, що се касае за служителя. Уроците, които бихме могли да научим, не целят да компрометират или критикуват този велик човек на Бог. Неговите лични проблеми трябва да бъдат разграничени от Божието призвание. Джон Александър Дауи е останал в историята като самозванец и все пак той е бил призован от Бог гений. Дори отклонил се в своята грешка, той пророкувал идването на радиото и телевизията в нашето поколение. Имал е провали, но от влиянието му са се родили много велики хора на Бог. Служението му ни е дало Джон Дж. Лейк, великия апостол на Южна Африка; Ф. Ф. Босуърт и неговия брат Б. Б. Босуърт, чиито живот и служение са родили големия надденоминационен колеж „Христос за нациите" в Далас, Тексас; Реймънд Т. Ричи, неуморим изцеляващ, евангелизатор и Чарлз Паръм, „Бащата на Петдесятница", чието Библейско училище в Топека, Канзас ни въведе в още едно движение на Духа. Много други имаха големи радиопрограми и мощни мисионерски служения. Без съмнение Дауи е успял да направи Библията жива за

милиони хора. Той бил инструмент, използван от Бог да възстанови ключовете към божественото изцеление и откровението за покаянието на едно хладно и апатично поколение. Ако има поука от провала в неговия живот, то тя гласи: Никога не се отклонявай от онова, което Бог ти е заповядал да извършиш на земята. Без значение на колко си години, твоето поколение не е преминало, докато не напуснеш земята и не отидеш на небето. Така че, ако Бог ти е заповядал да изпълниш някакво поръчение, направи го свой първи приоритет, докато си жив.

ГЛАВА ВТОРА – Мария Удуърт-Етер

„Проявленията на Духа“

*Господ ми е дал специална мисия – да донеса дух на единство и любов...» Във всяка страна Бог издига хора, които се впускат за повече от Него и казват: «Ела и ни помогни. Ние искаме духа на любов. Ние искаме чудесата и знаменията.“*От Деяния на апостолите до сега в петдесятната история не е имало човек, чрез който Божият Дух да се е проявявал повече, отколкото чрез Мария Удуърт-Етер. Тя е била невероятна жена с видение и духовна сила. Изправяла се е пред жестока опозиция, издигала е малката си ръка и е позволявала на Святия Дух да разпростира огъня Си. Сестра Етер е живяла в областта на Духа като мощен съд на божественото ръководство и свръхестествените проявления. Тя е била верен приятел на Небето, избирайки да загуби земната си репутация, за да спечели небесна. Мария е родена през 1844 г. в една ферма край Лисабон, щата Охайо. Била новородена на 13-годишна възраст по време на Третото голямо пробуждане. Проповедникът, който я довел до Господ, се молил животът й да бъде “запалено светило”. Но едва ли е предполагал, че това малко момиче, за което току-що се бил молил, щяло да стане бабата на Петдесятното движение, разпространило се по целия свят. Мария веднага чула Божия призив и посветила живота си на Господ. По късно тя щяла да напише за призванието си: **„Аз чух гласа на Исус да ме призовава да изляза по пътищата и шубраците и да прибера изгубените овце.“** Но едно нещо я спирало – била жена, а по онова време на жените не им било разрешено да проповядват. В средата на XIX в. жените дори не можели да гласуват по време на националните избори, така че всички се мръщели на жената-проповедник. А да си *неомъжена* и в служение не можело да става и дума. Така че, Мария премислила нещата, които Господ й бил казал, и решила, че за да изпълни призванието си, ще трябва да се омъжи за мисионер. И така, тя планирала да продължи обучението си, после да постъпи в официален колеж, за да се подготви. Но трагедия сполетяла сплотеното й семейство. Баща й бил убит, докато работел на полето в тяхната ферма, и тя незабавно се върнала, за да подпомогне издръжката на семейството. Така надеждите й да получи официално образование били разбити и тя се примирила с това, което мислела за нормален християнски живот.

“АНГЕЛИ ВЛЯЗОХА В СТАЯТА МИ...”

По време на гражданската война Мария срещнала П. Х. Удуърт, който се бил завърнал от фронта, ранен в главата. След кратък период на главозамайващо ухажване тя се омъжила за бившия войник. Те опитали да се занимават със земеделие, но всичките им усиля били напразни. Сякаш всичко се проваляло. С течение на времето Мария станала майка на шест деца. Така че, тя се опитала да се примири с нормалния живот на съпруга, а Господ продължавал да я призовава. Но тя, завладяна от ролята си на съпруга и майка, не можела да откликне на призива. Нейният мъж нямал никакво желание за служение, тя имала да отглежда шест деца и самата била болна. Тогава истинска трагедия сполетяла дома им. Те загубили пет от шестте си деца поради болест. Мария успяла да се вземе в ръце след този ужасен период, но съпругът й никога не могъл напълно да се възстанови след преживяното. Тя се опитала да му помогне, докато отглеждала единствената им оцеляла дъщеря. През всичкото това време тя нито веднъж не се огорчила срещу Бог, нито закоравила сърцето си в резултат на загубата. Но Мария имала нужда от отговор за незатихващата болка в нейното сърце, породена от трагедията, сполетяла семейството. Отказвайки да се предаде, тя започнала да изследва Словото на Бог. Така открила, че жени били използвани от Бог из цялата Библия. Тя прочела пророчеството на Йоил, че Божият Дух щял да се излее върху мъжете и жените. Но Мария погледнала към небето и казала: **„Господи, не мога да проповядвам. Не знам какво да говоря и нямам никакво образование.“** Все пак тя продължила да чете и да открива истини в Божието Слово, докато се борела с призива си. По-късно щяла да напише: **„Колкото повече изследвах, толкова повече неща намирах, които ме осъждаха.“**Тогава Мария получила голямо видение. Ангели влезли в стаята й. Отвели я на запад, над прерии, езера, гори и реки, където видяла дълго и широко поле със златисто жито, полюшвано от вятъра. При вида на тази гледка тя започнала да проповядва и видяла как житните класове започнали да падат на снопи. Тогава Исус й казал, че „точно, както падали житата, така и хората щели да бъдат поваляни", докато проповядва. Накрая Мария осъзнала, че никога нямало да бъде щастлива, докато не се покори на призива. В отговор на това велико видение от Бог, тя смирено отговорила „да" на Неговото призвание върху живота й и Го помолила да я помаже с великата Си сила.

„Ж~Е~Н~А" НЕ ОЗНАЧАВА „С~Л~А~Б~А"

Много жени, които четат тази книга са призовани от Бог да проповядват. Приели са видение и помазание от Божия Дух да отидете и да освобождавате хората. Бог ви е говорил за божественото изцеление, освобождението и свободата на Духа. Така че, никога не позволявайте религиозен дух да смълчи това, което Бог ви е говорил. Религията обича да потиска жените и техните служения, особено младите. Трябва да се научите да се покорявате на Бог, без да задавате въпроси. Ако Мария бе откликнала още в своята младост, вероятно децата й нямаше да умрат. Не казвам, че Бог е убил децата й. Но казвам, че когато ние явно се противим

на Бог, нашите действия отварят врата за дявола. Неговата работа е да разрушава. Работата на Бог е да дава живот. Така че се научете смело да се покорявате на Бог. Смелостта донася Божията сила и ще смълчи във вашето присъствие обвинителите ви. Също така е добре да намерите някои здрави жени със стабилни служения, от които да се учите, и позволете на тези думи на сестра Етер да ви окуражат: **„Скъпа моя сестро в Господ, докато слушаш тези думи, позволи на Духа на Христос да дойде върху теб и да ти даде желание да извършиш работата, дадена ти от Господ. Крайно време е жените да позволят на своята светлина да свети. Да извадят талантите си, които гният скрити, да ги използват за славата на Бог и да извършат с мощта си всичко, с което биха се захванали, като разчитат на силата на Бог, който е казал: „Никога няма да те оставя!" Нека не се оправдаваме със слабостта си. Бог ще използва слабите неща на света, за да засрами мъдрите. Ние сме синове и дъщери на Всевишния Бог. Не трябва ли да почетем нашето висше призвание и да направим всичко, на което сме способни, за да спасим онези, които са в долината на сянката на смъртта? Не изпрати ли Той Мойсей, Аарон, Мириам да бъдат ваши водачи? Варак не посмя да срещне врага, без Девора да бъде до него. Господ избра мъже, жени и деца според своето желание - Анна, Олда, Ана, Фива, Наркис, Трифена, Перси да, Юлия, Мариите и сестрите, които се трудеха с Павел. Нима не подобава на жените днес да се трудят на Христовата нива и лозе, както някога?"** Потърси Божия Дух сам за себе си. Ако си призован, ще отговаряш за това. Покори се на Бог, без да задаваш въпроси. Той ще уреди останалото.

ТЕ ПЛАЧЕХА ИЗ ЦЯЛАТА КЪЩА

Мария започнала своето служение най-напред между хората, сред които живеела. Тя нямала и най-малка представа какво щяла да им каже. Бог й бил казал, че само трябва да отиде и че Той щял да и даде думите. И Бог изпълнил обещанието Си. Щом Мария за първи път се изправила да говори пред хора (повечето били нейни роднини), тя отворила устата си и присъстващите започнали да плачат и да падат на пода. някои станали и избягали навън, задавени в сълзи. След това Мария станала много търсена на това място. Няколко църкви я помолили да дойде и да съживи хората в техните събрания. Не след дълго разширила своето служение на запад, водела девет съживления, проповядвала двеста проповеди и основала две църкви, където над сто човека посещавали всеки път неделното училище. Бог почел Мария и й дал бързо да навакса изгубените години. Веднъж имала събрания в град на име Девълс Ден (Дяволска бърлога). Дотогава никой служител не бил имал успех там и хората дошли, за да се подиграят и на нея. Те очаквали да видят как тази жена евангелизатор скоро ще избяга смазана и победена. Но жестоко се лъжели! Сестра Етер била жена, но не била за подценяване. Тя знаела ключа към успешното духовно воюване и усърдната молитва, отключваща небесата. Три дена Мария проповядвала и пеела. Никой не бил докоснат. Накрая, на четвъртия ден, тя

упражнила своя духовен авторитет чрез ходатайство и разкъсала демоничните началства над Дяволската бърлога. Тя се молила Бог да се прояви с могъщата Си сила и да разчупи строгата формалност на хората. Същата вечер хора сред присъстващите плакали и се покайвали пред Бог. Това било най-голямото проявление на Божието присъствие, което градът някога бил виждал.

ОПУСТОШАВАЩА СИЛА

Ние не сме призовани да се предаваме. Призовани сме да се покоряваме на Бог на всяка цена и да оставим нашият успех да затвори устата на критикуващите ни. Ако изглежда, че си стигнал до трудно място в своя живот или служение, недей да хленчиш и да се оплакваш. Не се оправдавай. Моли се! Обясненията и оправданията ограбват нашата здравина и сила. Недей да поклащаш глава и да бягаш. Използвай авторитета, който ти е даден чрез Исус, и събори демоничните сили, които връзват хората. Чрез молитва влез в своя авторитет и освободи Божия Дух да работи в сърцата на хората. Сестра Етер се грижела за своя дух чрез молитва, произвеждайки непобедима здравина. Тя била известна като съживителят, който може да отваря градове.

ТЕ ДОЙДОХА, ВИКАЙКИ ЗА МИЛОСТ

Сестра Етер прокара пътя за петдесятните проявления, с които така сме свикнали в днешното движение. Когато проповядвала в една църква в Западен Охайо, която била загубила силата на Бог, Етър разбрала значението на видението, което имала за сноповете. Тъкмо в тази църква хората започнали да изпадат в „транс". Това духовно проявление било изключително характерно за нейното служение, но предизвикало и силно гонение. Дотогава това проявление не било познато на църквата по начина, по който го познаваме днес. Самата тя написала: **„Петнайсет души дойдоха при олтара, викайки за милост. Мъже и жени лежаха на пода като мъртви. Никога не бях виждала нещо подобно. Почувствах, че това беше работа на Бог, но не знаех как да го обясня или какво да кажа."** След като лежали на пода известно време, тези хора се изправили на крака със сияещи лица, хвалейки Бог със силен глас. Сестра Етер споделила, че никога не била виждала толкова ярки обръщания към Бог. Служителите и по-старите светии плачели и хвалели Господ за Неговата „петдесятна сила". И от това събрание служението на сестра Етер било белязано с това особено проявление, което винаги придружавало нейното проповядване, заедно със стотиците, идващи при Христос.

СПОРОВЕ ОКОЛО „ТРАНСА"

Трансът станал темата на деня. Стотици се втурнали да опитат от това изливане, докато други отивали да погледат или да се подиграят. На едно събрание петнадесет лекари пристигнали от различни градове, за да изследват това, което се случвало. Един от тях бил име от световна

величина в тази област. Ето какво написала сестра Етер за случилото се: **„Той не искаше да признае, че силата е от Бог. Щеше да е доволен, ако можеха да докажат, че е нещо друго. Беше дошъл да провери, но беше повикан в друга част на сградата. Отиде, очаквайки да открие нещо ново. За свое учудване намери собствения си син при олтара. Той искаше баща му да се моли за него, но бащата не можеше да се моли. Тогава Бог му показал що за човек е и какво всъщност прави. Той започна да се моли за себе си. Докато се молеше, изпадна в транс и видял ужасите на ада. Той пропадал в него. След ужасна борба Бог го спаси. Той отиде да печели души за Христос."** Сестра Етер също описала и едно празненство, на което няколко млади дами решили да се позабавляват, като имитират транс. Но на момента те били обхванати от силата на Бог и подигравката им преминала в силни викове към Бог за милост. Веднъж един възрастен мъж, който пътувал по света, посетил област, където Мария служела. Той бил религиозен човек, така че решил да посети някое от събранията от любопитство. По време на службата направил някаква подигравателна забележка по повод проявленията на сила. Изпълнен с гордост, мъжът тръгнал към платформата, за да провери, но преди да стигне до амвона, бил повален на земята от силата на Бог и лежал там повече от два часа. През това време Бог му показал видение на небето и на ада. Осъзнавайки, че трябва да избира, веднага избрал Бог и бил новороден. Тогава продължил, но вече хвалейки Бог. Единственото нещо, което този човек можел да каже, след като излязъл от транса, било колко съжалява, че е загубил шейсет години в религия, без да познава Исус Христос лично. Въпреки това вестниците и невярващите служители предупреждавали другите да стоят настрана от събранията. Казвали, че те „правели хората невменяеми". Все пак хиляди били спасени, като много от тях.„били поваляни и лежали като мъртви". С някои това се случило по пътя към къщи, други падали от силата в домовете си, на мили от събранията. Какво представлява „трансът"? Това е един от четирите начина, по които може да дойде видение от Бог. Първият вид видение е „вътрешното видение". Картината, която виждаш в своя вътрешен (духовен) човек, може да ти е от голяма полза, ако внимаваш на нея. На второ място, има отворено видение. Това видение идва, докато очите ти са широко отворени. То е сякаш гледаш киноекран да се отваря пред теб и да ти показва това, което Бог иска да видиш. Трето е нощното видение. Това е, когато Бог ти дава сън, за да те уведоми за нещо. Последният тип видение е „трансът". В това видение естествените способности са застинали, така че Бог може да ти послужи по начина, по който Той иска. Когато хората излизали от транс на събранията на сестра Етер, те разказвали, че са видели небето и ада. Начинът, по който сестра Етер служела, бил, меко казано, „различен" от този на служителите по онова време. Тя никога не.спирала хората да вземат участие. За разлика от статичния църковен ред на XIX век Мария вярвала във викането, танцуването, пеенето и проповядването. Тя вярвала, че емоционалният израз е важен, стига да има ред. Тя вярвала и, че липсата на физически проявления е признак на отстъпничество.

ЛУДОСТ ИЛИ УДОВЛЕТВОРЕНИЕ

Аз вярвам, че Бог е ядосан на някои от църквите днес, понеже те не позволяват на хората открито и свободно да общуват с Него. Ако хората не могат да се изразяват свободно пред Бог, тогава Той не може да се движи в тях. Някои хора се страхуват от емоциите в църквата. Те не се притесняват от тях вкъщи или на спортно състезание. Но поради някаква религиозна причина си мислят, че църквата трябва да бъде спокойна и тиха. Но нека да ви кажа нещо, небето не е тихо и спокойно! Някои хора ги очаква ужасна изненада, когато умрат и отидат на небето. Ще трябва да се научат как да се радват заедно с всички нас – понеже небето е пълно с живот и енергия! Имаме много причини да викаме – както тук, така и на небето! В църквите ни трябва да има свежо движение на Бог. Едно движение на Бог докосва емоциите, независимо дали това ви харесва или не. „Виж, Робъртс, аз просто не вярвам, че Бог е в цялото това викане и танцуване." Викането и танцуването не са Бог. Те са просто освободена от задръжки реакция на Неговата сила. Чуй ме, успявал ли си някога да пипнеш с пръст в контакта и да останеш спокоен? Колко по-малко би успял, ако докоснеш Бог! Когато Бог те докосне, ти ще реагираш! Ще кажеш : „Ами крайностите?" Бих отговорил - „Защо да се взираме толкова в канавката, когато би трябвало да гледаме магистралата?" Нека очите ти следят истината и лъжата ще избледнее. Когато силата на Бог дойде върху теб, това ще ти хареса! А когато нещо ти харесва, ти го показваш. Така че научи какво наистина харесва Бог в своите поклонници и го прави. Ще кажеш: „Ами хората ще говорят за нас." „И какво от това?" – ще ти отговоря. Истината надживява лъжата. Хората преследват онова, което не разбират. Те са лъгали и за Исус, но Той все още е жив. Когато хората изпитат истинското докосване от Бог, те също ще променят мнението си. „Какво ще кажеш, ако стане така, че загубим пари?" Е, нима парите са твоят бог? Нека ти напомня, че паричните единици не спасяват души. Божият Дух е Този, който води човечеството при Исус. Като се покоряваме на Духа, ние издигаме Исус. Няма отстъпки от цената, нито преки пътища. Ако си църковен лидер, Бог ти е заповядал да се покоряваш на Святия Дух и да учиш пътищата Му. Библията казва, че онези, които са водени от Духа, те са синове на Бог (Римл. 8:14). Така че нека Той да ни води! Ако сме водени от Духа, виденията в Църквата ще се увеличат. Ние трябва да сме духовно зрели, за да се справим с всякакви проблеми или зли духове. Религиите на Ню Ейдж са задълбали толкова дълбоко в погрешни духовни области, че Църквата вече се страхува да търси истинските проявления на Божия Дух. Духовният свят включва както божественото, така и демоничното и ако Святият Дух не е твоят водач, когато влизаш там, ти ще си подвластен на демоничното. Привържениците на Ню Ейдж не влизат в духовния свят с Исус Христос. Те отиват там със собственото си желание. И затова биват заблудени. Ние сме нищо без кръвта на Исус. Някои се страхуват, че ако следват Бог в свръхестественото, ще бъдат обвинени, че са въвлечени в Ню Ейдж. Ако следваш Божия Дух, Той ще те пази чист. Така че отворете църквата си за движението на Бог и се учете от онези преди вас. Където е Божият Дух, там

е свобода – да, разбира се, и ред. Но нямам предвид страхливите ограничения на контрола и деноминационния натиск. Хората са гладни да видят Бог и да бъдат свободни. Някои биха прекосили континента, за да чуят човек, който наистина познава Бог и проявленията на Духа.

„ТЯ ГИ ПОВАЛЯ КАТО КРУШИ"

Когато сестра Етер навършила четиридесет, тя вече била национална знаменитост. Различни деноминации признавали способността й да раздвижва мъртвите църкви, да довежда неспасените и да води хората към по-дълбок духовен живот с Бог. Лекари, юристи, пияници, прелюбодейци, хора с всякакви позиции в обществото, били спасявани и изпълвани със Святия Дух по славен начин на нейните събрания. По повод едно от нейните събрания през 1885 от полицията заявили, че никога не са наблюдавали такава промяна в техния град. Било толкова спокойно, че нямали никаква работа! Един репортер написал следното за сестра Етер: „Тя го прави, както капанът захапва крака на жертвата. Чрез някаква свръхестествена сила тя ги поваля като круши, когато най-малко го очакват и докато са на земята, тя като че с хидравлично налягане напомпва в тях цели кофи от Божията благодат." С времето Бог започнал да води Мария, да се моли за болните. Тя отначало се колебаела, като мислела, че това би било в ущърб на нейното евангелизаторско призвание. Но Бог продължил да й показва ясно волята Си и тя се съгласила. Започнала да изучава Словото и да проповядва Неговата божествена воля в областта на изцелението. Не след дълго открила, че евангелизирането и изцелението вървели ръка за ръка, тъй като хиляди били спечелвани за Христос след като виждали как други били изцелявани. Мария проповядвала, че мощните проявления на Святия Дух не са **„нищо ново; просто нещо, което Църквата е загубила".** Така тя отказала да се съобразява с любимите доктрини на онова време, като желаела единствено Святият Дух да продължава да работи. Веднъж по време на едно събрание група хора изтичали на платформата и извикали: „Какво да правим?" Мария довършва историята така: **„Те бяха повалени от вятъра на могъщата сила на Святия Дух. Той слезе върху Божиите деца, докато лицата им засияха, както това на Стефан, когато враговете му казаха, че изглежда като ангел. Много приеха дарби; някои за служение, някои като евангелизатори, някои (дарби) на изцеление, а стотици грешници приеха дара на Вечен живот."** На друго събрание над 25.000 души се стекли, за да чуят сестра Етер. Спомнете си, че по онова време не са имали озвучителни системи! Мария е записала, че преди още да свърши проповедта, силата на Бог слязла върху множеството и завладяла около петстотин от тях, които били повалени на земята.

ДИВИЯТ ДИВ ЗАПАД

Разбира се, животът на Етер бил белязан с голямо преследване. Проблемите дебнели зад всеки ъгъл, без да споменаваме напрежението от това да водиш огромни маси от хора, които преживяват за първи път

проявленията на Духа. На всичко отгоре тази жена-служител е трябвало да бъде и съпруга на неверен мъж. Изневярата на П. Х. Удуърт излязла наяве, докато тя служела на предизвикалите много спорове събрания в Оукланд, Калифорния. Сестра Етер се преместила в отделна квартира и решила да го напусне. Накрая, след 26 бурни години на съвместен живот през януари 1891 те се развели. След по-малко от година и половина П. Х. Удуърт се оженил повторно и започнал публично да клевети служението и личността на Мария. Не след дълго, на 21 юни 1892 г. той починал от коремен тиф. Въпреки бурните си взаимоотношения с този човек, Мария отделила време от програмата на служението си, за да бъде на погребението му. Разказват, че тя не само присъствала, но и взела участие в церемонията. Най-големите изпитания за Етер дошли, докато била на западния бряг. Тя вярвала, че най-западните щати могат да бъдат спечелени по същия начин за Бог, както и тези преди тях. Така че през 1889 пристигнала в Оукланд и закупила палатка с 8000 седящи места. Скоро палатката била препълнена с любопитни хора, дошли да видят трансовете, да чуят виденията и да наблюдават другите проявления на Святия Дух. Но на западния бряг срещу Мария се надигнало и голямо гонение. Хулигани, или банди, както ги наричаме днес, започнали да смущават събранията й. На няколко пъти тези хора поставяли експлозиви в печките и само по чудо никой никога не пострадал. Веднъж силен вятър разкъса платното на палатката по време на едно събрание. Получавала смъртни заплахи всяка седмица, вестниците я клеветели безмилостно, служителите се разделили срещу нея. Подли хора водели малоумни на събранията й, като знаели, че те щели да предизвикат много емоционални сцени. Това се случвало толкова често, че много наивни хора мислели, че именно събранията на Мария са довели тези хора до лудост! И понеже мнозина не разбирали онова, което вярвала, гражданите ежедневно се обръщали към властите с молби да закрият събранията й. Мария обаче твърдо отказвала да напусне Оукланд, преди да почувства, че Бог е свършил. Когато бандите започнали да вземат връх в събранията й, Районното полицейско управление на Оукланд упълномощило охранители да пазят службите. Но тогава нещата излезли извън контрол, понеже на охранителите им липсвали както опит, така и здравомислие. Тогава дошло и смелото пророчество чрез Мария, че опустошение Ще връхлети западния бряг и ще го разруши. След като казала това, вестниците започнали да я тормозят и я представяли като безспорен престъпник. Те изопачили и изкривили пророчеството до такава степен, че не било ясно какво точно е казала. След това, както може да се очаква, много други мъже и жени, действащи в имитации на дарбите на Святия Дух, се понесли на вълната на това пророчество. Тези заблудени от врага хора пророкували още повече съд и опустошение за западния бряг, причинявайки с това голямо объркване. Някои от известните проповедници били едновременно и за, и против сестра Етер. Един от тях бил Джон Александър Дауи. Докато бил на западния бряг, той се присъединил към нейните критици и публично заклеймявал нейното „транс-благовестие”, като го наричал голяма заблуда. Никой друг освен Етер нямал служение от калибъра на неговото в областта на изцелението и популярността, така че

той често я споменавал, когато говорел за злоупотребите. Само веднъж сестра Етер се защитила публично относно нападките на Дауи. Тя го направила със следните думи: **„След като заяви в нашето събрание пред хиляди, че никога не е виждал толкова от Божията сила и така чудесно проявена, и след като посъветва всичките си хора да се държат за мен, той обиколил западния бряг, говорейки против мен и събранията, докато разрушил всичките си мисии. Единственият му довод бил, че някои хора били поваляни в събранията ни от силата на Бог.“„Той говорил срещу мен два или три пъти в Сан Франциско и казал, че съм в комбина със Сатана. Много отишли да го чуят... но начинът, по който говорел, накарал мнозина да напуснат с отвращение, преди още да е свършил. И преди съм казвала, че съм негов приятел, и съм се отнасяла с него като с брат, а той не се бори срещу мен, но срещу Господ и Неговото Слово. Винаги съм казвала на хората, че смятам да го оставя в ръцете на Бог и че ще продължавам да следвам Учителя.“„Съветвала съм хората да гледат какво ще стане с всеки от нас след време, за да видят как той ще отслабва все повече и повече, а аз ще го надживея.“**Сестра Етер надживяла Джон Александър Дауи със седемнадесет години. Може да се каже, че сестра Етер е допуснала някои грешки в своите събрания в Оукланд. И това не е учудващо предвид всичките атаки и заговори срещу нея. Все пак трябва да се подчертае, че през 1906 Сан Франциско наистина бил разтърсен от най-разрушителното земетресение в американската история. Пророчеството на сестра Етер е дадено през 1890. Докато била там, сестра Етер спечелила и няколко добри приятели, една от които била Кари Джуд Монтгомъри. Тя дошла от източния бряг, за да проведе събрания в Калифорния. Двете се срещнали и завързали приятелство, продължило до края на техния живот. Кари и нейният съпруг Джордж били ключови фигури за петдесятното съживление и основали Дом на мир в Оукланд. Двамата останали твърди поддръжници на сестра Етер през цялото й служение.

„ПОДАРЪКЪТ ОТ БОГ"

Някои светли моменти озаряват този период от живота на сестра Етер. Освен приятелите, които намерила, все пак Бог не искал тя да носи мантията на служението сама. Това отнело малко време, но десет години след своя развод Мария срещнала един чудесен човек от Хот Спрингс, Арканзас на име Самюел Етер. Бог й изпратил съвършения другар. Двамата се оженили през 1902 г. Сестра Етер уважавала много този господин и често го наричала „моят съвършен дар от Бог”. По късно тя щяла да напише за него: **„Той стоеше смело до мен и в най-ожесточените битки и от деня, в който се оженихме, не е отстъпил нито за миг. Той защитава Словото и всичките дарби и действия на Святия Дух, но не желае никакъв фанатизъм или глупост. Няма значение какво ще му възложа да направи. Той се моли и проповядва, пее и е много ефективен около олтара. Господ знаеше от какво се нуждаех и всичко това ми беше дадено от Господ чрез Неговата любов**

и грижа за мен и делото.“Три години след брака й със Самюел Етер, Мария изчезва от публичната сцена и остава в неизвестност за следващите седем години. Никой никога не дава обяснение за този дълъг период на мълчание. Но когато се появява след десет години, тя е била точно толкова силна, колкото и преди, а вече имала и любящата подкрепа на един чудесен съпруг. Самюел Етер вярно обичал и се грижел за Мария. Той организирал цялостно събранията й, освен това се грижел и за изданията и книгоразпространението. Всъщност служението на сестра Етер е издало няколко книги: „Животът, делото и опитът на Мария Удуърт, евангелизатор"; „Знамения и чудеса, които Бог извърши през 14-годишното служение на г-жа М. Б. Удуърт-Етер"; „Книги с песни"; „Въпроси и отговори относно божественото изцеление"; „Децата на Святия Дух", по-късно издадена под името «Дневник на знамения и чудеса». Някои от книгите на сестра Етер били преиздавани няколко пъти, също така някои били превеждани и на други езици. Въпреки че днес на книжния пазар има голямо изобилие от християнска литература, книгите на сестра Етер се срещат много рядко. Предлагали са ми хиляди долари за моите лични копия, но аз не съм приемал. Според мен това, което сестра Етер е написала, не може да бъде купено с пари. И така Самюел Етер – съпругът, приятелят, издателят, организаторът, помощното служение – „дарът от Бог“, намерил своето място като подкрепа за служението на своята съпруга. Неговите способности показали рядък и забележителен характер. В резултат на това той станал жизненоважна част от нейното служение във всяка една област до деня на неговата смърт дванадесет години по-късно.

ПРЕСЛЕДВАНЕ, ПРОБЛЕМИ, СЪДЕБНИ ПРОЦЕСИ

Мария Етер била единственият водещ евангелизатор от Движението за святост, който приел петдесятното проявление на говорене на езици. Днес бихме я нарекли „петдесятен проповедник на святост”. Тя възприела доктрината за святостта, както и петдесятната доктрина за говоренето на езици. Много служители не разбирали проявленията на Святия Дух, нито нейната доктрина за това. А Мария толкова рядко се защитавала публично, че се отбелязва и подчертава всеки път, когато го е правила. Тя обикновено казвала, че не е призована да се защитава, а да води хората при Исус Христос. Сестра Етер притежавала непреодолима сила да напредва срещу опозицията. Дори под заплаха за собствения и живот тя не е приемала да напусне даден град, преди да е свършила. Не се страхувала от неизвестното, понеже знаела, че Господ щял да се бие за нея. Много пъти събранията били прекъсвани от нахлули хулигани, на които им било платено за това. Други идвали по собствено желание. Веднъж тя написала: **„Била съм сред големи опасности; много пъти не съм знаела кога ще бъда застреляна, дали зад амвона, или на път към събранието... Но си казвах, че никога няма да избягам или да направя компромис. Господ винаги ме е обличал в могъщата Си сила, за да отнеме всичкия страх и да ме направи като великан... Ако по някакъв начин се бяха опитали да ме застрелят или убият, Той би ги умъртвил на място и понякога им го**

казвах." Един такъв човек дошъл на нейно събрание, решен да го провали. Той се приближил на три метра от платформата и избълвал поток от псувни и проклятия. Изведнъж езикът му отказал да му се покорява и „непозната сила сграбчила гласните му струни". Напълно обхваната от Божия Дух Мария дори и не забелязала човека! По късно той бил запитан от два големи вестника за преживяното, на което потресеният човек отговорил: „Идете и открийте сами." Мария била арестувана четири пъти през своето служение, но при три от тях така и не се стигнало до съд. Единствено в Нова Англия тя била арестувана и срещу нея действително било заведено дело. Процесът срещу нея във Фрамингам, Масачузетс бил по обвинение в практикуване на медицина без разрешително и в хипнотизиране на хора чрез транс. Това било голямо събитие за делото на Христос. Много хора свидетелствали в нейна защита, като разказвали личните си свидетелства, които можели да се сравнят с онези от книгата Деяния. Големият автор и основател на Библейско училище „Ветил" Е. У Кениън бил сред онези, които свидетелствали. Кениън по-късно щял да има голямо изцелително и учителско служение. Той бил много продуктивен писател. Много от неговите книги се използват в Библейски училища по целия свят. Също и любовта, която Мария имала към различните култури, предизвикала гонение на расова основа. Тя обичала афро-американските и местните американски общности толкова, колкото и белите хора. Често проповядвала за църкви на чернокожи, помагала на техните проповедници и подкрепяла съживленията им. Тя също така посетила и индиански резерват и останала там седмици наред на собствени разноски. Хора от всички социални прослойки били добре дошли в дома й – и бедни, и богати. Сестра Етер ги обичала еднакво.

„НИЩО ПО-МАЛКО ОТ ЦИРК"

Няма книга, която да може да побере всичко, случило се в служението на Мария Етер. Тя е била смирена духовна машина за чудеса, която изглеждала „точно като твоята баба, но упражнявала изключителна духовна власт над греха, болестите и демоните". Сестра Етер не можела да отговори на всичките покани, които получавала като служител. А онези, на които откликвала, се превърнали в раздвижване от национален мащаб, което никога не отшумяло. Едно такова събрание било планирано от тогава младия пастир, Ф. Ф. Босуърт в Далас, Тексас. Това, което написал за зрелищните събрания, продължили от юли до декември, разтърсило света. В резултат на това Далас се превърнал в център на петдесятното съживление. Една вечер трима „изтъкнати" проповедници посетили събранието. Тъй като нямало свободни места, проповедниците, седящи на платформата, отстъпили своите места. Неохотно „изтъкнатите" заели местата им. Службата тръгнала добре със здравото присъствие на Божията сила, както обикновено. Изведнъж един от сериозните проповедници се търколил от стола си и паднал в праха неподвижен. Другите двама се опитали да не обръщат внимание на своя приятел на земята. Но след няколко минути вторият служител се присъединил, като се строполил безпомощен в праха. Накрая и третия паднал от платформата и лежал

неподвижен като другите. Тримата останали под силата на Бог за повече от три часа.След това един по един те станали, изтупали дрехите си и олюлявайки се тръгнали към изхода! Хиляди посетили Далас, някои пропътували над две хиляди мили, водейки със себе си болните за изцеление. Един мъж бил счупил три от ребрата си при падане. Той едва стоял поради болката. Сестра Етер положила ръцете си на него и се молила с молитва на вяра и в същия момент костите, които били обърнати навътре, дошли на мястото си. В началото той се свил, щом го докоснала, но накрая сам удрял по ребрата си, осъзнавайки, че болката и сърцеците са си отишли. Друг човек бил донесен на носилка, болен от туберкулоза. Състоянието му било безнадеждно, тъй като имал също и фистула (отворена дълбока рана) в тялото си. Но когато Мария се молила, Божията сила ударила човека. Той скочил от носилката си и затичал нагоре-надолу пред тълпата. След това шофирал сам до вкъщи, седнал на масата с останалите и всеки ден наддавал по килограм и половина. Половината от лицето и врата на друг човек били изядени от рак. Болката била толкова непоносима, че трябвало да бъде изведен от първото събрание. Но когато сестра Етер му положила ръце и се молила, силата на Бог го ударила. Болката, втвърдяванията и възпалението напуснали незабавно. Изведнъж вече можел да извива врата си във всички посоки. След това застанал зад олтара и проповядвал на хората.Една вечер трима глухонеми, които не се познавали един друг, стояли при олтара, като плачели, прегръщали се и викали, понеже Бог бил отворил ушите им и им дал способността да говорят. Много от онези, които видели това, поправили пътя си към олтара, за да познаят Бог и да бъдат спасени. Един от тримата бивши глухонеми свидетелствал следното: „Когато сестра Етер постави пръста си в устата ми и корена на езика ми, и после в ушите ми, заповядвайки на 'глухия иням дух' да напусне, Бог веднага отвори ушите ми и ми върна гласа."Една жена имала рак и туберкулоза. Тя изглеждала като жив скелет. Най-добрите лекари в Далас я били отписали. Тя била донесена на носилка и мнозина мислели, че ще умре, преди сестра Етер да успее да стигне до нея. След молитвата тя била незабавно изцелена и скочила от носилката, викайки! След това присъствала на всяко следващо събрание, като седяла с останалите. Въпреки че била все още много слаба, всички, които я познавали, казвали, че наддава на тегло и се подобрява с всеки ден. Големият изцеляващ евангелизатор и пастир Ф.Ф. Босуърт написал за събранията в Далас: „Вечер след вечер, веднага щом се дадеше призив, цялото пространство около петнадесетметровия олтар се пълнеше с толкова много страдащи от болести и други, търсещи спасение и кръщение със Святия Дух, че беше трудно да се мине през това множество.“ На всяко събрание, проведено там, присъствали проявленията на Божията сила по начин, който нашето поколение никога не е виждало. Репортер от Индиана написал: „Всякакви превозни средства нахлуха в града от ранни зори... Нищо, по-малко от цирк или политически митинг, не бе събирало толкова големи тълпи.” Друг написал, че гражданите на Айова не помнели някое друго религиозно събиране да е „взело публиката на едно добро шоу”. Той

написал, че от операта прескочили до лагерното събрание, за да видят какво е това, което е откраднало тълпите им от посетители.

ЯБЪЛКАТА НА РАЗДОРА

Един крупен бизнесмен християнин от Лос Анджелис, г-н Р. Дж. Скот, посетил Далас по време на тези събрания. Той и съпругата му били кръстени със Святия Дух по време на съживлението на Асуза Стрийт. Но по това време повечето от съживителите от Асуза се били разпилели. Скот търсел начин да върне отново в Лос Анджелис единното и свръхестествено движение на Бог. Той бил чул за чудотворните изцеления и дошъл да провери дали са истина и дали доктрините на Мария съвпадат с неговите. Възхитен от онова, което преживял, той решил да покани Мария да посети Лос Анджелис и да направи това, което по негово мнение щяло да бъде „лагерно събрание-мечта". Той чувствал, че тя притежава силата, от която се нуждаел Лос Анджелис. Така че сестра Етер се съгласила да отиде. Както може да се предположи, хиляди се събрали в района на Лос Анджелис за лагерното събрание. Службите продължавали по цял ден и през по-голямата част от нощта и хиляди пристигали от всички части на Северна Америка. Били издигнати палатки и хората спели на земята. Всъщност имало толкова много палатки, че се образували нови улици с имена като: „Алеята на хвалението", „Улица Алилуя" и „Алеята на Славата". Така било по-лесно да откриеш нечия палатка! Въпреки че резултатите от събранията били изключителни, това Световно лагерно събрание в Лос Анджелис през 1913 г. е известно и с това, че родило ябълката на раздора, разцепила ранното петдесятно движение. Оттам тръгнал спорът около доктрината, наречена: „Само Исус", „Пълнотата" или „Новата доктрина". Учението се зародило от Джон Дж. Шеп, който по време на събранията прекарал една нощ в молитва. Шеп вярвал, че е разбрал нещо ново относно използването на името на Исус, и обиколил лагера, за да го сподели с други. В резултат на това хората по западното крайбрежие започнали да се кръщават само в „името на Исус" и били учени, че ако са кръстени в името на Троицата, трябва да бъдат кръстени отново. Учението разцепило петдесятно то движение. „Лагерното събрание-мечта" на Р. Дж. Скот трябвало да донесе единство за тялото на Христос. Вместо това, то създало най-големите разделения, познати на това поколение. Скоро петдесятното движение се разцепило на множество групи, които наблягали на различни доктрини. Етер дала всичко от себе си да се запази чиста от тези неща. Тя вярвала, че най-важното е да се предупредят грешните, че Исус идва скоро, като се проповядва Словото, потвърдено с чудеса и знамения. Тя го казва най-добре в една проповед, озаглавена „Не пренебрегвай дарбата, която е в теб". В това послание тя заявява: **„Неговите посланици трябва да спрат всичките спорове; всички дребнави теории трябва да бъдат изхвърлени; това или онова предпочитание заедно с непрекъснатото припомняне за завършеното дело на освещението, трябва да бъдат изоставени, защото разделят светиите. Павел казва, че проповядването трябва да е с проявленията**

на Духа и със сила... Нека Словото да излиза с проявления и сила, за да могат хората да видят онова, което Бог има за тях.“

Скоро сестра Етер започнала да проповядва само на места, където не се дискутирали „дребнави" доктрини. Години по-късно тя нарекла позицията на пълнотата – **„най-голямата заблуда, измислена някога от дявола“.**

„ТЯ НИ НАЕЛЕКТРИЗИРА ВСИЧКИ"

Разбираемо е, че сестра Етер е имала смесени чувства относно събранията в Лос Анджелис. Тя била обявена за главен говорител и хиляди се стекли от всички краища на Америка, за да присъстват на нейните събрания. Но поради политиките и споровете мъжете се наложили и сестра Етер била принудена да служи само на сутрешните събрания. Мъжете взели следобедните и вечерните събрания основно за да развиват доктрината за „Пълнотата". Притискали я да провежда кратки събрания, за да можел следващият проповедник да започне. И въпреки всичко това хиляди били изцелени по чудотворен начин. Записано е, че когато определеното й време изтичало, сестра Етер просто издигала ръцете си към небето, напускайки палатката, и в този момент мнозина бивали изцелени. Едно малко момче си спомня: „Тя издигна своите малки ръце и силата на Святия Дух ни наелектризира всички." Инвалиди ставали от носилките и ходели, глухи прочували, слепите проглеждали, артрит бил изцеляван мигновено, тумори изчезвали, асцитът напускал. Накратко, всяка болест и немощ, която смеела да се появи на събранията на сестра Етер, се прекланяла пред Исус Христос и била разрушавана чрез огъня на Духа. И всичко това се случвало въпреки доктриналните различия. Ето как Елизабет Уотърс си спомня тези събрания: „Спомням си го като вчера. Аз и моята приятелка бутахме майка ми в инвалидната количка покрай шест или седем дълги блока от пейки... Двама здравеняци я пренесоха пред амвона, тъй като мястото отпред вече бе задръстено от инвалидни колички. Беше толкова горещо, че майка искаше да я върнем у дома, но аз настоях да останем. Слава на Бог, посочиха я да бъде изкарана на платформата, където красивата нисичка дама, която никога няма да забравя, говори с нея. Видях майка да поклаща утвърдително глава и тогава тя (сестра Етер) я удари в гърдите (стори ми се – доста силно). Сякаш мълния я удари, тя скочи на крака и затича наоколо, подскачайки от радост. Всички изреваха и закрещяха, чудя се дали някога бяха вижда ли нещо подобно. Видяхме още много чудеса. На връщане почти трябваше да вържем майка за стола. Тя искаше да върви, но беше слаба, понеже беше прикована на легло в продължение на две години. Когато се прибрахме, баба и някои съседи се бяха събрали и ни чакаха. Майка ми стана от количката и се качи по стъпалата. Те всички започнаха да викат и да плачат. От този ден нататък моята майка беше напълно изцелена, здрава, пълна и обичаше Господ." Заради своите събрания в Далас и Лос Анджелис сестра Етер щяла да остане водещ евангелизатор до края на живота си. И въпреки че обичала да пътува, Бог имал по-друг план за нея. Той все още имал какво да запише в книгата на историята.

ИСТОРИИ ОТ ШАТРАТА

След 45 години служение и хиляди проповеди между двата океана, Бог говорил на Мария да построи „шатра" в западната част на Индианаполис. Мнозина я молели да се установи някъде, където да могат да я посещават по всяко време, за да им послужи. Тя получавала покани за това от всички части на Америка, но избрала Индиана заради централното му местоположение. Напълно в стила на сестра Етер „Шатрата" станала модел за днешните петдесятни църкви. Тя построила църквата до своя дом и служела там през последните шест години от живота си. По онова време имало много малко големи църкви. И така, когато през 1918 г. Етер построила сграда за петстотин души, това не било никак лесна задача. Никога през своето служение Мария не била упражнявала натиск върху хората да дават пари. Но за построяването на тази сграда тя разпратила писма с молба за финансова подкрепа. Парите били събрани и строежът започнал. Сградата била посветена на 19 май 1918 и до ден днешен само една жена е надминала нейните постижения в строенето на църкви. Тази жена, толкова наподобяваща стила на Етер, била Ейми Семпъл Макферсън. Сестра Етер използвала „Шатрата" за свое седалище. Тя имала особен нюх при избирането на помощници, които да допринесат за съживлението. В резултат на това тази църква съществува и до днес, макар и с друго местоположение, присъединена към петдесятния съюз „Асамблеите на Бога". Хора приждали от цяла Америка, за да бъдат в нейната църква, и много от тях останали като верни членове. Един очевидец си спомня: „Хората тръгваха към олтара и падаха, преди да са стигнали дотам." Той разказва, че никога не е видял инсценировки или хора да бъдат бутани: „Бог го правеше. При сестра Етер нямаше фалш." Има една невероятна история от „Шатрата", в която се разказва за едно румънско семейство. Дъщеря им била болна от туберкулоза и две петдесятни жени отишли у тях да се молят за нея. Когато момичето било изцелено, семейството потърсило петдесятна църква наоколо и открили „Шатрата". По време на първата служба, която посетили, една жена била изцелена от рак по чуден начин. Тя се изправила и освободила послание на езици за двадесет и осем минути. Някои недоумявали защо сестра Етер й позволила да продължи така свободно в Духа толкова дълго. Те получили отговора следващата неделя, когато се разбрало, че тази жена говорила на румънски - език, който нито била учила, нито дори била чувала някога. Това малко румънско семейство чуло послание от Бог на собствения си език, докато седели там напълно зашеметени. Единствено бащата говорел английски. Разказват, че Мария и членовете на „Шатрата" „били толкова свикнали да очакват подобни преживявания, колкото някои други събрания очаквали службата им да завърши с редовните славословия." Друга история от „Шатрата" разказва за изцелението на едно малко момче. То било болно от туберкулоза и имало тумор с големината на юмрук. Когато майка му го завела при Мария, тя казала: „Ние просто ще го изрежем с меча на Духа." След тези думи сестра Етер взела Библията си и го „цапардосала" с нея зад врата. Момчето било изцелено.

ДВЕ ВЕЛИКИ ЖЕНИ СЕ СРЕЩАТ

Една от моите любими истории от „Шатрата" е онази, в която се разказва за срещата на Мария У. Етер с Ейми С. Макферсън. По онова време Ейми все още била пътуващ евангелизатор. Тя истински обичала сестра Етер и силно желаела да се срещне с нея и да посети някоя от службите й. Според мен Ейми е поглъщала жадно всичко, което е могла да прочете за сестра Етер, и е заздравила собственото си призвание, виждайки дръзновението на Мария. В град Индианаполис била обявена карантина поради грипна епидемия. Но вечерта, когато „евангелският фургон" на Ейми пристигнал в града, карантината най-сетне била отменена. Ейми била убедена, че това е дело на Бог. С дата 31 октомври 1918 в своя дневник тя записала: „В продължение на много години съм копняла да се срещна със сестра Етер и през последните месеци все по-често споменавах за това. Копнеех да я чуя да проповядва и да присъствам на събранията й... Утре „Шатрата" на г-жа Етер ще бъде отворена и ще се сбъдне желанието на сърцето ми. Слава!“След тяхната среща Ейми записала: „Радвахме се и хвалехме Господ заедно. Силата на Бог падна,изливайки Неговите благословения върху нас." На следващия ден, несъмнено зарадвана, Ейми напуснала Индианаполис на път към своето божествено местоназначение - Калифорния. Можем само да гадаем относно спомените, които тя е запазила от срещата си с Мария. Въпреки че сестра Етер никога не е споменавала публично какво мисли за Ейми, нейната спътница Берта Шнайдер е направила коментар. Веднъж сестра Етер и Ейми били в един и същ град. Това бил почивният им ден, така че групата на сестра Етер посетила една от службите на Ейми. Но Мария предпочела да не ходи. Ето причината, която г-жа Шнайдер дава за това: „Сестра Етер изразила съмнение относно посоката, която е поело служението на Ейми - театрални изпълнения и други популярни прийоми за привличане на хората." Лично аз чувствам, че сестра Етер, която идвала от движението на святост, е изразила по-скоро искрена загриженост, отколкото критицизъм. Много велики говорители на онова време посетили „Шатрата". Въпреки че никъде не е записано сестра Етер да е срещала легендарния британски евангелизатор Смит Уигълзуърт, мнозина чувстват, че той е бил последовател на нейното служение. Някои вярват, че Уигълзуърт е взел някои от своите прочути фрази от сестра Етер. Той провел серия от събрания в „Шатрата" след нейната смърт през 1925 г. Може би тези истории изпълват някои от вас с чувство за малоценност. Вие трябва да разберете, че Бог възстановява свръхестественото в Църквата. Някои от вас, които четете тази книга, се страхувате от нея. Бог е говорил на някои от вас да се молите за болните във вашата църква и вие не сте го направили. Може би не знаете много за волята на Бог да изцелява. Може би се чувствате объркани. Волята на Бог за човека е да бъде свободен. Той дойде да разруши делата на дявола, а не да ги толерира или да живее чрез тях. Църквата днес трябва да се научи да се справя с разрушителя и да носи живот на хората. Твърде много от нас са останали затворени в рамките на една „удобна" доктрина или „подборна" теология. Бог иска

пълнотата на Неговото Слово да бъде проповядвана и показана на хората. Затова Исус даде кръвта Си. Започни да четеш книгата Деяния и ще научиш за хората, изявили Неговия Дух, и за опозицията, която се надигнала срещу тях. Също както апостолите, сестра Етер останала вярна на пълното Слово на Бог през целия си живот независимо от натиска и преследването. Ние трябва да направим същото. Тя е един от служителите, които ни предадоха щафетата, и ние трябва да сме верни да я носим.

ПИОНЕРЪТ

Лятото на 1924 било трудно за Мария. На 80-годишна възраст с разклатено от гастрит и асцит здраве, тя получила съкрушаваща новина. Единствената й дъщеря Лизи, 60-годишна, починала при пътна злополука. И така, всички от семейството на Мария си били вече отишли, за да бъдат с Господ. Но въпреки че здравето й било крехко, тя намерила сили да застане зад амвона на погребението. Там насърчила хората да имат вяра в Бог и да гледат към Небето, а не към гроба. През онази година имало дни, когато сестра Етер била толкова слаба, че не можела да върви. Но това не я спирало да проповядва. Ако не можела да ходи, тя назначавала някой да я пренесе до събранието и да я постави зад амвона. След време събранието подарило на Мария голям дървен стол. Когато изглеждала твърде слаба, за да върви, няколко здравеняци занасяли дървения стол до дома й, поставяли я в него и я отнасяли обратно в църквата. В минутата, в която краката й докосвали подиума, Духът на Бог я задвижвал и тя ходела напред-назад по платформата, докато проповядвала и служела в свръхестествената сила на Бог. Стотици хора били свидетели на това, колко слаба изглеждала и колко невероятно силна ставала. В края на службата мъжете я слагали отново в стола и я отнасяли в дома й. Вярата на Етер я направила способна да продължи, когато много други биха се отказали. Забележете, че по това време сестра Етер била стигнала осемдесетте. По нейното време е нямало самолети. Нямало е климатични инсталации, нито много от модерните удобства. Тя е обикаляла нацията в двуколки и влакове. Много пъти, когато парите не стигали или нямало къде да пренощува, се налагало да спи в палатка. Но това не било от значение за Етер.Три седмици преди да почине, Господ открива на Мария, че е „въпрос на дни да си отиде", за да получи наградата си. През това време една дама й занесла цветя, на което сестра Етер отвърнала: **„Скоро ще съм там, където цветята винаги цъфтят.“** На няколко пъти тя дори проповядвала на онези, които я посещавали в дома й. Ето какво пише за смъртта й един от нейните помощници – Август Файх: „Няколко дни преди да си отиде, тя ме повика до леглото си, взе ръката ми и каза: Брат Файх, осъзнаваш ли, че аз отивам в пътя на всички живи? Да, майко – беше моят отговор. На което тя отвърна: Ти беше много верен на служението, докато работеше с мен през всички тези години. Сега вярвам благословението на Бог да продължи да почива на теб; скоро няма да ме има, за да ти помагам.“Краят на Мария Удуърт-Етер дошъл без борба – тя бавно потънала в дълбок сън: „Зрението й беше добро за човек на нейната

възраст. Умът й беше ясен до самия край. По време на цялото й боледуване нямаше момент, в който да не беше в състояние да разговаря свободно на каквато и да било тема. Светиите около нея идваха по всяко време, за да я видят или да поискат съвет. Някои идваха, задвижени от Духа, за да се молят за нея, други, от своя страна, за да получат нейната молитва. Тя полагаше ръце на болните и се молеше за онези, които бяха в нужда. Тя правеше това до самия край. Вършеше го, осъзнавайки, че в същия момент нейната собствена сила изтича безвъзвратно. На много пъти през служението си тя е казвала, че по-добре ще се износи за Исус, отколкото да се остави да "ръждяса". Преди сестра Етер да си замине и да бъде с Господ, на 80-годишна възраст, тя вече била погребала всичките си шест деца и двама съпрузи; била проповядвала хиляди проповеди от единия край на Америка до другия; била останала победител над банди и злобни служители; била проправила пътя за жените в служение и неотклонно изявявала силата на Святия Дух с мощни чудеса и знамения, които я следвали. Тя не била добре образована. Не я интересувало богословието и не си губела времето да обяснява как работи Бог. Тя проповядвала много просто послание, предала себе си изцяло на Него и вярвала за знамения и чудеса. Единственото горещо желание на Мария било Евангелието да оживее и хората да бъдат водени от Духа. Много пъти проповядвала със сълзи, стичащи се по лицето й, докато умолявала присъстващите да приемат Христос. Нейните събрания и поучения проправили пътя за основаването на много петдесятни деноминации, включително „Асамблеите на Бога", Фоурскуеър (движение, основано на „четири истини" или „четирите евангелия" – бел. пр.) и други подобни на тях.

СЕМЕЙСТВОТО НА ЕТЕР ДНЕС

Непосредственото наследство на Етер останало в неизвестност до 1977 г. Нейният пра-пра-пра-внук Том Слевин се заинтересувал да проследи родословното си дърво. За свое учудване установил, че негов пряк роднина била една „малка жена, пионер-проповедник" на име Мария Удуърт-Етер, известна още като баба Етер. Тя била прочут евангелизатор и основател на църква недалеч от мястото, където живеел. Той запитал за нея своята майка Мери, но тя могла да му каже малко, тъй като много от информацията била загубена. Г-н Слевин решил да не се отказва. Той изследвал книгите и проповедите на Етер, като ги четял непрекъснато. Скоро собственият му живот бил повлиян от проповедите на тази жена, някои от тях на повече от 80 години. Слевин разказва: „Когато за първи път прочетох книгите й, си помислих, че най-вероятно всички тези невероятни чудеса там са преувеличени. Така че отидох в други градове и претърсих микрофилмите. Прочетох старите вестници и открих нещо чудесно. Разбрах, че историите в книгите й бяха абсолютна истина и именно вестниците бяха пропуснали от чудесата!" Слевин и неговата майка били толкова любопитни за живота на Етер, че отишли да чуят един евангелизатор, който като малко момче стоял под служението й. Този

евангелизатор Роской Ръсел бил момчето, което било чудотворно изцелено, когато сестра Етер го цапардосала с Библията зад врата. Когато майката на Слевин излязла напред за молитва, евангелизаторът й казал: „Същият Бог, който отговаряше на молитвите на твоята прабаба, е тук днес. Той ще отговори и на твоите молитви." След това майката на Слевин била кръстена в църквата, свързана със служението на Етер. Слевин обича да сравнява служението на своята прабаба Етер с това на Смит Уигълзуърт. Според него техните взаимоотношения с Бог много си приличат, особено в областта на вярата. Въпреки че има много любими истории, Слевин посочва, че през 1913 г. Джон Дж. Лейк се срещнал с Етер. Казват, че след тази среща Лейк казал на хората си: „Молете се като сестра Етер." От своето изследване Слевин успял да разбере характера на своята прабаба. „Това, което ме впечатли най-много – спомня си той, – бе колко посветен на Бог е бил животът й." Тя била по-различна от много хора днес. Тя отивала, където Бог й кажел; независимо дали там имало 20 човека или хиляда. Времето й принадлежало на Бог. Тя никога не била „твърде заета", за да свърши онова, което Той кажел. За нея всички били от значение, понеже имали значение за Бог. Ето защо тя познавала Бог толкова добре. Ето защо можела да „удари някого в стомаха" или да го „цапардоса зад врата". Тя познавала Бог и знаела, че Той ще ги изцели. Няма съмнение, че чрез Слевин и семейството му духовното наследство на сестра Етер ще се запази за поколенията.

ЛИЧНА ГЛЕДНА ТОЧКА

Моето лично мнение е, че служението, което сестра Етер е носила, е било предавано през поколенията и все още е на земята. Всяко служение трябва да бъде следвано от чудеса и знамения. Иначе служителите само си играят със служението. Ако служението ти следва заповедите на Исус, чудесата и знаменията те следват. Стилът и методът на служене са различни за всеки човек. Никой няма да служи по същия начин, понеже всеки си има индивидуалност и имаме за задача да достигнем различни поколения. Но когато нечие служение действа в същия размах, както това на някой, живял преди него, аз понякога наричам това действие предаване на „мантия" през поколенията. Мантия е духовен термин, който в естествения свят може да се опише като наметало или широк шал. Когато „носим" мантията, ние действаме подобно на служението, от което сме я наследили. От тази лична гледна точка изглежда, че Ейми Семпъл Макферсън е продължила оттам, където Етер е напуснала сцената, с големи знамения, чудеса и подвизи. Аз вярвам, че тя е приела мантията на Мария. Изглежда, че от Макферсън подобна мантия се предава на Кетрин Кулман. Кулман също е била известна с големите чудеса в нейното служение и с глада си за общение със Святия Дух. Днес, през 90-те, ми се струва, че подобна изцелителна мантия е била предадена от Кетрин Кулман на Бени Хин, въпреки че той не обича да казват това за него. Хин вярва, че има своя собствена мантия от Бог, не нечия друга. Той е големият пастир и изцеляващ евангелизатор от Орландо, Флорида.

НЕ РЪЖДЯСВАЙ!

М. У. Етер е достигнала стотици хиляди из цяла Америка с освобождаващото послание на Исус Христос. Тези думи са написани за нея: „Слава на Бог и на Господ Исус Христос, че я призова, даде й сила, запази я, и я направи майка на Израел за нас. Същата любов, която бдеше над нея, е над нас днес. Амин." Мощните знамения и чудеса са на земята днес. Така че изграждай съкровището на благочестието в теб чрез опита и Словото, после го изяви чрез молитва и покорство. Вярвай на Бог за знамения и чудеса, които да се случат чрез теб. Не оставяй неуспехите да те объркат или спрат. Призови Духа на мощ и завърши своя път в пълна победа. Пригоди за себе си тези думи на сестра Етер: **„По-добре е да се износя за Исус, отколкото да ръждясам."** Тогава не спирай, преди да си свършил. Светът търси отговора, който носиш със себе си.

ГЛАВА ТРЕТА – Ивън Робъртс

“Съживителят на Уелс“

Според мен Ибън Робъртс има най-тъжната история от всички генерали, за които съм говорил. Това младо момче-проповедник от възгледобивните мини на Южен Уелс без съмнение е имало предопределен за него дял в едно световно съживление, но поради неопитност, частично откровение и демоничен контрол, неговото невероятно служение е било прекъснато далеч преди времето си. Преди да разгледаме живота му, трябва ясно да разберем, че истините, представени тук, не са написани като критика. Поуките, за които ще говоря, са умишлено вмъкнати, така че хората от нашето поколение да се научат да пазят сърцата си, да носят помазанието и да надделеят успешно сред огъня на съживлението.

ИСТИНА, ПОКРИТА С ВЪГЛИЩЕН ПРАХ

Ивън Робъртс е роден на 8 юни 1878 г. в строгото калвинист-методистко семейство на Хенри и Ана Робъртс. Вярвам, че от самото начало в него е бил изграден „духа на съживител". Родителите на Ивън са играли главна роля за изграждането на този дух и натура в момчето. Характерните черти на неговата природа били чувствителност и превъзходство. Семейството било известно с любовта си към Божието Слово и трудолюбието си. Всеки член на семейството, независимо от възрастта си, имал своя овехтяла от четене Библия. Тук бих искал да наблегна на нещо. Родители, позволявайте на децата си да вземат участие в движението на Бог. Не бих могъл достатъчно силно да подчертая колко жизнено важно е това за обучението и наставлението на децата ви в Божиите неща.Те имат нужда да знаят как да се молят, как да изучават Божието Слово и как да стоят под помазанието. Научете ги да се покланят на Бог с вас и им покажете как да го правят. Съживленията отмират, защото родителите държат децата си в детското служение, вместо да ги вкарат в движението на Бог. Детското служение е благословение, защото се грижи за най-малките и

пеленачетата. Но идва време, когато те са способни да разбират как да се държат и могат да бъдат доведени на съживителните събрания. Как може съживлението да продължи, ако не бъде предадено нататък. Много минали съживления и някои съживители не включиха в сметките си поколенията след тях. В резултат на това Бог трябваше да търси друго поколение, за да запали отново огъня, който въобще не е трябвало да угасва. Съживленията не трябва да умират. Съживленията идват, за да продължават. Огънят на съживлението трябва да се предава на всяко следващо поколение. Децата са отворени и чувствителни, жадни да учат. Те са като малки гъби, готови да попият всичко, което споделите с тях. Така че бъдете техни учители. Ако имате деца, тази божествена отговорност да предадете на тях огъня на Бог лежи върху вас. Очевидно е, че семейството на Ивън Робъртс се било нагърбило сериозно с тази отговорност. Здравият характер на Ивън бил резултат от семейното му възпитание. Когато бил още малък, баща му пострадал при авария в мината. Така че, той взел Ивън от училище, за да му помага във въгледобивната мина. Ивън никога не се оплакал за това. Скоро той придобил семейния навик да учи части от Писанията наизуст. Не можело да бъде видян без Библия. Разказват, че дори криел Библията си в пукнатините на мината, докато работел. Един ден голям пожар изгорил всичко по пътя си, освен Библията на младия Ивън. Само краищата й били обгорени, така че той продължил да я носи всеки ден и да учи пасажи наизуст. Всяка сутрин Ивън заставал на входа на мината, за да даде на всеки от влизащите миньори стих, върху който да размишлява през деня. Когато ги виждал отново вечерта, той питал: „Каква истина откри в онзи стих?" Когато тези отрудени мъже подминавали покритото с въглищен прах момче, те едва ли са имали представа как Бог щял да го използва, за да промени тяхната нация.

„КАКВО БИ НАПРАВИЛ ЗА ИСУС"

Ивън бил много по-различен от останалите момчета на неговата възраст. Той не участвал в спортуването, развлеченията и подигравките. Всеки ден работел в мините, после се прибирал вкъщи и изминавал една миля до своята църква „Мория Чапъл". На 13-годишна възраст Ивън преживял първата си среща с Бог. В резултат на това той се обрекъл да се посвети още повече на работата за Господ. Една проста, но основополагаща фраза, изговорена от амвона на „Мория Чапъл", променила живота на младия Ивън. Думите: „Какво би направил за Исус?" го завладели. Той непрестанно се питал: „Какво съм направил за Исус?" и се посвещавал още повече на работата за Господ. Ивън толкова желаел да даде живота си на Бог, че четял всичко, което могъл да намери за Него. Той използвал доходите си, за да си купи музикални инструменти, на които по-късно се научил да свири. Всъщност той успявал в почти всичко, към което протягал ръката си, защото влагал в него цялото си сърце. Той имал изключителен успех във всяка работа, която му била предлагана, както и превъзходен характер. Той бил също ака много плодовит писател. Няколко от неговите стихотворения и есета били публикувани в местни вестници. Докато неговите връстници

започнали да се интересуват от срещи с момичета, Ивън най-често можело да бъде намерен в църквата да дискутира Писанията с други мъже. Скоро старейшините на църквата му поверили отговорността за започването на ежеседмични събрания с младежи на неговата възраст. Но тези щастливи времена свършили ненадейно, когато мината, в която работел Ивън, била разрушена от експлозия. Първите, които били освободени от работа, били несемейните мъже. И така, през 1898 г. Ивън започнал работа в Маунтин Аш, един град на север от мястото където живеел. Той напуснал дома си, без да осъзнава духовната подготовка, която бил получил.

„ЦЕЛИЯТ ГОРЯ В ОЧАКВАНЕ НА ЗНАК"

По онова време малцина осъзнавали силата на молитвата. Повечето хора посещавали църквата като чисто морално задължение, а не поради духовно посвещение. Но не и Ивън. Поради уникалното си желание за Господ, Ивън се предал на усърдна молитва и ходатайство до такава степен, че на двадесет години някои го смятали за „тайнствен лунатик". Много слухове се носели за него. Разправяли, че са го виждали да стои край пътя „като в транс", дишайки дълбоко и помръдвайки устните си, без да произнася думи на глас. Казвали, че разсъждавал толкова дълго върху Словото, че често пропускал вечерята. Понякога оставал до полунощ, за да дискутира и да се моли за съживление с някой приятел. Няколко загрижени служители се обърнали към Ивън, питайки го за необичайното му поведение. Той им отговорил просто: **„Духът ме подтикна."** По онова време негови приятели го представили на американски специалист д-р Хъгис. Докторът казал на приятелите на Ивън, че той страда от „религиозна мания". Един християнин казал за Ивън: „Обикновено ние се молехме вечер, преди да изгасим лампата. Тогава можех да чуя Ивън да призовава Бог и да стене в Духа. Не можех да разбера какво бе посланието му към Бог и един свят страх ме спираше да попитам." При все че хората не можели да разберат държанието на Ивън, неговата духовна сила не можела да бъде отречена. Веднъж той пътувал до Билит Уел за молитвено събрание, на което бил поканен да води молитвата. Сърцата на хората се свили от силата, присъстваща в молитвата на Ивън. След събранието служителят се приближил при него и го посъветвал да се отдаде изцяло на служение. Ивън помислил над предложението и отговорил на призива. Неговата църква поискала той да проповядва по два пъти във всяка от дванадесетте присъединени църкви и проповедите му били посрещнати с голямо одобрение. Той сподели със своя приятел Мория Чапъл небесната си тайна: **„Поискай и ще ти се даде. Имай пълна и твърда вяра в обещания от Бога Дух."**През този период в едно писмо до свой приятел Ивън написал: **„Молих се Бог да кръсти теб и мен със Святия Си Дух."** Не след дълго той бил завладян толкова силно от Бог, че цялото му легло се тресяло. След това се събуждал всяка нощ в 1 ч., за да има „божествено общение". Той се молел четири часа, заспивал отново в 5 сутринта, за да се събуди пак в 9 ч. и да се моли до 12 ч. на обяд. През декември 1903 г. Ивън знаел, че Бог планира голямо съживление за народа на Уелс. В една своя

проповед в „Мория" той казал: **„Протегнах ръката си и докоснах пламъка. Целият горя в очакване на знак."** Нека подчертая нещо тук. Съживлението трябва да бъде в сърцето ти, преди да се изяви на земята. Съживлението няма нищо общо с предхождащите го движения на Бог, а е свързано единствено с личността, която го предизвиква. По онова време всяка деноминация в Уелс се молела за съживление. В „Мория Чапъл" проповядвали здраво калвинистките доктрини, така че Ивън бил добре запознат с учението за човека, греха и спасението. От младите библейски ученици се искало да слушат възрастните мъже от тяхната деноминация и да копират стила им на проповядване. Но Ивън бил изключение. Въпреки че бил приет в Библейския колеж, той не могъл да продължи обучението си, поради изгарящото желание да проповядва и да се моли.

„ПРЕКЛОНИ НИ! ПРЕКЛОНИ НИ!"

За Ивън Робъртс 1904 била година на голяма борба. Той се разкъсвал между онова, което всички очаквали от него, и това, което чувствал, че Духът на Бог го води на направи. Неговият най-добър приятел Сидни Ивънс посетил едно молитвено събрание и се върнал много развълнуван. Той разказал как предал живота си изцяло на делото на Господ. Но Ивън реагирал странно. Страхувайки се, че няма да може да приеме пълнотата на Божия Дух, той изпаднал в дълбока депресия – характерна негова черта, която белязала цялото му служение. Той бил до такава степен обхванат от тази мисъл, че никой не могъл да го утеши. Тогава, през септември, приятелите на Ивън го убедили да отиде с тях и да чуе дрипавия евангелизатор Сет Джошуа. Ивън не знаел, че преп. Джошуа се молел от години Бог да издигне друг „Елисей" от някой обикновен човек и да го облече в „мантия на сила". Джошуа получил точно това, за което се бил молил. Когато започнало мощното съживление начело с Ивън Робъртс, големите и начетени проповедници от Англия и Уелс били принудени да седят в нозете на груби и отрудени. Когато започнало мощното съживление начело с Ивън Робъртс, големите и начетени проповедници от Англия и Уелс били принудени да седят в нозете на груби и отрудени миньори, и да гледат чудните Божии дела. Ивън не казал нито дума по време на цялата служба. Но когато служителят започнал да се моли: „Преклони ни! Преклони ни!", душата на Ивън била докосната. След събранието групата посетила дома на Джошуа за закуска. Но Ивън отказал да яде. Той бил изключително напрегнат и сериозен. Страхувал се, че Святият Дух може да дойде при него, а той да не Го приеме. И така Ивън отново потънал в депресия. Според мен това показва неразбирането на младия Ивън относно характера на Святия Дух. Това напрежение и неестественият натиск, които той сам упражнявал върху себе си, довели в бъдеще само до грешки. Святият Дух никога няма да ти предложи нещо, което не можеш да приемеш. Святият Дух не идва, за да измъчва душата ти, нито за да те насили и изолира. Той идва, за да ти даде сила да Му служиш. Той идва, за да дава смелост, чувствителност и сила. Всичко, което трябва да кажеш, е: „Ела, Святи Душе!" Ако животът ни се нуждае от коригиране, Той ще ни

разкрие областите, в които сме сгрешили, заедно със Своя план за възстановяване. Божието царство е праведност, мир и радост. Всичко друго би нарушило баланса в живота ни. Ивън оставил приятелите си и се върнал в параклиса, където било събранието с преп. Джошуа. Докато бил там, той започнал да откликва на молитвата на Джошуа в края на събранието, като извикал към Господ: **„Преклони ме! Преклони ме!"** В тази молитва на пълно предаване той получил откровение за Божията любов. В онзи ден Ивън се предал на волята на Бог и позволил на Неговото състрадание да го изпълни. По-късно той споделил за това преживяване: **„Това, което ме преклони, беше Божията задължаваща любов... След като бях преклонен, вълни на мир и радост заляха сърцето ми."** В този момент Ивън се почувствал готов да бъде посланик на Бог. Въпреки че много пъти е бил неестествено подтикван към Божиите неща, трябва също да се отбележи и че Ивън изпитвал силна любов към Святия Дух и Неговото дело на земята.

„РЪКА, ПРОТЕГНАТА ОТ ЛУНАТА"

Ивън не получавал често видения. Първото дошло през октомври 1904 г. Докато прекосявал една градина със Сидни Ивънс, Ивън забелязал, че Сидни втренчено наблюдава луната. Тогава той също погледнал нагоре и попитал: **„Какво гледаш? Какво видя там?"** Изведнъж Ивън също го видял. Това била една ръка, която се протягала от луната към Уелс. Ивън се бил молил усърдно за сто хиляди души, които да се прибавят на Божието царство, и това рядко видение дошло като директен отговор на молитвите му. Той вече бил твърдо решен да даде нов тласък на служението си. Бил готов да даде цялото си време и пари за предстоящото дело. Неговите думи: **„Не можем да направим нищо без Святия Дух"** характеризирали останалата част от служението му. Понякога те звучали на място, друг път били твърде крайни. Ревностен за Святия Дух, Ивън понякога опитвал лично да Го защитава. Веднъж, както си седял в едно събрание, той изведнъж скочил на крака, прекъснал проповедта и обвинил присъстващите в това, че не били искрени и сериозни. Неговите приятели били загрижени, докато другите го сметнали за луд. Както ненадейно стигал до крайности, така често Ивън неочаквано придобивал ледено спокойствие и започвал да поучава хората наоколо как да имат Божия мир.

ИЗГУБЕНИТЕ КЛЮЧОВЕ

Най-сетне Ивън получил одобрението да проведе кратка поредица от събрания. Това, което започнало на 31 октомври като малко църковно събрание, бързо прераснало в голямо съживление и продължило две седмици. В началото групата била съставена от няколко посветени вярващи, които слушали с внимание посланието на Ивън. Вместо да стои зад амвона, младият съживител проповядвал, разхождайки се напред-назад между редовете и задавал въпроси на присъстващите. В онези дни това било нечувано. Целта на тези събрания била да посвети и подготви ходатаи за идващото съживление. Ивън постигнал целта си. Той вярвал, че

съживление може да дойде чрез познаването на Святия Дух и че човек трябва да работи заедно с Духа, за да действа в сила. Дори и децата били научени да се молят на Бог „да изпрати Духа в “Мория” заради Исус Христос!” Скоро службите станали известни, а Ивън изпратил писмо до Библейския колеж с молба да изпратят работници. По време на всяка служба събранието се движело мощно в молитви на ходатайство и много пъти хората оставали до полунощ. Веднъж Ивън се молил със събранието цяла нощ и се прибрал у дома на сутринта. Тази малка група ходатаи, водена от младия евангелизатор, преобразила целия град. Някои събрания продължавали до 4 ч. сутринта, докато навън се събирали хора за сутрешната молитва в 8 ч. След две години всички в Уелс щели да знаят името на Ивън Робъртс.Даже във вихъра на това съживление Ивън отказвал да бъде смятан за негов водач. Той се противопоставял на всеки, който го възприемал като такъв, и дори отказвал да бъде фотографиран. Разказвали как веднъж се скрил зад амвона, когато в залата влязъл журналист с фотоапарат. В резултат на това единствените снимки на Ивън, достигнали до нас, са от семейния албум. Събранията на Ивън се отличавали със смях, плач, радост, съкрушаване. Скоро вестниците започнали да пишат за тях и съживлението се превърнало в новина от национална величина. Някои репортери се обърнали към Бог на неговите събрания. Пламъците на съжив лението бързо завладели Уелс. Скоро собствениците на барове и кина започнали да затварят своите заведения. Бивши проститутки започнали да водят библейски уроци. Хората започнали да плащат старите си дългове. Онези, които някога егоистично пръскали парите си за пиене, станали голяма радост и подкрепа за своите семейства. На съживителните събрания в Уелс нямало хорово хваление или някакво специфично богослужение. Не се събирали дарения, нямало песнарки, нито комитети, нито водачи на хваление, както и никакви платени реклами. Гладни за Бог деноминационни водачи също посещавали събранията. Говори се, че в един град всички служители си разменили амвоните за един ден в желанието си да съборят деноминационните стени и да установят единство. Дори жените били оставени да вземат участие. Дотогава на жените в Уелс не позволявали да участват в църковния живот, но ето че вече можели да бъдат видяни да се молят и да хвалят Бог открито. С течение на времето Ивън дори започнал да поощрява събарянето на националните и расови прегради. В основата на уелското съживление лежали следните четири принципа: 1) изповядай всеки грях, за който знаеш; 2) изследвай всички скрити и съмнителни неща; 3) изповядай открито Господ Исус; 4) вземи решение да се покоряваш напълно на Духа. Ивън Робъртс бил открил ключовете за съживлението. И ако тези четири неща са били важни тогава, те със сигурност са от значение и сега. Според мен думата „покаяние" е малко или много опетнена днес. Тя е загубила голяма част от значението си поради някои обществени проблеми и неправилно отношение. Някои хора така се унасят в Божия закон на милостта и благодатта, че забравят останалите Му закони. Благодатта и милостта не ни дават право да правим каквото си поискаме. Ние не живеем с евтина благодат. Праведността, на която се радваме като вярващи, бе заплатена с

кръвта на Исус – цена, твърде голяма, за да се опише с думи. Покаянието ни въведе в Божието царство и чрез него ще можем да продължим да следваме Неговия облак. Освен това ние трябва да обичаме Бог повече от всичко друго. Когато бях малко момче, аз почувствах, че трябва да спра да тренирам баскетбол. Не че баскетболът бе нещо лошо, но по онова време аз вече знаех какво Бог ме бе призовал да правя. Изглеждаше, че повече обичам да играя, отколкото да се моля. Така аз скъсах с баскетбола. Бог имаше план за живота ми. Аз се съгласих с него и молитвата стана двигателната сила на моя живот. Чудесно е да се наслаждаваш на живота, само бъди сигурен, че не го обичаш повече от Бог.

„БОГ МЕ Е НАПРАВИЛ СИЛЕН И МЪЖЕСТВЕН"

Съживителните събрания на Робъртс били по-различни от всичко, случило се някога в Уелс. В началото на една такава служба две момичета застанали до амвона. Първото приканило хората да се предадат на Святия Дух и се молило. После другото разказало своето свидетелство под формата на песен, преди да избухне в сълзи. На това му казвали „подгряване на атмосферата". За онези, които се чудели защо Ивън не се качва на амвона, след като момичетата свършили, било достатъчно само да го погледнат. Той бил на колене, молейки се и ходатайствайки пред Бог. Мнозина казвали, че не красноречието на Ивън Робъртс съкрушавало хората, а сълзите му. В своята книга „Улица Азуза" Франк Бартелман цитира думите на очевидец на тези събрания: „В своята силна агония Робъртс коленичеше зад амвона, а много от присъстващите просто се свличаха на земята." За службите на Ивън не било нещо необичайно някой изведнъж да падне на колене и да започне да се моли силно. Вълни на радост и мъка заливали събранието. Жените коленичели, а мъжете лежали на пътеката между редовете. Някои плачели, други се смеели, трети се молели. През цялото това време нямало нито библейско поучение, нито музика. От време на време някой усещал вдъхновение да стане и да изпее химн. Споменава се, че хората в събранията били толкова завладяни от Бог, че забравяли да се приберат за неделния обяд. Това било нещо нечувано за Южен Уелс от онова време. С идването на вечерта късната служба се превръщала в непрекъснато молитвено събрание. Присъстващите можели да видят Робъртс да ходи между редовете, размахвайки ръце, пляскайки или подскачайки нагоре-надолу. Въпреки че цялата нация говорела за неговия успех, мнозина все още не знаели какво да мислят за Ивън Робъртс. Те били толкова свикнали с изпепеляващия поглед на старовременните проповедници, а Ивън не издигал гласа си. Понякога дори го наричали „тихият проповедник". Ако не усещал помазание да проповядва, Ивън си мълчал. Веднъж той седял мълчаливо на първия ред в продължение на три или четири часа, после станал и проповядвал едва петнадесет минути. По онова време хората били свикнали проповедниците да изглеждат строги и достолепни. Ивън бил точно обратното. Неговото лице постоянно греело. Веднъж, след като един служител прочел списък с имената на тридесет и трима новоповярвали,

Ивън го прегърнал и възкликнал: „Не е ли славно това?" В резултат на съживлението местните книжарници не можели да задържат Библии на склад. Уелският въгледобив също се преустроил. Използваните там работни коне били обучени да изпълняват заповеди, в които до голяма степен се включвали различни ругатни. Когато миньорите били новородени, те открили, че конете трябвало да бъдат обучени отново, понеже не реагирали на заповеди, в които липсвали ругатни. Разбира се, както обикновено става, някои били обезпокоени и мърморели, че в събранията царял безпорядък. Отгоре на това Ивън работел по всяко време на денонощието, без почивка. Веднъж, когато бил запитан за това, той отвърнал: **„Уморен? Нито за секунда. Бог ме е направил силен и мъжествен. Мога да се изправя срещу хиляди. Тялото ми е денонощно заредено с електричество и дори дремвам, преди отново да се върна за събрания."** Документирано е, че през първите два месеца на това съживление Ивън Робъртс се хранел и спял изключително малко. Всъщност, той спял само по два-три часа на нощ.

„ЧУЙ МЕ - ПОЧИВАЙ СИ"

За да можем да ходим постоянно в Духа, ние трябва да се покоряваме на земните закони, установени от Бог. Един от тях постановява да се грижим за нашите физически тела. Вярно е, че духът е по-важен от тялото, но ако тук, на земята, не се грижим за телата си, те може да бъдат увредени в резултат на това и дори да умрат. Ако тялото умре, и духът трябва да напусне. Бог е установил закон на земята, който казва, че телата ни се нуждаят от почивка и храна. Сам Бог си почина на седмия ден, след като сътвори Вселената, и с това установи този принцип и за нас. Докато съм под помазанието, то влияе на всяка част от мен. Моето тяло се чувства пълно с енергия, а умът ми е подчинен на волята на Бог. Защо? Защото помазанието носи живот. Въпреки това обаче естествените нужди на тялото ми си остават, независимо от помазанието. Кръвта ми все още се нуждае от кислород и хранителни вещества, а умът ми има нужда от почивка. Все още не сме в прославените си тела. Така че зрелите съживители трябва да се научат да се грижат за физическите си тела. Ти можеш да живееш от духа си, да действаш под помазанието и да получаваш необходимата почивка. Ако забравиш последното, те очакват неприятности. Святият Дух никога няма да те принуждава. Той ще те води. Ти не би могъл да следваш Бог и да чуваш ясно гласа Му, ако тялото ти е изтощено или под напрежение. Тревогите и нуждите изобилстват по време на съживление, понеже човечеството осъзнава окаяното си духовно състояние. Съживителят трябва да умее както да води хората, така и да си почива, за да съумее да остане жизненоважен инструмент в ръката на Бог. Аз вярвам, че една от причините служението на Ивън Робъртс да бъде прекратено преждевременно е именно фактът, че той не е осъзнал този принцип. Скоро започнали да се появяват много признаци за наличието на емоционално напрежение у Ивън. Но въпреки претоварването той продължил да обикаля от град на град и да убеждава жителите им да започнат да мислят за

изгубените. Винаги когато приятелите му го насърчавали да си почива, той реагирал остро срещу тях. Въпреки че тялото му се изтощавало все по-бързо, силата на Бог продължавала да задоволява глада на хората. Един вестник отбелязал, че докато някои хора в събранието викали поради обвинението в сърцата им, други буквално се тресели.

ДЕМОНСТРИРАНЕ НА БОЖЕСТВЕНАТА СИЛА

Посещаването на събрание на Ивън Робъртс било свръхестествено преживяване. Той имал способността да въвежда присъствието на Святия Дух като почти осезаема сила. Така обикновеният църковен член осъзнавал реалността на духовния свят, особено в областите на чистотата и святостта спрямо Бог. Тъй като рядко проповядвал, Ивън оставил три жени-хвалители – Ани Дейвис, Маги Дейвис и С. А. Джоунс – да пътуват с него. Много пъти те изпявали пред събранието вдъхновено от Бог послание под формата на песен. Ивън смъмрял всеки, който се опитвал да спре тези песни. Той вярвал, че нещата трябва да бъдат движени от Святия Дух и че никой няма право да Го прекъсва. Той смятал, че в противен случай се отваряла вратата за неправилен авторитет и контрол в събранието. За Ивън Святият Дух не бил някаква невидима сила, а Божествена личност, на която не по-малко се полагало хваление и поклонение и към която се изисквало пълно покорство. Стигал дотам, че когато един или двама от присъстващите не вземали участие, той ставал и заявявал: **„Духът не може да бъде с нас сега!"** Много пъти след тези си думи той напускал събранието. Често много от жителите на градовете, където се провеждали събранията, или на околните населени места се струпвали за събранията на Ивън. В град с население от три хиляди души над хиляда се опитвали да посетят събранията. Ако не пристигнели достатъчно рано, за да си намерят място в залата, оставали отвън, за да могат поне да зърнат нещо. Изумени, журналистите отбелязали, че някои градове никога не били виждали толкова посетители, колкото се стичали за събранията на Ивън. Скоро слухът за съживлението стигнал и до други държави. Хора от Южна Африка, Индия, Ирландия, Норвегия, Канада и Холандия се стекли в Уелс. Една група американци отишли само за да могат да кажат: „Бяхме там, където се случват чудесата. Мнозина пристигнали, за да отнесат в своите нации част от това съживление. Смята се, че по това време калифорнийският евангелизатор и журналист Франк Бартелман написал писмо на Ивън, в което го питал как да предизвика съживление в Америка. Ивън разменил с Бартелман няколко писма, като във всяко от тях изброявал принципите на съживление, окуражавал го да продължава да се стреми към него и го убеждавал в молитвената подкрепа от Уелс. По-късно Бартелман щял да изиграе ключова роля в отразяването на събитията около съживлението на улица Азуза, зародило се през 1906 г. в Южна Калифорния. Няма съмнение, че съживлението в Уелс освободило нов глад за Бог в световен мащаб.

ОБЪРКВАНЕ И СРИВ

През 1905 умът на Ивън бил твърде объркан. Той често казвал, че искал да влезе в „страданията на Господаря". Понякога започвал дадена служба, изпълнен с нежност и радост, после изведнъж скачал, размахвал ръце и остро изобличавал онези, които не били чисти в сърцата си. След това заплашвал да напусне службата. Той споделил със своя приятел Сидни Ивънс, че се страхувал да не би да изговори думи, които не са от Бог. Чувал много гласове и понякога не бил сигурен кой от тях е на Бог и кой – негов. Постоянно изследвал себе си за неизповядани грехове. Най-много се страхувал, че хората ще започнат да величаят него вместо Бог. Съживлението продължавало и някои нужди станали очевидни. И така, Ивън започнал да действа в дарбите на Духа. Поради невежеството си хората започнали да наричат Ивън „телепат", тъй като не разбирали как можел да бъде толкова точен в духовните неща. Но вместо да спре, за да научи хората за дарбите на Духа, Ивън просто продължил да се движи в тях. Понякога той спирал внезапно по средата на проповедта си. Поглеждал към балкона и заявявал, че някой там се нуждае от спасение. В следващия миг въпросният човек падал на колене и извиквал към Бог в покаяние. Това се случвало често в неговите събрания. Някой път Ивън назовавал определен грях, който „присъствал" в събранието и призовавал човека към незабавно покаяние. Друг път той узнавал за човек извън сградата, който агонизира пред Бог. Ивън ненадейно напускал събранието, излизал на улицата и намирал човека, паднал на колене, плачейки пред Бог. Гласовете, които чувал, започнали силно да го тревожат. Но вместо да потърси съвет от зрели водачи, Ивън избрал да продължи да следва знаменията и да пренебрегва вътрешното си безпокойство. Точно тогава Ивън Робъртс преживял първия си емоционален срив. Той бил принуден да остане в дома на своя приятел и отменил събранията си.

„СЪПРОТИВА ИЗНИКВА... И ИЗЧЕЗВА"

Когато хората научили за отменените събрания, те се ядосали и обидили. Въпреки че бил все още много отпаднал, Ивън се поддал на натиска и обявил, че ще проведе събранията. Но както можело да се очаква, посланията му били мъгляви и той остро изобличавал хората. Дори започнал да съобщава за **изникването на съпротива** (в събранието – бел. пр.) и изчезването на тази съпротива. Хората станали по-загрижени за посочвания от него конфликт, отколкото за своя глад за Бог. След това срещу Ивън се надигнали множество оплаквания и упреци от всички краища на Уелс. Наричали го хипнотизатор, ексхибиционист и окултист. В отговор Ивън започнал често да осъжда цялото събрание заради студените сърца на един-двама от присъстващите. Веднъж дори осъдил душата на един човек, като забранил на когото и да било да се моли за него. Обвинения и упреци плъзнали навсякъде. Всеки ден донасял нови горчиви атаки от пресата и приждащите писма. А на всяко следващо събрание присъствали множество агностици, които го обвинявали, че „носи лъжлив огън" или че „богохулства". Приятелите му се опитвали да го оправдаят, като казвали, че той бил млад, неопитен служител и бил склонен да изпадне в „присъщите

на млад човек грешки". Скоро Ивън преживял втори физически и емоционален срив. За радост на противниците си отменил всичките си събрания. Той бил заклеймен като неуравновесен, а новоповярвалите започнали да се питат дали не са били измамени от Сатана. В отговор на избухналия скандал едни психолог, който прегледал Ивън, отбелязал следното: „Нашият организъм не може да понесе такова безмилостно напрежение и чести силни стресове, които разтърсват нервната система и изтощават мозъка и тялото." Така Ивън потънал в мълчание за известно време.

ОГРОМНА СЛАВА, ОГРОМНО НАПРЕЖЕНИЕ

Поддръжниците на Ивън не отстъпили пред атаките на неговите критици и залели секретарката му с покани към него да дойде и да послужи. След кратка почивка той се съгласил да приеме поканите и публикувал в пресата програмата за бъдещите си събрания. В деня на първото му събрание улиците били задръстени. Стотици хора пристигнали по-рано, за да могат да си намерят място. В уречения час неговата секретарка излязла на платформата и прочела бележка от Ивън: **„Кажи на хората, че няма да дойда за службата. Духът възпрепятства моето идване и не мога да говоря."** Чули се силни възгласи на недоволство и разочарование. Дори приятелите на Ивън не могли да подкрепят това „водителство на Духа". Най-добрите думи, които можели да кажат за него, били, че вероятно е под голямо напрежение. Ивън се затворил сам, за да прекарва време в Словото и в молитва. После, след още една кратка почивка, той се върнал към публичното си служение. Този път резултатите изглеждали, както във времената на ранното съживление. Ивън се виждал като „Господния специален посланик, който ще събуди църквите, за да изпълнят задачата си да спасят нацията". Отново се надигнали остри упреци. Ивън, който вече не бил известен със своята нежност, открито изобличавал обществените водачи и заявил за една определена църква, в която служел, че не била ”основана върху Скалата”. Унищожителен удар бил нанесен на едно мъжко събрание в същата тази църква, където Ивън заместващ отсъстващия пастир, изправен пред стотици разтревожени лица. След като пристигнал, той отказал да излезе на платформата, като вместо това си седял тихо на стола в продължение на два часа. Когато някои от присъстващите служители го укорили открито, Ивън станал и напуснал параклиса. Когато пастирът се завърнал, той се заклел, че събранията ще продължат в мир и помолил служителите да запазят спокойствие. Когато Ивън се качил на платформата същата вечер, той се усмихнал и ги насърчил да изучават истинския Пастир в Езекил 34. Поради тежкото състояние на Ивън неговите емоционални рани зараствали все по-трудно. Разстройвал се силно от най-малкото нещо. Приемал го лично, когато чуел за новоповярвали, които лаели срещу дявола или следвали изцелители или пророчици. В резултат на това той оставал депресиран през по-голямата част от времето. Решаващо за падението на Ивън Робъртс се оказало посещението му в Северен Уелс през лятото на 1906 г. Той бил поканен да участва в една

Великденска конференция за служители, организирана по подобие на тази в Кесуик. Там Ивън говорил за своя „нов товар", който представлявал отъждествяване с Христос чрез страдания. Скоро след това той отново се сринал поради прекомерно напрежение.

ИДВА ЕЗАВЕЛ

На конференцията в Кесуик с Ивън се запознала някоя си г-жа Джеси Пен-Люис. Тя била заможна и доста влиятелна жена от Англия. Тя също била служител, но служението ѝ било отхвърлено в Уелс поради сериозни доктринални конфликти. Тя не била приета заради своите поучения за „страданието" и служението ѝ в страната било в немилост. Когато г-жа Пен-Люис чула посланието на Ивън за кръста, тя се присъединила към него в желанието си да спечели одобрението му. Пред приятели тя споделила, че чувства, че Ивън „бил твърде разстроен и имал нужда да се измъкне някак си". Тогава го убедила да приеме нейната позиция, като през цялото време изтъквала неговото великолепно поучение и обидите, които търпял заради него. В своето състояние на слабост Ивън лесно се поддал на влиянието ѝ. След по-малко от месец, което време прекарал неотлъчно с Пен-Люис, Ивън преживял четвъртото си и най-тежко нервно разстройство. Новооткрити писма показват, че Пен-Люис имала скрити мотиви за дружбата си с Ивън Робъртс. Тя редовно използвала името му, за да прокарва собствените си методи и убеждения. Тя също така казала на служителите от Уелс, че била толкова наранена от тяхното мнение за нея и нейните доктрини, че никога вече нямало да се върне в нацията им. И добавила, че за Ивън било най-добре да стои далеч от Уелс, понеже и той като нея бил „твърде разстроен, за да направи каквото и да било".След това изявление, направеноот Пен-Люис, Робъртс бързо и без много шум бил отведен с влак от своята родна страна и от мястото на своето призвание. Пен-Люис и нейният съпруг настанили Ивън в своя имот в Англия, наречен Уудландс. От този момент всичко в техния дом се завъртяло около нуждите на Ивън Робъртс. Те му пристроили собствена спалня, молитвена стая и отделно стълбище. Там великият евангелизатор бил прикован на легло.

ПЪРВО ЦАРЕ 21?

Докато живеел в Уудландс, Ивън бил посещаван ежедневно от Пен-Люис. Той слушал с уважение, докато тя му говорела за грешките и неправилните преценки, които тя чувствала, че той бил направил в служението си. Но Ивън не могъл да разпознае, че всичко, което тази жена говорела, било основано изцяло и само на нейното лично мнение. Докато седяла край леглото му, Пен-Люис запитала Ивън за свръхестествените дарби, които действали чрез него. Тя била убедена, че депресията на Ивън била причинена именно от тези духовни активности. Отричайки тези дарби, дадени на Ивън, Пен-Люис започнала да го поучава, че докато не бъде напълно разпънат за себе си, той остава измамен. Изпълнен с осъждение, Ивън накрая се съгласил, че никое от свръхестествените действия, които

бил преживял, не било от Бог. Освен че бил объркал множество хора, Ивън се съгласил, че самият той е бил заблуден от свръхестествените действия. От този момент, убеден от съвета на г-жа Пен-Люис, Ивън решил никога вече да не се доверява на никакво свръхестествено проявление. И заключил, че за да може Святият Дух да се движи чрез някой вярващ, той или тя трябва да притежават много по-голяма мъдрост и опит, отколкото имал самият той. Състоянието на депресирания съживител било изключително критично и той ставал все по-объркан благодарение на последователните упреци и внушения на Пен-Люис. Чудя се дали Ивън въобще се е замислял за хилядите, които се обърнали към Бог и били новородени благодарение на тези дарби. Дали си е спомнял за множествата, които пристигнали от други нации, за да приемат от неговото служение и да отнеса тпреживяното и наученото всеки в своята страна? Без съмнение той е чул великолепните отзиви в техните собствени нации. Чудя се дали се е замислял за гладните за докосване множества, които изпълвали улиците, понеже той бил толкова „прозрачен" за Святия Дух, че да може да бъде използван така от Него. Дали дори за миг е осъзнал, че липсата на почивка, а не липсата на посвещение е причинила объркването му? Дали си е мислел, че грешките, които направил от изтощение, били единственият плод от неговото служение? Дори и тези мисли да са минавали през ума на Ивън Робъртс, те никога не били последвани от съответни действия. По този начин духовната екипировка, дошла като допълнение към неговия призив, била пострадала силно, което щяло да проличи при евентуалните бъдещи прояви.

СЛУЖЕНИЕ ОТ АМВОНА? НИКОГА ВЕЧЕ

Изправена пред критиките за онова, което била направила с Ивън, г-жа Пен-Люис написала писмо до един уважаван съживител. В това писмо тя заявила, че Ивън Робъртс се нуждаел да бъде „запазен" и че той напредвал в зрялост с „бързи крачки, осъзнавайки как е бил подведен". По-късно тя писала на същия служител, като този път отбелязала колко много Ивън бил израснал духовно и че тя можела да види как двамата с нея били спеииално подготвени за специално дело. По мое мнение, изглежда, г-жа Пен-Люис е използвала силата и призванието на Ивън Робъртс, за да издигне себе си. До този момент не притежавала силата, характера или призванието, за да се справи сама. Затова вярвам, че е чувствала необходимост от нещо, което да й донесе духовен авторитет. Ивън Робъртс бил точно това „нещо". Ако можела да спечели неговото приятелство и подкрепа, тогава щяла да сподели и неговата платформа. Въпреки че Ивън бил изолиран в дома на Пен Люис, на един служител и един негов приятел им било позволено да го посетят. Докато се съветвали и се молели с него, те му помогнали много да се възстанови. Тяхната любов помогнала на Ивън да събере духовен кураж, но минала още една година, преди емоционално съсипаният съживител да може да стане от леглото и да ходи. Година по-късно лекарите посъветвали Ивън никога вече да не застава зад амвона. Той можел да работи като съветник, но му било предложено занапред да не

проповядва. Пен-Люис се съгласила, очевидно не само от загриженост за здравето на Ивън. Хората, обърнали се към Бог по време на съживлението в Уелс, които не знаели за физическото състояние на Ивън, били много наранени. Те се почувствали изоставени от своя водач. Около година след като Ивън се преместил в Уудландс, загрижени приятели обвинили Пен-Люис, че го била подвела и че била твърде потайна относно техните взаимоотношения. Ивън отговорил на нападките, като заявил, че бил останал в имението й по собствено желание. Той също заявил, че Пен-Люис била „човек, изпратен от Бог" и делото и можело да бъде разбрано само от „верните на Бог хора, чиито очи Бог е отворил". Тъжното е, че Ивън и с широко отворени очи пак отказвал да вижда.

ПРЕКЪСВАНЕ НА КРЪВНАТА ВРЪЗКА

Малко след това Ивън започнал да отказва посещения от страна на своите най-близки роднини. Когато неговата майка се разболяла сериозно, новината не му била предадена поради тежкото състояние, в което той самият се намирал. Изглежда, това решение било взето от Пен-Люис. Но веднъж, когато неговият баща дошъл да го види, не Пен-Люис, а самият Ивън отказал да говори с него. Той оправдал отказа си да се види със своя баща с това, че „той бил отделен за изключително духовна задача и поради това бил длъжен да забрави за всякакви кръвни връзки". Тук ми се иска да отбележа нещо много важно. *Никога не прекъсвайте връзките със семейството си.* Без значение дали се разбирате добре с тях или не. Много от вас са там, където стоят днес, заради молитвите на вашето семейство. Вярна е старата поговорка: „Кръвта вода не става." Дори и целият ад да се обърне срещу вас, вие пак можете да разчитате на любовта и грижата на своето семейство, особено ако сте отгледани в християнски дом. Прекъсвайки кръвните си връзки, вие се лишавате от част от вашето наследство. Поради неизвестна причина, изглежда, че някои съживители се подлъгват в тази посока, особено ако чувстват, че семейството им не е достатъчно духовно за тях. Джон Александър Дауи минал през същото нещо. Дори за известно време се отказал от последното си име. Никога не можете да станете толкова духовни, че да забравите Словото на Бог, което заповядва: „Почитай баща си и майка си, която е първата заповед с обещание — за да ти е добре и да живееш дълго на земята" (Ефесяни 6:2-3). Според Словото, ако не почиташ семейството си, няма да намериш мир и животът ти ще се скъси. Ако се чувстваш твърде духовен за своето семейство, тогава ги обичай според своето ниво. Никога не ги изоставяй.

ВОЙНА В РЕДИЦИТЕ

През тези години на изолация Пен-Люис разчитала на помазанието на Ивън Робъртс и написала няколко книги. Първата от тях, „Войната срещу светиите", излязла през 1913 г. Г-жа Пен-Люис заявила, че книгата била плод на шест години, прекарани в молитва и изследване на истината. Смята се, че двамата са написали книгата заедно, а тя е обрала овациите.

И с право. Замислена като пълно ръководство с отговори на духовни проблеми, тя вместо това представлявала сборник от духовни безсмислици. По-малко от година след издаването на книгата Робъртс я отрекъл. Пред приятели той казал, че тя била **„провалило се оръжие, което било объркало и разделило Божиите хора".** Въпреки че в последствие променил мнението си, през годините, докато пишели „Войната срещу светиите", Ивън изглеждал объркан от Пен-Люис, като казвал: **„Не познавам никого с нейното духовно разбиране, тя е ветеран в небесните неща."** На този етап от възстановяването на Ивън г-жа Пен-Люис успяла да го убеди, че неговите страдания били Божият план да бъде той екипиран, за да се бие със сатанинските сили и в последствие да научи и други как да воюват. В резултат на това тя го убедила да преведе на уелски нейните откровения относно воюването и да ги изложи в няколко брошури на английски. Удивително е как един съживител от национална величина, който някога е бил толкова здрав и непобедим в силата на Святия Дух, е могъл да се остави до такава степен да бъде заблуден, подчинен и използван. Библейските истории за Илия и Езавел или Самсон и Далила продължават да се повтарят през историята.

ПРОПОВЕДИ В СЕНКИТЕ

Новообразуваният тандем Робъртс – Пен-Люис издавал също така и списание, наречено *«Победителят».* Идеята за това била на Пен-Люис. Във всеки брой Ивън пишел по едно есе, тя - останалото. Моето лично мнение е, че това издание било още едно средство, с което Пен-Люис трупала духовен авторитет и популярност за своето дело. Списанието нападало ранните петдесятни групи и определяло начина им на служение като сатанински. Но със своите близо пет хиляди абонати то достигало Великобритания, Европа, Северна Америка, Южна Африка, Корея и Китай. Пен-Люис се разболяла в края на 1913 г. Докато отсъствала, Ивън пишел по-голямата част от текстовете в списанието. Тя решила да проведе това, което нарекла „Конференции за християнски работници", където щяла да проповядва. На тези конференции Ивън трябвало да стои в молитвената стая и от време на време му се разрешавало да съветва групи от хора. Това било оправдано с факта, че лекарите го били посъветвали никога вече да не застава зад амвона. Затова Ивън се подчинил и използвал своите дарби на съветник. Един човек, който отишъл с една група за съвет при Ивън, казал: „Това, което ме. порази най-много, бе прецизността на неговото прозрение, понеже той рядко грешеше своята духовна преценка и диагноза." Как е могъл този, който някога изглеждал толкова непобедим и мощен в Святия Дух, и който се противопоставял на всеки, дръзнал да предложи противното, да се задоволи само със сесии за съветване? С годините конференциите на Пен-Люис загубили своята популярност. Когато замрели, Ивън намерил поле за изява в училището за молитва. То произлязло от „Молитвения страж", създаден по време на конференцията в Суанси през 1908 г. В училището за молитва Ивън учел хората как да ходатайстват за семейства, служители и църкви. Той написал и есета за

най-различни аспекти и нива на молитвата. Няколко служители отбелязали, че всичко, което знаели за молитвата, го били научили от поученията на Ивън. Винаги когато говорел за молитвата, Ивън се оживявал. Училището запалило нова искра в него. Впоследствие той се отделил от „Молитвения страж" и се отдал на своя молитвен живот. За известно време той се срещал с още няколко души в своята молитвена стая в дома на Пен-Люис. После напуснал групата и избрал да ходатайства сам пред Господа. Веднъж споделил със свой приятел: „Иска ми се да достигна такова състояние на молитва, че самият ми живот да не е нищо друго освен една молитва от сутрин до вечер." Ивън изглеждал развълнуван да бъде призован за живот, посветен на ходатайство.Неговото молитвено служение било съсредоточено върху християнските лидери и вярващи по света. Когато група френски офицери от Армията на спасението запитали за настъпателното воюзване, той им отговорил: **„В Лука не се казва: „проповядвайте и не отпадайте", а „молете се и не отпадайте". Не е трудно да се проповядва. Но когато се молиш, ти си сам на безлюдно място и се биеш в молитвена битка срещу силите на тъмнината. И ще познаеш тайната на победата."** Вярвам, че това изявление подчертава избора на Ивън да обърне гръб на публичното служение. Всъщност той до такава степен се отдръпнал от обществото, че вече не общувал с хора. Пен-Люис написала за неговото поведение: „Хората около него не могат да влязат в разговор с него – дори и когато живеят в същата къща." Ивън Робъртс останал дома на Пен-Люис в продължение на осем години. Животът му бил заплетен. Намирам за интересен факта, че въпреки че Пен-Люис използвала влиянието на Ивън като служител за постигането на своите скрити намерения, очевидно той го позволявал. В началото вероятно не е имал голям избор заради своето безпомощно състояние. Все пак младият съживител останал в дома й осем години. А това поражда в мен много въпроси. Дали домът на Пен-Люис се бил превърнал в неговото удобно скривалище? Дали бил повярвал в пълния провал на обществения си имидж? Защо не се върнал у дома? Дали емоционалните му сривове не го карали да се чувства по-сигурен, когато някой друг дърпа юздите? Единственият извод, който можем да направим, е, че Ивън Робъртс сам решил да слезе от сцената на обществената популярност. А домът на Пен-Люис бил мястото, където искал да остане.

„ЩЕ ИМАМЕ ЛИ ОТНОВО СЪЖИВЛЕНИЕ"

Не е напълно ясно защо Пен-Люис и Ивън се разделили. Първо, през 1920 станало ясно, че той вече нямал принос за никоя от нейните книги. Когато била запитана за неговото отсъствие, тя отговорила: „Забележително е, че г-н Робъртс така и не е могъл отново да вземе участие в работата, но делото му е продължено от други." Тогава, някъде между 1919 и 1921, Ивън се преместил в Британ, Съсекс. Той си купил пишеща машина и започнал да пише няколко малки книги. Но изложението им било разхвърляно, а много от стиховете били извадени от контекста си. Книжките му нямали успех. Ивън писал до няколко свои приятели в родината си, за да им каже,

че не е забравил тяхната любов и подкрепа. По това време Англия и Уелс били разделени и враждебно настроени. Нямало да е никак лесно да се завърне в родината си без подкрепата и позволението на гражданите на Уелс. Освен от факта, че ги бил изоставил, новоповярвалите от съживлението в Уелс били изненадани и разгневени и от онова, което прочели във „Войната срещу светиите". Изглеждало сякаш техният водач противоречал на всичко, което някога отстоявал. Жителите на Уелс не знаели какво да мислят за техния млад съживител. Те си мислели, че познават сърцето му, но не можели да си обяснят действията му. Ивън писал до своята деноминация и поздравил служител, който наскоро бил получил нов пост в нея. Служителят бил поласкан от писмото и помолил за разрешение да го публикува, за да сложи край на десетгодишното мълчание на Ивън. Последният се съгласил и получил покана да се завърне в Уелс, когато намери за добре. Той точно това и направил. През 1926 бащата на Ивън се разболял. Когато Ивън се върнал за малко у дома, семейството го приело добре. Всички се радвали да го видят и го уверили, че вече били забравили всичко. Докато бил там, няколко от членовете на една малка църква го поканили да проведе служба. Очевидно забравяйки за съвета на лекарите, Ивън застанал зад амвона. Събранието било изненадано от вече не толкова младежкия му вид, но разпознали силата на Святия Дух, която все още звучала в гласа му. Хората били толкова развълнувани, че в Северен Уелс започнало да се шушука: „Ще имаме ли отново съживление?" Г-жа Пен-Люис умряла от болест на белите дробове през 1927 г. Ивън от доста време тъгувал за родината си Уелс. След смъртта й през 1927 той се завърнал у дома завинаги. Интересно е да се отбележи, че въпреки че започнал да посещава Уелс, той не се преместил да живее там до смъртта на Пен-Люис.

“СТАЯТА СЕ ИЗПЪЛНИ СЪС СВЕТЛИНА”

Бащата на Ивън починал през 1928 г. и на службата Ивън направил нещо необичайно. Той изненадващо прекъснал тържествените хвалебствени слова за баща му и казал: **„Това не е смърт, а възкресение. Нека свидетелстваме за тази истина."** За този ден един човек отбелязал: „Сякаш електрически ток премина през нас. Чувствахме, че ако беше продължил, щяхме отново да имаме съживление, там и тогава." И наистина имало кратко съживление. Дяконите на „Мория помолили Ивън да вземе участие в една специална служба. Когато се съгласил да говори, вълнуващата новина за това обиколила Уелс. Посетители се изсипали в Северен Уелс, а местните се втурнали към параклиса след работа. Два часа преди началото на службата сградата била препълнена. На улицата се събирала голяма тълпа. Младежите били нетърпеливи да чуят мъжа, за когото говорели родителите им. Ивън спокойно поздравил присъстващите, после излязъл навън, за да поздрави и насъбралата се тълпа. През този кратък период той посетил няколко параклиса и предупреждавал за задушаващия материализъм, който се прокрадвал в църквата. Веднъж двама родители донесли детето си при Ивън в молитвената стая. Докато се

молел за детето, „стаята се изпълнила със светлина и с усещане за Духа на Бог". Родителите започнали да хвалят и да славят Бог със силен глас. Скоро работещи наблизо хора ги чули, оставили работата си и се присъединили към тях. Други, които били излезли на пазара наблизо, също ги чули и се втурнали да вземат участие. След известно време по улиците се била насъбрала такава тълпа, че фургоните не можели да си пробият път. Според очевидец Ивън се молил за изцеления и освобождения и действал с дарбата на пророкуване. Но казвали, че открито смъмрил някой, който се опитвал да говори на езици. Въпреки това някои смятали, че Ивън Робъртс е станал петдесятен. Изцеленията, покаянията и отговорените молитви били най-обсъжданите резултати от това малко съживление. Година по-късно Ивън Робъртс напълно изчезнал от обществения живот.

СЯНКАТА НА УСПЕХА

През 1931 г. Ивън бил вече забравен. Той живеел в стая, предоставена му от г-жа Осуалд Уилиамс. Тя не искала нищо от Ивън освен да се погрижи за спокойствието му. Той прекарал последните години от живота си в писането на поезия и писма до служители, водел си дневник и с удоволствие посещавал спортни и театрални прояви. През май 1949 г. на Ивън за първи път му се наложило да остане в леглото през целия ден. За целия месец септември на 1950 г. в дневника му била написана само една дума. Това била думата „болен". Ивън Робъртс бил погребан на 29 януари 1951 г. на седемдесет и две години. Той бил погребан при семейството си зад „Мория Чапъл" в Северен Уелс. Няколко години по-късно пред „Мория" била издигната паметна колона в почит на неговите усилия да запали съживление. Самата погребална церемония се превърнала в паметник. Стотици хора, които обичали Ивън, но го били загубили от погледа си през годините, се стекли и изпели любимите му химни.От всички възхвали в негова чест тази в The Western Mail го описва най-добре. В нея се казва: „Той беше човек, преживял странни неща. В младежките си години той сякаш държеше цялата нация в дланите си. Преживя изтощение и големи промени в мнението и възгледите си, но религиозните му убеждения останаха непоклатими до самия край." Ивън Робъртс наистина е бил велик съживител, държал в ръцете си ключовете на духовното пробуждане. Той повел удивително движение на Божия Дух в Уелс. Въпреки това четиридесет години по-късно в неговата родина не можело да се намери и следа от това съживление. То останало само спомен в сърцата на онези, които го били преживели. Но защо само „спомен"? Понеже един човек не може сам да понесе товара на цяло съживление. Той може да поведе движение на Бог, но останалите хора също трябва да изиграят своята роля. Ако някое движение на Бог замре, това отчасти е поради факта, че хората не са продължили в онова, което са приели. Затова би било грешка да хвърлим вината изцяло върху водача. Около живота на Ивън Робъртс остават множество открити въпроси. Някои вярват, че той е бил издигнат от Бог за двегодишно публично служение и после е бил призован да прекара останалата част от живота си в молитва и ходатайство за света. Ако това

бе напълно вярно, вярвам, че той щеше да умре щастлив човек. Но в неговия дневник е открита тъжна и депресираща поезия. През 60-те години на живота си той се чудел дали в живота му е останал някакъв смисъл. Неговата реакция била смесица от „лична загуба, самота и усещане за провал". Той сякаш непрестанно търсел отредената му роля. Аз вярвам, че Ивън носел в себе си духовните истини, които са можели да разтърсят света, но тези истини останали само в сърцето му. Изглежда, той така и не намерил ключа към емоционална стабилност. Ивън искал личността му да остане в сянка и често казвал: „Не искам да бъда видян аз". Въпреки това според мен неговата слабост и емоционалният му характер привлекли върху него повече погледи, отколкото ако бе заел мястото си на авторитетен водач, отредено му в движението на Бог. За да може човек да понесе товара на водач на едно съживление – особено когато става въпрос за нация, – и трите части на неговото същество – дух, душа и тяло – трябва да бъдат заздравени. Както можем да видим от неговия живот, в съживлението има нещо повече от духовно откровение. Духовният глад и откровение са само началото, но ние не сме само духовни създания. Човешкото тяло и емоции трябва да бъдат заздравени чрез Словото на Бог, за да може да бъде задържано съживлението на земята. Делото ви за Бог не трябва да се провали или да бъде прекратено преждевременно. Заздравете тялото си, калете душата си и предайте духа си на плана на Бог. Вие можете да имате съживление в своята нация и да го продължите успешно!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – Чарлс Ф. Парам

„Бащата на Петдесятница"

При второто идване на Христос църквата ще има същата сила, в която ходеха апостолите и ранната църква. Силата на Петдесятница се изявява чрез нас. Християнството трябва да бъде демонстрирано. Светът иска да види. Тогава нека Божията сила да се изявява чрез нас. Чарлс Фокс Парам посветил живота си на това да възстанови революционните истини за изцелението и кръщението в Святия Дух в църквата. (Забележка: Навсякъде в тази глава, където се говори за „кръщение в Святия Дух", се предполага, че това преживяване се придружава от „свидетелството на говорене на езици".) Първите две десетилетия на двадесети век са били силно белязани от петдесятното послание на този мъж, променило живота на хиляди хора по целия свят. Чудесата, случили се в служението на Чарлс Парам са неизброими. Хиляди намерили спасение, изцеление, освобождение и кръщение в Святия Дух. Когато през 1901 г. Той заявил, че: **„Говоренето на езици е свидетелство за кръщението Святия Дух"**, това по чуден начин възстановило петдесятните истини на ранната църква. Но евангелизаторът платил цена за това. Безмилостната съпротива и преследване, които Парам преживял, биха съсипали други с по-слаб характер. Но за Парам това послужило само за да заздрави твърдата му решителност и целенасочената му вяра.

ПРОПОВЯДВАЙ, ДОКАТО КРАВИТЕ СЕ ЗАВЪРНАТ

Чарлс Ф. Парам е роден на 4 юни 1873 г. След раждането му в Маскатин, Айова, неговите родители Уилиям и Ан Мария Парам се преместили в Чини, Канзас. Те живеели като истински американски пионери и се считали за такива. На малкия Парам не му било лесно през ранното детство, не само поради трудния живот на пионерите. На шест месеца той бил повален от треска, която го приковала на легло. През първите пет години от своя живот той получавал тежки спазми, а челото му се подуло така, че главата му изглеждала ненормално голяма. Когато бил едва на седем години, майка му умира. Въпреки че имал още четирима братя, Парам изпитал непосилно чувство на мъка и самота, когато обичната му майка починала. Спомените за нейното любящо внимание по време на боледуването му го направили меланхоличен и унил. Когато се сбогувала със семейството на смъртното си легло, тя погледнала малкия Парам и казала: „Чарли, бъди добър." Там, в присъствието на Бог и своята умираща майка, той се заклел да се срещнат отново на Небето. Тези прости думи го впечатлили дълбоко. Казват, че те са били от особено значение за решението му по-късно да предаде живота си на Бог. По-късно бащата на Парам се оженил за една млада жена, Хариет Милър, която била силно обичана и незаменима за цялото семейство. Когато Парам бил деветгодишен, се разболял от ревматизъм. Тялото му било напълно изкривено от болестта. След като това най-сетне преминало, кожата му била съвсем прозрачна. После момчето се заразило с тения. Трябвало да приема толкова силни лекарства, че лигавицата на стомаха му била напълно разядена и унищожена. Премеждията му продължили, а лекарствата спрели растежа му за три години. Също така едва деветгодишен Парам усетил призива за служение. Понеже той и братята му посещавали неделно училище през първите години от живота си, Парам знаел за Бог от ранна възраст. Още преди момчето да се обърне към Бог, непрестанната му мисъл била: **„Горко ми, ако не проповядвам Евангелието."** Така че, той започнал да се подготвя за призива на Бог, като търсел литература. Въпреки че Канзас все още не бил модернизиран и библиотеки не се намирали лесно, той успял да събере няколко исторически книги заедно със своята Библия. Намерил и други начини да се подготви за служението, докато си изпълнявал задълженията и помагал на братята си. Докато се грижел за семейния добитък, той често проповядвал на кравите различни проповеди на теми, вариращи от Небето до ада.

„СВЕТКАВИЦА", КОЯТО ПРОНИЗВА

Парам никога не съжалявал, че трябвало сам да учи толкова много. Това всъщност било в негова полза. Имало толкова малко църкви и проповедници в прерията и тъй като нямало кой да го обучава, Парам изучавал Словото и го приемал буквално. В неговите доктрини нямало примеси на човешка теология и нямало традиции, които да разчупва. От най-ранна възраст до тринадесетата си година Парам бил слушал проповедите на двама проповедници. На едно от тези събрания той се

обърнал към Бог. Парам вярвал, че в сърцето на обърналия се към Господ трябва да има дълбоко покаяние, но той нямал подобно емоционално преживяване. Така че след като потърсил спасение на събранието, на път към къщи започнал да се съмнява в спасението си. Сърцето му натежало толкова, че не можел да се моли. Открил, че си пее песента „Аз идвам при кръста" и когато стигнал до третия стих, Парам изведнъж станал сигурен в своето спасение. По-късно той разказва за преживяването си: „От небето блесна светлина, по-силна от тази на слънцето. Като светкавица тя проникна в мен, разтърсвайки всяка част от моето същество." От този момент Парам нито за миг не се откъснал от „Котвата" на своето спасение.

„ЩЕ ПРОПОВЯДВАШ ЛИ?"

След драматичното си обръщане Парам служел като учител и работник в неделното училище. На петнадесетгодишна възраст провел първото си публично събрание със записани резултати. Той проповядвал за кратко време, после, на шестнадесетгодишна възраст, постъпил в Югозападния канзаски колеж. Когато се записал в колежа, Парам имал твърдото намерение да влезе в служение, но започнал да вижда неуважението и общото отвращение, което светското общество изпитвало към служителите. Започнал да чува за тежките условия и бедността, съпътстваща техния живот. Обезкуражен от тези истории, той се заловил с голямо усърдие да си търси друга професия. Скоро се отрекъл от призванието си и започнал да отпада от вярата. Спомняйки си за тежките боледувания в своето детство, Парам решил, че медицината би била добра професия. И така той започнал да учи за лекар. Но непрестанно се измъчвал, спомняйки си за своето обещание да стане мисионер, а скоро бил повален и от остър ставен ревматизъм. След като в продължение на месеци изгарял от болката, един лекар посетил Парам и обявил, че той скоро ще умре. Но тези няколко месеца, прекарани на легло, помогнали на Парам да си припомни думите, които някога ехтели в ушите му: „Ще проповядваш ли? Ще проповядваш ли?" Отново в него се родил глад да откликне на призива си, но не искал да живее в бедност, която за служителите по онова време изглеждала неизбежна. Така че той извикал към Бог: „Ако ме оставиш да отида някъде, на място, където няма да трябва да събирам милостиня и да прося, за да живея, ще проповядвам." Парам бил толкова опиянен с морфин заради болките си, че не намерил повече думи, с които да се моли. Така че започнал да казва Господната молитва. Когато стигнал до думите „... да бъде Твоята воля на земята, както е на Небето", неговият ум се прояснил и той видял Божието величие. Той зърнал за миг как величието на Бог се изявява чрез всяка частица от творението и осъзнал, че волята на Бог е да изцелява. Тогава той извикал към Бог, молейки се: „Ако се извърши волята Ти в мен, аз ще бъда здрав." Щом казал тази молитва всяка става в тялото му се отпуснала и всеки орган бил изцелен. Само глезените му останали слаби, но дробовете му били чисти и тялото му се възстановило. След оздравяването си Парам веднага бил помолен да проведе евангелизационно събрание. Така че той подновил обещанието си към Бог

и се обрекъл да напусне колежа и да влезе в служение, ако Бог изцели глезените му. Пропълзявайки под едно дърво, Парам започнал да се моли и Бог веднага изпратил „мощен електрически ток" през глезените му и те оздравели.

НЕДОДЯЛАН, НО ПЪЛЕН СЪС СИЛА

Парам провел първото си евангелизационно събрание на осемнадесет години в сградата на училището на Плезънт Вали, недалеч от Тонганокси, Канзас. Той бил непознат за местните жители, когато поискал разрешение да проведе съживителни събрания в тяхното училище. Така че, когато му разрешили, Парам се качил на един хълм, протегнал ръцете си над долината и се молил целият град да бъде спечелен за Бог. През първата вечер присъствието било добро, но повечето хора не били свикнали с активно участие. Само неколцина откликнали на призива му, но преди края вече имало много, обърнали се към Бог. Семейство Тисълуеит посетили събранието и писали за това на дъщеря си Сара. Тя била израснала в града, но сега посещавала училище в Канзас Сити. Когато се завърнала у дома, събранията били свършили, но хората били уредили Парам да се върне отново следващата неделя.По време на събранието изтънчената Сара Тисълуеит била изненадана от онова, което видяла. Парам изглеждал много по-различно от богатите ерудирани проповедници, с които била свикнала в Канзас Сити. И когато застанал на амвона, той не четял предварително написана проповед, както проповедниците, които била виждала. Всъщност Парам никога не си записвал какво да каже. Той разчитал на Святия Дух да го вдъхновява. Докато Сара слушала проповедта на младия евангелизатор, тя започнала да осъзнава, че й липсва посвещение към вярата. Тя разбрала, че следва Исус „отдалеч", и взела решение да посвети напълно живота си на Господ. Тя също се сприятелила с Чарлс Парам и скоро онова, което започнало като обикновен интерес, се превърнало в съюз с цел и съдба.

НИКОГА ВЕЧЕ ДЕНОМИНАЦИИ

Когато бил на деветнадесет години, Парам бил помолен да стане пастир на методистката църква в град Ойдора, Канзас. Той бил верен на това задължение, докато в същото време проповядвал и в Линууд всеки неделен следобед. Сара и семейството й редовно посещавали службите му. Събранието непрекъснато се разраствало, докато накрая била построена нова сграда, която да побере многото хора. Водачите на деноминацията виждали в Парам голямо бъдеще и били склонни да му предложат което и да е пастирско място, ако се подчини на властта им. Но нещата между Парам и методистката деноминация не вървели добре. Той се бил заклел да следва водителството на Святия Дух независимо от онова, което хората му казват. Когато съветвал новоповярвалите, той им казвал да си намерят някоя църква близо до дома им, дори да не е методистка. Той подчертавал, че присъединяването към дадена деноминация не е изискване за Небето и че деноминациите отделят повече време да проповядват за своята църква

и нейните проповедници, отколкото за Исус Христос и Неговия завет. Това предизвикало много конфликти в редиците на неговата деноминация. Говорейки за това, Парам казал: **„Осъзнавайки ограниченията на пасторския кабинет и усещайки тесногръдието на деноминационното християнство, аз често бях в конфликт с висшестоящото духовенство, който в края на краищата завърши с открито отлъчване. Така аз скъсах завинаги с деноминационния свят, въпреки че търпях яростно преследване от страна на църквата... О, колко тесногръди са много от онези, които казват за себе си, че принадлежат на Господ."** Родителите на Парам били много разочаровани от своя син, тъй като силно подкрепяли църквата. Така че, когато Парам напуснал, той потърсил почивка в дома на свои приятели, които го приели като роден син. Парам започнал да се моли за насока. Много хули и клевети били изсипани срещу него и той се боял, че надигащото се гонение завинаги ще погуби труда му. Един ден, докато се молел дълбоко, той чул тези думи: „Аз се отказах от репутацията Си" (Филипяни 2:7 – бел. пр.). Това веднага окуражило и укрепило Парам. Божият Дух продължил да му припомня Писанията и така той се решил да прегърне служението на евангелизатор, без да се обвързва с която и да било деноминация. Той щял да провежда събранията си в училища, обществени зали, църкви, палатки, навсякъде където имал възможност за това, като вярвал, че Святият Дух ще се проявява по мощен начин. Докато провеждал събрания в Западен Канзас, Парам писал на Сара Тисълуейт и й предложил да се омъжи за него. Той я предупредил, че животът му е напълно посветен на Бог и че неговото бъдеще е неясно, но ако тя би могла да се довери на Бог заедно с него, то те можели да се оженят. Шест месеца по-късно, на 31 декември 1896 г., Сара и Чарлс се оженили в дома на нейния дядо.

ИЗЦЕЛИ СЕБЕ СИ

Още при първите си пътувания младата двойка била приета с голямо одобрение. Техният първи син Клод се родил през септември 1897 г. Но радостта им била помрачена, когато Чарлз бил повален от сърдечно заболяване. Въпреки многото лекарства, състоянието му не се подобрявало и той ставал все по-слаб. Тогава изведнъж малкият Клод вдигнал висока температура. Семейство Парам обикаляли стаята, молейки се за своето бебе, но без никакъв резултат. Лекарите не можели да поставят диагноза на малкия Клод и затова не можели да предпишат лечение. Парам бил повикан да се моли за друг човек, който бил болен, и въпреки че се чувствал слаб, той се отзовал на повикването. Докато се молел за човека, стихът: „Лекарю, изцели себе си!" го ударил. По време на тази молитва силата на Бог го докоснала и той бил моментално изцелен.След това Парам влетял у дома, сграбчил Сара и й казал за случилото се с него. После те се молили за бебето. След това той изхвърлил всичките си лекарства, като се заклел никога вече да не се доверява на нищо друго освен на Божието Слово. Температурата на малкият Клод спаднала и той нямал здравословни проблеми през останалата част от детството си.Тук

бих искал да кажа няколко думи. Изцелителното служение на Парам винаги е объркало онези, които не са го разбирали. Той е живял във време, когато лекарите като цяло се противопоставяли на Евангелието. Това, което вдъхновило Парам да изхвърли лекарствата си, било неговото лично убеждение. Той вярвал, че да се довериш изцяло на медицината е равносилно на това да се отречеш от кръвта на Исус и от цената, която Христос плати на кръста. Когато дойде истинското откровение, то е непобедимо. То винаги ще донесе успеха, който илюстрира. Дълбокото откровение на Парам завладяло цялото му семейство и лекарствата били забранени в неговия дом. Но той оставил всеки друг сам да вземе решение дали да ползва медикаменти. Винаги ще има хора, които ще следват вдъхновението на друг, без самите те да имат неговото откровение. Поради това сме свидетели как цели части от Тялото Христово отказват да ползват лекарства и наричат „грешници"онези, които го практикуват. Парам никога не е поучавал нещо такова, така че би било погрешно да го обвиняваме, както мнозина са правили, за грешките на някои вярващи относно божественото изцеление.

КЛЕТВА НА „ЖИВОТ ИЛИ СМЪРТ"

Скоро след като Парам и неговият син били изцелени, той получил съкрушаваща новина. За по-малко от седмица починали двама от най-добрите му приятели. Завладян от мъка, Парам побързал да отиде на гробовете им. Този ден белязал останалата част от служението му: **„Когато коленичих между гробовете на двамата ми скъпи приятели, които може би щяха да са още живи, ако бях споделил с тях изцеляващата сила на Христос, аз се заклех, че „жив или мъртъв" ще проповядвам това Евангелие на изцеление."** Парам се преместил със семейството си в Отава, Канзас, където провел първите си изцелителни служби. По време на събранията той смело прокламирал истините на Божието Слово. Една жена с асцит, на която й давали още три дена живот, изведнъж била изцелена. Друга млада жена, сляпа и болна от белодробна туберкулоза, почувствала, че нещо сякаш се разкъсало вътре в гръдния й кош и била напълно изцелена. Бог също така върнал и зрението й и през останалата част от живота си тя се препитавала като шивачка. Истините относно божественото изцеление не се чували често по онова време. Дауи и Етер имали голям успех, но в прериятa тези истини били на практика непознати. Въпреки че не можели да отрекат резултатите му, мнозина заявявали, че силата, която се проявявала чрез Парам, била от дявола. Обвиненията накарали Парам да се затвори в една стая, за да установи себе си в истината. Докато се молел и изследвал Писанията, Парам открил, че изцелението присъства навсякъде в Библията. Той осъзнал, че изцелението, също както и спасението, е дошло чрез изкупителното дело на кръвта на Исус. От този момент нататък гонението и клеветите не го пожалили нито за миг. Тогава му дошла една революционна идея – да осигури спасителен дом за онези, които търсели изцеление. Парам бил изпълнен с радост!

ДОМ НА ВЯРА "ВЪВ ВСЯКО ОТНОШЕНИЕ"

През ноември 1898, в Деня на благодарността на семейство Парам се родила дъщеря. Кръстили я Естер Мери. Не след дълго Парам – „Бащата на Петдесятница" отворил своя изцелителен дом в Топека, Канзас, който той и Сара кръстили „Ветил". Целта им била да създадат уютна домашна атмосфера за онези, които вярвали на Бог за изцеление. На приземния етаж имало параклис, читалня и издателство. На горния етаж имало четиринадесет стаи с големи прозорци. Семейство Парам се грижели на прозорците винаги да има много свежи цветя, за да бъде атмосферата на дома спокойна и красива. В параклиса ежедневно се провеждали служби, на които Словото на Бог било проповядвано със сила. Няколко пъти през денонощието се предлагала индивидуална молитва. „Ветил" също така предлагал специални уроци за служители и евангелизатори, които да ги подготвят и екипират за служение. Това спасително кътче намирало християнски домове за сираците и работа за безработните. Един от посетителите на „Ветил" написал: „Кой би могъл да измисли по-сладко име от „Ветил"? Това със сигурност е Домът на Бог. Всичко става в хармония и любов. Когато влезеш в стаите, си впечатлен от божественото влияние навсякъде около теб... Това действително е дом на вяра във всяко отношение." Вестникът на Парам „Апостолската вяра", излизащ на две седмици, първоначално имал платен абонамент. Но Парам скоро променил това, като помолил читателите да прочетат внимателно Исая 55:1 и после да дадат, според както са водени. Вестникът публикувал чудесни свидетелства за изцеление, както и много от поученията от службите във „Ветил". Парам винаги вярвал, че Бог ще снабди финансовите нужди на „Ветил". Веднъж, след един тежък ден, той се сетил, че на другата сутрин изтичал срокът за плащане на наема, а той нямал нужната сума за това. Уморен и отпуснат, Парам вдигнал очи към небето и казал на Господ, че се нуждае от почивка и че знае, че Бог не би го оставил да се провали. На другата сутрин един мъж се отбил във „Ветил" и казал: „Внезапно се събудих с мисълта за теб и твоето дело. Така и не успях да заспя, докато не обещах да ти донеса това." Това била точната сума за наема. Друг път Парам имал само част от сумата, нужна, за да плати някаква сметка. Така че той тръгнал към банката, за да плати толкова, колкото имал в момента, но по пътя срещнал един познат, който му подал някакви пари. Когато стигнал до банката, Парам открил, че това била точната сума, от която се нуждаел, за да плати цялата сметка. Има още много невероятни истории за финансово снабдяване, изпълващи служението на Парам. През март 1900 г. семейство Парам било благословено с още един син. Нарекли го Чарлс, на баща му. По това време домът „Ветил" вече изглеждал тесен за семейството му, така че била построена отделна къща за тях. Заедно със семейството му растял и духовният глад на Парам. Той решил да напусне „Ветил" и да посети различни служения. След като предал управлението на двама служители от „движението на святостта", Парам заминал, за да посети служенията на някои Божии хора от Чикаго, Ню Йорк и Мейн. Той се завърнал у дома освежен и с още по-дълбок глад: **„Завърнах се у дома с твърдото убеждение, че както мнозина са придобили истински опит в областта на освещението и помазанието, за светиите, които ще**

завършат този век, е запазено едно още по-голямо изливане на сила." Тези думи съдържат семената на истините, които по-късно Парам щял да разбули.

ЗАОБИКОЛЕН ОТ СИЯНИЕ

Поради страхотния му успех във „Ветил" мнозина започнали да подканват Парам да отвори Библейско училище. Той отново се затворил, за да пости и да се моли. И така през октомври 1900 г. придобил една красива сграда в Топека, Канзас, за да започне Библейско училище, което нарекъл „Стоунс Фоли". Сградата била построена по подобие на английски замък. Но изпълнителят останал без пари и не могъл да завърши стилно цялата сграда. Стълбището, което свързвало първия и втория етаж било украсено с дърворезби от кедър, череша, явор и бор. Третия етаж бил завършен с обикновено дърво и боя. Отвън „Стоунс Фоли" била облицована с червени тухли и бял камък с вита стълба, която водела към наблюдателница. Оттам през една врата се влизало в малка стая, известна като Молитвената кула. На посвещението на „Стоунс Фоли" един човек погледнал от Молитвената кула и видял видение на „голямо езеро с прясна вода, готово да прелее, в което имало достатъчно, за да задоволи всяка жажда". Това било верен знак за нещата, които щели да се случат. Библейското училище на Парам било отворено за всеки християнски служител и вярващ, който бил готов да „остави всичко". Те трябвало да дойдат, готови да изучават Словото задълбочено и да вярват на Бог за всичките си лични нужди. Единствената такса за ученика била неговата вяра. Всеки трябвало да вярва, че Бог ще снабди всичките му нужди. Изпитите през декември същата година били по предметите: покаяние, обръщане, посвещение, освещение, изцеление и бъдещото идване на Господ. Когато книгата Деяния била включена за изучаване по тези предмети, Парам дал на учениците историческо задание. Те трябвало внимателно да изучат библейското свидетелство за кръщението в Святия Дух и след три дена да съобщят какво са открили. След като им дал това домашно, Парам оставил учениците си и заминал за събрание в Канзас Сити. После се върнал в „Стоунс Фоли" за ежегодната нощна молитвена служба. На сутринта Парам изслушал домашните на четиридесет ученици и бил удивен от онова, което чул. Въпреки че при изливането на Петдесятница в книгата Деяния присъствали много различни проявления на Святия Дух, всеки ученик стигнал до едно и също заключение: Всеки човек, получил кръшението в Святия Дух, е проговорил на непознати езици! Така в „Стоунс Фоли" се надигнал нов интерес и вълнение около книгата Деяния. Когато за нощната молитвена служба седемдесет и пет души се събрали един до друг в училището, атмосферата била изпълнена с очакване. По време на службата се чувствало, че духовна свежест е покрила събранието. Тогава Агнес Озман, една от ученичките, се приближила при Парам и го помолила да й положи ръце, за да получи кръщението в Святия Дух. Озман вярвала, че е призована на мисионерското поле и искала да бъде екипирана с духовна сила. Отначало Парам се колебаел, като й казвал, че той самият не говори на непознати

езици. Тя обаче настоявала и Парам смирено сложил ръцете си върху главата и. По-късно той щял да напише следното за случилото се: **„Едва бях изрекъл три дузини изречения, когато слава слезе върху нея, сякаш сияние заобикаляше главата и лицето й. Тя започна да говори на китайски език и не можеше да каже нищо на английски в продължение на три дена."** По-късно Озман свидетелствала, че вече била получила някои от тези думи, докато се молела в Молитвената кула, но когато Парам й положил ръце, тя напълно преляла със свръхестествената сила на Бог.

ОГНЕНИ ЕЗИЦИ

След като станали свидетели на това невероятно изливане на Святия Дух, учениците извадили леглата си от горното спално помещение и го превърнали в молитвена стая. В продължение на три дена и две нощи училището чакало пред Господ. През януари 1901 Парам проповядвал в една църква в Топека и разказал на хората за чудесните неща, които се случват в „Стоунс Фоли". Споменал също, че вярва скоро самият той да говори на непознати езици. Когато се прибрал същата вечер, той бил посрещнат от един от учениците, който го завел в Молитвената стая. Когато прекрачил прага, Парам бил стъписан от присъствието на дванадесет лидери на деноминации. Някои от тях седели, други били на колене, трети стояли с вдигнати ръце, но те всички говорели на непознати езици. Някои треперели от Божията сила. Една възрастна дама се приближила до Парам, за да му разкаже как малко преди да влезе в стаята, „огнени езици" слезли над главите им. Завладян от тази гледка, Парам коленичил зад една маса и започнал да хвали Бог. После той помолил Бог за същото благословение и щом го направил, ясно чул Божия призив. Парам трябвало да разкрие истината за това мощно изливане навсякъде, където отиде. Освен полученото откровение служителят осъзнал и яростното преследване, което щяло да съпътства отстояването на тези истини. Но той пресметнал какво ще му струва и решил да се подчини; точно както се подчинил да проповядва божествено изцеление. Именно тогава Чарлз Парам бил изпълнен със Святият Дух и започнал да говори на непознати езици. **„Точно тогава на онова място нещо се изви в гърлото ми, славата ме погълна и аз започнах да се покланям на Бог на шведски, което по-късно се промени в други езици и продължи..."** Скоро новината за онова, което Бог прави, довела в „Стоунс Фоли" тълпи от журналисти, професори филолози и правителствени преводачи. Те присъствали на службите, за да кажат на целия свят за този изключителен феномен. Всички те били съгласни в едно - учениците от „Стоунс Фоли" говорели на езици от всички краища на света. Техните вестници излизали със заглавия „Петдесятница". Момчетата, които ги продавали по улиците, викали: „Прочетете за Петдесятница!" На 21.01.1901 Парам проповядвал първата си проповед, посветена на пълното кръщение в Святия Дух, придружено от свидетелството на говорене на непознати езици.

ВРАТА КЪМ СВРЪХЕСТЕСТВЕНОТО

Някои казват днес, че „езиците са преминали". Но, приятелю, когато преминат чудесата, когато престанат знаменията, когато спрат проявленията на Святия Дух, тогава ще преминат и езиците, тогава няма да имаме нужда от непознати езици. Но докато сме на планетата Земя, тези неща ще продължат. Книгата Деяния продължава да се повтаря в живота на църквата днес. Единственото нещо, което премина, беше жертването на агнета, понеже Исус изпълни изискването за жертвоприношения и поръсване с кръв и отмахна завесата, отделяща хората от Бог. Молитвата на непознат език ще роди волята на Бог в твоя дух. Ти вече няма да си зависим от своя интелект или от съветите на другите. Ти ще „знаеш" за себе си каква е волята на Отец за твоя живот. Понякога в нашия молитвен живот ние сме ограничени от естествения си език и невинаги знаем как да се молим за дадена ситуация. Словото ни казва, че „молитвата в духа", или на езици ни прави способни да се молим според съвършената воля на Бог във всяка ситуация, понеже молитвата на езици ни пренася в областта на Духа. Ти можеш да отидеш на Небето и без кръщението в Святия Дух, но това не е съвършената воля на Бог за теб. Има няколко различни действия на езиците, за които се говори в Библията. Първо, езикът може да е говорът на някоя народност (Деяния 2:8-11). Второ, дарбата говорене на езици може да се прояви чрез някой човек в дадено събрание, като при това бъде последвана от дарбата на тълкуване на езици, за да бъде за назидание на събралите се (I Коринтяни 14:27-28). Има също така и молитвен език, който изгражда и укрепва твоята вяра. Накрая, молитвата в духа носи смелост, водителство, насока, сила в живота на вярващия. Също така молитвата на езици е една от най-мощните форми на духовно ходатайство (I Коринтяни 14:4; Юда 20; Римляни8:26-27; Ефесяни 6:18). Ако не си преживял кръщението в Святия Дух със свидетелството на непознати езици, тогава усърдно търси Бог за това. Говоренето на езици не е само „за някои". То е за всички, също както и спасението. Когато решиш да влезеш в тази пълнота, животът ти никога няма да бъде същият.

ДУХОВЕН БАЩА

В този етап от живота на Парам неговият дом бил изпълнен с мир и „истинска слава". Той пътувал из страната, като проповядвал истините за кръщението в Святия Дух, потвърдени с чудесни проявления. Веднъж по време на една служба той започнал да говори на езици и щом свършил, един човек от събранието станал и казал: „Изцелен съм от болестта си. Аз чух 23 Псалм на родния си език, който научих на коленете на майка си." Това е само едно от безбройните свидетелства за действието на дарбата говорене на непознати езици в служението на Парам. Скоро стотици и хиляди започнали да преживяват това проявление. Но заедно с това могъщо изливане се изсипал и порой от клевети от страна на онези, които го презирали. По това време домът на Парам отново бил сполетян от нещастие. На 16 март 1901г. починало най-малкото им дете, Чарлс. Семейството било съкрушено от мъка. Онези, които им се противопоставяли, притурили на тъгата им, като ги обвинявали, че са

допринесли за смъртта на сина си. Също и мнозина, които обичали семейството, но не вярвали в божественото изцеление, добавили към горчивината им, като ги подканвали да изоставят убежденията си в тази област. Но през всичко това семейство Парам показали силен характер, като избрали да запазят сърцата си чувствителни към Бог и успешно преминали през това изпитание на тяхната вяра. В резултат Парам продължил още по-ревностно да проповядва Христовото чудотворно Евангелие по целия свят. През есента на 1901 Библейското училище в Топека неочаквано било продадено, за да бъде използвано за светски цели. Парам предупредил купувачите, че ако използват училището за светски цели, сградата ще бъде разрушена. Те обаче пренебрегнали това пророческо предупреждение и в края на декември до Парам достигнала новината, че сградата била напълно унищожена от пожар. След продажбата на „Стоунс Фоли" семейството се преместило да живее в къща под наем в Канзас Сити. По това време Парам започнал да провежда събрания в околните градове. Стотици хора от най-различни деноминации получавали кръщение в Святия Дух и божествено изцеление. Както се случва с всеки пионер съживител, Парам бил или много обичан, или мразен от обществеността, но всички признавали, че е колоритна личност с топло сърце. Един канзаски вестник написал: „Каквото и да бъде казано за него, от години никой религиозен деятел не е привличал такова внимание върху религията." През 1901 Парам публикувал първата си книга „Глас, викащ в пустинята". Тя била пълна с проповеди за спасение, изцеление и освещение. Много служители по целия свят я изучавали и проповядвали от нея. През юни 1902 на семейство Парам се родил още ед6ин син Филип Арлингтон. По онова време Чарлс се бил превърнал в баща на Петдесятното изливане и непрестанно бдял над своите духовни деца, за да им помага да пораснат в истината. През 1903 Парам за първи път се сблъскал с фанатизма. Той проповядвал в една църква, където имало диви и плътски проявления. Преживяното прибавило ново измерение в неговите проповеди. Въпреки че никога не оставял да го наричат водач на това Петдесятно движение, Парам се чувствал лично отговорен да се грижи за това кръщението в Святия Дух да става според Словото. Така че той се опитвал да опознае личността на Святия Дух и говорел твърдо срещу всичко, противоречащо на онова, което бил научил. Може би именно този негов личен стремеж го е накарал да говори срещу проявленията на улица Азуза след години.

„ТОЙ ПРОПОВЯДВА НА ГОЛЕМИ КЪСОВЕ"

През есента на 1903 семейството се преместило в Галена, Канзас и там издигнали голяма палатка. Тя имала капацитет две хиляди души, но въпреки това не можела да побере тълпите. Така че била осигурена сграда за зимата, но дори и тогава вратите трябвало да бъдат оставяни отворени, за да могат хората отвън да вземат участие. Щом започнали силните проявления на Духа, огромни множества от околните градове се стекли и стотици били чудотворно изцелени и спасени. В онези години на болните се

раздавали карти. Обичайната практика била на картите да се изписват номера и те да се раздават на дошлите за молитва. По време на службата се извиквали случайни номера и служителите се молели за хората, получили карти с обявените номера. С тази схема на всеки се давал равен шанс. Но Парам избягвал тази практика и предпочитал да се моли за всички, които идвали за изцеление, независимо от времето, което се изисквало за това. Два вестника „Джоплин Хералд" и „Синсинати Инкуайърър" обявили събранията на Парам в Галена за най-голямата проява на сила и чудеса от времето на апостолите, като написали: „Мнозина... дойдоха да се присмеят, но останаха да се молят."На 16 март 1904 им се родил Уилфред Чарлс. Месец след това Чарлс премества семейството в Бакстер Спрингс, Канзас и продължава да провежда събрания из целия щат. Той винаги предупреждавал тълпите да не го наричат „изцелител", като им припомнял, че не можел да изцелява също както нямал силата да спасява. Един очевидец разказвал: „Брат Парам наистина проповядваше Божието свято Слово директно, на големи, чисти и достатъчно твърди късове, за да съборят люспите от очите ни." Събранията на съживителя винаги били много интересни. Парам бил известен със силната си любов към Святата земя и винаги вплитал нейните вярвания в проповедите си. Така че освен многото чудеса той често излагал богата колекция от тамошни носии, които събирал от доста време. Вестниците винаги подчертавали добронамерено този аспект на служението му. През 1905 г. Парам посетил Орчарт, Тексас. Направил го в отговор на някои вярващи, които присъствали на събрания в Канзас и усърдно се молили да посети и тяхната област. Докато служел в Тексас, Парам бил вдъхновен да започне да организира своите „Рали Дейс" (събори — бел. пр.). Те представлявали поредица от събрания, които били стратегически планирани и провеждани из цяла Америка. Още при завръщането на Парам в Канзас много работници изявили желание да участват като доброволци в осъществяването на проекта.

В ТЕКСАС ВСИЧКО Е ГОЛЯМО

Първият събор бил запланuван за Хюстън, Тексас. Парам и двадесет и пет работници провели събранията в място, наречено Брин Хол. Били обявени като надденоминационни и поканили всеки, който искал да преживее повече от силата на Бог. Вестниците харесали изненадата с колекцията на Парам от носии от Святата земя и писали добронамерено за всички чудеса, които се случили. След събранията Парам и неговата група правели големи шествия, като минавали по улиците на Хюстън, облечени в техните носии от Святата земя. Шествията помогнали да се запали интерес в много хора, които после идвали на вечерните служби. Щом свършил съборът, екипът на Парам се завърнал в Канзас, зарадван в Господ. Поради големия обществен интерес, тимът посетил Хюстън още веднъж, но този път се надигнало голямо преследване. Няколко от работниците на Парам били отровени по време на едно събрание, като състоянието им било много тежко и имали силни болки. Но Парам се молил незабавно за всеки от тях и

те се възстановили напълно. Животът на самия Парам бил в опасност няколко пъти, но всеки път той успявал да се измъкне. Веднъж, след като отпил от чаша вода на платформата, Парам получил ужасни болки. Но той започнал да се моли и болките напуснали незабавно. Когато по-късно водата от чашата му била изследвана химически, било установено, че съдържа отрова, достатъчна да умъртви десетина души. Останал непоколебим въпреки опозицията, Парам обявил, че отваря ново Библейско училище в Хюстън и през зимата на 1905 преместил там седалището си. Училището, като онова в Топека, се издържало от доброволни дарения. Нямало никакви такси, но всеки ученик трябвало сам да вярва за собственото си снабдяване. Разказват, че в училището царял нещо като военен ред и че всеки човек разбирал как да работи в хармония с останалите. Училищата на Парам никога не били замисляни като теологически семинарии. Те били тренировъчни центрове, където Божиите истини били проповядвани по възможно най-практичния начин, като молитвата била ключовата съставка. Много служители завършили неговите училища, за да служат на Бог по целия свят. Именно в Хюстън Парам срещнал Уилиям Дж. Сиймор. До онова време законът на Джим Крау забранявал на чернокожи и бели да посещават заедно училище. Събранията на Парам също били само от бели, но това било, понеже чернокожи не кандидатствали за училището. Сиймор променил това. Парам бил толкова впечатлен от смирението и глада на Сиймор за Словото, че решил да пренебрегне расовите правила на своето време. Сиймор бил приет в училището, където преживял еволюционни истини, свързани, с кръщението в Святия Дух. Уилиям Сиймор щял по-късно да стане водачът на мисията на улица Азуза в Лос Анджелис, Калифорния. След като учениците от историческото хюстънско училище на Парам завършили, той преместил семейството си обратно в Канзас и през юни 1906 г. се родило последното им дете, Робърт. Парам продължил да провежда събрания из щата и бил много търсен. По това време получил писмо от Сиймор, който го молел да посети мисията на улица Азуза в Лос Анджелис. Разказват, че Сиймор написал „спешни писма, молещи за помощ, понеже спиритистки проявления, хипнотични сили и плътски извращения... излезли от контрол в събранията. Той искал г-н Парам да дойде бързо и да му помогне да разпознае истинското от фалшивото". Въпреки молбата Парам почувствал водителство от Бог да проведе вместо това събор в град Сион, Илинойс.

ХОДЕЩ ПО ВОДАТА В СИОН

Когато Парам пристигнал в Сион, той сварил общността в голямо бедствие. Дауи бил злепоставен и други го изместили в градското управление. Градът изпитвал силен натиск, понеже различни хора от целия свят инвестирали своето бъдеще в ръцете на Дауи. Обезкуражени и съсипани, те били загубили всякаква надежда. Парам видял в това чудесна възможност да донесе кръщението на Святия Дух в град Сион. Той не можел да се сети за по-голямо благословение или радост от това да запознае тези хора с пълнотата на Духа. Когато Парам пристигнал в града,

той срещнал силна опозиция и не могъл да си осигури зала за събранията. И така всички врати изглеждали затворени. Накрая получил покана от един управител на хотел и успял да организира събрание в частно помещение. На следващата вечер две помещения и един коридор били претъпкани от хора и посещаемостта продължавала да нараства. Скоро Парам започнал да провежда домашни събрания в най-добрите домове в града. Един от тях принадлежал на големия изцеляващ евангелизатор и автор Ф. Ф. Босуърт. Неговият дом бил буквално превърнат в дом за събрания до самото заминаване на Парам. Всяка вечер той провеждал пет различни събрания на пет различни места, като всички започвали в 19 ч. Щом пристигнели помощниците му, той заминавал за следващото събрание, като карал много бързо, за да успее да посети всички. В резултат на всичко това стотици служители и евангелизатори излезли от Сион, изпълнени със силата на Духа, за да проповядват Божието Слово със знамения. Въпреки че жителите на Сион били християни, Парам преживял най-голямото си гонение именно там. Светските вестници се радвали на добрия случай и афиширали как „пророкът Парам" завзема територията на „пророка Дауи". Самият Дауи излязъл пред обществеността, за да критикува посланието и действията на Парам. Новият управител на Сион Вилбур Волива изгарял от желание да види как Парам напуска града. Той писал до Парам, за да го попита колко дълго възнамерява да остане в Сион. Парам отговорил: „ Докато Господ иска да съм тук." През октомври 1906 Парам се почувствал свободен да напусне Сион и побързал за Лос Анджелис, за да се отзове на призива на Сиймор.

ТЕ СЕ ТРЕСАТ, ТЪРКАЛЯТ СЕ И ШУМЯТ, КАКВО СТАВА В ЛОС АНДЖЕЛИС

Казали на Парам, че Сиймор отишъл в Лос Анджелис с кротък дух. Хората от Тексас, които пристигнали заедно със Сиймор, били впечатлени от способностите му. Било очевидно, че Бог вършел нещо чудесно в живота на Сиймор. Но било и повече от ясно, че сатана се опитвал да го „разбие на парчета". Парам се чувствал отговорен за онова, което се случвало, тъй като Сиймор бил завършил неговото училище. Онова, което Парам преживял на улиица Азуза, му помогнало още по- добре да разбере проблема на фанатизма. Според него мнозина преживявали истинското кръщение в Святия Дух, но също така имало и много фалшиви преживявания. Парам провел две или три служби на Азуза, но не успял да убеди Сиймор да направи нужните промени. Вратите на мисията били заключени за Парам, но вместо да напусне Лос Анджелис, той нает голяма зала и провеждал велики събрания, в които на присъствалите на предишните събрания се служело с освобождение от зли духове. Парам разглеждал проблема на Сиймор като пример за духовна гордост. Той писал за това в своя вестник, като отбелязал, че фанатизмът винаги създава неумолим дух в онези, които са се предали на него. Той обяснил, че хората, които са под влиянието на тези фалшиви духове: **„… се чувстват специално, като си мислят, че имат по-силно преживяване от**

останалите и че нямат нужда от напътствия и съвети което ги изолира от онези, които биха могли да им помогнат." Той завършил „обръщението" си с думите: **„… въпреки че са се прокрадналинай-различни форми на фанатизъм, вярвам, че всички истински деца на Бог ще излязат от тази мъгла и тъмнина по-силни и по-добре екипирани срещу всички крайности, които често се появяват в подобни събрания."**

„ПАРТ-ХАМ"

През септември 1906 г. Парам се завърнал от Лос Анджелис в Сион. Тъй като не успял да си намери зала, той издигнал голяма палатка върху неизползван парцел. Палатковите събрания на Парам се посещавали от около две хиляди души. На новогодишната вечерна служба той проповядвал в продължение на два часа върху кръщението в Святия Дух и хората били толкова развълнувани, че няколко души предложили на Парам да основе „движение" и голяма църква. Парам се противопоставил на тази идея. Той казал на хората, че не е дошъл да се облагодетелства и че е дошъл в Сион единствено с желание да донесе мира на Бог, който да замени опресията. Парам смятал, че Америка има достатъчно църкви и че това, от което Сион се нуждаел, било повече духовност в църквите, които вече имал. Той чувствал, че ако посланието му имало стойност, хората щели да го подкрепят и без организация. Той се притеснявал, че групите, които се събират около истините за „кръщението в Святия Дух", щели с течение на времето да развият светски стремежи. След като се противопоставил на тези идеи, Парам официално подал оставка като „координатор" на Движението на апостолска вяра. В много от щатите, приели движението, вече се били развихрили спорове относно управлението. Той написал в своя вестник: **„Сега, когато те (убежденията на апостолска вяра) са в голяма степен общоприети, аз просто мога да заема своето място сред моите братя, за да подкрепям настъпването на това Евангелие на Царството като свидетелство за всички народи."** С позицията си Парам си създал много нови врагове в Сион и когато прекратил събранията си там, той пътувал сам в Канада и Нова Англия, за да проповядва там.Неговото семейство останало в Сион и били преследвани. Всеки ден в училището децата му търпели ново гонение. Свинското било забранено в града и затова децата наричали семейството им „Парт Хам" (парче шунка – бел. пр.), така че децата често се връщали от училище разплакани. Семейство Парам вярвали, че основната причина да бъдат преследвани е, че отказали да основат движение. След време Чарлс написал: **„Ако по нещо се различавам от Сион относно тези доктрини, то е само това, по което отделните хора в Сион се различават помежду си."** Един ден г-жа Парам получила обезпокоително писмо от жител на Сион, което заплашвало по скандален начин съпруга й. Тя решила, че писмото е лъжа, но гонението станало толкова силно, че тя се преместила с децата си обратно в Канзас.

ПЛАМЪЦИ ОТ АДА

Тук стигаме до най-големия скандал в живота на Чарлс Парам. Очевидно той имал много врагове в известните християнски организации. Но най-големият му противник бил Вилбур Волива, главният управник на Сион. След оставката на Парам като „координатор" на Движението на апостолска вяра из християнските среди плъзнали най-различни слухове, разказващи, че Парам бил арестуван за неморални сексуални действия. Вестникът The Waukegan Daily Sun предположил, че причина за внезапното заминаване на Парам от Сион били „тайнствени мъже, за които се говори, че са детективи, които били готови да го арестуват по още по-тайнствени обвинения за престъпления . По-късно вестникът признал, че твърденията му били основани на клюки и че полицейският участък не знаел нищо за това. Но щетите вече били факт. През лятото на 1907 г. Парам проповядвал в някогашна Сионска мисия в Сан Антонио, когато една история от страниците на San Antonio Light се превърнала в национална новина. Заглавието било: „Арестуван евангелизатор. Ч. Ф. Парам, станал известен тук със събранията си, е задържан." Историята разказвала, че той е арестуван по обвинение в содомия, престъпление според законите на Тексас. С него бил задържан и предполагаемият му партньор Дж. Дж. Джордан и двамата били освободени, след като платили гаранция в размер на хиляда долара. Парам веднага отвърнал с ярост на нападките. Той си наел адвокат – Ц. А. Дейвис, и обявил, че е бил „изящно подреден" от стария си противник Вилбур Волива. Парам бил сигурен, че Волива се е разгневил заради проповедите му в една църква в град Сион. Наскоро тя напуснала Сионската асоциация и се присъединила към Движението на апостолска вяра. Парам се заклел да очисти името си и твърдо отказвал да напусне града. Но г-жа Парам, която прочела тази история в писмото, което получила в Сион, напуснала Канзас и заминала за Сан Антонио. Обвиненията никога не стигнали до съда, а името на Парам изчезнало от заглавията на вестниците толкова бързо, колкото се и появило. Никакво официално обвинение не било повдигнато и до днес в Бексар Кънтри Коуртхаус няма сведения за случая. Но религиозните вестници не били толкова милостиви към Парам, колкото светските. Те успели да разкрият още по-големи подробности относно „неговите афери". Два вестника, които се възползвали от скандала, били Burning Bush u Zion Herald (официалният вестник на църквата на Вилбур Волива). В тези вестници цитирали статия на San Antonio Light, както и разказа на очевидец за непристойното поведение на Парам, заедно с писмени показания. Но когато бе потърсена въпросната „цитирана" статия, се оказа, че подобен материал никога не е бил публикуван във вестник „Сан Антонио". По-късно станало ясно, че скандалът бил раздухван само в определени области и винаги първоизточникът се оказвал „Сион Хералд". Тази история са разчула по цялата нация единствено благодарение на клюките. Нямало съмнение, че Волива бил най-облагодетелстван от скандала и „не оставил камък върху камък". Въпреки че никой не можел да го посочи като първоизточник на обвиненията, той бил известен с това, че често разпространявал слухове за неморалност срещу най-големите си врагове. Волива също така се хвърлял и в много словесни атаки срещу приятели на Парам в Сион, като ги наричал

„прелюбодейци" и „аморални". Някои негови съработници се опитали да предприемат съдебни действия по обвинения в „незаконно злепоставяне", но Щатските власти отказали да действат по въпроса. Г-жа Парам чувствала, че техните врагове трябва да са имали много силна вяра в убежденията на Парам, тъй като ако подобни нападки са били отправени срещу светска личност, със сигурност са щели да последват съдебни действия. Но Парам никога не разисквал случая публично. Той се доверил на разпознаването на своите последователи, като вярвал, че верните никога не биха повярвали на обвиненията. На своя четиридесети рожден ден Парам написал: **„Мисля, че най-голямата мъка в живота ми е свързана с мисълта, че враговете ми, търсейки да унищожат мен, са съсипали толкова много скъпоценни души."** Но мъката и разрушението не трогват онези, които се противопоставят на служението на Бог. Когато Парам се завърнал, за да проповядва в Сион след девет години, последователите на Волива напечатили и разпространили плакати и брошури с подписани самопризнания за престъпления на содомия.

ДЪЛГООЧАКВАНАТА МЕЧТА ОЖИВЯВА

През годините след скандала Парам продължил да евангелизира нациите. Мнозина казват, че в проповедите си той критикувал петдесятните християни. Според други той никога не успял да се съвземе от обвиненията на Волива. През 1913 г. в гр. Уичита Парам бил причакан от банда въоръжена с бухалки и вили. Той бил спасен от един свой приятел, който го прекарал тайно по друг маршрут, и успял да пристигне навреме за събранието. Говори се, че стотици се покаяли в гр. Уичита и много били изцелени. Въпреки че бил наранен от онези, които смятал за приятели, Парам никога не се оттеглил от градовете, в които Бог го бил призовал да отиде. Той дори се върнал в Лос Анджелис и провел страхотно събрание, в което хиляди били обърнати, кръстени в Святия Дух, освободени и изцелени. През зимата на 1924 г. Парам провел събрания в Орегон и Уошингтън. На едно от тях Гордън Линдзи намерил своето спасение. По-късно Линдзи щял да извърши много за Бог. Той основал Международния библейски колеж Christ For The Nations, който се намира в Далас, Тексас. Най-сетне, през 1927 г. се сбъднала съкровената мечта на Парам. Били събрани средства от някои негови приятели и той могъл да посети Ерусалим. Пътуването донесло голяма радост на Парам. С вълнение той прекосил Галилея, Самария и Назарет. Именно тук Псалм 23 станал любимият пасаж на Парам. В Палестина реалността на Пастира и Неговото стадо оживели в сърцето му и му донесли много мир и утеха. Когато се завърнал на пристанището в Ню Йорк, той носел със себе си плакати от любимата му страна. Оттогава неговите събрания се състояли от представяне на тази колекция от плакати, която той наричал „23 псалм".

„МИР, МИР КАТО РЕКА"

До месец август 1928 г. Парам бил вече съвсем уморен и изтощен. Той казал на свои приятели, че делото му е почти завършено. На един от тях

написал: **„През последните дни живея на ръба на Славната земя и всичко от другата страна на завесата е толкова истинско, че се чувствам силно изкушен да прекрача отвъд."** След като прекарал коледните празници на 1929 г. със семейството си, Парам имал запланувано събрание в Темпъл, Тексас, където щял да проповядва и да показва плакатите си от Святите места. Семейството му било загрижено за него, понеже здравето му се било влошило, но той бил решен да замине. След няколко дена те получили известие, че Парам е припаднал по време на едно от събранията, докато показвал своите плакати от Святите места. Разказват, че докато бил на пода, той се върнал в съзнание и говорел единствено, че иска да продължи с плакатите. Семейство Парам се отправили незабавно към Темпъл, за да преценят състоянието му. Щом пристигнали, било решено да се прекратят събранията и Чарлс да бъде върнат с влака у дома, в Канзас. Парам, който се чувствал толкова слаб заради проблеми със сърцето, че едва говорел, очаквал синът му Уилфред да се завърне от Калифорния, където служел на Господ. Докато го чакал, той отказвал да приема лекарства, като казвал, че това „би провалило убежденията му". Искал единствено молитва. Най-малкият му син Робърт напуснал работата си в местен магазин, за да пости и да се моли в къщата, където лежал баща му. След няколко дена той се приближил до леглото на баща си, за да му съобщи, че също решил „да предаде живота си в отговор на призива за служение". Развълнуван, че двама от синовете му ще продължат делото на Евангелието, Парам намерил сили да каже: **„Когато се срещна лице в лице с Господаря си, няма да мога да се похваля с добри дела, които съм свършил, но ще мога да кажа, че съм останал верен на посланието, което ми бе дал, и че съм живял чисто."** Сара разказвала, че не може да забрави лицето на своя възлюбен, осияно от „радост, мир и удовлетворение, че молитвата, с която се молел от толкова години, е получила отговор".През последния ден от живота си Чарлс Фокс Парам бил чут да казва: **„Мир, мир като река. За това си мисля по цял ден."** През нощта запял „Има сила в кръвта" и после подканил семейството да завърши песента. После ги помолил **„да я изпеят отново".** На идния ден, 29 януари 1929 г., на петдесет и шест години Чарлс Ф. Парам си отишъл от този свят, за да бъде с Господ. На погребението му повече от две хиляди и петстотин души посетили гроба му в току-що падналия сняг. На сцената имало хор от петдесет човека, както и някои служители от различни части на страната. Отвсякъде пристигали дарения, с които семейството успяло да закупи гранитен амвон за надгробен камък. На него било изписано „Йоан 15:13" – последният пасаж от Писанията, който Парам прочел на последното си събрание на тази земя: „Няма по-голяма любов от тази да положи някой живота си за приятелите си."

НАЙ-ВЕРНИТЕ

До смъртта на Чарлс Парам неговото служение допринесло – директно и индиректно, за обръщането към Бог на над два милиона души. Неговите тълпи често наброявали над седем хиляди души. И въпреки че мнозина са

говорели на езици още преди случилото се в Топека, Канзас, Парам е бил този, който прокарал истината, че езиците са свидетелство на кръщението в Святия Дух.Животът му е пример за грубата реалност на преследването и конфликтите, които съпътстват Божиите съживители. Въпреки че няколко човека са се опитали да го съсипят, те не могли да достигнат стълба на сила, издигнат в неговия дух. Той никога не се отклонил от призванието си въпреки безбройните клевети срещу него. И когато си отишъл от този свят, това било защото го желаел. Въпреки че някои не приемат служението на Парам заради подкрепата му за Ку Клус Клан, повечето хора си го спомнят с жертвоготовната му любов и основно с верността му. Най-силният копнеж на Бог е да останем верни на Неговия план. Колкото за Чарлс Парам, за него не съществувал друг план освен онова, което Бог бил начертал. Верността винаги би устояла всеки сблъсък, целящ да я предизвика. Бог ни е призовал да Му служим в някаква област. Независимо дали стоим пред множества или пред членовете на семейството си, ние, също като Чарлс Парам, трябва да докажем нашата вярност. Но в нашето забързано, „себеугаждащо" поколение изглежда че с верността се прави компромис. И все пак Божието Слово важи за всяко едно поколение. Първо Коринтяни 4:2 заявява, че от вярващите се изисква да останат верни. Вярата ти в Словото на Бог и доверието ти в изпълнението на обещанията Му към теб независимо от всички конфликти, ще произведе в теб вярност. Колко хубаво ще бъде да чуеш Господ да ти казва: „Ела при мен, добър и верен Мой слуга!", вместо да ти каже само: „Е...?" Аз те предизвиквам те днес да прегледаш живота си, да пресметнеш цената и да провериш къде стоиш в областта на верността. Предизвиквам те да се увериш в какво вярваш и срещу какво се бориш и да останеш верен на тези си убеждения. Покажи на нациите по земята „тънкото острие" на истината и не се оставяй да се намериш сред гонещите, мразещите и завиждащите. Какъвто и да е призивът в живота ти, остани на страната на Бог. Бъди верен.

ГЛАВА ПЕТА – Уилиям Дж. Сиймор

„КАТАЛИЗАТОРЪТ НА ПЕТДЕСЯТНИЦА”

Като ме погледна през позлатените си очила, тя каза: „Преподобни, аз вярвам в кръщението със Святия Дух и с огън... но не ми харесва шума, виковете." „Сестра, вие сте също като мен – отговорих аз, – има много проявления, които виждам сред Божиите хора и не одобрявам, но знаете ли, когато Духът на Бог слезе върху мен, започвам да им се наслаждавам." Тя присви устни в знак на несъгласие, но аз продължих: „… Вижте, скъпа сестро, ако искате да влезете в молитвената стая и да се молите за кръщението в Святия Дух, моля заповядайте. И когато се случи, не викайте, освен ако не искате. Просто бъдете такава, каквато сте." Тя бързо поклати глава: „Така и ще направя." ...Бях зает с нещо в офиса на около двадесет и пет метра и скоро забравих, че тя беше там. Изведнъж... чух пронизващ писък. Бързо отворих вратата, за да видя какво става в църквата и ето я малката дама, изскача от молитвената стая като изстреляна от оръдие. Тя започна да скача, да танцува и да

вика в Господ. Гледката си струваше! Да видиш тази въздържана, изтънчена дама, с нейните позлатени очила да танцува и да се криви, като вика и пее ту на езици, ту на английски. Приближих се до нея и смеейки се вътрешно, отбелязах: „Сестра, вашето държание никак не ми харесва." Тя подскочи съвсем непретенциозно и извика: „Може и така да е, но на мен със сигурност ми харесва!" Уилиям Дж. Сиймор станал „катализаторът" на Петдесятното движение, превръщайки една малка конюшня на улица Азуза в Лос Анджелис в международен съживителен център. Тъй като кръщението в Святия Дух, придружено от свидетелството на говорене на непознати езици заемало главна част от събранията, провеждани там, Сиймор се превърнал в първият водач на организирано движение, отстояващо това преживяване. На Азуза черни и бели, латино-американци и европейци се събирали, за да се покланят на Бог заедно, разчупвайки иначе непреодолими културни бариери. Въпреки че участниците в съживлението могли да му се радват само за кратко, ние се наслаждаваме на плодовете му и досега. Днес Азуза се споменава често в Божия дом. Мисията на улица Азуза си имала своите диви истории. За онези петдесятни пионери времето нямало голямо значение и те често се молели по цяла нощ за нечие освобождение. Те вярвали в Словото на Бог и чакали за изпълнението му. Във всяка възникнала ситуация те заявявали своите искания въз основа на Словото. Ако насекоми нападнели нечия реколта, вярващите от Азуза излизали на полето и прогласявали Словото на Бог над насажденията и насекомите! Във всеки записан случай насекомите оставали там, където им било заповядано, и не преминавали границите на въпросния имот. Ако били нападнали реколтата на съседите, оставали на около двадесет метра от парцела на вярващия. Друга история разказва как по време на една служба в мисията на улица Азуза влетели пожарникари, теглещи маркучи, за да потушат пожар. Но не намерили такъв! Съседите на мисията видели светлина и помислили, че сградата е в пламъци, така че повикали пожарникарите. Това, което всъщност видели, било Божията слава.

ОКОТО НА ТИГЪРА

Сентървил, Луизиана е южен пристанищен град на няколко мили от Мексиканския залив. На 2 май 1870 в Сентървил на Саймън и Филис Сиймор се ражда син. Те били освободени от робство едва преди няколко години, така че Уилиям се озовал в един свят на ужасяващо расово насилие. Ку-клукс-клан вилнеели от години. Бил в сила законът на Джим Крау, който лишавал всички чернокожи от каквато и да е социална справедливост. Расова дискриминация се ширела дори в църквата. След като били освободени от робството, родителите на Сиймор продължили да работят на плантацията. Докато растял, той ходел по техните стъпки. Без съмнение поради липсата на официално образование той, като много други, се учел главно чрез четене на Библията. Сиймор намерил спасението си в Исус Христос, приемайки, че Господ единствен може да освободи човечеството. Бил чувствителен, жизнерадостен младеж, гладен

за истините от Божието Слово. Разказват, че понякога имал видения и рано в жизнения си път започнал да очаква завръщането на Исус Христос. На 25 години Сиймор най-накрая разчупил робството на своя комплекс за малоценност. Правейки онова, за което малцина чернокожи смеели да помислят, той изоставил родния си край в Южна Луизиана и се отправил към Индианаполис, Индиана. Според преброяването от 1900 г. в САЩ едва десет процента от тъмнокожото население напуснало Юга. Но Сиймор бил решен да не позволи на измислени от хората ограничения да го държат, така че тръгнал.

СВЕТИИ И ДРЕБНА ШАРКА

За разлика от селския юг, Индианаполис бил оживен град, който предоставял много възможности. Но все още много работни места били недостъпни за чернокожи, така че Сиймор можал да си намери работа само като пиколо в хотел. Не след дълго той се присъединил към методистката епископална църква Симпсън Чапъл. Този клон на Методистката църква развивал широка евангелизаторска дейност сред хора от всички класи, което много допаднало на Сиймор. Примерът на църквата му помогнал да оформи по-добре своите убеждения. За него ставало все по-очевидно, че в изкуплението на Исус Христос няма класа нито цвят. Не след дълго обаче расовата дискриминация в Индианаполис се засилила, така че Сиймор се преместил в Синсинати, Охайо. Там той продължил да посещава методистка църква, но скоро открил, че техните доктрини също започнали да поддават в това отношение. Той бил явен последовател на Джон Уесли, който вярвал в здравата молитва, святостта, божественото изцеление и че в Исус Христос не трябва да има дискриминация. Но явно методистите се били отделили доста от основоположника си. В своето търсене на подходяща църква Сиймор се натъкнал на Светиите на вечерната светлина, които по-късно щели да станат известни като Църквата на Божието реформистко движение. Те не използвали музикални инструменти, не носели пръстени и грим, не танцували и не играели на карти. Въпреки че това приличало на религия от „НЕ-та", хората от групата изглеждали изключително щастливи. Те намирали радост в своята вяра и в добри, и в трудни времена.Сиймор бил радушно приет от Светиите. В тази обстановка той приел призива си за служение. Борил се с призванието си и се боял да се предаде на него. Сред тази вътрешна борба се заразил от дребна шарка, която в ония времена обикновено имала фатален край. Той се избавил след три седмици ужасни страдания, но останал сляп с едното си око и с грозни белези по лицето. Сиймор чувствал, че се е заразил с болестта, понеже не е откликнал на Божия призив. Така че веднага се предал на Божия план и бил ръкоположен в Църквата на светиите на вечерната светлина. Скоро започнал да служи като пътуващ евангелизатор, който се издържа сам. В онези дни малко служители събирали дарение и Сиймор, като повечето около него вярвал, че Бог е неговият снабдител. Той вярвал, че щом Бог го е призовал, Той ще го издържа.

ГОВОРЕНЕ НА ЕЗИЦИ ДНЕС?

Сиймор напуснал Синсинати и се отправил към Тексас, евангелизирайки по пътя. В Хюстън той бил приет сърдечно, така че решил да установи служението си там. През лятото на 1905 евангелизаторът Чарлс Парам провеждал събранията си в Бърн Хол в центъра на Хюстън. Всяка вечер, след като трафикът по улиците замирал, Парам и помощниците му тръгвали на шествие към центъра на града, облечени в костюми от Святата земя, като носели своя транспарант „Движение на апостолска вяра". Вестниците писали положително за събранията на Парам, като често им отреждали и заглавия на първа страница. В Хюстън съжителствали много различни култури, така че хора от много раси посещавали събранията на Парам. Една жена на име Люси Фароу, която била близка позната на Сиймор, посещавала събранията на Парам редовно и развила близки взаимоотношения със семейството на съживителя. Парам й предложил работа като гувернантка на децата му, ако би се съгласила да ги придружи до Канзас, където живеели.Фароу била пастир на малка църква на светостта, но нейната любов към семейството на Парам и духовният й глад я мотивирали да се съгласи. Преди да замине, тя попитала Сиймор дали би се съгласил да я замести по време на отсъствието й. Той приел предложението и бил пастир в продължение на два месеиа до нейното завръщане със семейството на Парам. Когато г-жа Фароу се върнала в Хюстън, тя разказала на Сиймор за чудесните си духовни преживявания в дома на Парам, включително за говоренето на непознати езиии. Сиймор бил силно развълнуван от разказа й, но се усъмнил в доктрината. По-късно щял да я приеме, въпреки че за известно време той самият не говорел на езици. Светиите на вечерната светлина не одобрили новата теология на Сиймор, така че той напуснал групата, преди още да говори на езици. По това време Чарлс Парам обявил отварянето на своето Библейско училище в Хюстън през декември същата година и г-жа Фароу силно настоявала Сиймор да се запише. Задвижен от нейния ентусиазъм и от растящия си интерес, той си подал документите. Училището на Парам в Хюстън много приличало на онова в Топека, Канзас. То се помещавало в комунална сграда, където учениците и техния преподавател прекарвали заедно ден и нощ в молитва и изучаване на Словото в една неофициална атмосфера. Учениците не плащали такса за обучението си, но трябвало да вярват на Бог за снабдяването на собствените им нужди. Предвид общоприетата практика по онова време, не е сигурно дали на Сиймор му е било разрешено да остава през нощта. Парам бил докоснат от силния глад на Сиймор за Словото на Бог. И въпреки че Парам посрещнал Сиймор много топло, по мое мнение той е посещавал училището само през деня. Сиймор не приел всички доктрини на Парам, но прегърнал истината на проповядваната от Парам доктрина относно Петдесятница. Скоро той развил от нея своята собствена теология.

В НАЧАЛОТО

След като Сиймор завършил обучението си в училището на Парам, бързо започнали да се случват събитията, които в крайна сметка щели да го

заведат до Лос Анджелис. В началото на 1906 Сиймор започнал да обмисля планове за започването на нова петдесятна църква, в която да може да проповядва новооткритата си доктрина. Тогава той неочаквано получил писмо от г-ца Нийли Тери. Тя била на посещение при свои роднини в Хюстън по времето, когато Сиймор заместват Люси Фароу, и присъствала на неговите събрания. Когато се завърнала в Калифорния, тя не могла да забрави нежния и сигурен начин, по който Сиймор водел хората. В писмото си г-ца Тери помолила Сиймор да дойде в Лос Анджелис и да стане пастир на една група, която наскоро се отделила от Назарейска църква. Убеден, че това писмо разкрива неговата съдба, в края на януари Сиймор си опаковал багажа и се отправил към Калифорния. По-късно той щял да напише: **„Това, което ме доведе от Хюстън, Тексас в Лос Анджелис, беше божественият призив. Господ сложи в сърцето на една негова дъщеря в Лос Анджелис да ми пише, че чувства, че Той иска да отида там, и аз почувствах, че това е водителството на Господ. Той ме снабди със средствата и аз дойдох, за да оглавя мисията на улица Санта фе."**

ДУХОВНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ГРАДА

Духовният глад в Лос Анджелис нараствал. Назрявало дълбоко желание и очакване нещо да се случи. Дори преди пристигането на Сиймор имало признаци за духовно съживление. Евангелизаторите от началото на века били разпръснали огъня на Бог из Южна Калифорния и много хора се молели и свидетелствали от врата на врата из града. Всъщност целият град бил на прага на голямо духовно събитие и много църкви в Лос Анджелис горещо търсели Бог. През 1906 Лос Анджелис представлявал миниатюрна картина на света. Расовата дискриминация била рядкост, тъй като в града съжителствали всякакви култури от китайска до южноамериканска. Една определена група, Първа баптистка църква на Лос Анджелис, очаквала завръщането на своя пастир, преп. Джозеф Смейл. Той бил на триседмично пътуване до Уелс, за да се учи при великия уелски евангелизатор Ивън Робъртс. Смейл бил запален за Бог и се надявал да донесе със себе си в Лос Анджелис същото съживление, което обхванало Уелс. Друг евангелизатор и журналист – Франк Бартълмън – споделил подобно видение и се присъединил с църквата си в молитва. Бартълмън писал на Робъртс да му даде инструкции за съживление. Един от отговорите на Ивън завършвал по следния начин: „Моля се Бог да чуе вашата молитва, да пази вярата ви здрава и да спаси Калифорния." Бартълмън казва, че от тези писма той получил дарба вяра за идващото съживление. Също вярвал, че молитвите от Уелс са до голяма степен свързани с изливането на Бог в Калифорния, като по-късно казал, че „настоящото световно съживление излезе от люлката на малкия Уелс". В Лос Анджелис имало малка група чернокожи, които били гладни за повече от Бог, и които се събирали да се покланят. Водач на тази нова група била сестра Джулия Хътчънсън. Тя поучавала за освещението по начин, който не съвпадал с доктрините на нейната църква. В последствие пастирът изключил семействата, които слушали нейното проповядване, и които в

крайна сметка образували група, на която Сиймор станал пастир. Групата не била обезкуражена. Те веднага започнали да се събират в дома на г-н и г-жа Ричард Асбъри и нараснали толкова много, че се наложило да наемат малка зала за събрания на улица Санта Фе. Заедно с растежа се зародило и желание за промяна на ръководството. Хората чувствали, че водач, идващ от друга област, би бил много по-ефективен, понеже щял да се радва на по-голям респект сред тях. А г-ца Тери, братовчедката на Асбъри, вярвала, че има само един подходящ човек за това място. След като се молили за това, те всички се съгласили да поканят Сиймор.

ПРОКАРВАНЕ НА ПОСЛАНИЕТО

Когато Сиймор пристигнал в Лос Анджелис, там вече се чувствала атмосферата на съживление. Това за него било потвърждение за съдбата му. За първото събрание на Сиймор се събрали много хора. Той проповядвал мощно посланието на изцеление и скорошното завръщане на Христос. После започнал своето послание от Деяния 2:4 за говоренето на непознати езици. Той поучавал, че един човек не е кръстен в Святия Дух, ако не говори на езици, и признал, че той самият не е преживял все още това проявление. Въпреки това заявил, че така говори Словото на Бог. Сиймор бил посрещнат със смесени чувства. Докато някои се съгласили с него, други яростно го заклеймили. Едно семейство на име Лий, го поканили на обяд в неделя. Когато се върнали с него онази вечер в сградата на мисията, открили, че сестра Хътчинсън е заключила вратата. Тя била вбесена и заявила, че няма да позволи подобно крайно учение в своята малка мисия на улица Санта Фе. На самия Сиймор му бил отказан достъп до личната му спалня в мисията. Така Сиймор се озовал на улицата без подслон и с малко пари. Семейство Лий се почувствали длъжни да го приемат у тях, въпреки че също останали резервирани. Докато живеел у семейство Лий, той останал затворен в своята стая в молитва и пост. След много дни той поканил домакините си да се молят с него. Те приели поканата и отношението им към него се променило. Скоро и други членове на мисията чули за молитвите у семейство Лий. Те започнали да се събират с тях и така Сиймор станал известен като човек на молитвата. Скоро сестра Хътчинсън научила за хората, които се събирали със Сиймор. Тя организирала събрание-диспут между него и лидери от Движението на святост, за да бъде установена същността на грешната доктрина. Сиймор се изправил пред голяма и трудна за убеждаване група от проповедници на светостта, готови за неговата инквизиция, но се държал за Словото. Той отново прочел Деяния 2:4 и обяснил, че ако проповедниците на светостта не са преживели онова, което се е случило в горницата, то те не са кръстени в Святия Дух. Сиймор смятал, че те спорят със Словото на Бог, а не с него. Един от служителите, който тогава бил против Сиймор, по-късно разказал следното: „Спорът беше изцяло в наша полза. Но аз никога не бях виждал човек, който да може така добре да контролира духа си. Нито многото обвинения, нито обърквaнето можеха да го разстроят. Той седеше

на свидетелското място срещу нас и ни се усмихваше, докато собствените ни действия ни осъдиха."

УЛИЦА НОРТ БОНИ БРЕЙ 214

Спокойствието на Уилиям Сиймор като водач било забелязано от всички. След диспута семейство Асбъри го поканило да се премести у тях на улица Норт Бони Брей и да провежда там редовни събрания. Сиймор приел и малката група се събрала за първи път в края на февруари 1906 г. На събранията си те се молели в продължение на часове, търсейки кръщението в Святия Дух. Когато посещението нараснало, Сиймор потърсил помощта на своята близка позната Люси Фароу. Той обяснил на групата, че Фароу притежава необикновената способност да представя пред хората кръщението в Святия Дух, и така били събрани парите, необходими й, за да дойде от Хюстън. Когато сестра Фароу пристигнала, Сиймор обявил, че групата ще започне десетдневен пост, докато получат божественото благословение на кръщението в Святия Дух. Те постили и се молили през почивните дни, а в понеделник г-н Лий повикал Сиймор у тях с молба да се моли за неговото изцеление. Сиймор го помазал с масло, молил се за него и той бил изцелен в същия момент. Тогава Лий помолил Сиймор да му положи ръце и да се моли за него да приеме кръщението в Святия Дух. Така че Сиймор отново сложил ръцете си на него и този път Лий избухнал в силна молитва на непознати езици! Двамата се радвали неудържимо през останалата част от деня, после отишли заедно на вечерното молитвено събрание. Когато пристигнали в дома на семейство Асбъри на улица Бони Брей, всяка стая била вече претъпкана с хора. Много от тях вече се молели. Сиймор поел службата, като повел събраните в песни, свидетелства и още молитва. После започнал да разказва как г-н Лий бил изцелен и изпълнен със Святия Дух. Щом Сиймор свършил, Лий вдигнал ръцете си и започнал да говори на непознати езици. Цялото събрание паднало на колене, като хвалели Бог и викали за кръщението. Не след дълго шест-седем души издигнали гласове и започнали да говорят на езици. Джени Ивънс Муур, която по-късно щяла да се омъжи за Сиймор, паднала на колене от столчето на пианото и била една от първите, проговорили на езици. Някои изскочили в антрето, като пророкували и проповядвали. Други, още говорейки на езици, се втурнали по улиците, за да ги чуят всички. Малката дъщеря на Асбъри се втурнала в дневната, за да види какво става, и се сблъскали с изплашения си брат, който бързал в обратна посока! Тогава Джени Ивънс Муур се върнала на пианото и започнала да пее с прекрасния си глас на около шест езика, на всеки от тях с тълкуване. Събранието продължило доста след 22.00 ч., когато всички се разотишли с голяма радост и благодарност.За три дена те празнували това, което нарекли „възстановяване на ранната Петдесятница". Слухът бързо довел тълпи, които изпълнили двора на Асбъри и наобиколили къщата. Хора от всички културни групи започнали да приждат на улица Норт Бони Брей 214. Някои стояли под прозорците, надявайки се да чуят молитва на езици. Понякога чували силни викове. Друг път било съвсем тихо. Мнозина

падали под силата и оставали да лежат на пода, някои в продължение на три-четири часа. Имало и необикновени изцеления. Един човек разказвал: „Това, което ме привлече, беше шумът от великото изливане на Духа. През целия си живот съм бил „подвижна аптека", имах слаби дробове и бях болен от рак. Когато ме погледнаха, те казаха: „Синко, Бог ще те изцели." В онези дни на велико изливане, когато кажеха, че Бог ше те изцели, това неизбежно се случваше. Благодаря на Бог, вече повече от тридесет и три години не съм потърсил помощта на лекари или лекарства! Господ ме спаси, кръсти ме в Святия Дух, изцели ме и ме изпрати пълен с радост."

Казват, че входната врата на семейство Асбъри станала амвонът, а улиците – пейките, докато Сиймор проповядвал на хората от този дом. Впоследствие площадката пред входната врата пропаднала поради многото народ, но бързо била възстановена и укрепена, за да могат събранията да продължат. На третата вечер от тези събрания Сиймор най-накрая преживял личната си среща със Святия Дух. Късно през нощта на 12 април 1906 г., след като мнозина вече си били тръгнали, самият Сиймор бил изпълнен със Святия Дух и започнал да говори на езици. Той бил коленичил до един човек, който му помагал да пробие, когато най-сетне получил отговора. Дългоочакваният дар на Святия Дух накрая дошъл при човека, чиито проповеди донесли Неговата свобода на толкова много други хора.

УЛИЦА АЗУЗА 312

Всички разбирали, че трябва да бъде намерено друго място за събранията и то скоро. Къщата на семейство Асбъри вече не можела да побира тълпите. И така на 14 април 1906 г. Сиймор и помощниците му започнали да търсят точното място. Те претърсили техния район от града и накрая намерили една задънена улица, дълга около 800 м. Именно там, в индустриалния квартал на Лос Анджелис, Сиймор намерил сградата на някогашна методистка църква. След ползването ѝ за църква тя била преустроена и разделена на две нива, като горната част била превърната в апартаменти. Пожар бил разрушил пода, а куполът бил изравнен и покрит с асфалт. По времето, когато Сиймор поискал сградата, горният етаж бил използван за склад, а долният бил превърнат в конюшня. Прозорците били счупени и от тавана висели голи електрически крушки. На Сиймор му предложили сградата за осем долара на месец. Щом това се разчуло, отвсякъде дошли хора, за да помогнат за възстановяването на сградата. А. Дж. Остербърг, пастирът на местната църква на Пълното евангелие платил на няколко мъже да помагат при ремонта на сградата. Доброволци измили пода и почистили стените. Дж. В. Макнейл, посветен католик и собственик на най-голямата дърводобивна компания в Лос Анджелис, доставил необходимия дървен материал. Пода засипали с дървени стърготини, а вместо пейки заковали дъски за дървени бурета. Два дървени сандъка били заковани един върху друг за амвон. Именно сред такъв скромен и суров интериор новите наематели на улица Азуза номер 312 се приготвяли за международно съживление.

НАЧАЛНИ ЕТАПИ

Денят 18 април 1906 г. останал завинаги в историята на Америка с голямото земетресение в Сан франциско. На следващия ден бил усетен по-слаб трус в района на Лос Анджелис, поради което много хора, подбудени от страх, започнали да се покайват за греховете си. Стотици от тях се втурнали към Азуза, за да чуят посланието на Евангелието и да преживеят кръщението в Святия Дух със свидетелството на говорене на непознати езици. Дори доста заможни хора идвали в този беден квартал, за да чуят за Божията сила. Начинът, по който било уредено всичко на Азуза, бил уникален. Понеже нямало платформа, Сиймор стоял на нивото на присъстващите. Пейките били наредени така, че участниците седели с лице един към друг. Събранията били спонтанни, така че никой никога не знаел какво ще се случи или кой ще е проповедникът. В първите дни на Азуза хвалението било импровизирано, без инструменти или песнарки. В началото на събранието някой изпявал химн или давал свидетелство. Тъй като нямало предварителна програма, някой накрая се изправял, помазан да проповядва посланието. Проповедникът можел да бъде всеки, независимо от неговата раса, възраст или пол. Всички чувствали, че сам Бог се грижи за призивите към олтара, които можели да се случат по всяко време.На улица Азуза проповедите били вдъхновени на английски или на езици с тълкуване. Понякога службите продължавали от десет до дванадесет часа, а друг път траели няколко денонощия! Мнозина казват, че събралите се никога не се уморявали, понеже Святият Дух ги изпълвал с енергия. След като събранията привършвали, много от присъстващите продължавали да си говорят за Господ, събрани на групички под уличните лампи. Проповедите на Азуза били толкова помазани, че ако някой станел да проповядва нещо, което е разбрал с ума си, изпълнените с Духа вярващи избухвали в стенания. Един добър пример за това е историята за една жена, наречена Майка Джоунс. Веднъж един мъж станал да говори, като явно не бил воден от Духа за това. Разказват, че щом като излязъл да проповядва, Майка Джоунс бързо отишла най-отпред, седнала точно пред амвона и се втренчила в човека със студен, предупреждаващ поглед. Накрая тя казала: „Не виждаш ли, че просто не си помазан да проповядваш?" След този случай Майка Джоунс бързо си спечелила репутация, която разколебавала всеки непомазан проповедник да застане на амвона. Разказват, че тя трябвало само да се изправи и непомазаният проповедник напускал амвона! Скоро хора от всички класи започнали да посещават събранията на улица Азуза. В своята книга „Улица Азуза" Франк Бателман написал: „Мнозина бяха просто любопитни и не вярваха, но други бяха гладни за Бог. Никакво външно преследване не спираше работата. Ние трябваше да се боим от работата на злите духове отвътре. Дори спиритисти и хипнотизатори посещаваха събранията, за да ги проверят и да опитат своето въздействие. После, идваха и всички огорчени и странни вярващи и се опитваха да се включат в работата. Това винаги е било заплаха за всяко ново дело. Те не могат да си намерят място никъде другаде. Тези обстоятелства били причина у мнозина да се появи

непреодолим страх. Това било голяма пречка за Духа. Мнозина се страхували да търсят Бог, да не би да бъдат завладени от злото." Бателман също написал: „В ранните дни на Азуза ние открихме, че щом се опитахме да удържим кораба, Господ спираше да работи. Ние не смеехме да привличаме твърде много вниманието на хората върху действието на злите сили. Това щеше да предизвика страх. Можехме само да се молим. Тогава Бог ни даваше победата. С нас имаше присъствие на Бог, когато се молехме, на което можехме да разчитаме. Водачите имаха ограничен опит и е истинско чудо, че делото въобще оцеля срещу силните си противници." Вярвам, че това изявление на Бателман е било една от основните причини за суровите критики срещу Сиймор като лидер. Бог е търсил покорен съд и е намерил такъв в лицето на Сиймор. Бог не търси хора, които се хвалят със своето положение и опит. И все пак, може би ограниченият духовен опит на Сиймор е причината за неговите трудности. Съгласен съм, че лидерът трябва да проповядва здраво истините, вместо да се фокусира върху фалша. Измамата не може да устои срещу авторитета, силата и мъдростта на молещото се благочестиво ръководство. Радвам се, че са разчитали на молитвата. Молитвата устоява докрай. Но Бог е дал на Своите водачи и глас. Чрез силата на Святия Дух този глас ще знае как да отдели ценното от фалшификата, който губи блясъка си. Здравото благочестиво ръководство е способно да отдели златото от шлака. Независимо че имало известно духовно объркване, вратите на Азуза били отворени денонощно. Използвал се пълният капацитет на сградата. Силно се наблягало на кръвта на Исус, което вдъхновявало групата за един по-висок стандарт на живот. Божествена любов завладяла хората, като не позволявала говоренето на груби думи по адрес на друг човек. Хората внимавали да не оскърбят Божия Дух. Богатите и образованите седели заедно с бедните и прости хорица на скованите от бъчви пейки.

УЛИЦИТЕ СЕ ПЪЛНЯТ, ХОРАТА ПАДАТ КАТО ДЪРВЕТА

Един човек от Азуза казал: „По-скоро бих живял шест месеца по онова време, отколкото петдесет години обикновен живот. Неведнъж спирах на две преки от мястото, за да се моля за сила, преди да се осмеля да продължа. Присъствието на Бог беше толкова реално!" Разказват, че силата на Бог можела да бъде усетена дори извън сградата на Азуза. Десетки хора били поваляни по улиците, преди да стигнат до мисията. Много от тях ставали, говорейки на езици без каквато и да било намеса от страна на хората в сградата. През лятото тълпите достигнали страшни размери, често наброявали хиляди. Събранията се превърнали в международно събитие. Едно сведение казва: „Всеки ден влакове стоварвали огромен брой посетители, пристигащи от всички краища на континента. Новини за събранията достигнали цялата нация чрез съобщенията в светската и религиозната преса." Може би в началото липсата на опит си е казала думата, но сега опитни ветерани пристигали, за да подпомогнат делото на Сиймор. Повечето идвали от Движението на святост или били мисионери, завърнали се от чужбина. Тази смес от опитни

хора родила ново множество от мисионери, които поели към краищата на земята. Мнозина току-що кръстени в Святия Дух усещали призив за определена нация. И така мъже и жени заминавали за Скандинавия, Китай, Индия, Египет, Ирландия и най-различни други нации. Дори сестра Хътчинсън, която някога не допуснала Сиймор през вратите на своята мисия, посетила Азуза, приела кръщението в Святия Дух и отпътувала за Африка. Оуън Адамс от Калифорния отпътувал от Азуза за Канада, където срещнал Робърт Семпъл, първия съпруг на Ейми Семпъл Макферсън. Когато се видели, Адамс му разказал за чудните проявления на Азуза и за преживяното от него говорене на езици. Тогава Семпъл бил развълнуван и го споделил със своята млада съпруга Ейми, преди да отпътуват за Китай, където Робърт Семпъл щял да почине. Но разказът на Адамс събудил изгарящо любопитство в сърцето на младата Ейми. Когато се върнала в Америка, тя се установила в Лос Анджелис, откъдето тръгнало нейното уникално служение. Въпреки че на Азуза имало голямо вълнение около кръщението в Святия Дух, мнозина имали погрешно разбиране относно крайната цел на говоренето на езици. Много от хората си мислели, че това било божествен език, даден им само за да говорят на нацията, в която са изпратени. По онова време изглеждало, че всички обичат Уилиям Сиймор. Когато Духът се движел, той се молел наведен напред, така че главата му била скрита в най-горната щайга на импровизирания амвон. Той никога не поискал заплата, затова често можел да бъде видян „да минава сред тълпата с пет или десетдоларови банкноти, подаващи се от джобовете на панталоните му, пъхнати там, без той да разбере". Джон Дж. Лейк посетил събранията на Азуза. По-късно той писал за Сиймор в своята книга „Приключения с Бог": „Той имаше най-смешния речник на света. Но искам да ви кажа, че имаше доктори, адвокати и професори, които слушаха чудните неща, които излизаха от устата му. Не ставаше въпрос за това, което казваше с думи, а за онова, което идваше от неговия дух към моето сърце и ми показваше, че той има повече от Бог в живота си, отколкото който и да било човек, когото бях срещал до този момент. Това, което привличаше хората, беше Бог вътре в него."Мисионери били призовани от своите страни да отидат и да станат свидетели на духовния феномен в Лос Анджелис. Мнозина пристигнали, за да отнесат петдесятното послание от улица Азуза до краищата на земята. Едва ли някой е можел да запише всичките чудеса, които са се случили там. Членовете на Азуза носели винаги със себе си малки шишенца с олио. Те обикаляли от врата на врата из целия Лос Анджелис, като свидетелствали и се молели за болните. Заставали на уличните ъгли, като пеели и проповядвали. Работели като доброволци да обличат и хранят бедните. Било вълнуващо и невероятно. През септември 1906 огромният интерес принудил Сиймор да започне публикуването на периодично издание, наречено „Апостолска вяра". За няколко месеца абонаментът му надхвърлил двадесет хиляди имена. През следващата година той се увеличил над два пъти. В това издание Сиймор оповестявал намерението си да възстанови „вярата, предадена някога" от старовременните проповеди, лагерни събрания, съживления, мисии, работата по улиците и в затворите. В първия брой Сиймор написал:

„Дойдоха множества. За Бог националната ти принадлежност не е от значение." След няколко месеца той написал: **„Събранията бяха време за смесване. Всички хора се сливат в едно... стават едно тесто, един хляб, всички са едно тяло в Исус Христос. Няма евреин, нито езичник, роб или свободен в мисията на улица Азуза. Никой от инструментите, които Бог използва, не бива отхвърлен на основата на цвят на кожата, облекло или липса на образование. Ето защо Бог работи за изграждането на това дело... Най-сладкото нещо е хармонията на любовта."** Без съмнение през онези години на расова дискриминация това са били революционни думи.

НАЧАЛОТО НА ЗАЛЕЗА

Преследване на делото отвън било нещо напълно очаквано, но накрая то дошло отвътре. През едно есенно утро няколко от членовете дошли до мисията, за да открият, че на фасадата са изписани думите „Мисия на апостолската вяра". Те обвинили мисията, че се превръща в просто още една деноминация. Това било ранното име на движението на покровителя на Сиймор, така че сега мисията на Азуза била възприемана като дъщерно служение на това на Чарлс Парам. Мнозина се страхували, че ще се превърнат просто в още едно звено в неговата мрежа от църкви и библейски училища. Един от очевидците тогава написал: „От този момент започнаха проблемите и разделенията. Нямаше я вече свободата в Духа за всички, както някога. Делото се беше превърнало в поредния участник в съперничеството между църквите и сектите в града... църквата е организъм, а не човешка организация." До този момент били планирани дъщерни съживителни центрове в Сиатъл и Портланд под ръководството на една жена на име Флорънс Крауфорд. Водачите в Лос Анджелис опитвали да привлекат всички съживителни служения по западния бряг в своята организация, но не успели. Така че, самото съживление бавно вървяло към пълния си провал.

„БДЕНИЯ" И ЕЗИЦИ

Новото тяло от вярващи имало неправилно разбиране за „бдението" пред Бог. Те просто чакали в продължение на часове за идването на Духа и започнало да се надига безпокойство, когато почувствали, че мнозина злоупотребяват с това време. Онова, което не разбирали, било, че Святият Дух вече бил дошъл. Той бил там! Съществувало объркване и относно тяхното разбиране за говоренето на непознати езици. Дотогава хората били учени, че езиците са за чуждестранните мисии. Те вярвали, че ако някой трябвало да работи на мисионерското поле, той или тя биха получили дарбата да проповядват на езика на дадената нация. Много от мисионерите, родили се на Азуза, били силно разочаровани, когато разбрали, че това не е задължително. Въпреки че Библията и историята ни свидетелстват, че езиците се проявяват и по този начин, това не е единственото им предназначение! Едва по-късно, по време на Петдесятното движение, езиците щели да бъдат възприети и като молитвен

изговор. Но на улица Азуза преживяването говорене на езици било още „пеленаче"! Членовете на Азуза вярвали, че е достатъчно само веднъж човек да говори на езици, за да бъде кръстен в Святия Дух. За хората през първите дни на Азуза говоренето на езици било суверенно движение на Бог, което означавало, че те чакали Той да слезе върху тях. Наред с тези недоразумения, започнали да се разпространяват и обвинения за някои плътски проявления, които хората наричали движение на Святия Дух. В момент, когато това духовно разбиране било все още толкова ново, бихте ли могли да си представите какво е означавало да си водач на съживлението? Именно в този момент Сиймор писал на Чарлс Парам с молба да дойде на Азуза и да проведе общо съживление.

ФАНАТИЗЪМ, ФАЛШ И ТЪРКАНИЯ

Въпреки че Сиймор не бил напълно съгласен с теологията на Парам, аз вярвам, че той уважавал и се доверявал на неговото лидерство и опит. Може би той чувствал, че Парам може да представи нов поглед към нещата и да запали свежо движение на Бог.Говори се, че много други са писали на Парам с молба да дойде и да разпознае кои проявления на Азуза са подправени и кои са истински.Въпреки че тези писма не са документирани, г-жа Полин Парам твърди, че притежава няколко от тях в своите колекции. Със сигурност до нас е достигнало едно писмо до Парам, написано от Сиймор, което заявява: **„ние очакваме с вашето идване да започне отново едно общо съживление, с което всички тези малки съживления ще се обединят и ще се слеят в едно голямо обединено съживление."** Вярно е, че в съживлението в Лос Анджелис имало много разцепления, но съдейки от примери за характера на Сиймор, аз вярвам, че той е искал Парам да дойде, за да обедини града, а не за да въдворява ред и дисциплина. Освен това е сигурно, че Парам не би дошъл на Азуза без покана. Когато той пристигнал, Сиймор го представил като „Бащата в това евангелие на Царството". Вярвам, че Сиймор е бил искрен. Той се нуждаел от духовен баща, който да му помага да води това велико движение. Но каквито и да са били очакванията му, нещата не се развили според плановете на Сиймор. След проповедите и личните напътствия на Парам Сиймор заключил вратите на мисията, за да не го допусне вече в нея. Какво е казал Парам на Сиймор? Какво може да го е накарало да заключи вратите на Азуза за него? Въпреки че образованието, лидерството и опитът на Парам се различавали от тези на Сиймор, техните разбирания относно кръщението в Святия Дух изглеждали едни и същи. Дали наистина е било така? Парам седял по време на събранието и наблюдавал с ужас проявленията около него. В неговите събрания била разрешена известна свобода, но нищо, граничещо с фанатизъм. Дори някои от учениците в Библейското училище на Парам чувствали, че той е твърде строг в своето определение за „фанатизъм". А на Азуза освен виковете и танцуването, хората се гърчели и тресели. Атмосферата била силно емоционална и наред с имитациите имало и много истински проявления на изпълването със Святия Дух. Понеже присъствали представители на много различни

култури, Сиймор вярвал, че всеки човек трябва сам да реши дали да даде израз на своето емоционално преживяване въз основа на собственото си разбиране относно движението на Духа. Теологията на Сиймор била да се позволи на Святия Дух да прави всичко, което поиска. Но малцина знаели достатъчно за движенията на Духа, за да водят хората в това. Сиймор вярвал, че ако на представителите на дадена култура им бъде наложена определена форма на поведение и израз, Святият Дух няма да се проявява сред тях. Лично аз вярвам, че Сиймор е бил духовно чувствителен като водач и е давал най-доброто от себе си, за да следва това правило. Границата между нараняването на човешкия дух и наскърбяването на Святия Дух е много тънка. Няма запазено писмено съобщение от страна на Сиймор за присъствието на хипноза. Но има такива от страна на Парам. Ето едно от тях: „Побързах да отида в Лос Анджелис и за мое най-голямо учудване открих, че нещата са по-зле, отколкото очаквах... плътски проявления, спиритистки контрол. Видях хора да практикуват хипноза при олтара върху излезлите напред в търсене на кръшение, въпреки че мнозина приемаха истинското кръшение на Святия Дух." „След като проповядвах два или три пъти, бях уведомен от двама от старейшините, че не съм желан повече на това място. Заедно с помошници от Тексас ние започнахме голямо съживление в сградата на W. C. T. U. в Лос Анджелис. Големи множества бяха спасени, удивителни чудеса се случиха и между двеста и триста души, които бяха завладени от отвратителни гърчове и спазми и контрол на събранията на улица Азуза, бяха освободени и приеха истинското петдесятно поучение и говореха на непознати езици." „Като говоря за различните фази на фанатизъм, които са достигнати тук, аз внимавам да сторя това както в любов и нежност, така и честно и твърдо. Нека говоря ясно относно делото тук, така както го заварих. Аз открих хипнотични влияния, нечисти духове, спиритистки въздействия и всякакви видове заклинания, спазми, изпадане в транс и др."„Няколко думи за кръщението в Святия Дух. Говоренето на езици никога не идва чрез която и да било от горните практики и влияния. Никой от нашите помощници не практикува предлагане на определени думи и звуци, раздвижване на брадичката или масажиране на гърлото. Има мнозина в Лос Анджелис, които се молят, пеят и говорят чудно на езици, като Духът им дава изговор, но има и бръщолевене, което изобщо не е говорене на езици. Святият Дух никога не прави нещо, което да е неестествено или неприлично и каквито и да било измъчени усилия на тялото, ума или гласа не могат да са дело на Святия Дух, а по-скоро на някой нечист дух или нечие влияние. Святият Дух никога не води отвъд точката на себеконтрол или контрола ни над другите, докато нечистите духове и фанатизмът ни съблъчат както от нашия себеконтрол, така и от силата ни да помагаме на хората около нас." Може би Парам е разпознал правилно нещата, но все пак резултатите можели да са по-различни, ако той би действал повече като баща и по-малко като съдия. Нито Сиймор, нито Парам променили своята теология. Сиймор не споменал нищо за спора в продължение на около два месеца. А когато най-накрая го направил, бил дискретен и избягнал каквато и да било директна критика. Той написал: **„Някои искат да знаят дали д-р Чарлс Парам е**

водачът на това движение. Можем да отговорим: Не. Той не е водачът на това движение на Мисията Азуза. Ние мислехме той да бъде нашият водач и написахме така в нашия вестник, преди да чакаме за отговора на Господ. Можем да бъдем много прибързани, особено когато сме много неопитни в силата на Святия Дух. Ние сме точно като едно бебе – пълни с любов – и бяхме готови да приемем за свой водач всеки, който има кръщението със Святия Дух. Но Господ започна да ни кара да се успокоим и разбрахме, че Той трябва да бъде нашият водач. Така че ние почитаме Исус като Великия Пастир на овцете. Той е нашият пример." В своя стремеж да държи доктрината си за единство, Сиймор останал верен на своето поучение, като не позволил да се говори лошо за който и да било от обвинителите му.

ОПЕТНЕНО ОСВЕЩЕНИЕ

Въпреки че Сиймор следвал Джон Уесли, той не поддържал неговите поучения за освещението. Сиймор вярвал, че човек може да загуби своето спасение, ако реагира в плътта. Той поучавал, че освещението, или безгрешното съвършенство, е отделно действие на Божията благодат независимо от спасението. След като веднъж си бил осветен, според Сиймор ти би действал свято през цялото време. Но ако сгрешиш, го губиш.

Можете ли да си представите проблемите и обвиненията, които това учение предизвикало на Азуза? Много прекалено ревностни вярбащи през цялото време се сочели с пръст и се съдели един друг. Тяхното себеправедно поведение довело до сблъсъци, разцепления и спорове. Всъщност това е една от главните причини, поради които Сиймор никога не реагирал по плът на преследването срещу него. Според неговата теология това е необходимо условие за запазване на спасението. Той казвал: **„Ако се ядосаш или говориш зло, или отвръщаш на упрека, не ме интересува колко езици имаш, ти нямаш кръщението със Святия Дух. Ти си загубил спасението си."** Сиймор би заключил мисията за служителя, с когото не бил съгласен, но никога не би говорил срещу него!

ЛЮБОВ И ПРЕДАТЕЛСТВО

Въпреки многото обвинения, грешки и гонения, Сиймор останал верен на своята цел – съживление. Изглеждало, че той се доверявал и вярвал най-доброто за почти всеки човек. Верен на своята нежна, почти наивна природа, той по-късно щял да напише: **„Ти не можеш да спечелиш хората, като проповядваш срещу тяхната църква или пастир... Ако започнеш да проповядваш срещу църкви, ще откриеш, че онзи сладък Христов Дух... вече го няма и на негово място се настанява грубият дух на осъждение. Църквите не трябва да бъдат обвинявани за разцепленията. Хората търсят истината. Те изграждат деноминации, понеже не знаят нищо по-добро. Когато хората излязат от Божията любов, те започват да проповядват облекло, храни, човешки доктрини и да говорят срещу други църкви. Хората във всички тези**

деноминации са наши братя... Така че нека да търсим мир, а не объркване... В мига, в който почувстваме, че имаме цялата истина или поне повече от всички останали, ние ще се сгромолясаме."

През следващата пролет Сиймор трябвало да реши дали ще закупи Азуза, или ще се премести другаде. И така, той представил възможностите пред събранието и те се съгласили да направят първоначалната вноска от $4000 за изплащането на пълната сума от $15000. В рамките на една година, далеч преди крайния срок, била изплатена и останалата част. По това време съобщения за чудеса и новооткрити мисии приждали в Лос Анджелис от целия свят. Окуражен, Сиймор отбелязал: **„Ние сме на прага на най-голямото чудо, което светът някога е виждал."** По това време мислите на Сиймор се завъртели около семейството. Джени Ивънс Муур, един от верните членове на служението му в Лос Анджелис, станала негова съпруга. Тя била известна с красотата си, музикалния си талант и духовната си чувствителност. Тя била много нежна жена и останала винаги вярна до Сиймор. Тя била човекът, който почувствал, че Господ би искал те да се оженят, и Сиймор се съгласил. И така, двойката сключила брак на 13 май 1908 г. След церемонията Уилиям и Джени се преместили в скромен апартамент на втория етаж в мисията на Азуза. Новината за техния брак ядосала една малка, но много влиятелна група от мисията. Една от главните противници била Клара Лам, секретарката на мисията, отговорна за публикуването на вестника. След като научила за сватбата на Сиймор, тя неочаквано решила, че е време да напусне мисията.Някои от вярващите на Азуза имали много странни разбирания за брака. Групата на Лам вярвала, че женитбата в последните дни е позор, поради скорошното завръщане на Христос, и яростно критикувала Сиймор за неговото решение. Напълно е възможно Клара Лам да е била тайно влюбена в Сиймор и да е напуснала от ревност. Каквато и да била причината, тя се установила в Портланд, Орегон и се присъединила към мисията на бившия поддръжник на Азуза, флоурънс Кроуфорд. Когато го сторила, тя взела със себе си целия списък на абонатите на вестника от и извън страната. Това безумие осакатило интернационалното издание на Сиймор. Неговите национални и международни кореспондентни списъци с над петдесет хиляди имена на абонати били откраднати, оставяйки го само с кореспондентите му от Лос Анджелис. Когато през май 1908 излязъл новият брой на „Апостолска вяра", корицата била същата, но вътре имало колона, оповестяваща новия адрес в Портланд за кореспонденция и дарения. Хилядите, които с радост четели и подкрепяли финансово вестника, сега започнали да изпращат даренията в Портланд, без да се усъмнят в промяната. До юнския брой не се появила нито една статия на Сиймор. До средата на лятото вече никъде в изданието не се споменавало за Лос Анджелис. Когато станало ясно, че Лам няма намерение да се върне, семейство Сиймор се отправили към Портланд, за да се конфронтират с Лам и да поискат списъците. Но те така и не им били върнати. Без тази жизненоважна информация Сиймор не могъл да продължи изданието и настъпил краят на една драматична за Азуза ера.

ПОСЛЕДНОТО РАЗЦЕПЛЕНИЕ: ЧОВЕК ИЛИ БОГ?

През 1909 и 1910 Сиймор продължил своето служение на Азуза, въпреки че броят на хората спадал рязко поради липса на влияние и средства. Така че той поставил двама млади мъже начело на мисията и се отправил към Чикаго, проповядвайки из градовете на страната. В началото на 1911 Уилиям Дурам провел събрания на Азуза вместо него.Драматичните проповеди на Дурам върнали тълпите отново в мисията. Дори много от старите работници на Азуза се завърнали от различи части на света. Те нарекли това „второто изливане на късния дъжд", а огънят започнал отново да пада на Азуза. На една от службите повече от петстотин души трябвало да бъдат върнати. Затова между отделните събрания хората не ставали от местата поради силен страх, че ще ги загубят. Последният сблъсък на Азуза бил между Сиймор и Дурам. Двамата се различавали силно в своята теология. Дурам проповядвал твърдо и здраво, че хората не могат да загубят спасението си, дори и да сгрешат в плътта. Спасението било чрез вяра, включваща делата, а не само чрез дела. Дурам проповядвал нужния баланс между закона и благодатта, от който петдесятното движение отчаяно се нуждаело, понеже доктрината за „делата" донесла много разцепления. Неговото поучение падало като студен душ върху слушателите. То буквално привлякло тълпи от хора! Озадачени от големия брой последователи на Дурам и доктриналните различия, старейшините на Азуза се свързали със Сиймор. Той незабавно се завърнал в Лос Анджелис за съвещание. Но Сиймор и Дурам не могли да стигнат до съгласие в своите доктрини. Така че през май Сиймор отново използвал катинара, като заключил мисията за Дурам! Последният не бил стъписан ни най-малко от това и заедно със своите помощници нает голяма двуетажна сграда, която побирала повече от хиляда души. Горният етаж служел за молитвена стая, която била отворена денонощно. Тълпите от Азуза последвали Дурам. Хиляди били спасени, кръстени и изцелени, докато старата мисия на улица Азуза буквално запустяла.

„ИЗМОРЕН И ИЗХАБЕН"

Но старата мисия на Азуза останала отворена за всеки, който би искал да отиде. Сиймор останал неин лидер и запазил доктрините си непроменени, въпреки че изглеждало, че никой не се интересувал от събранията. Той променил програмата на Азуза на една-единствена целодневна неделна служба. Често се опитвал да увеличи броя на събранията, но просто нямало интерес. Накрая останали едва двадесет човека. И те били предимно от първоначалната група на Азуза. От време на време идвали посетители от някогашните „славни дни" и, разбира се, Сиймор бил поласкан да ги приветства. Но той прекарвал все повече време в четене и спомени. През 1921 г. Уилиям Сиймор организирал последната си обиколка на Америка като служител. Когато се завърнал в Лос Анджелис, хората забелязали, че той изглеждал много уморен. Той посещавал много събрания за служители, но никога не получил признание от платформата. Накрая на 28 септември 1922 г., докато бил в мисията, Сиймор изведнъж

получил силни болки в гърдите. Един от работниците изтичал да повика лекаря, който бил през няколко преки. След прегледа той казал на Сиймор, че се нуждае от почивка. По-късно, около пет часа същия следобед, докато диктувал някакво писмо, за втори път силна болка пронизала гърдите му. Той се опитал да си поеме дъх и после отишъл при Господ на петдесет и двегодишна възраст. Официално причината за смъртта му била определена като сърдечен удар. Съживителят бил погребан в обикновен чамов ковчег на гробището Евъргрийн в Лос Анджелис. Той бил подобаващо положен да почива сред гробовете на хора от много нации и континенти. На надгробния му камък пишело просто „Нашият пастир". Тъжно е, че само двеста души посетили погребението на Уилиям Сиймор, но те дали много свидетелства за величието на Бог в пионерското служение на този генерал.

СЕНКИ И ВЪЛЦИ

През годините, последвали смъртта на Уилиям, г-жа Сиймор заела позицията на пастир на мисията на улица Азуза. Всичко вървяло гладко през следващите осем години. След това през 1931 г. отново изникнали проблеми. След поредица от съдебни битки, водени от някой, който искал да присвои мисията, на градските власти им досадило да се занимават с групата и обявили сградата за неотговаряща на противопожарните изисквания. По-късно същата година тя била срината до основи, но не и преди да бъде предложена на една петдесятна деноминация, която заявила, че не се интересува от реликви. Днес всичко, което се издига на онова място, е един уличен знак. Пет години по-късно г-жа Сиймор била приета в местната болница на смъртно легло. Джени починала от сърдечен удар на 2 юли 1936 и се присъединила към своя съпруг на небето.

НАСЛЕДСТВОТО НА СИЛА

Въпреки че наследството и служението на Уилиям Дж. Сиймор изпълват с тъга сърцата ни, плодът от неговите усилия между 1906 и 1908 бил раждането и избухването на Петдесятното движение по целия свят. Днес много деноминации дължат своето основаване на участници от Азуза. Повечето от ранните водачи на Асамблеите на Бога дошли от Азуза. Демос Шикарян, основател на Full Gospel Businessmen's Fellowship (Организация на бизнесмените на пълното евангелие – бел. пр.), казва, че неговият дядо е бил от първите членове на Азуза. Евангелизаторските усилия на семейство Валдез, семейство Гар, д-р Чарлс Прайс и безброй други също водят началото си от това съживление. Вероятно всеки от Петдесятното движение днес би могъл по някакъв начин да проследи своите корени до Азуза. Независимо от всички спорове и особените доктрини, винаги когато се спомене Азуза, повечето хора се сещат за силата на Святия Дух, която се изливала върху хората.

БОГ НЕ Е РАСИСТ

Някои се опитвали да разглеждат съживлението на улица Азуза и служението на Сиймор като расов въпрос. За нещастие понякога едно чисто движение на Бог може да остане скрито зад расови спорове. Може би това е една от главните причини Азуза да продължи само три кратки години. Бог не би позволил Неговата слава да стане плячка на човешки полемики. Ако това започне да става, Той се оттегля – край на спора. Някои, които явно са расово повлияни, се, че Сиймор е наречен „катализаторът на Петдесятница, а не „бащата". Според Речника на Уебстър „катализатор е нещо, което „ускорява процес или събитие и увеличава темпа, с които протича дадена реакция. Точно това е направил Сиймор. Петдесятното служение на Уилиям Сиймор привлече общественото внимание до такава степен, че не само преобърна един от главните градове на Съединените щати, но се разпространи с шеметна скорост по целия свят. Изглежда, всеки континент е бил докоснат по някакъв начин от съживлението на Азуза.Както споменах по-рано, расовите проблеми са били само малка част от многото вмешателства в работата на Азуза. Мисля, че е огромна грешка това съживление да се разглежда основно от расова гледна точка. Никоя раса не може да претендира за правата върху дадено движение на Бог. Той никога не се съобразява с цвета на човешката кожа. Той работи в сърцето на човека. Докато продължаваме да изучаваме великите генерали от нашето минало и се стремим да се учим от успехите им, не се оставяйте да последвате техните провали. Отхвърлете гласовете на миналото и настоящето, които говорят само за външните неща. Вместо това следвайте онези, които настъпват в Божия Дух. Нека да влезем в зрелостта и да се бием за наградата, вместо за лична слава. Само вечността може напълно да разкрие плода на служението на Уилиям Дж. Сиймор. Едно е ясно, той е бил добра пръчка динамит, която Бог е могъл да използва, за да предизвика взривове на петдесятното движение по целия свят. И Той го е направил.

ГЛАВА ШЕСТА – Джон Г. Лейк

„Мъж на изцеление"

Аз им казах (на учените): „Господа, бих искал да видите още нещо. Идете до вашата болница и доведете някой, който има възпаление на костта. Вземете и поставете инструментите си на крака му. Оставете място, колкото да мога да поставя ръката си. Можете да ги прикрепите и от двете страни." Когато инструментите бяха готови, аз поставих ръката си върху неговата кожа и се молих, както казва майка Етер, не с някаква странна молитва, но от вика на сърцето ми към Бог. Казах: „Боже, убий дяволската болест чрез Своята сила. Нека Духът се движи в него; нека живее в него." Тогава попитах: „Господа, какво се случва?" Те отговориха: „Всяка клетка откликва."

Ако някога е имало човек, който да е ходил в откровението за „Бог в човека", това е бил Джон Г. Лейк. Един мъж с цел, видение, сила и характер. Неговата единствена цел в живота била да донесе пълнотата на Бог до всеки човек. Той често казвал, че тайната на небесната сила не е в

това, което правиш, а в това, което си. Той вярвал, че изпълнените с Духа християни трябва да се наслаждават на същия тип служение като това на Исус, докато са на земята, и че това може да бъде постигнато само ако те видят себе си така, както Бог ги вижда.

СЯНКАТА НА СМЪРТТА

Джон Граам Лейк живял своя живот и изпълнил своето служение на тази земя със споменатото по-горе духовно разбиране. Той е роден на 18 март 1870 г. в Онтарио, Канада. Когато бил още съвсем малко момче, неговите родители се преместват със своите шестнадесет деца в Солт Сейнт Мери, Мичиган. За първи път Лейк чува да се проповядва Евангелието на събрание на Армията на спасението, когато бил на шестнадесет години, и скоро след това предал живота си на Господ. Въпреки че бил живял морално чист живот, сърцето му го измъчвало, докато не помолил Господ да го спаси. По-късно Лейк щял да напише следното за това си преживяване: **“Аз Му посветих живота си. Светлината на Небето навлезе в душата ми и когато се изправих, бях син на Бог и го знаех.”**Родителите на Лейк били силни, живи хора, които били благословени с чудесно здраве. Но останалите членове на семейството били измъчвани от дух на немощ и смърт. Осем от децата – четирима братя и четири сестри – починали от болести. **„В продъл жение на 32 години в семейството ни е имало поне един инвалид** – написал Лейк. – **През целия този период сянката на болестта бе надвиснала над нашия дом."** Спомените от неговото детство били пълни с **“болести, доктори, медицински сестри, болници, катафалки погребения, гробища и надгробни плочи; скърбящо семейство; една сърцесъкрушена майка и един удавен в скръб баща, които се борят да забравят скръбта от миналото, за да могат да са от полза за живите членове на семейството, които се нуждаели от техните грижи и любов".**

НЕПРАВИЛНАТА „НАУКА" – ПРАВИЛНОТО ОТНОШЕНИЕ

Като малко момче Лейк проявявал голям интерес към науките, особено физиката. Влечала го химията и много обичал експериментите с научни прибори и инструменти. Дори завършил курс по медицина, но по-късно изоставил интереса си в тази област. Лейк бил изключително прилежен както в научното, така и в духовното си образование. Той неуморно изследвал Библията, търсейки не само разбиране, но и доказателство за нейната валидност в ежедневието. В резултат на това ходел, говорел и дишал в потока на Божествения възкресенски живот. През 1890, когато Лейк бил на двадесет години, един фермер, който бил християнин, го запознал с доктрината за освещението. Откровението проболо сърцето му и било винаги пазено с пълна сериозност като венеца на Божието дело в живота му. За това ново откровение Лейк написал: **„ Никога не ще спра да хваля Бог за това, че ми откри дълбочината... на силата на кръвта на Исус. Едно красиво помазание на Духа дойде в живота ми."** Една година по-късно, през 1891, Лейк се преместил вЧикаго и бил приет в Методисткото

училище за служители. През октомври същата година той бил разпределен към една църква в Пещиго, Уисконсин, но отказал да бъде пастир там. Също така решил да напусне Методисткото училище и да се премести в Харви, Илинойс, където започнал издаването на местен вестник The Harvey Citizen. По време на своя престой в Харви, той щял да срещне своята бъдеща съпруга Джени Стивънс от Нюбери, Мичиган.

ДАРЪТ „ДЖЕНИ"

Джени пасвала съвършено на Джон Лейк. Тя притежавала чудесно чувство за хумор, добра преценка, силна вяра в Бог и дълбока духовна чувствителност. Двамата се обичали силно и сключили брак на 5 февруари 1893 г. в Милингтън, Илинойс. Бог ги благословил с чудно единство в Духа и седем деца. Едно от най-важните служения на Джени към нейния съпруг била молитвата на ходатайство. Много пъти през техния съвместен живот се случвало единият от двамата да бъде духовно подтикнат към молитва, когато другият имал проблеми. Лейк силно ценял съвета и подкрепата на своята съпруга. Но след едва-две години чудесен брачен живот в дома на Лейк се промъкнала сянката на болестта. Било установено, че Джени има туберкулоза и порок на сърцето. Поради аритмията на сърцето, тя често губела съзнание и понякога Джон я намирал в безсъзнание на пода или в леглото. Поради това й били предписвани все по-големи дози стимуланти, за да се нормализира сърдечният й ритъм. Впоследствие тя била принудена да взема таблетки нитроглицерин. Всичко това я направило на практика пълен инвалид. Накрая по лекарско предписание Лейк преместил младото си семейство обратно в Солт Сейнт Мери, Мичиган, където навлязъл в търговията с недвижими имоти. Но състоянието на Джени продължило да се влошава, докато през 1898 лекарите му съобщили, че повече нищо не може да се направи за нея.

НЕКА БЪДЕМ РАДИКАЛНИ!

Лейк се изправил пред най-голямата криза в своя живот. Къде била сега Божията сила? Цялото му семейство било поразено от болести. Неговият брат бил инвалид в продължение на двадесет и две години поради вътрешен кръвоизлив. Неговата тридесет и четиригодишна сестра имала рак на гърдата. Друга негова сестра лежала на смъртно легло с болест на кръвта. А сега умирал и най-близкият му другар – Джени. Но Лейк вече бил преживявал Божията изцелителна сила. Като малък той бил болен от ревматизъм. Когато вече не можел да издържа болката, извиваща крака му, той посетил Дома за изцеление на Джон Александър Дауи в Чикаго. Там един възрастен мъж му положил ръце, силата на Бог слязла върху него и неговите крака се изправили на момента. Останалите смъртно болни членове на семейството на Лейк също били изцелени в Дома на Дауи. След своето изцеление Лейк завел своя брат-инвалид в дома на Дауи, където той бил изцелен. Когато му положили ръце, болестта на кръвта изчезнала и той скочил от смъртното си легло.Тогава той завел в Чикаго своята сестра, която умирала от рак на гърдата. Когато пристигнали, тя имала известни

съмнения, но щомчула Словото на Бог да се проповядва с такава сила, нейната вяра пораснала и тя била изцелена. Болката я напуснала незабавно, а голямото образувание ракова тъкан се стопило за няколко дни, след което и по-малките ракови образувания изчезнали и Бог възстановил поразената й гърда.

„ДА УМРЕ ЛИ? НЯМА ДА СТАНЕ!”

Една от неговите сестри оставала тежко болна въпреки многото молитви. Той планирал да заведе и нея до Дома за изцеление, но преди да може да го стори, майка му се обадила по телефона. Тя му казала, че сестра му умира и ако искал да я види, трябвало да побърза. Когато пристигнал, сестра му лежала в безсъзнание, без пулс и стаята била пълна с плачещи хора. Разтроен от всичко това, той погледнал към бебето на сестра си, което лежало в люлката, и си помислил: **„Тя не трябва да умира! Няма да стане!"** По-късно споделил за това дълбоко съчувствие: **„Нямах думи, с които да предам на другиго вика, който звучеше в сърцето ми и пламъка на омраза към смъртта и болестите, който Духът на Бог раздухваше в мен. Сякаш самият гняв на Бог завладяваше душата ми!"** Лейк крачел из стаята, докато сърцето му викало за някой, който имал достатъчно вяра, за да им помогне. Той можел да се сети само за един такъв човек – Дауи. Така че той му телеграфирал следното съобщение: **„Моята сестра, изглежда, е умряла, но моят дух не иска да я пусне. Вярвам, че ако се молите, Бог ще я изцели."** Отговорът на Дауи бил следният: „Уповавай на Бог. Моля се. Тя ще живее." След като прочел тези думи, Лейк започнал изключително яростна духовна атака срещу силата на смъртта, като не преставал да я смъмря в името на Исус. За по-малко от час сестра му се съживила напълно. Пет дни по-късно тя се присъединила към семейството на коледната маса! Но това било някога, а сега неговата скъпа съпруга страдала и състоянието й се влошавало.

ДЯВОЛЪТ РАЗКРИТ

На 28 април 1898 г., когато по всичко личало, че на Джени й остават броени часове, един познат на Лейк служител го посъветвал да се предаде на волята на Бог и да приеме смъртта й. Това били тежки думи и в отговор Лейк се мобилизирал още повече. Но въпреки всичко нейната смърт изглеждала неизбежна. В своята безпомощност Лейк хвърлил Библията си срещу полицата над камината и тя паднала на пода, отворена на Деяния, 10 глава. Навеждайки се да я вдигне, очите му попаднали на 38 стих: *Бог помаза Исус от Назарет със Святия Дух и със сила, Който обикаляше и вършеше добро, като изцеляваше всички угнетявани от ДЯВОЛА, понеже Бог беше с него."* Тези силни думи разтърсили ума му. „УГНЕТЯВАНИ ОТ ДЯВОЛА!" Това означавало, че Бог не е авторът на болестта на Джени или на когото и да било! И след като Лейк бил син на Бог чрез Исус Христос, тогава Бог бил с него, също както бил с Исус! Сега той бил убеден, че дяволът е причинил болестта на Джени. Дяволът бил този,

който се опитвал да отнеме майката на неговите деца. Дяволът се опитвал да разруши живота му!

9:30 СУТРИНТА

Тогава Лейк отворил на Лука 13:16 и прочел: „не трябва ли тази жена... която САТАНА Е ДЪРЖАЛ ВЪРЗАНА вече осемнадесет години, да бъде освободена от тази връзка...?" В този момент той осъзнал не само, че сатана е авторът на болестта и смъртта, но също, че Исус Христос чрез Лейк, може да донесе изцеление и освобождение на страдащите! Исус Христос можел да използва него, за да победи болките на смъртта! В неговия ум нямало съмнение, че Исус бил умрял за изцелението на неговата съпруга толкова, колкото и за опрощението на греховете й. И той бил решен, че абсолютно нищо няма да успее да ограби Джени от този дар. Със смелост, която само Святият Дух можел да му даде, Лейк решил, че ще остави Бог, а не сатана да има последната дума. Той влязъл в спалнята й заявил пред присъстващите в материалния и в духовния свят, че неговата съпруга ще бъде изцелена точно в 9:30 сутринта! Тогава той се свързал с Дауи, за да го информира за онова, което Бог щял да избърши в уреченото време. Точно в 9:30 Лейк коленичил до леглото на своята скъпоценна съпруга и призовал Живия Бог. Когато сторил това, силата на Бог слязла върху Джени и пронизала тялото й от главата до петите. Парализата изчезнала, сърцето й започнало да бие ритмично, кашлицата й престанала, дишането й се регулирало и температурата й се върнала в нормалните граници — в същия миг!В първия момент Лейк чул слаб стон да излиза от устата на Джени. После тя извикала: „Слава на Бог, аз съм изцелена!", което съвсем го стреснало, понеже той не бил чувал такава сила в гласа й от години. Тогава Джени хвърлила настрана завивката и се изправила напълно изцелена! Последвало неописуемо радостно хваление, в което двамата с Джон благодарели на Бог.

СВЕТКАВИЦИТЕ НА ИСУС

Скоро историята за изцелението на Джени станала национална новина, подтиквайки мнозина да предприемат дълги пътувания, за да посетят дома на семейство Лейк. Вестниците запалили любопитството на нацията и служението на Лейк изведнъж станало много търсено. Всеки ден у тях пристигали хора, за да видят Божието чудо и за да им бъде послужено с молитва. Много други изпращали писма с нужди за молитва. Един ден, след като се бил молил за мъж с двадесет и петсантиметрово възпаление в тялото си, Лейк получил телеграма със следното съдържание: „Лейк, случи се нещо необикновено. Около час след като си тръгна, пълният отпечатък на дланта ти беше прогорен през образуването, което беше около половин сантиметър дълбоко." По-късно Лейк нарекъл подобни проявления на сила на своите събрания „светкавиците на Исус": **„Говорите за напрежението от небето и за силата на Бог! Защо има светкавици в сърцето на Исус! Светкавиците на Исус изцеляват хората със своето проблясбане! Грехът е разрушен и болестите бягат, когато силата на Бог се**

приближи!" Лейк също така сравнявал помазанието на Божия Дух със силата на електричеството. Също както хората били открили законите на електричеството, така и Лейк научил законите на Духа. И като Божия „огнен жезъл" той отговорил на призванието на Бог, за да наелектризира силите на тъмнината и да заздрави Тялото на Исус.

УПРАЖНЯВАНЕ НА ДУХОВНА СИЛА

През 1901 Лейк се преместил в Сион, Илинойс, за да изучава предмета за божественото изцеление при Александър Дауи. Не след дълго той вече проповядвал вечер, учел, когато можел, и работел на пълно работно време като строителен менажер на Дауи. Но през 1904, когато нарастващите финансови проблеми на Дауи започнали да изплуват на повърхността, Лейк решил да се разграничи и се преместил в Чикаго. Докато живеел в Сион, той инвестирал в градското имущество, но след смъртта на Дауи през 1907 акциите му се обезценили и той бил съсипан финансово. Така че си купил място в Чикагския търговски борд. След една година той вече имал над $130.000 в банката и притежавал недвижимо имущество за $90,000. Някои бизнес-администратори бързо разпознали дарбите на Лейк и му предложили да формира тръст от трите най-големи национални застрахователни компании срещу основна заплата от $50,000. Той станал висш бизнес-консултант на висши бизнес-администратори и печелел допълнително хиляди долари от комисиони. За стандартите от началото на века Джон Г. Лейк вече имал цяло състояние. Но вътре в него призивът на Бог продължавал да нараства. До известно време той успявал да поддържа големия си успех в кариерата и да продължава да расте в Бог. Бил научил да ходи в Духа по начин, който той сам описва така: **„За мен стана лесно да се откъсна от забързаното ежедневие, така че докато моите ръце и ум бяха ангажирани с всекидневните си грижи, моят дух запазваше своето отношение на общение с Бог."** Някои хора смятат, че ако си призован в служение, трябва на напуснеш светската си работа незабавно. Но както виждаме в случая с Лейк, това невинаги е така. Научавайки се да общува с Бог от вътрешността на своя дух, Лейк продължил да върви към съвършеното време за започване на своето служение. Той решил да изчака Божието време, за да не изложи семейството си на излишни страдания. По-късно, когато моментът настъпил, той можел да продаде всичко, понеже бил научил тайната на голямата вяра през годините, когато ходел с Бог като бизнесмен.

Лейк научил рано в своята подготовка за служение, че това, което си в момента, е резултат от това, което си правил в миналото. Той се научил да следва божественото време на небето.

ЕЗИЦИТЕ И НЕБЕСНОТО ВРЕМЕ

Още докато живеел в Сион, Лейк посетил едно от малките събрания в дома на своя приятел Фред ф. Босуърт. Проповядвал Том Хезмалалк, който в края на събранието казал на Лейк: „Докато проповядвах, Исус ми каза, че

двамата с теб ще проповядваме заедно." Тогава Лейк се изсмял на изявлението на Хезмалалк, но скоро след това се предал на съвършената воля на Бог. Не след дълго – през 1906, Лейк започнал да се моли за кръщението на Святия Дух. Той търсил Господ в продължение на девет месеца и после спрял, мислейки, че това „не е за него". Един ден отишъл заедно с Том Хезмалалк, с когото вече били близки приятели, да се моли за една болна жена. Сядайки до леглото й, Лейк потреперил, завладян от необикновен копнеж за Бог. Но Хезмалалк не забелязал онова, което се случвало, и помолил Лейк да положи ръце на жената. Щом го направил, светкавицата на Бог повалила Хезмалалк на земята. „Слава на Бог!" — казал той изправяйки се на краката си, – „Исус те кръсти в Святия Дух!" По-късно Лейк написал за тази случка: **„Когато този феномен премина, славата му остана в душата ми. Открих, че в живота ми започнаха да се проявяват много от дарбите на Духа. Аз говорех на езици чрез силата на Бог и Той течеше през мен с нова сила. Случваха се по-мощни изцеления."** Лейк често говорел на езици и вярвал, че изпълване от по-малка степен не може да се смята за кръщение в Святия Дух: **„За мен езиците са тайната за успеха на моето служение. Те са това особено общение с Бог... което разкрива на моята душа истините, които ви говоря ден след ден, докато служа."** Още веднъж, много е важно да изчакаме точното време на Бог. Нашият призив от Бог е бил определен още преди да сме били родени. По някое време през нашия живот ние сме поканени да се запознаем с него. Но това, че сме “наясно" с Божието призвание, не означава, че е дошло “времето” да се впуснем в изпълнението му на земята. За да започнете служение на пълно работно време, трябва да е дошло божественото време за това. Затова не се обезкуражавайте през периода на подготовка. Не сравнявайте вашето призвание с това на останалите. Всяко призвание си има свое време и план. Точното време се определя от вашата вярност към Словото на Бог и вашата усърдна духовна подготовка.

АФРИКА ЗОВЕ

След кръщението му в Святия Дух желанието на Лейк да се отдаде изцяло на служение нараснало. Така че неговият шеф се съгласил да му даде три месеца отпуска, за да проповядва. Но той също го и предупредил: „В края на тези три месеца $50,000 годишно ще ти изглеждат като цяло състояние и не би имал голямо желание да ги жертваш за някакви евентуални религиозни амбиции." Лейк благодарил на своя шеф за всичко, което бил направил за него, и напуснал работата си. По-късно, в края на трите месеца, той можел смело да заяви: **„Никога повече в живота ми няма да има място за нищо друго освен провъзгласяването и демонстрирането на Евангелието на Исус Христос."** Той никога не се върнал на своята работа. През 1907 Джон и Джени се освободили от имота си, богатствотоси и притежанията си. В една голяма стъпка на вяра те решили да са изцяло зависими от Бог. Дошло време да се проповядва. Докато служел в северната част на Илинойс, Божият Дух казал на Лейк: „Отиди в

Индианаполис. Приготви една зимна кампания и наеми голяма зала. После през пролетта ще заминеш за Африка." Когато се върнал у дома, за да каже на Джени, тя вече знаела за плана, понеже Господ го бил споделил и с нея.Още като малко момче, четейки за изследванията на Стенли и Ливингстоун, Лейк започнал живо да се интересува от Африка. Като младеж той започнал да получава духовни видения, в които много по-често бил в Африка, отколкото в Америка. Чрез Святия Дух Лейк придобил представа за географията и народа на една земя, в която никога не бил стъпвал. И сега тези видения се превръщали в реалност. Бог казал, че той ще замине за Африка през пролетта! И така, Лейк преместил семейството си в Индианаполис и се присъединил към стария си приятел Том Хезмалалк. Те останали там в продължение на шест месеца и благодарение на техния силен тим неколкостотин души получили кръщението в Святия Дух. Тогава една сутрин Лейк се почувствал воден да започне пост. След като търсил Господ в продължение на шест дни, му било казано, че от този момент той ще започне да изгонва демони. Това бързо било последвано от специално знание за разпознаване и изгонване на зли духове и за кратко време Лейк започнал да се движи в тази област с голяма точност.

ХОДЕНЕ ПО ВОДАТА

През януари 1908 Лейк започнал да се моли за нужните финанси за пътуването до Африка. Том се присъединил към него и те решили, че ще са им необходими $2,000. Те се молили за известно време, когато Том се изправил и като ударил Лейк по гърба, казал: „Не се моли повече, Джон. Исус ми каза току-що, че ще ни изпрати $2,000 и те ще са тук след четири дни." Точно след четири дни Том се върнал от пощата и хвърлил на масата четири чека за по $500. „Ето го отговора, Джон! – извикал Том. – Исус го изпрати. Заминаваме за Африка!" Според както Господ бил обещал, през април 1908 групата отпътувала за Африка. Тимът бил съставен от Лейк, Джени, седемте им деца, Том и трима от неговите помощници. Един от тях бил живял в Африка в продължение на пет години. Той можел да говори зулу и щял да им бъде преводач. Те си купили билетите, но не им останали никакви пари за разходите по пътуването. Ето че някогашният милионер на Бог сега се учел да Му се доверява напълно. В ръката си той държал само $1.50. Когато Лейк се подчинил, Господ по чуден начин снабдил тима с нужните пари. Емиграционните власти на Южна Африка изисквали всяко семейство, което пристигало в страната, да има поне $125, в противен случай не били допускани да слязат от кораба. Когато акостирали в пристанището, Лейк нямал никакви пари. Джени го погледнала и попитала: „Какво мислиш да правиш?" Лейк отвърнал: **„Ще се наредя с останалите. Ние се покорихме на Бог дотук. Сега всичко зависи от Него."** Когато застанал на опашката, готов да обясни своя проблем, един от пътниците го потупал по рамото и го повикал настрана. Той задал на Лейк няколко въпроса и после му подал две банкноти на обща стойност $200. „Чувствам се воден да ви дам това, за да помогна на делото ви. – казал непознатият. –

Ако Бог ви е говорил, тогава вървете напред в смела и настъпателна вяра. Той ще е там всеки път, за да ви помогне."

ДОМ ДАЛЕЧ ОТ ДОМА

Семейството на Лейк усърдно се молело за дом, докато пътували към Иоханесбург. Като мисионери на вяра те нямали никаква подкрепа от страна на църковните съвети и никоя деноминация, която да ги посрещне при пристигането им. Всичко, което имали, била вярата им в Бог. Когато през май 1908 пристигнали в Иоханесбург, те забелязали една малка жена, която тичала по кея и се вглеждала във всеки. Тя била американка. Спирайки се при Том, тя го попитала: „Вие американски мисионери ли сте?", на което той отвърнал: „Да." „Колко човека сте във вашия екип?" – попитала отново дамата. „Четирима" – отвърнал Том. Но тя поклатила глава и казала: „Не, не сте семейството, което търся. Има ли някой друг с вас?" Тогава Том я препратил към Лейк. „Колко човека сте във вашето семейство?" – попитала дамата. „Жена ми, аз и седемте ни деца" – казал Лейк. Жената изведнъж грейнала от радост: „Вие сте семейството!" Тогава тя обяснила как Бог й казал да посрещне техния кораб и че на него щяло да има семейство американски мисионери, състоящо се от двама съпрузи и седемте им деца. Тя трябвало да ги подслони. Същия следобед семейство Лейк се настанили в един обзаведен дом в Иоханесбург. Бог бил осигурил точно това, което поискали. Американката, г-жа С. Л. Гуудинаф, останала техен верен приятел през цялото им служение.

ДУХОВЕН ЦИКЛОН

Броени дни след пристигането на Лейк се отворила и първата врата за служението. Един южноафрикански пастор си взел отпуск за няколко седмици и помолил Лейк да го замести на амвона. Той веднага приел предложението. Около петстотин зулуси присъствали на първата му неделна служба от амвона. В резултат на това избухнало голямо съживление сред тях и за няколко седмици големи множества от Иоханесбург и околните области били спасени, изцелени и изпълнени със Святия Дух. Успехът удивил Лейк. По-късно той писал за това: **„От самото начало всичко изглеждаше сякаш ни е връхлетял духовен циклон."** Събранията често продължавали до 4 часа сутринта.Една от най-характерните черти на тези чудотворни събрания били мощните проявления в отговор на молитвите. Молитвата на вяра за някой, намиращ се на другия край на Африка, получавала незабавен отговор. Новини за това плъзнали надлъж и нашир и стотици се стекли в Иоханесбург в очакване на молитва. След като приключело събранието, местните хора следвали проповедниците до техните домове и продължавали да задават въпроси за да научат повече за Бог. Често, когато първите слънчеви лъчи осветявали африканския хоризонт, групата все още разисквала върху силата на Бог. През следващия ден навсякъде можели да бъдат видени хора с Библии в ръце, които свидетелствали за силата на Бог, изявена предната вечер. Имало и много велики проявления на изцеление. Хората

се нареждали от едната страна на платформата наранени, болни и слаби, а след молитвата напускали сградата с викове: „Бог ме изцели!" Тълпата в залата викала силно и приветствала чудесата на Бог.

ТИМЪТ ДЖОН И ДЖЕНИ

Ако африканците не успеели да стигнат до събранията, те отивали до „дома на проповедника". Понякога тълпата била толкова голяма, че Джени дори не успявала да приготвя храната за семейството. Тя посрещала хората, очакващи молитва на входната врата, а после ги изпращала през задната, за да може в стаята винаги да има място за следващите. Тя била и помощник в служението. Джон вярвал, че съпругата му притежавала духа на разпознаване в по-голяма степен от него; тя често получавала слово на знание за онези, които били неспособни да приемат изцеление поради лични трудности или грях в своя живот. Семейство Лейк имали много проста схема на работа в своето изцелително служение. Джон полагал ръце на хората, докато те преминавали пред него в неговия кабинет. Онези, които били изцелявани веднага, били изпращани. Онези, които продължавали да страдат или получавали частично изцеление, отивали в отделна стая. Когато Лейк приключел с множеството, той довеждал Джени в стаята и тя чрез Духа откривала лично на всеки пречките за неговото изцеление. След като чували най-дълбоките тайни на своето сърце, мнозина се изповядвали и молели Бог за прошка. Тогава Джон и Джени се молели отново и Бог изцелявал покаялите се. Онези, които отказвали да се покаят дори след като признавали истинността на онова, което говорела г-жа Лейк, си отивали у дома с болестите си.

КАКЪВ Е БИЛ ТОЙ?

Лейк бил човек на действието. Веднъж, след вдъхновен от Бог призив към олтара, цялото събрание излязло напред. Сред тълпата имало човек, който паднал на пода в епилептичен пристъп. В същия момент Лейк скочил от платформата, застанал до него и смъмрил демона в името на Исус. След като човекът бил освободен, той спокойно се върнал на платформата. През онези години Духът на Бог почивал силно върху Лейк. Когато той се здрависвал с хората преди събранието, често някои падали на земята под силата на Бог. При други случаи хора падали, когато се приближавали на по-малко от два метра! Лейк показвал своето състрадание, като никога не отхвърлял вик за помощ. Той никога не отказвал да отговори на повикване на болен човек и дори се случвало да се моли за умиращи животни, след като го молели за това. Имало времена, когато той се нуждаел от почивка, но хората го откривали и довеждали своите болни. Лейк се молел денонощно и отказвал да върне някого. Тимът имал постоянна остра нужда от храна и финанси. И верен на практиката на онова време, Лейк никога не събирал дарение. Но той често намирал кошници с храна или малки суми пари поставени незабелязано на прага на дома им. Може би най-трудното предизвикателство за Джени в Африка било да се приспособи към някои от навиците на служителя Джон Лейк. Негова задача било да осигури

продуктите, необходими за прехраната на голямото им семейство. Но ако се случело на път към къщи да срещне вдовица, която имала гладуващи деца, той й давал това, което носел. Също така Джени никога не знаела дали Джон няма да доведе гости за обяд, така че тя да трябва с всяко ястие да нахрани много хора. Сякаш храната винаги не достигала.

РЕДУВАЩ СЕ ТИМ

След първите си събрания в църквата на пастира Лейк започнал да проповядва в наети зали. По-късно, когато тълпите ги препълнили, тимът прибягнал към множество събрания в къщи. Лейк и Хезмалалк били сега проповеднически „тим". Всеки от тях проповядвал по пет или шест пъти на всяко събрание, но никой не можел да разбере къде свършва посланието на единия и започва това на другия. Всичко течало в хармонията на Святия Дух. Лейк основал Апостолската шатра в Иоханесбург и за по-малко от година дал началото на стотина нови църкви. Работата по грижата за тези църкви, пръснати из цяла Африка, го откъсвала все по-често от дома.

ДОВИЖДАНЕ, ДЖЕНИ

На 22 декември 1908 Лейк бил вцепенен от най-опустошителната новина в целия му живот. Докато служел в пустинята Калахари, неговата възлюбена Джени починала. Когато след дванадесет часа се завърнал вкъщи, тя вече била на небето. Повечето сведения за смъртта на Джени Лейк посочват като причина за това недохранване и физическо изтощение. Когато Джон не си бил у дома, десетки хора го чакали на моравата пред тях, докато се върне. Така че Джени ги хранела, докато чакали, с малкото храна, която можела да задели. Тя се опитвала да направи чакането им възможно най-удобно, докато се върнел Лейк. Но като правела това, тя физически пренебрегвала себе си. Лейк бил толкова завладян да служи на другите, че не забелязвал какво се случва със собствената му съпруга. Ето една истина, която служителите често пренебрегват. Винаги ще има „нужди", които да бъдат снабдявани. Нито едно служение не може да посрещне всички нужди, които ще се появят, без значение колко силно и помазано изглежда то. Затова здравомислието е неоценимо качество за всяко християнско служение. Физическото тяло и семейството се нуждаят от внимание и семейната единица трябва да стои в сърцето на всяко служение. Разбираемо е, че Лейк бил съсипан, когато пристигнал у дома и намерил своята съпруга мъртва. За него това бил много мрачен момент и болката от тази агония го измъчвала още много години. През следващата година Лейк се върнал в Америка, за да събере подкрепа за своето служение в Африка и за да набере нови работници. И отново Бог по свръхестествен начин осигурил парите с едно-единствено дарение. Лейк получил $3.000, за да могат той и неговите работници да отпътуват.

ЧУМАТА

Когато през януари 1910 тимът стъпил на Африканския бряг, на много места в страната върлувала чума. За по-малко от месец била унищожена една четвърт от населението. Всъщност чумата била толкова заразна, че правителството предлагало $1,000 на всяка сестра, която приемела да се грижи за болните. Лейк и неговите хора отишли да помагат безплатно. Той и един от неговите помощници обикаляли къщите, изкарвали мъртвите и ги погребвали. Но по него не се появявали никакви симптоми на чума. Във вихъра на тази ужасна епидемия един лекар изпратил да повикат Лейк и го попитал: „Какво правите, за да се предпазите? Трябва да имате някаква тайна!" На това Лейк отвърнал: **„Братко, това е законът на Духа на живот в Исус Христос. Аз вярбам, че докато държа душата си във връзка с живия Бог, така че Неговия Дух да протича през моята душа u тяло, нито един микроб няма да може да се докосне до мен, понеже Духът на Бог ще го убие."** Тогава Лейк поканил лекаря да направи опит с него. Той го помолил да вземе пяна от дробовете на умрял от чума и да я постави под своя микроскоп. Лекарят го направил и видял огромно количество живи бактерии. Тогава Лейк смаял присъстващите в стаята, като казал на лекаря да размаже смъртоносната пяна върху ръцете му, твърдейки, че те ще умрат. Лекарят го сторил и открил, че по ръцете на Лейк бактериите умирали веднага. Онези, които присъствали на опита, били удивени, а Лейк продължил да отдава слава на Бог, като обяснил феномена по следния начин: **„Можете да напълните шепите ми с тях и аз да ги поставя под микроскопа, и вместо да продължат да живеят, бактериите моментално ще умрат."** Същата тази сила непрестанно се изливала през ръцете на Лейк в телата на болните, донасяйки изцеление на множествата. „Светкавиците на Бог" взривявали всяка болест и немощ. Когато кралицата на Холандия поискала от Лейк да се моли за нейните проблеми с бременността, за да може да износи дете до термина, той й изпратил известие, че молитвата й е отговорена. След по-малко от година кралицата, която преди това имала шест последователни спонтанни аборта, родила първото си доносено дете, Юлиана, кралица на Холандия.

СЛУЖЕНИЕТО НА ДУХА

През декември 1910 Том Хезмалалк напуснал служението на Лейк. Това бил много труден момент за Джон. Наскоро той бил загубил скъпата си съпруга, а сега губел и своя най-добър приятел и партньор. Но той почерпил сила от увереността, че изпълнява волята на Бог. Освен това получил и голяма утеха от своите поддръжници в Америка. Той бил залян от множество окуражаващи писма, в които хората му засвидетелствали своето доверие към служението му. В периода между 1910 и 1912 Лейк основно служел с изцеление, като се молел за болните. Случили се много чудеса, които променят Африка и до днес. Той основал две основни църкви: Мисия на апостолската вяра и Апостолска шатра, която няма връзка с Църква на апостолската вяра u Сионска християнскацърква. Лейк и неговото събрание редовно издавали вестник, който бил разпращан на хиляди хора. Преди да бъдат изпратени копията от поредния брой,

църковните членове им полагали ръце и се молели тези печатни издания да бъдат изпълнени с Божия Дух. Те вярвали, че силата на Бог ще помаже хартията на вестника, както ставало с кърпите на Павел. В резултат на това отвсички части на света пристигали хиляди писма, свидетелстващи как Божият Дух е слязъл върху получателите на вестника в момента, в който са го отворили. Една дама разказала, че докато държала вестника „тя се тресяла" така, че трудно се задържала на стола си. Тогава била кръстена в Святия Дух и говорила на непознати езици Лейк обяснил това проявление с простите думи:

„Служението на християнството е служението на Духа."

Лейк знаел как да заведе цялото си събрание в присъствието на Господ. Те се учели и узрявали благодарение на неговия духовен излишък и в резултат на това били способни да напредват с него в областта на свръхестественото. През 1912 събранието било призовано да се моли за нечия братовчедка, намираща се в уелски психиатричен санаториум на около седем хиляди мили. Когато духът на усърдна молитва завладял хората, Лейк усетил силното присъствие на Бог. Той сякаш виждал снопове светлина да излизат от ходатаите към него. Тогава изведнъж разбрал, че пътува в духа със скоростта на светлината. Пристигайки в място, където никога не е бил преди, той осъзнал, че това трябва да е Уелс. Той влязъл в стаята на въпросната братовчедка, която била завързана за болничното легло, а главата й се мятала насам-натам. Той й положил ръце и изгонил дявола от нея. Тогава изведнъж се намерил обратно в Йоханесбург, коленичил на платформата. Три седмици по-късно пристигнало съобщението за пълното освобождение на тази жена. Тя била незабавно изписана, след като лекарите „изведнъж" открили, че била напълно здрава.

ПОМАЗАНИЯТ ПЪТЕШЕСТВЕНИК

Когато най-сетне Джон Лейк решил да напусне Африка и да се завърне в Америка, той оставил като плод на своите усилия 1250 проповедници, 625 църкви и 100.000 новоповярвали. Точният брой на чудесата, които са се случили в служението му никога не бихме могли да научим на тази земя. Това са резултатите от пет години служение. Лейк се завърнал в Америка през 1912. През първата година у дома той пътувал много, но отделил време и за необходимата почивка. През 1913 Джон срещнал Флорънс Суитзер от Милоуки, Уисконсин и се оженил за нея. През последвалите години те имали общо пет деца. Флорънс била отличен стенограф и била онази, която записала и запазила много от проповедите на Лейк. През лятото на 1914 Лейк се срещнал със своя някогашен приятел Джим Хил, който бил финансирал неговите пътувания с железницата. Двамата се били сближили, докато Лейк работел в Чикаго. Хил много се зарадвал да види отново Лейк и предложил на семейството карти за безплатни пътувания, които важали за цялата железопътна мрежа, по която се движели влаковете му.

ИЗЦЕЛИТЕЛНИТЕ СТАИ НА СПОКЕЙН

Лейк се възползвал от предложението на своя добър приятел и започнал да пътува по цялата страна. Първо посетил Спокейн, Вашингтон, където щял да остане и да създаде „изцелителни стаи" в сградата на някогашен офис. Смята се, че около сто хиляди изцеления са се случили в тези стаи. Вестниците в Спокейн редовно публикували много от свидетелствата за изцеление на хора. Всъщност, резултатите били толкова невероятни, че от Бюро за по-добър бизнес решили да проверят автентичността на някои от изцеленията. Така те се свързали с лидерите в изцелителните стаи, за да направят разследване. За да отговори на запитванията на Бюрото, Лейк призовал хората, чиито свидетелства са.се появили в пресата. Всички те, общо осемнадесет, свидетелствали пред Бюрото за силата на Господ. Тогава Лейк дал на проверяващите имената на хора от целия град, които били изцелени, за да могат да ги разпитат. След това той предложил да спонсорира събрание идната неделя, на което сто души да разкажат своите свидетелства за изцеление. Той помолил Бюрото да състави група от лекари, юристи, съдии и преподаватели, които да излязат с крайното становище. Но в петък преди предложеното събрание Лейк получил писмо от Бюрото, което го уведомявало, че проверката е постигнала положителни резултати и че неделното събрание не е необходимо. Те също така го похвалили за делото му в техния град. Двама от комитета дори го посетили лично, за да му кажат, че „не е разказал и половината". Между интервюираните от Бюрото имало и една жена, на която били отстранени женските полови органи, но въпреки това чрез молитва за изцеление успяла да зачене и роди. Тя показала на хората, проверяващи служението, своето свръхестествено бебе. Друга жена споделила за чудотворното изцеление на счупената капачка на коляното й. След като се молили за нея, за по-малко от час капачката се върнала на мястото си без каквато и да е болка. Друга жена, неизлечимо болна от рак, била напълно изцелена след молитва. Друга била изцелена от ревматоиден артрит, а костите й възвърнали нормалната си форма. Същата тази жена била изцелена от пролабирал стомах, а ушната мида, без която била родена, свръхестествено израснала на своето място. Но най-забележителната история от Изцелителния дом в Спокейн била тази на едно малко момче. Главата на момчето изглеждала като „преобърната" яхта. Лекарите заявили, че нищо не може да се направи, докато момчето не навърши дванадесет години, но дори и тогава операцията би била много рискована. Но след молитва костите на момчето омекнали, главата му се разширила и черепът му бил възстановен в нормалните пропорции. Също и парализата му изчезнала свръхестествено и то можело да говори като другите деца. Как Лейк обяснявал тези невероятни изцеления? Много пъти той използвал сестра Етер за илюстрация поради голямото й влияние върху живота му. **„Когато виждаме от време на време тези святи пламъци на небесен огън в живота на някой, като нашата сестра Етер; когато някой е изцелен, това се е случило понеже нейното съзнание и Христос са станали едно. Тя се е Включила в Бог. Аз видях една умираща,**

задушаваща се жена, която беше изцелена за тридесет секунди, когато г-жа Етер изгони демона от нея. Пламъкът на Бог, огънят на Неговия Дух, десет секунди връзка с Всемогъщия Христос пред трона на Бог, това е тайната."

„БОРИ СЕ ЗА ПЕТДЕСЯТНИЦА"

Според държавната статистика за периода 1915-1920 Спокейн, Уошингтън е бил „най-здравият град в целия свят" заради служението на Джон Г. Лейк. Кметът на Спокейн организирал открито тържество в почит на неговите усилия. Тъй като бил отличен бизнесмен, Лейк винаги държал записите за извършеното в служението да са точни. Те показват, че в Домовете за изцеление в Спокейн всекидневно били обслужвани и са получавали изцеление до двеста души, като повечето от тях не са били членове на църкви. Лейк също така основал Апостолската църква в Спокейн, която събрала хиляди хора от целия свят, за да им бъде послужено с изцеление. Той имал служби шест вечери в седмицата и два пъти в неделя, като се отзовавал на повиквания по домовете през цялата седмица. През май 1920 Лейк напуснал Спокейн и се преместил в Портланд, Орегон, където пътувал като апостол и пастирувал за известно време. Скоро той започнал друга Апостолска църква и изцелително служение подобно на това в Спокейн. По време на своето пребиваване в Портланд Лейк получил видение, в което се появил един ангел. Ангелът отворил Библията на книгата Деяния, посочвайки изливането на Духа в деня на Петдесятница. Той също така посочил на Лейк други духовни проявления и откровения в книгата и казал: „Това е Петдесятница, както Бог я даде чрез сърцето на Исус. Стреми се към това. Бори се за това. Научи хората да се молят за това. Защото това и само това ще посрещне нуждата на човешкото сърце и само това ще има силата да надвие силите на тъмнината." От този момент нататък Лейк се борел още по-усърдно да изпълни Словото на Господ. Той пътувал из Америка през следващите единадесет години, като служел по същия начин където и да отивал.

ГРЕШКАТА НА ЛЕЙК

През късните години на служението си Джон Г. Лейк се наслаждавал на чудесен баланс на свръхестественото и естественото. Но той заплатил много висока цена за това разбиране. Струвало му семейството. Децата от първия му брак страдали много поради постоянното му отсъствие. Дори когато бил в стаята, той се унасял в размишления за служението и Господ. Поради това децата му се чувствали силно пренебрегнати. Забележете, това били същите онези деца, които видели как майка им гладува и работи до смърт в Африка. В резултат на това всички те се закоравили и напуснали дома си много рано, на възраст между петнадесет и шестнадесет години, за да живеят в Канада. След като пораснали, животът им се характеризирал със закоравяване и горчивина. Въпреки това двама от синовете му отбелязали на смъртните си легла: „Бих искал татко да е тук, за да се моли за мен." Лейк скърбял за малкото внимание, което бил дал на децата си.

По-късно той щял да напише в едно писмо, че многото чудеса, станали с полагането на неговите ръце, не му носели лично удовлетворение и не стрували нищо пред загубата на семейството му.

ИЗКУПВАЩИЯТ ФАКТОР

Но Лейк се поучил от онова, което преживял, и накрая открил как да бъде добър съпруг, грижовен баща и едновременно с това силен служител. Децата му от Флорънс имали различно отношение към него. Те го помнят като човек, който обичал да се смее и да се забавлява с приятели. През късните си години Лейк не бил „толкова замислен за небето, че да не е от полза на земята" Той не се реел в облаците и хората обичали да прекарват време в неговата компания, понеже загрижено общувал с тях. Най-сетне Лейк се научил да се наслаждава напълно както на свръхестественото, така и на естественото. Атмосферата в неговия дом вече не била твърда и скована! Той обичал да се весели със семейството си, когато се събирали на масата за обяд. Сърдечният му смях можел да бъде чут да ехти из къщата. Той обичал симфоничната и оперната музика, така че всяка неделна вечер слушал любимите си радио-програми. Лейк имал и прекрасно чувство за хумор. Обичал да чете вестникарската колонка на Уил Роджър и се смятал за приказлив и забавен. Обичал да поддържа със смях ведра атмосфера около себе си.

МАГНИТЪТ НА БОГ

В разгара на служението му външният свят бил толкова привлечен от разбирането на Лейк за Бог, че хората непрестанно се тълпели при него. Именно неговото разбиране за праведността му позволявало да вземе власт над всяка ситуация. Той ненавиждал християнските песни, които наричали хората червеи. Когато ги чуел, той сбръчквал носа си и свивал устата си, като ги наричал долнопробни песни. Той чувствал, че те са позор за кръвта на Исус. Дъщеря му веднъж го описала като човек, притежаващ много силно съзнание на цар и свещеник пред Бог и имащ подобаващите на такъв благородник осанка и поведение. Така и насърчавал хората да гледат на другите. Лейк винаги наставлявал семейството му да се отнасят към всички вярващи като към царе и свещеници. Бил най-силният защитник на свръхестествените проявления по онова време. Често говорел с отвращение за образователните, медицинските и научните форуми, които споменавал и за слабостта на християнството. Той трябвало да проповядва само един ден, да прекатури масите и хората се стичали отвсякъде в „Училището на Духа", където се научавали да работят съвместно и да станат едно със силата на Бог. Лейк бил наистина загрижен за това, че светът се задоволява просто с психическа сила. Той разказвал, че някога бил свидетел как един човек в Индия, който бил погребан жив за три дена, след това излязъл от гроба жив и здрав. Както и за друг, който бил изпънал тялото си между два стола, а върху гърдите му бил разбит на две огромен камък.

Лейк публично отхвърлял достоверността на такива проявления, като казвал: **„Всичко това се базира само на психология. Отвъд тези неща е духовната област и удивителните чудеса на Святия Дух на Бог и ако Бог завладее моя дух за десет минути, Той може да направи нещо десет хиляди пъти по-голямо от това." „Християнството е сто процента свръхестествено** – често казвал той. – **Всички думи, свързани със сила, са само от християнския речник."**

Той притежавал забележителна способност да вдъхва вяра и откровение в сърцата на слушателите. Служителите, които се обучавали при него, скоро основали свои собствени служения на вяра, в резултат на което се случили удивителни изцеления. Лейк заявил: **„Ако той (един християнин) няма Духа, за да служи в истинския висш смисъл, той няма нищо, с което да служи. Другите хора притежават интелигентност, но един християнин трябва да притежава Духа. По този въпрос не трябва да има недоразумения."** Лейк призовавал всеки вярващ да приеме силата на Петдесятница, за да може да преследва свръхестествените цели. Веднъж, докато правел това, той изговорил следното пророчество: **„Докато моят дух разпознава бъдещето и се протяга да докосне сърцето на човечеството и копнежа на Бог, аз мога да видя, че идва от небето в сила едно ново проявление на Святия Дух, и това ново проявление ще бъде по сладост, по нежност, по любов и по сила на Духа повече от всичко, което моето или вашето сърце е видяло някога. Самата светкавица на Бог ще проблясва през душите на хората. Синовете на Бог ще срещнат синовете на тъмнината и ще надделеят."**

НАСЛЕДСТВО НА ЧУДЕСА

През 1924 г. Лейк вече бил познат из цяла Америка като водещ изцеляващ евангелизатор. Той бил основал четиридесет църкви в Съединените щати и Канада, в които се случвали толкова много изцеления, че хората от събранията го наричали нашега „д-р" Лейк. През декември се случило друго значимо събитие в неговото служение. Гордън Линдзи, основател на «Христос за всички нации» в Далас, Тексас, се обърнал към Господ на едно събрание на Лейк в Портланд. Линдзи посещавал службите му почти всяка вечер и смятал Лейк за свой наставник. Когато по-късно Линдзи се отровил смъртоносно с птомаин, той бил напълно изцелен веднага щом успял да се добере до дома на Лейк.През 1931 Лейк са завърнал в Спокейн на шестдесет и една години. Той бил вече много уморен и почти сляп. Така че решил да си поговори с Бог. Той Му напомнил колко срамно би било да ходи сляп, след като повече от сто хиляди души са били изцелени само в служението му в Америка. В края на разговора зрението му било напълно възстановено и останало така до края на живота му.

ЦАРУВАЩ В НЕБЕСАТА

Денят на работника през 1935 се паднал неделя. Денят бил горещ и влажен. Семейство Лейк били на пикник на неделното училище и Джон се

прибрал у дома напълно изтощен. Затова легнал да почине, Флорънс го посъветвала да си остане у дома вечерта, докато тя е на църква, но когато се върнала вкъщи, открила, че Лейк е получил сърдечен удар. Той бил в тежко състояние в продължение на две седмици, като през повечето време бил в безсъзнание. Тогава, на 16 септември 1935 г. Джон Г. Лейк си отишъл от този свят, за да бъде с Господ. Той бил на шестдесет и пет години. По време на погребалната церемония в почит на живота на Лейк, били казани много хвалебствени слова за него. Но всички те се обобщават най-добре с думите на един от новоповярвалите в Спокейн: „Д-р Лейк дойде в Спокейн. Той ни намери в грях. Намери ни болни. Намери ни в духовна бедност. Намери ни сред отчаяние, но ни откри един Христос, който не сме и сънували, че можем да познаваме на тази земя. Мислехме, че победата е там, отвъд, но д-р Лейк ни откри, че победата е тук." Завършвайки тази глава, бих искал да ви предизвикам да ходите в откровението за вашата праведност в Христос. Праведността е начин на живот, който довежда до победа във всяка ситуация. Ако само можем да схванем реалността на нашата позиция чрез Исус Христос така, както го знаеше Лейк, тогава всяка нация би заехтяла в хвалене към Бог. И всеки демоничен режим би се сгромолясал пред този авторитет.За нас Джон Г. Лейк е доказателство, че този начин на живот е достъпен за онези, които го преследват. Така че не се отказвайте от онова, което Бог ни е дал чрез Исус Христос. Позволете на Святия Дух да ви открие вашата духовна позиция, после заемете вашето място и променяйте нациите за Бог.

ГЛАВА СЕДМА – Смит Уигълзуърт

„Апостол на вярата"

Моят приятел каза: Тя е мъртва. Той се страхуваше. Никога през живота си не бях виждал по-уплашен човек. Какво ще правя? – попита той. Може да си помислите, че това, което направих, е абсурдно, но аз се протегнах и я измъкнах от леглото. Пренесох я през стаята и я изправих до стената. Тя беше абсолютно мъртва. Погледнах лицето й и казах: В името на Исус смъмрям тази смърт. Цялото й тяло от главата до петите започна да трепери. В името на Исус ти заповядвам да ходиш – казах аз. После го повторих: В името на Исус, в името на Исус, ходи! – и тя тръгна. Възкресяването на мъртвите е само една от удивителните страни в служението на Смит Уигълзуърт. Този велик апостол на вярата ходел в толкова зашеметяващо голяма мярка на Божието помазание, че чудесата, следващи служението му, били второстепенната част. Със своя живот този някогашен водопроводчик придал ново значение на думата „приключение". Единственото условие за приключението? – „Само вярвай!" За Уигълзуърт покорството на човек към онова, което вярва, не било необикновен подвиг, а естественото следствие от вярата му. За неговата вяра се говори, че била непреклонна, а понякога и груба. Освен това притежавал необикновено учителско помазание и дълбоко чувство на състрадание, чийто плод били безбройните спасения и чудеса през всеки един ден от служението му.

МАЛКИЯТ БЕРАЧ НА РЕПИЧКИ

Смит е роден на 8 юни 1859 г. в семейството на Джон и Марта Уигълзуърт в малкото село Менстон близо до Иоркшир, Англия. Годината, през която се родил, вече била влязла в историята. Третото велико пробуждане от две години набирало скорост в Америка, Уилиям Буут се бил оттеглил от деноминащюнния свят, създавайки Армията на спасението, а църквите в Уелс се молели за съживление. Последното нещо, което би хрумнало на Джон и Марта през пролетта на 1859, би било, че Смит щял да застане редом с другите велики християнски водачи по онова време като Буут. Но той щял да го стори. Техният син щял да върне Божия огън в една църква, която едва тлеела вече стотици години. Семейството на Смит било бедно. Неговият баща работел много, за да може да издържа своята съпруга, дъщеря си и тримата си синове. Така че момчето започнало да работи на шестгодишна възраст, вадейки репички на полето. Работата била трудна. Неговите малки ръце били наранени и подути от ваденето на репички от сутрин до вечер. Но тогава Смит научил твърдия принцип на баща си, че човек трябва да работи дълго и усърдно, за да получи награда. Когато станал на седем, Смит отишъл да работи с баща си в местната текстилна фабрика. От този момент нататък животът на семейство Уигълзуърт станал по-лесен. Техните приходи се увеличили и храната изобилствала. Бащата на Смит бил голям любител на птиците. По едно време той държал у тях шестнадесет пойни птички. Така че, момчето приело любовта на баща си към природата и често търсело гнезда. Понякога Смит хващал и продавал пойни птици на местния пазар, за да помага за издръжката на семейството.

КАКВА Е РАЗЛИКАТА МЕЖДУ НАС?

Въпреки че родителите му не били християни, нямало период, когато малкият Смит да не гладувал за Бог. Той не бил учен у тях как да се моли, но все търсел да намери някакъв свой начин да го прави. Много пъти Смит молел Бог да му покаже къде може да намери птиче гнездо. Почти веднага той знаел къде да търси. Неговата баба била някогашна последователка на Уесли, която вярвала в силата на Бог. Тя се грижела Смит винаги да посещава събранията с нея. Като малко момче той седял отстрани и наблюдавал как „старовремците" пляскали с ръце, танцували пред Господ и пеели за „кръвта". Когато бил на осем години, той трябвало да се присъедини към останалите по време на хвалението в църквата. Когато започнал да пее, „ясното осъзнаване на новорождението" го озарило. Той разбрал какво Исус Христос бил направил за него със Своята смърт и възкресение. По-късно Уигълзуърт щял да напише следното за онзи ден: **„Аз разбрах, че Бог толкова отчаяно ни иска, че е направил условието възможно най-просто – Просто повярвай!"** Той никога повече не се усъмнил в спасението си. Младият Уигълзуърт бързо станал ловец на души. Първият човек, когото спечелил за Христос, била собствената му майка. Когато бащата открил, че християнското „преживяване" е дошло в дома, той започнал да води семейството в Епископалната църква. Бащата на Смит не бил новороден, но харесвал свещеника, с когото посещавали

един и същи бар и пиели заедно бира. Скоро Смит се съгласил да се присъедини към църковния хор заедно с брат си, но понеже бил принуден да работи от толкова млада възраст, той не получил образование. Той бил почти на десет години, когато взел първо причастие. Епископът помахал с ръка над него и в продължение на дни малкият Смит усещал завладяващото присъствие на Бог. Нищо такова не изглеждало да се е случило с останалите, както Смит щял да напише по-късно: **„След службата за първо причастие всички други момчета ругаеха и се караха, а аз се чудех какво беше различното между тях и мен."**

ИМА НЕЩО РАЗЛИЧНО В ТЕБ

Когато Смит бил на тринадесет, семейството се преместило от Менстон в Брадфорд, където се въвлякъл в работата на Уеслианската методистка църква. Неговият духовен живот получил нов смисъл и той започнал да копнее за Божия Дух. Въпреки че не можел да чете добре, той рядко напускал дома си без Новия Завет в джоба. По-късно методистите организирали специално събрание с проповядване, в което били избрани да участват седем момчета, включително и Смит. Имайки три седмици, за да се подготви, момчето „живяло в молитва". Когато дошъл деня, той се качил на платформата, за да проповядва петнадесет минути, а след това не си спомнял нищо от онова, което казал. Всичко, което помнел, било невероятното желание, което го заляло, както и сърдечните възгласи и викове на хората. Смит започнал да споделя Евангелието с всеки, когото срещнел, но не можел да разбере защо толкова много хора не били заинтересувани. Тогава, през 1875, Армията на спасението започнала мисия в Брадфорд. Смит бил във възторг, когато научил новината. Най-сетне щял да бъде с група хора, които споделяли неговото желание за изгубените! И така той се присъединил към Спасителите от самото им идване и скоро научил за силата на поста и молитвата. Армията на спасението имала повече резултати от когото и да било по онова време най-вече в областта на печеленето на души. Често те се молели цяла нощ, лежащи по лице на пода пред Господ. Ранните “Спасители” имали голям духовен авторитет, който се проявявал на всяка от службите им. На редовните седмични събрания групата се събирала и всички се съгласявали да спечелят поне петдесет до сто души за Бог, знаейки, че ще достигнат това число и дори повече. Десетки хора намерили Исус като свой Спасител чрез клона в Брадфорд.Когато бил на седемнадесет, Смит срешнал във фабриката един благочестив човек, от когото научил занаята на водопроводчик. Докато работели заедно, този човек обяснил на Смит значението и смисъла на водното кръщение. Нетърпелив да изпълнява заповедите на Словото, Смит на драго сърце се покорил и скоро след това бил кръстен във вода. По онова време той чул и посланието за второто идване на Христос и силно вярвал, че Исус ще се върне преди края на века. Той бил решен да „промени живота" на всеки, когото срешне. Вярвайки, че Господ ще му помага във всичко, Смит започнал да служи. През 1877 той отишъл в дома на един водопроводчик, за да търси работа. Последния

отвърнал на Смит, че не се нуждае от никого. Така че Смит му благодарил, извинил се, че му е отнел от времето, и се обърнал да си върви. Изведнъж човекът го извикал обратно с думите: „Има нещо различно в теб. Просто не мога да те оставя да си тръгнеш." И той бил нает. Смит се справял толкова добре, че водопроводчикът не можел да му намира работа – той работел твърде бързо! Така че Смит решил да се премести в Ливърпул, като взел със себе си своя опит на водопроводчик. Със силата на Бог, почиваща мощно върху него, той започнал да служи на децата в града. Копнеейки да им помогне, той им проповядвал Евангелието. Стотици идвали при навеса на кея, където служел Смит. Парцаливи и гладни, момченцата и момиченцата отивали там, а Смит се грижел за всички тях. Въпреки че печелел добре, той никога не харчел парите за себе си, а вместо това ги използвал, за да облече и нахрани тези деца. Освен служението му към децата, Смит и един негов приятел посещавали болници и кораби, свидетелствайки за Исус Христос. Всяка неделя той постел и се молел, като никога на виждал по-малко от петдесет покаяния всеки път, когато служел. От Армията на спасението често канели Смит да проповядва на техните събрания. Докато говорел, той винаги стоял съкрушен пред хората. Въпреки че мечтаел за красноречието на Чарлс Спърджън и другите прекрасни проповедници, това, което карало стотици да излязат пред олтара, гладуващи за Бог, бил неговият съкрушен дух.

„КОИ СА ТЕЗИ ГЛУПАВИ ХОРА?"

Едно от най-характерните неща в живота на Смит била неговата съпруга, Мери Джейн Федърстоун – Поли. В живота на толкова много двойки на големи служители изглежда, че когато единият от двамата партньори е силен, другият трябва да заеме по-малка роля, за да не се стига до големи конфликти. Но в семейство Уигълзуърт това не било така! Поли оставала все така силна, ако не и по-силна в определени моменти, от своя съпруг. Тя никога не отказвала да седне отзад и Уигълзуърт бил съгласен с това. Той казвал за нея: **„Всичко, което съм днес, дължа пред Бог на моята скъпа съпруга. О, тя беше чудесна!"** Поли Федърстоун идвала от добро методистко семейство. Баща й бил лектор във Въздържателното движение, но наследил голямо състояние, спечелено от продажбата на алкохол. Въпреки това, придържайки се твърдо към вътрешните си убеждения, той отказал да докосне и „пени" от позорното наследство. Поли наблюдавала живота на своя баща и подражавала на силния му характер и моралните му убеждения. Тя също така била жена, която казвала онова, което мисли. По-късно Поли изоставила своето добро обществено положение и среда и тръгнала да търси „богатство и слава" в града Брадфорд. Когато пристигнала, тя започнала работа у едно голямо семейство. Един ден, докато била в града, тя чула тръбене и викове. Проправяйки си път към „шума", тя била заинтригувана от онова, което видяла – събрание на открито! По това време Армията на спасението била нова организаиия и Поли се чудела: „Кои са тези глупави хора?" От любопитство тя последвала групата до една голяма порутена сграда. Когато „Спасителите" влезли

вътре, тя останала на ъгъла, надявайки се, че никой не я е видял. Накрая, завладяна от любопитство, се промъкнала вътре и седнала в дъното на балкона.

„АЛЕЛУЯ! СВЪРШИ СЕ!"

Джипси Тили Смит, сестра на известния евангелизатор Джипси Родни Смит била проповедникът. Запращайки огненото си послание към хората, тя прокламирала спасение чрез кръвта на Исус. Поли била дълбоко докосната. Осъзнавайки своето изгубено състояние, тя напуснала балкона и слязла при олтара, където коленичила. Тя отказвала молитвата на работниците, докато накрая Тили Смит не слязла да се моли с нея. Когато светлината на Христос стоплила сърцето й, Поли скочила на крака, хвърлила ръкавиците си във въздуха и извикала: „Алелуя! Свърши се!" Сред присъстващите, недалеч от нея, един млад мъж я наблюдавал внимателно. Този мъж бил нейният бъдещ съпруг и другар по съдба – Смит Уигълзуърт. **„Изглеждаше сякаш вдъхновението на Бог беше върху нея от самото начало"** – разказвал Смит. Когато на следващата вечер Поли давала своето свидетелство, Смит почувствал, че тя „му принадлежи". След като преминала обичайния период на обучение, впоследствие тя била назначена за офицер в Армията на спасението лично от генерал Буут. За известен период Поли отишла да служи в Армията на спасението в Шотландия, после отново се завърнала в Брадфорд. Впоследствие тя щяла да напусне организацията поради конфликт заради връзката й с Уигълзуърт. Тя била „офицер", а той обикновен „войник". Въпреки че Смит никога не се присъединил официално към Армията, правилата относно интимните взаимоотношения между двата чина били много строги. След като напуснала, Поли се присъединила към Армията на синята лента, но останала верен приятел на „Спасителите". По това време тя била повикана от методистки служители, за да евангелизира техните църкви, и стотици били обърнати чрез нейното служение. Силата на Бог почивала мощно върху нея.

„СМИТ, ТИ НЕ СИ МИ ГОСПОДАР"

Поли станала „г-жа Уигълзуърт" през 1882 г. Тя била на двадесет и две години, а Смит бил една година по-голям от нея. Той насърчил своята съпруга да продължи евангелизаторското си служение, докато той щял да се задоволи с работата си като водопроводчик. Въпреки това той усещал „товар" за определен район в Брадфорд, където нямало църква. И така, двойката наела малка сграда и я отворила за събрания. Нарекли я Брадфордска улична мисия.За тридесет години брак семейство Уигълзуърт отгледали една дъщеря, Алис, и четирима синове, Сет, Харолд, Ърнест и Джордж (който умрял през 1915). Но преди раждането на всяко дете двамата се молели то да служи на Бог. След като децата се родили, Смит се грижел за тях по време на събранията, докато жена му проповядвала. Щом свършело посланието, Смит винаги бил при олтара, за да се моли с хората и да ги води при Христос. Без въобще да се чувства унижен от

ролята на своята съпруга в служението, Смит казвал: **„Нейната работа беше да хвърля мрежата, а моята – да изтегля рибата. Това, второто, е също толкова важно, колкото и първото."** Той познавал силата на служещото сърце. Зимата на 1884 г. била много сурова в град Брадфорд и в резултат на това водопроводчиците били много търсени. Смит не само работил през цялата зима, но бил зает с поправянето на щетите от природните стихии още цели две години. През тези дни на много работа и голямо изобилие Смит започнал все по-рядко да посещава събранията на църквата и сърцето му охладняло за Господ. Но докато неговият огън отслабвал, Поли горяла все по-силно и нейната ревност за Бог и молитвеният й живот не отслабнали нито за миг. Нейното постоянство и усърдие в делото на Бог направили ленивостта на Смит още по-очевидна, докато той започнал да се дразни от самото й присъствие. Една вечер тя се върнала от църква малко по-късно от обикновено. Когато влязла в къщата, Смит заявил: **„Аз съм господарят на този дом и няма да позволя да се връщаш толкова късно!"** Поли спокойно отговорила: „Знам, че си мой съпруг, но Христос е моят господар." Много ядосан, Смит отворил задната врата на къщата и я изкарал навън, а после заключил вратата след нея. Но в големия си яд той забравил да заключи входната врата. Така че Поли заобиколила къщата и влязла през нея, смеейки се! Всъщност, тя се смяла толкова много, че Смит накрая се предал и също започнал да се смее. В този смях до сърцето и ума му дошло откровение и той решил да прекара десет дена в молитва и пост, за да търси Господ. В отчаяно и искрено покаяние той намерил пътя към своето възстановяване.

КЪДЕ СЕ НАРЕЖДАШ ПО СКАЛАТА НА РИХТЕР?

Вярна е пословицата, че „жената е термометърът на дома". Например, ако жена ти е в лошо настроение, накрая и останалите членове на семейството ще се настроят отрицателно. От друга страна, ако жена ти е весела, колкото и зле да се чувстваш, всичко върви гладко. Поли Уигълзуърт олицетворявала по чудесен начин този принцип на „стабилност". Вярвам, че нейната вярност и радост са били подложени на голямо изпитание, докато съпругът й е бил отпаднал от вярата. Тя била много известен говорител, провеждала евангелизационни събрания из целия град, виждала стотици да идват при Христос, докато нейният съпруг работел или си седял у дома. Без съмнение е имало слухове за духовното състояние на Смит, докато служението на Поли е било пред очите на цялата общественост, но тя никога „не правела погрешна стъпка". Очевидно, единственото нещо, което й помагало да триумфира, била нейната сигурност в Исус Христос. В много семейства, където съпругът е отпаднал, жената му досажда и се оплаква, мислейки, че с това го подтиква към действие и покаяние, но разкаяното сърце е плод от работата на Святия Дух. Огънят на Бог пазел радостта в сърцето на Поли. В резултат на това Смит осъзнал своята грешка и бил привлечен обратно към Исус. Неговото покаяние и впоследствие служението, разтърсило света, били директно следствие от отношението на неговата съпруга. Това е най-висшата цел на „другаря в живота" – да

помогне на своя партньор да изпълни своето призвание на всяка цена. Бог познава сърцето на вашия партньор изнае кое би го/я довело до мястото, където принадлежи. Просто пазете своето сърце наред и оставете другите на Бог и на Святия Дух. Така никога няма да загубите.

ПЪРВОТО ИЗЦЕЛЕНИЕ

Някъде към края на века Смит отишъл до Лийдс, за да закупи материали, необходими за работата му. Докато бил там, той посетил една църква, където служели с божествено изцеление. Смит стоял в събранието и наблюдавал удивителните чудеса, които се случвали. Сърцето му било докоснато и той започнал да търси болни в Брадфорд, като поемал разходите им, за да посетят събранията в Лийдс, но не посмял да каже на жена си за това. Той си мислел, че тя ще се присъедини към онези, които се присмивали на божественото изцеление по онова време и го смятали за „фанатизъм". Но щом узнала истината, тя изслушала внимателно неговото описание на събранията и тъй като самата тя се нуждаела от изцеление, го придружила до Лийдс. Било й послужено с молитва на вяра и тя получила моментално проявление. От този момент нататък двамата пламенно държали истината за божественото изцеление. В резултат на това тяхната църква в Брадфорд нараствала. Така че те потърсили по-голямо място за събрания и наели една сграда на улица Боуланд. Нарекли я „Мисията на улица Боуланд". На стената зад амвона имало голям надпис, който гласял: „Аз съм Господ, който те изцелява."За първи път Смит лично преживял изцеление някъде в началото на века. От малък той бил измъчван от хемороиди, затова един гостуващ проповедник се молил и се съгласил със Смит във вяра, че той ще бъде божествено изцелен. До този момент Смит използвал „свещички" всеки ден, но тъй като вече бил напълно уверен във волята на Бог, той спрял да ги използва и открил, че е напълно изцелен и нямал повече такива проблеми до края на живота си. По това време Смит бил вече напълно посветен на изцелителното служение. Тъй като работел за себе си, той имал време да води групи от хора до Изцелителния дом в Лийдс, като винаги плащал разходите им. Той бил известен с голямото си състрадание към болните и нуждаещите се. Служителите в Лийдс виждали Смит да идва с група хора и се смеели помежду си, защото той, изглежда, не разбирал, че Бог може да изцелява болните и в Брадфорд, също както го правел в Лийдс.

„НАСАДЕН" НА АМВОНА!

Осъзнавайки, че Смит се нуждае от „начален тласък", за да започне своето публично служение, водачите на Изцелителния дом в Лийдс взели решение. Като знаели, че ще се наложи да отсъстват, за да бъдат на Конференцията в Кесуик, те помолили Смит да ги замести на амвона. Отначало той се колебаел, но те го уверили, че ще се справи. Той се успокоил с мисълта, че само ще открие събранието и че щяло да има достатъчно хора, които да се съгласят да проповядват. Когато денят дошъл, Смит открил събранието, но никой не искал да проповядва. Те

всички се съгласили, че Смит трябва да го направи. Неуверен, тойзапочнал да служи и в края на посланието му петнадесет души излезли напред за изцеление. Един мъж излязъл напред с патерици и когато Смит се молил за него, човекът започнал да скача наоколо, напълно изцелен. Никой не бил толкова учуден, колкото Смит!След това събрание за Смит започнали да се отварят врати да служи и скоро след това той обявил, че ще проведе изцелително събрание в Брадфорд. Още първата вечер дванадесет души излезли напред за изцеление и всеки от тях го получил. Една жена имала голям тумор, който постоянно отичал. След молитвата на вяра тя се прибрала вкъщи и на другия ден съобщила, че е останал само белег.

МОЛЯ ТЕ, МЛЪКНИ!

Много скоро Смит получил първото си предизвикателство. Било въпрос на живот и смърт. Съпругата на един негов посветен приятел била толкова болна, че лекарите очаквали тя да умре през нощта. Приятелят на Смит му казал, че не може да вярва за жена си, понеже не знаел как. В сърцето на Смит се надигнало състрадание и той решил да помогне на семейството. Така че отишъл при служител, който започвал малка църква в Братфорд, и го попитал дали би отишъл да се моли за жената. Но служителят отказал. Тогава отишъл при свой приятел, който бил известен с изразителните си молитви. Той се съгласил да отиде със Смит и двамата се отправили към дома на жената. Смит бил окуражен от присъствието на своя приятел. Той го помолил да започне да се моли веднага щом влязат в къщата и след като видял тежкото състояние на жената, приятелят му послушал съвета на Смит. Той започнал да се моли, но не както Смит се надявал. Този човек се молел за „семейството, което тя оставяла след себе си", и продължил да бръщолеви негативни неща, докато Смит не му извикал да спре. Мислейки, че най-лошото е преминало, Смит поканил съпруга да се моли. Но той завил също толкова жално. Накрая, когато вече не издържал, Смит извикал толкова силно, че можел да бъде чут чак на улицата: „Господи, спри го!" Съпругът спрял. «Всичко, което трябва да знае, било в Словото на Бог...” Тогава Смит извадил шишенце с олио от джоба си и го излял цялото върху тялото на жената в името на Исус. Тогава, заставайки до таблата на леглото, Смит преживял първото си видение. Той разказал: **„Изведнъж се появи Господ Исус. Аз го гледах с широко отворени очи. Той ми се усмихна нежно... никога не забравих това видение, тази красива, нежна усмивка."** Няколко мига след като видението изчезна, жената седна в леглото си, изпълнена с нов живот. Тя живяла още дълго, отгледала няколко деца и надживяла съпруга си.

„ДЯВОЛЕ, ИЗЛЕЗ!"

Гладът на Смит за Словото растял и той не позволявал да се внасят в дома му каквито и да било светски или християнски издания, освен Библията. Той чувствал, че всичко, което трябва да знае, било в Словото на Бог. Смит казвал за жена си: **„Тя видя колко неграмотен бях и веднага започна да ме учи да чета и пиша добре. За съжаление така и не успя да ме научи**

да произнасям думите по букви." Следващата среща на Смит със смъртта засягала собствения му живот. Един ден той ненадейно бил пронизан от остра болка и бил прикован на легло. Тъй като със съпругата му вече се били съгласили, че никакво лекарство няма да бъде внасяно в дома им, той оставил изцелението си в ръцете на Бог. Цяла нощ семейството се молило за някакво облекчение, но такова не дошло. С всеки час Смит ставал все по-слаб и накрая казал на съпругата си: **„Струва ми се, че си отивам. За да предпазиш себе си, по-добре извикай лекар."** Съкрушена, Поли излязла да търси лекар, вярвайки, че е дошъл краят на нейния съпруг. Когато лекарят дошъл, той поклатил глава и казал на семейството, че това е апендицит и че състоянието се е влошавало в продължение на няколко месеца. Той обяснил, че органите на Смит са толкова засегнати, че няма никаква надежда дори и при операция. Когато лекарят си тръгвал, в стаята на Смит влезли една стара жена и един младеж. Тази жена вярвала в молитвата на вяра и в това, че всяка болест идва от дявола. Докато се молела, младежът се качил на леглото, положил двете си ръце върху Смит и извикал: „Дяволе, излез в името на Исус!" За голямо удивление на Смит „дяволът излязъл" и болката изчезнала напълно. За всеки случай двамата се молили още веднъж за Смит, след което той станал, облякъл се и слязъл на долния етаж. Той казал на жена си: **„Изцелен съм. Има ли някаква работа за мен?"** Като чула историята, Поли, все още напълно стъписана, му подала списъка с повикванията. Веднага след това той излязъл, за да оправя водопроводните повреди и никога вече не се разболял от апендицит.

ТЕ СЕ ИЗПЪЛВАТ С ДЯВОЛИ

През 1907 г. дошла друга повратна точка в живота на Смит Уигълзуърт. Той бил чул, че група хора в Сандърланд били „кръстени в Святия Дух" и „говорели на непознати езици". Така че решил сам да провери този феномен. До този момент Смит вярвал, че вече е кръстен в Святия Дух. Той, както и неговата съпруга, следвали разпространеното по онова време вярване, че освещението е кръщението в Святия Дух. Смит добре помнел как някогашното му състояние го накарало да се покае и да започне десетдневен пост. По време на този пост той се върнал отново при Бог и на практика преживял определена промяна в своя живот. Говори се, че докато се молел и ридал пред Господ, той се посветил да бъде напълно осветен. Когато постът свършил, той до такава степен бил освободен от своя избухлив характер и настроения, че често пъти хора казвали, че искат да имат неговия дух. В резултат на това Смит си мислел, че е бил кръстен в Святия Дух, т. е. осветен.След като писал на един свой приятел от Сандърланд относно езиците, той бил предупреден да стои надалеч от това, понеже **„онези хора се изпълвали с дяволи"**. Обаче, когато Смит пристигнал и се молил със своите приятели за това, те го погледнали и казали: **„Следвай личното си водителство."**Когато посетил събранията в Сандърланд под ръководството на наместника Александър Боди, той останал разочарован. В Брадфорд имало мошно движение на Бог, а тук

изглеждало духовно сухо и без проявления. В своето недоволство той постоянно прекъсвал събранията с думите: **„Дойдох от Брадфорд и искам това преживяване с говоренето на езици, както го имаха в деня на Петдесятница. Но не мога да разбера защо нашите събрания изглеждат огнени, а вашите – не."** Смит толкова много прекъсвал събранията, че накрая бил наказан да стои извън сградата.

ОКЪПАН В СИЛА И СЛАВА

Търсейки Бог с цялото си сърце, за да преживее „кръщението в Святия Дух", Смит отишъл до една сграда на Армията на спасението, за да се моли. На три пъти той бил повалян на пода от силата на Бог. „Спасителите" го предупредили да не се опитва да говори на езици, но Смит бил решен да познае Бог в тази област. В продължение на четири дена той търсил Господ, очаквайки да започне да говори на езици, но без резултат. Накрая, отчаян в своя дух, той почувствал, че е време да се връща в Брадфорд. Но преди да си тръгне, той се отбил в дома на наместника, за да се сбогува с г-жа Боди. Той й казал, че си тръгва и че така и не е говорил на езици. Тя отговорила: „Не езиците ти трябват, а кръщението." Смит я помолил да му положи ръце, преди да си тръгне. Тя се молила с проста, но силна молитва и след това излязла от стаята. Точно тогава паднал огънят. Окъпан в силата и славата на Господ, Смит видял видение на празния кръст и Исус, възнесен отдясно на Отец. Изпълнен с хваление и преклонение, Смит отворил устата си и започнал да говори на непознати езици, най-сетне осъзнавайки, че въпреки помазанието, което бил приел по-рано, той едва сега бил кръстен в Святия Дух, както в деня на Петдесятница. Вместо да отпътува за вкъщи, Смит отишъл право в църквата, където преп. Боди имал служба. Прекъсвайки събранието, той помолил да каже нещо. Когато свършил „проповедта" си, петдесет души били славно кръстени в Святия Дух и говорели на непознати езици. Местният вестник The Sunderland Daily Echo писал за събранието на първа страница, разказвайки с подробности преживяването на Смит, включително езиците и изцеленията. Той телеграфирал вкъщи, съобщавайки голямата новина.

СВЯТ СМЯХ

На път за Брадфорд Смит почувствал, че го очаква предизвикателство, свързано с новата му радост. Бил прав. Щом влязъл през вратата, Поли заявила твърдо: „Искам да си наясно, че аз съм също толкова кръстена в Святия Дух, колкото и ти, и не говоря на езици... в неделя ти ще трябва да си проповядваш, а аз ще гледам какво толкова има в това." Тя останала вярна на думите си и следващата неделя седнала на последния ред в църквата. Докато Смит отивал към амвона, Господ му дал пасажа от Исая 61:1-3. Той проповядвал с голяма сила и увереност, докато Поли се въртяла на стола си и си казвала: „Това не е моят Смит, Господи. Това не е моят Смит!" В края на службата един от работниците се изправил и казал, че иска преживяването, което Смит имал. Сядайки, той пропуснал стола се строполил на пода! Най-големият син на Смит се изправил, за да каже

същото, и също пропуснал стола и паднал на пода! За много кратко време единадесет души били на пода, смеещи се в Духа. Цялото събрание било завладяно от свят смях, докато Бог изливал Духа Си върху тях. Това било началото на голямото изливане в Брадфорд, където стотици приели кръщението на Святия Дух и говорили на непознати езици.

Скоро след като Поли била кръстена в Святия Дух, двамата започнали да пътуват из страната отговаряйки на призивите за служение. Където и да отидели, обвинение слизало върху хората. Веднъж, когато Смит влязъл в един хранителен магазин, за да напазарува, трима души паднали на колене в покаяние. Друг път две жени работели на полето и когато Смит минал покрай тях, той извикал: „Спасени ли сте?" Веднага щом го казал, те оставили кофите си на земята и извикали към Бог.

БОЖИЯТ ФИНАНСОВ ЗАВЕТ

През следващите дни Смит щял да развие навика да пости и да се моли. Скоро след това писма от цялата страна заваляли в дома на Уигълзуърт с молби да дойде и да се моли за болните. Той отговарял, доколкото можел, на всяка молба. Понякога, след като пътувал с влак до някой град, той намирал велосипед и въртял педалите още десет мили, за да може да стигне до болния. Сред толкова много работа в служението, Смит скоро открил, че личният му бизнес като водопроводчик започва да запада. Той отсъствал от града толкова често, че клиентите му трябвало да повикат друг водопроводчик. Всеки път, когато се връщал в Брадфорд, имало все по-малко работа. Веднъж, връщайки се по-рано от събрание, той открил, че повечето от клиентите му са повикали друг водопроводчик да свърши работата. Имало само една вдовица, която не могла да намери другаде помощ, така че той отишъл направо в дома и и направил ремонта, като поправил и засегнатия таван. Когато тя го попитала колко му дължи, Смит отвърнал: **„Няма да ми плащаш нищо. Правя го като дарение на Господ и то е моята последна работа като водопроводчик."**

Заявявайки това, той си платил сметките, прекратил бизнеса и се отдал изцяло на служението. Независимо от историите за бедност, които чувал, Смит вярвал, че Бог ще го снабдява изобилно, докато Му служи вярно. Уверен в своето съдружие с Бог, той поставил следното условие: **„Никога да не се налага да нося обувки с изтъркани подметки, както и панталони с издути колена. Казах на Господ: Ако някое от тези неща се случи, ще се върна да работя като водопроводчик."**

Бог никога не пропуснал да снабди всичките му нужди и той не се върнал да работи като водопроводчик.

„ПУСНИ Я"

Скоро настъпил един от най-тежките моменти в живота на Уигълзуърт. Докато чакал на гарата, за да отпътува за Шотландия, Смит научил ужасната новина, че Поли е получила сърдечен пристъп на връщане от

Мисията на улица Боуланд. Той изтичал до леглото й, за да открие, че духът й вече си е отишъл, за да бъде с Господ. Несъгласен с това, Смит незабавно смъмрил смъртта и духът й се върнал, но само за малко. Тогава Господ казал: „Това е времето, когато искам тя да дойде у дома при Мен." Затова с разбито сърце Смит освободил своя партньор, когото обичал в продължение на толкова много години, да отиде при Господ. Поли Уигълзуърт служила на Бог до последния ден от своя живот, 1 януари 1913 г. Говори се, че след смъртта й Смит поискал двоен дял от Духа. От този момент нататък неговото служение притежавало още по-голяма сила.

ЕТО Я ТАЙНАТА...

Веднага след това Смит започнал да пътува из страната заедно с дъщеря си и зет си. За британската преса е крайно необичайно да публикува статии, свързани с религиозни новини. Все пак Daily Mirror посветил своята първа страница на неговото динамично служение, поместваики четири снимки на Уигълзуърт в действие. Тъй като това бил най-продаваният вестник в страната, стотици потърсили служението му. Смит имал невероятно откровение за вярата и неговите поучения по този въпрос привличали масите. Уигълзуърт не се задоволявал с надеждата, че молитвата ще свърши работа. Неговото откровение относно вярата било бетон и размеквало и най-закоравения грешник за любовта на Исус Христос. Теорията на Смит за вярата била проста – Само вярвай! Той не вярвал, че Бог има любимци. Един от основните примери на това правило идвал от Новия Завет, където за Йоан се говори като за апостола, когото Исус „обичаше много". Според Уигълзуърт това, че Йоан се „облегнал на гърдите на Исус" не го направило любимец. факторът, който привличал вниманието към Йоан, бил неговото взаимоотношение и зависимост от Исус. Смит постоянно заявявал: **„Има нещо в това, че вярваш на Бог, което Го кара да премине над милиони хора само за да помаже теб."** Написани са много книги, които се опитват да открият тайната на силата на Уигълзуърт, но отговорът е много прост. Неговата велика вяра идвала от неговото взаимоотношение с Исус Христос. От тази връзка Смит черпел отговора за всяка ситуация, пред която се изправял. Бог няма любимци – Той работи чрез онези, които Му вярват.

„НИКОГА НЕ ИДВАМ ТВЪРДЕ КЪСНО"

Често методите на Смит били неправилно разбирани и критикувани. Той никога не се засягал от критиките, но имал състрадание към своите критици. Вместо да отвърне на нападките им, той казвал: **„Не съм задвижван от онова, което виждам или чувам, а само от онова, което вярвам."**

Святият Дух започнал да учи Смит на различните степени на вяра. Първо, Той го учел, че вярата може да бъде създавана в другите.

Пример за този принцип е историята за едно малко момче, което било много болно. Семейството изпратило да повикат Смит, но когато пристигнал, майката го посрещнала на вратата с думите: „Дойде твърде късно. Вече нищо не може да се направи за него." Смит отвърнал: **„Бог никога не ме изпраща някъде, за да пристигна твърде късно."** Положението на момчето било толкова критично, че ако трябвало да бъде преместено, сърцето му щяло да спре и то щяло да умре. Не е нужно да казвам, че семейството нямало никаква вяра и че момчето било твърде болно, за да вярва за себе си. Преди да се моли за него, Смит трябвало да излезе, за да присъства на годеж в местен параклис. Но преди да напусне дома, той казал на семейството, че ще се върне. Казал им също да приготвят дрехи за момчето, понеже Господ щял да го изцели. Когато Смит се върнал, те все още не били направили това, което им казал, но щом видели вярата му, се смутили и веднага донесли дрехите. Смит ги помолил само да обуят чорапи на краката му. Тогава влязъл в стаята на момчето, затворил вратата и казал на детето, че ще се случи нещо по-различно от всичко, което някога било виждало. **„Когато поставя ръцете си върху теб, славата на Господ ще изпълни това място, докато накрая няма да мога да стоя на краката си. Ще лежа безпомощен на пода."** В мига, в който Смит докоснал момчето, силата на Бог изпълнила стаята и била толкова мощна, че той паднал на пода. Изведнъж момчето започнало да крещи: „Това е за Твоя слава, Господи!" Смит все още бил на пода, когато момчето станало и се облякло. Отваряйки вратата, то се провикнало: „Татко! Бог ме изцели! Аз съм изцелен!"

Такава слава изпълнила къщата, че майката и бащата също се строполили на пода. Неговата сестра, която била изписана от лудница, била възстановена психически. Цялото село се раздвижило и там започнало съживление.

В този чудотворен ден Смит се научил как да предава вяра чрез полагането на ръце. Неговото служение никога вече нямало да бъде същото, понеже той бил научил една нова степен на вярата. Вярата можела да бъде създавана и предавана в живота на друг човек!

„ТИЧАЙ, ЖЕНО, ТИЧАЙ!"

С израстването на неговата вяра, Господ му показал един друг принцип: „Вярата трябва да бъде последвана от действие. Дотогава обикновените вярващи, изглежда, мислели, че Бог се движи единствено когато и както Той поиска. Те чувствали, че нямат участие в това. Служението на Смит Уигълзуърт донесло нова светлина в тази тъмна област. Чрез своето дълбоко общение с Господ Смит започнал да забелязва, че в Библията хората, които приемали от Бог, действали въз основа на Неговото Слово, за да получат резултати. И така, неговото служение започнало да възприема този тип действие от вяра, възползвайки се от него на всяка служба. В началото на всеки призив към олтара, той казвал: **„Ако направите само една крачка, ще бъдете благословени; ако отидете още по-напред, ще**

получите повече. Ако дойдете чак до платформата, ние ще се молим за вас и Бог ще посрещне вашите нужди със Своето снабдяване."

Това била централната истина относно вярата в неговото изцелително служение. Истина, която мнозина наричали „груба". Действията на Смит Уигълзуърт били резултат от силно състрадание и здрава като камък вяра в Бог. Един християнин трябва да действа въз основа но това, което вярва, за да получи някакво проявление, и понякога Смит трябвало да подтикне някои хора към такова действие. Той наричал този тип служение **„продажба на изцеление"** основно поради факта, че неговата вяра допринасяла до голяма степен за действието от страна на хората.

Например, по време на едно събрание в Аризона една млада дама се отзовала на неговия призив за изцеление. Тя била тежко болна от туберкулоза, но щом излязла на алеята между редовете, той й казал: **„Сега аз ще се моля за теб и после ти ще започнеш да тичаш из сградата."** Той се молил и после извикал: **„Тичай, жено. Тичай!"** Жената отвърнала: „Но аз не мога да тичам. Аз едва стоя." **„Не ми отговаряй** — извикал Смит, — **направи както ти казвам."** Тя обаче не искала, затова Смит скочил от платформата, сграбчил я и започнал да тича. Тя се държала за него, докато набрала скорост, после продължила да препуска из аудиторията без каквото и да било усилие.

Имало друга жена на същото събрание. Нейните крака били обездвижени от ишиас. Смит й казал: **„Тичай!"** Тя до такава степен се възпротивила, че той я бутнал! После започнал да тича из сградата с нея. Накрая силата на Бог посрещнала нейното усилие и тя била напълно освободена. Тя ходела пеша на останалите събрания, като отказвала да ползва трамвая, наслаждавайки се на възможността отново да използва пълноценно краката си.

„ТАТЕ! ТО Е НАВСЯКЪДЕ ПО МЕН!"

Понякога в своето служение Смит използвал друг подход към действието на вяра. Той прочитал част от Писанията, после сам действал според тях. Той често организирал банкети, за да храни сакатите и гладните, на които членовете на Мисията на улица Боуланд сервирали разкошната храна. Той също така подготвял свидетелства, За да ги развлича, което ги развълнувало до сълзи.

На първия банкет Смит направил нещо, което щяло да стане прецедент за всяко следващо събиране. В края на банкета той обявил: *„Тази вечер ние ви забавлявахме, но следващата събота ще имаме друго събрание. Вие, които днес сте вързани и сте дошли в инвалидни колички... вие, които сте изхарчили всичко, което имате, по лекари и пак не сте по-добре, ще ни забавлявате всеки с историята на своето освобождение, което ще получите днес в името на Исус." После той казал: „Кой иска да бъде изцелен?"*

Разбира се, всички искали. Една жена в инвалидна количка вървяла до своя дом на връщане и епилептик от осемнадесет години бил моментално освободен и след по-малко от две седмици започнал работа. Едно малко момче, стегнато с метални шини, било моментално изцелено, когато силата на Бог го докоснала, и започнало да вика: «Тате, тате, тате. То е навсякъде по мен!"

Седмица след седмица чудесата на изцеление от предходните служби се разнасяли между болните и страдащите, водейки ги на банкета. Какво огромно съживление започнало сред тях – просто от действието, основано на Словото на Бог.

„АЗ ЩЕ ЗАДВИЖА ДУХА"

Смит Уигълзуърт възприемал думите в Евреи 11:6 много сериозно. Той вярвал, че е невъзможно да угодиш на Бог без вяра. Затова използвал вярата си във всяка област на своя духовен живот, включително когато работел със Святия Дух. Когато и най-малкият полъх на Духа дойдел върху Смит, той се усамотявал в някоя стая, за да бъде с Бог. В развиването на взаимоотношения със Святия Дух, той открил важността на първата стъпка на вяра.

Веднъж в едно събрание някой отбелязал колко бързо Смит бил задвижван от Духа. Когато го запитали за неговата тайна, той отговорил: **„Ами, вижте как стоят нещата. Ако Духът не ме задвижи, аз задвижвам Духа."** Онези, които не разбирали принципите на, вярата мислели, че изказването му било високомерно и непочтително. Но на практика Смит знаел как да привлече Духа на Бог. Всичко идвало от вярата, а не от високомерие. Ако Святият Дух не се движел в началото на някоя служба, Смит започвал в естественото. Чрез своята вяра той приковавал вниманието на слушателите върху Словото и силата на Бог и увеличавал тяхното очакване. В резултат на това Святият Дух се проявявал като непосредствен отговор на тяхната вяра. Смит поемал инициативата и раздвижвал дарбите в себе си чрез вяра. Той не чакал нещо да слезе върху него и да го завладее духовно. За него всяко действие, всяко движение, всяко проявление произтичало от едноединствено нещо — абсолютна вяра. Истинската вяра се противопоставя, а тя самата се запалва с поемането на инициатива.

Тогава Смит Уигълзуърт започнал да учи Христовото тяло, че те могат да започнат да говорят на езици, вземайки инициативата. За него човешкият дух са задвижвал основно чрез вяра, а не чрез суверенен акт на Бог. Дж. Е. Стайлс, един от големите служители и писатели в Асамблеите на Бога, научил този принцип от Смит Уигълзуърт и го използвал през цялото си служение.

На едно голямо събрание в Калифорния, Смит призовал всички, които не били приели кръщението на Святия Дух, да се изправят. После той поканил

да се изправят всички, които са го приели, но от половин година не са говорили на езици. **„Сега ще се моля с проста молитва** — започнал Смит **— и щом свърша, ще ви кажа: Давайте! и вие ще започнете да говорите на езици."** Смит се молил. После се провикнал: **„Давайте!"** Залата се изпълнила със звук, като този на много води – всички се молели на непознати езици. После той им казал да го направят отново, само че този път, когато кажел: **„ Давайте!"**, всички трябвало да пеят на езици чрез вяра. Той се молил. После се провикнал: **„Давайте! Пейте!"** Те звучали като огромен славен хор.

Преп. Стайлс разказал, че в този ден научил, че Святият Дух действа чрез вяра. Скоро след като получил това откровение, той започнал своето международно служение.

ДРУГА ТАЙНА

Уигълзуърт бил човек, задвижван от дълбоко състрадание. Той получавал молитвени нужди от целия свят и викал към Бог и стенел над тях. Много пъти, докато служел на болните, сълзи се стичали по лицето му. А също така бил много нежен с децата и старите хора. Когато на неговите събрания ставало горещо и задушно, той бил задвижван от състрадание и извиквал децата и старците да излязат първи за молитва.

В потвърждение на истините в Деяния 19:11-12 хиляди били изцелявани, след като Смит се молел над кърпи и ги изпращал на онези, които не можел да посети. Негов близък приятел разказал за искреността и състраданието, олицетворявани от Смит: „Когато настъпеше времето да се отворят писмата, всички ние трябваше да спрем онова, с което се занимавахме, и да споделим духовното бреме. В начина му на служене нямаше нищо припряно или свършено по бързата процедура. Всеки в къщата трябваше да се присъедини към молитвите и полагането на ръце върху кърпите, изпращани на страдащите. Отношението към тях беше такова, сякаш присъстваха лично."

ПРЕСЛЕДВАЙ ДЯВОЛА

Осъзнавайки, че източникът на всички чудеса на Христос е Неговото състрадание, Смит станал настъпателен, в добрия смисъл, в разрушаването на злите дела. Неговата единствена цел била да изцели всички угнетени и да научи Христовото тяло как да се справя безмилостно с дявола.

Веднъж, докато чакал автобус, той наблюдавал как една жена се опитва да накара кучето си да се върне обратно вкъщи, но въпреки няколкото „сладки" опита, кучето отказвало. Когато видяла пристигащия автобус, тя тропнала с крак и извикала: „Веднага се прибирай!" и кучето хукнало с подбита опашка. **„Ето така трябва да се отнасяте с дявола!"** – възкликнал Смит достатъчно силно, за да го чуят всички.

Той не бил много търпелив с демоните, особено когато смеели да пречат на събранията му. Веднъж имал служба, но „нямал свобода" да проповядва, затова започнал да вика. Нищо не се случило. Смит попитал Господ какво не е наред и тогава Бог му показал група хора, които седели един до друг на една от пейките и се държали за ръце. Смит веднага разбрал, че те са спиритисти, решили да провалят събранието му.

Започвайки да проповядва, той слязъл от платформата и отишъл до мястото, където седели. Тогава хванал здраво пейката и като я повдигнал от единия й край, заповядал на дявола да напусне. Групата се изсипала накуп на пода и после се втурнала вън от сградата!

Когато гонел демони, Смит Уигълзуърт бил напълно уверен и сигурен във вярата си. Нямало нужда молитвите да са дълги; ако в тях имало вяра, отговорът бил сигурен.

МЕЖДУНАРОДЕН АВТОРИТЕТ

Международното служение на Смит започнало през 1914 г. и до 1920 г. било в пълен размах. Въпреки че гонението срещу него винаги било силно, като че ли то никога не било разглеждано сред основните въпроси в служението му. За разлика от други служения, повече е написано за неговата голяма сила и чудесата, отколкото за неговите проблеми и преследване. Може би това е заради необикновената му вяра. Той отърсвал критиките, както праха от палтото си, без да им позволи нито миг удоволствие.

През 1920 г. в Швеция медиците и местните власти намислили да „озаптят" служението на Уигълзуърт, като му забранят да полага ръце на хората. Но той не бил впечатлен. Той знаел, че Бог отговаря на вярата, а не на метода. След като провел събранието, той накарал около двадесет хиляди души **„да си положат сами ръце"** и да вярват за изцеление, докато той се моли. Много от тях получили непосредствени проявления. Смит нарекъл тези случаи на масови изцеления **„изцеления на едро"**.

През същата година Смит на два пъти бил арестуван в Швейцария. Заповедите били издадени по обвинение в практикуване на нелицензирано лекарство. При друг случай полицаите отишли до дома на един петдесятен служител с нова заповед за задържане на Смит. Служителят казал: „Г-н Уигълзуърт в момента не е у дома, но преди да го арестувате, бих искал да ви покажа плода от неговото служение на това място." После служителят завел полицаите в бедната част на града, в дома на една жена, която те били задържали много пъти. Щом видели промяната, предизвикана от пълното й освобождение и вярата й в Исус, те били трогнати. Обърнали се към служителя и казали: „Отказваме да спрем това дело. Ще трябва някой друг да го арестува." И „някой друг" го направил. Но през нощта един от офицерите отишъл при него и му казал: „Не намирам да си сторил нещо лошо. Можеш да си идеш." На което Смит отвърнал: **„Не, ще си тръгна**

само при едно условие. Всеки служител на това място да коленичи и аз да се моля за вас."

ПЕТДЕСЯТНИЦА

През 1921 служението на Смит вече процъфтявало. Покани от чужбина заливали дома му, канейки го да се отправи на най-дългото пътуване в живота си. Въпреки че бил много известен в Европа и Америка, изглежда, никой не забелязал неговото пристигане в Коломбо, Шри Ланка. Но след броени дни тълпите препълвали сградата, опитвайки се да си намерят място. Много от тях трябвало да останат отвън. Когато събранието свършело, Смит минавал сред хилядите хора, докосвал ги и вярвал на Бог за тях. Съобщения за това твърдят, че десетки хора били изцелени, когато „сянката му" минавала край тях. През 1922 г. Смит се отправил към Нова Зеландия и Австралия. Някои вярват, че събранията му там положили началото на петдесятните църкви в Нова Зеландия и Австралия. Въпреки че прекарал там само няколко месеца, хиляди били спасени, изцелени и изпълнени със Святия Дух, говорейки на езици. Австралия и Нова Зеландия преживели най-голямото духовно съживление, което някога били виждали.

МОЖЕШ ЛИ ДА БЛАГОСЛОВИШ ПРАСЕ

Веднъж д-р Лестър Самрал от Саут Бенд, Индиана, сподели една забавна история от времето, когато пътувал заедно със Смит. На един обяд, приготвен за тях в Уелс, се случило основното ястие да е печено прасе! Смит бил помолен да благослови храната, затова със силен глас той казал: „Господи, ако можеш да благословиш нещо, което си проклел, благослови тогава това прасе!" Хуморът на Смит, заедно с неговата смелост, направили голямо впечатление на Самрал. Той често се смееше, докато споделяше тази история с мен.

ЕДИН НЕПУБЛИКУВАН СПОР

Въпреки че много църкви били основани в резултат на неговите събрания, Смит Уигълзуърт предпочитал да не обвързва служението си с някоя деноминация. В своето сърце той искал да достигне всички хора, независимо от техните доктрини. Той не искал да бъде повлиян от някоя определена деноминация. Има един малко известен спор, изникнал в живота на Смит, който задълбочил вярата му в независимото служение. През 1915 той станал член на Петдесятния мисионерски съюз. Управителният съвет на съюза не представлявал деноминация, нито предлагал ръкополагане или разрешително за служител. Той бил създаден просто да представлява служения, споделящи обща вяра. Смит служил на ПМС до деня на принудителното му напускане през 1920 г. По времето, когато бил принуден да напусне съюза, Смит бил вдовец от седем години и се бил сприятелил с една жена на име г-ца Ампфлет. Смит й казал, че чувства „духовно привличане" към нея. Но Ампфлет отхвърлила идеята и заедно с още една жена написали оплакване до ПМС. Писмото било

предоставено на вниманието на Сесил Полхил, който уведомил останалите членове на съвета, както и секретаря г-н Мъндел.

Въпреки, че ПМС имал много строги правила относно взаимоотношенията между мъжете и жените, Смит бил сигурен, че съюзът трябва да застане на негова страна въпреки обвиненията. Но когато в ПМС получили писмото на г-ца Ампфел, г-н Полхил ясно писал на Уигълзуърт, че желае последният да си подаде оставката от управителния съвет. Освен това той писал, че съветът чувства, че той би трябвало „да се въздържа от участие в обществена работа за Господ за един по-дълъг период от време и де се опита да възстанови положението си пред Господ и хората чрез един достатъчно дълъг период на благочестив и тих живот, като покаже с дела своето покаяние."

Смит уважил искането за оставка, въпреки че чувствал, че двете въпросни жени са се събрали заедно, за да унищожат делото му. Всъщност Смит бил толкова разочарован, че Полхил позволил случилото се да бъде изкривено до такава степен, че писал директно на секретаря на съюза г-н Мъндел следното: **„***Мисля, че този път г-н Полхил прекрачи всички граници, правейки да изглежда сякаш съм извършил блудство или прелюбодейство, а аз съм невинен за подобни неща. Сбърках и действах глупаво и Бог ми е простил. Нещата бяха уредени по духовен начин и след това в църквата, и в присъствието на г-н Полхил, и той би трябвало да смята въпроса за приключен."*

В отделно писмо до г-н Полхил Смит написал: *„Бог ще уреди всичко. Добрата Му ръка е върху мен и оставям това. Тази седмица Бог смъмри угнетителя чрез Своя слуга. Ще продължа напред, скъпи братко, и ще те помоля да внимаваш, да не ставаш пречка за Евангелието и да ми направиш така, както би искал да правят на теб. Не си прави труда да ми изпращаш още нещо за подписване. Вече подписах писмото си до теб, това е всичко."*

От този момент нататък Смит Уигълзуърт бил вечно на път, отзовавайки се на поканите за служене по целия свят. И за да се пази от евентуални по-нататъшни обвинения от подобен род, винаги пътувал с дъщеря си Алис. Спорът около неговата оставка не само, че не спънал Смит, но сякаш го накарал да увеличи оборотите.

Това се случва често, когато хора престанат да следват насоките на дадена деноминация. Съзнавам, че ПМС не е бил деноминация. Но този тип управляващи комитети могат понякога да се превърнат в контролиращ фактор, дори и да са започнали с правилния дух. Контролът може да е много слаб, но въпреки това да повлияе на курса на едно служение. За Смит било по-добре да се отдели. На него не му трябвала репутацията, нито връзките на ПМС. Той бил силен с Бог.

ПО-ДОБРЕ ЖИВЕЙ ПОДГОТВЕН

Уигълзуърт обичал Словото на Бог и го изучавал редовно. Той никога не се чувствал напълно облечен, без да вземе със себе си своята Библия. Докато другите четели романи и вестници, той четял Библията. Никога не ставал от масата на свой приятел, без да прочете, както казвал, „малко от Книгата".

БОЛКАТА ТРЯБВАЛО ДА СЕ ПРЕКЛОНИ

Въпреки че очите на Уигълзуърт били видели много чудни и моментални изцеления, той самият не получил такова. През 1930 г., вече над седемдесетте, Смит изпитвал невероятни болки. Той се молил, но без резултат. Така че отишъл на лекар, който след като направил рентгенова снимка, определил състоянието му като много тежък случай на бъбречно-каменно заболяване в напреднала фаза. Операция била единствената надежда, тъй като според лекаря, ако Смит продължавал да живее с тези болки, той щял да умре. Смит отвърнал: **„Докторе, Богът, който е направил това тяло, е Този, който може да го излекува. Докато съм жив, нож няма да го среже."** Лекарят бил загрижен и удивен от този отговор, но Смит излязъл, уверявайки го, че ще научи за изцелението му. С всеки изминал ден болката се увеличавала, вече придружена от дразнене. По цяла нощ Смит ту ставал, ту лягал, търкалял се в агония по пода, борейки се да изхвърли камъните. Един по един грапавите камъни излизали. Смит си мислел, че всичко ще свърши бързо, но неговата борба продължила шест дълги болезнени години.

През това време той нито веднъж не пропуснал планирано събрание, като често служел два пъти на ден. На някои събрания той се молел за над осемстотин души, докато самият бил в невъзможни болки. Понякога, когато болката станела нетърпима, той напускал амвона, за да се мъчи да се освободи в тоалетната от поредния камък. После се връщал на платформата и продължавал службата.

Често ставал от леглото си, за да отиде и да се моли за изцелението на други. Малцина знаели, че той минавал през най-голямото изпитание в живота си. Понякога изгубвал толкова много кръв, че лицето му ставало бледо като платно и трябвало да бъде завиван с одеяла, за да се стопли. След като минали тези шест години, над сто камъчета били отделени в една стъкленица. Зетят на Смит, Джеймс Солтър, казал тези хвалебствени слова за Смит: „Живеейки с него, делейки една стая, което често правехме през онези години, ние се чудехме на неугасимата му ревност в огненото му проповядване и състрадателното му служене на болните. Той не просто понасяше тези агонии, той ги караше да служат на целите на Бог и Го хвалеше сред и над тях."

„ОЧИТЕ ИМ ГЛЕДАТ НА МЕН"

Две години след началото на своята борба с бъбречните камъни, Смит не се предавал. Вместо това през 1932 г. той помолил Бог за още петнадесет години, през които да Му служи. Бог изпълнил желанието му и през тези

години той посетил Европа, Южна Африка и Америка. Най-голямата му радост била да види Словото да се потвърждава с чудеса и знамения чрез вярата на хората. Най-голямата му цел била хората да виждат Исус, а не Смит Уигълзуърт. Той бил много натъжен през последния месец от своя живот, като отбелязал: *„Днес в пощата си съм получил една покана от Австралия, една от Индия и Цейлон и една от Америка. Очите на хората гледат на мен."*

Натъжен, той заридал*: „Горкият Уигълзуърт. Какъв провал, да мисля, че очите на хората гледат на мен. Бог никога няма да даде славата Си на друг; Той ще ме свали от сцената."*

И НЕ СЕ НАМИРАШЕ - ПОНЕЖЕ БОГ ГО ВЗЕ

Седем дена по-късно Смит Уигълзуърт пътувал, за да присъства на погребението на един служител. На път за там той отбелязал пред своите приятели колко **„чудесно"** се чувствал. Той посочвал най-ключовите места, които били посетили с Поли или където били проповядвали, после разказвал за великите чудеса, които се били случили там.

Когато пристигнал в църквата, неговият зет Джеймс отворил вратата и го въвел в църковната канцелария, приятно затоплена от горящия в камината огън. На влизане той бил посрещнат от бащата на едно малко момиче, за което се бил молил преди дни. Момиченцето щяло да умре, но Смит имал вяра за нейното изцеление. Щом видял човека, той го попитал: **„Е! Как е тя?"** Той очаквал да чуе, че детето е напълно освободено, но отговорът бил уклончив. „Тя е малко по-добре, по-леко й е; през последните дни болките й не са толкова силни." Разочарован от онова, което чул, Смит въздъхнал дълбоко от състрадание. После навел глава и без да каже нито дума повече, без да изпита никаква болка, Смит Уигълзуърт си отишъл, за да бъде с Господ. Той напуснал този свят на 12 март 1947 г.

ВЯРА + СЪСТРАДАНИЕ = ЧУДЕСА

Когато веднъж преди години служех на хора, излезли напред за молитва, един мъж дойде при мен със сълзи, стичащи се по лицето му Той ми разказа за силата, която бил преживял на събранията по време на съживлението, наречено Глас на изцеление. Силата на Бог, присъстваща на онези събрания, го била освободила. Тогава той каза нещо, което няма да забравя, докато съм жив: „Няма ли тук някой, който да ходи в силата, както те ходеха някога? Няма ли някой, който да може да ме освободи? Няма ли такъв човек днес?" Нима силата, в която е ходил Смит Уигълзуърт, е напуснала земята? Отиде ли си с него, когато той умря? Разбира се, че не! Същата сила, в която действаше Уигълзуърт, е тук за нас днес, ние не се нуждаем от повече сила. Просто трябва да използваме своята вяра и състрадание, за да действаме в тази сила. Уигълзуърт е действал с най-смелата вяра, която съм виждал от книгата Деяния до сега, но тази вяра е

била запалена от състрадание. Смит взел Словото на Бог на сериозно и бил задвижван от състрадание. И тази комбинация предизвикала чудесата.

Предизвикателството сега стои пред нашето поколение. Бог е призовал мъже и жени да нахлуят в градове и нации със силата на небето. Ще отговориш ли на призива на Бог? Ще дръзнеш ли само да вярваш? Достатъчно ли си завладян от състрадание към множествата, че да се хванеш сериозно за Словото на Бог и да направиш крачка напред? Нека кажат за нашето поколение: „... чрез вяра те покоряваха царства, вършеха правда, получаваха обещания, затваряха устата на лъвове, спираха силата на огъня, избягваха острието на ножа, от слабост бяха направени силни, ставаха храбри в бой, обръщаха в бяг вражеските армии" (Евреи 11:33, 34). Събуди дарбата вътре в теб и нахлуй в своя дом, своя град и своята нация със силата на Бог. Нека волята на небето бъде извършена на земята чрез теб!

ГЛАВА ОСМА – Ейми Семпъл Макферсън

„Жена на съдба"

Все някой трябва да я е видял да крачи по главната улица откъм банката и бръснарницата. Беше много млада жена, облечена в бяла рокля, а в ръката си носеше стол.

Стъпвайки на стола, тя издигна дългите си ръце към небето, сякаш викаше за помощ... И после не направи нищо... Затвори своите големи очи и просто стоеше там с издигнати ръце, като мраморна статуя...

Дори със затворени очи Ейми можеше да почувства критичните погледи на тълпата от поне петдесет човека, които зяпаха и подсвиркваха... Младата жена отвори очи и се огледа.

„Хора – извика тя, скачайки от стола, – елате и ме последвайте, бързо."

Грабвайки стола за облегалката, тя си проправи път между хората и се втурна обратно по главната улица. Хората хукнаха след нея, първо момчетата, после жените и мъжете... Те я последваха през отворените врати на Мисия Победа. Имаше места точно, колкото всички да седнат.

„Заключи вратата – каза тя на разпоредителя. – Заключи вратата и не я отключвай, докато не свърша."

Описвали са Ейми Семпъл Макферсън като жена, родена преди времето си. Всъщност, Ейми е била духовният пионер, който проправил пътя за всички нас, и трябва да бъде смятана за един от основните формиращи фактори на християнското поведение такова, каквото го познаваме днес.

Ейми не се спирала пред нищо. Историята на нейния живот ни я рисува като жива и драматична личност. В нея нямало нищо мекушаво. Предизвикателството било просто игра, която трябвало да се започне и спечели. Тя се носела на медийната вълна и на практика направлявала курса й. Ако обществото не я одобрявало, тя отивала още по-далеч, усмихвайки се през цялото време. Ако всички я предупреждавали да не прави дадено нещо, тя била склонна да направи точно това, отказвайки да се преклони пред страха. За Ейми Семпъл Макферсън не съществувало нищо, което да е твърде радикално. Ейми била готова да направи всичко, за да привлече хората. Тя седяла с „бирниците и проститутките", като се появявала на места, където средният християнин се боял да припари. Бедни и богати, всички я харесвали за това и се тълпели на събранията й с хиляди.

Но «религията» я мразела. Докато деноминационните политики успявали да спрат и наранят толкова много служители, Ейми рядко им обръщала внимание. Вместо това, тя започнала изграждането на едно толкова огромно и велико служение, че дори Холивуд идвал да си води бележки.

По време, когато жените в служение били разглеждани в графата «разни», Еими построила Анджелъс Темпъл, за да ги събере. Храмът бил построен и отворен по време на Депресията и представлявал изящна сграда, която побирала пет хиляди души. Когато сградата започнала да се пълни по четири пъти всяка неделя, Ейми отишла още по-далеч, като построила първата в света християнска радиостанция и основала една от най-бързо разрастващите се деноминации днес.

Ейми живяла през разцвета на Петдесятното движение, което било пълно с «да»-тата и «не»-тата на религията по времето, когато на жените като цяло не било дадено да участват в служението. И за да изглежда всичко още по-черно в очите на религията от онова време, трябвало да се прибави и това, че тя била разведена.

РАЖДА СЕ НОВО ПОКОЛЕНИЕ

Животът й започнал сред спорове и сплетни. Ейми е родена на 9 октомври 1890 г. в семейството на Джеймс Морган и Милдред Кенеди – Мини, близо до Салфорд, Онтарио, Канада. Единствената дъщеря на Джеймс и Милдред, Ейми Елизабет Кенеди израснала в един град, където клюките за обстоятелствата около нейното раждане дълго не заглъхнали. Баща й бил на петдесет, когато се оженил за нейната майка Мини, която била едва на петнадесет.

Преди да се омъжи, осиротялата Мини се трудила усърдно за Армията на спасението. Усещайки призив за служение, тя евангелизирала денонощно в най-различни градове на Онтарио. Тогава, един ден прочела във вестника за нуждата на семейство Кенеди от денонощното присъствие на медицинска сестра, която да се грижи за страдащата г-жа Кенеди. И така, тя

приела работата и се преместила в дома на семейството, изоставяйки служението си.

След смъртта на г-жа Кенеди, Мини останала в дома на Кенеди. Не след дълго много по-възрастният мъж предложил на Мини да стане негова съпруга. Градът бил залян от клюки, но Джеймс Кенеди просто ги оставил да си говорят.

В деня след сватбата, Мини паднала на колене и се молила. Тя изповядала, че е провалила призива си за служение и помолила Бог да й прости. Тогава обещала: „Ако само чуеш молитвата ми, както някога си послушал тази на Анна, и ми дадеш момиченце, ще Ти я дам безрезервно в служба на Теб, за да проповядва Словото, което аз трябваше да проповядвам, да заеме мястото, което аз трябваше да заема, и да живее живота, който аз трябваше да живея, в служба на Теб. О, Господи, чуй ме и отговори ми..."

Скоро след това Мини забременяла. Тя нито за миг не се усъмнила, че носи момиче, затова всичко, което приготвяла, купувала или получавала за бебето, било розово. Тогава, на 9 октомври, в отговор на нейната молитва, във фермата на семейство Кенеди близо до Салфорд се родило едно малко момиченце.

„Спасителите" посетили дома, за да видят бебето, и донесли тъжната новина, че Катерин Буут, съпругата на големия генерал Уилиям Буут, била починала. Катерин и нейният съпруг били основателите на Армията на спасението и един от гостите споменал, че Ейми може да стане нейна наследница.

Какъвто и план да имал Бог за това дете, след тези думи за Мини било повече от ясно, че Ейми несъмнено ще надмине всичките й очаквания.

ГОЛЕМИ ЖАБИ И УЧИЛИЩНИ СПИСЪЦИ

Когато Ейми била на три седмици, Мини я посветила на Господ на една служба на Армията на спасението. Нейното детство било като на принцесите в приказките. Тя била единственото дете в една много пъти достроявана къща сред голяма отдалечена ферма, а домашните животни били нейните играчки. Тя израснала с историите за Данаил в рова с лъвовете, за Йосиф и фараона, за Мойсей, който извел децата на Израел от Египет. Когато била на четири, тя вече можела да застане на някой уличен ъгъл, стъпила на обърнат барел или нещо такова, и да събере значителна група хора, разказвайки библейски истории.

Ейми била палаво момиченце. Била пълна с щури идеи. Нищо не можело да я уплаши освен осъзнаването, че където и да се намира, Бог може да вижда всичко, което прави.

Веднъж, докато лежала в леглото си болна, един от работниците открехнал едва вратата на стаята и надничайки вътре, попитал има ли нещо, което може да направи за нея. Ейми въздъхнала като надуто и разглезено момиче и казала: „Иска ми се да чуя крякането на жабите. Иди до блатото и ми донеси три-четири жаби, сложи ги в едно ведро и го остави до леглото ми."

Човекът изпълнил това, което му било казано, и след около час се върнал обратно в стаята й с голямо ведро, пълно с лилии и жаби. Но връщайки се на работа, той не могъл да чуе писъците на Ейми, която го викала да дойде, за да събере жабите, които били изскочили от ведрото и започнали да подскачат из стаята! Наложило се майката на Ейми да улови лигавите натрапници!

Като малко момиче в училище, Ейми обичала тя да диктува нещата. Когато другите деца я дразнели, като я наричали „дете на Армията на спасението", Ейми се ядосвала, но вместо да им отвърне, тя продължавала да си играе с тях. В идните години именно тази черта на Ейми щяла да й донесе нейната нарастваща популярност.

Веднъж децата се подигравали с Ейми, но вместо да отвърне със същото на своите съученици, тя взела кутия, линия и червена покривка. После определила едно момче да носи пред нея „червеното знаме" и започнала да марширува наоколо, като барабаняла по кутията и пеела с цяло гърло. Първо момчетата се строили зад нея, за да й се подиграват, но след малко своеобразният марш започнал да им харесва. Скоро след нея се наредили и момичетата, присъединявайки се към живия й парад. От този ден нататък никой не дразнел Ейми с Армията на спасението. Нейната вяра винаги обърквала останалите, но никога не ги отблъсквала.

Когато Ейми била малка, обичала да наблюдава своята майка, която ръководела неделното училище в Армията на спасението. Веднага щом Ейми се върнела от църквата, тя влизала в своята стая и подреждала няколко стола в кръг. После имитирала майка си, проповядвайки на въображаемите слушатели.

На своя училищна снимка Ейми, която тогава е на осем години, е застанала между другите ученици, държейки в ръцете си списъка на класа. Децата от двете страни на учителя изглеждат доста ядосани. Те били ядосани, понеже преди да бъде направена снимката, имало разгорещен спор за това, кой да държи списъка на класа, но докато се препирали, Ейми изведнъж изскочила по средата на групичката и го сграбчила. После, когато другите се опитвали да й го вземат, Ейми ги преследвала из двора, като ги удряла с него по главите! Учителят едва успял да ги събере и да ги удържи седнали достатъчно дълго, за да бъде направена снимката.

Тази фотография представлява нещо като пророчески поглед към бъдещото служение на Ейми. Децата около нея са раздразнени от нейното

смело и решително действие. А там, на сигурно място, в краката на учителя седи Ейми – изпълнена с радост и увереност, триумфирайки в победата!

ПРЕСЛЕДВАЙ ЗЛАТОТО!

Като девойка Ейми започнала да показва някои скрити черти на своя властолюбив характер. Тя се отнасяла закачливо и несдържано с властите над себе си. Всеки, който бил назначен за неин ръководител, трябвало да докаже убедително, че може да се справи с това, преди да очаква каквото и да било подчинение от нея!

Ейми не била съвсем непокорна и неучтива и всъщност никога не възнамерявала да се превръща в предизвикателство за авторитетите над нея. Просто нейните лидерски способности били толкова големи, че хората наоколо се чувствали предизвикани и оставали безмълвни. Още като дете, влизайки в стаята, Ейми успявала да привлече вниманието на всички, без да каже дори една дума.

Някои казват, че Ейми била разглезена от дете и то най-вече от баща си Джеймс Кенеди, който бил закачлив човек. Джеймс много се забавлявал със своето палаво момиченце. Други казват, че Ейми просто съсипвала родителите си със своите щуротии и изобретателност. Но за тях Ейми Елизабет била отговор от Бог и те се отнасяли с нея като със съкровище.

Мини Кенеди бдяла над Ейми като ястреб. Тя била добра майка, но да се възпротиви на Мини за Ейми било немалък подвиг. Самото отстояване на мнение пред Мини й послужило като подготовка, за да може да отговаря на многото трудни въпроси, с които щяла да се сблъска като бъдещ християнски водач.

Поради силното си желание за живот и емоционалната си сила, Ейми скоро започнала да живее за овации. Още докато била в основното училище, нейната драматична индивидуалност я направила добре известна от представленията на местния селски театър. Малко след това станала и популярен говорител.

12-годишна спечелила сребърния медал за речта, която подготвила за Женския християнски въздържателски съюз в Ингерсол, Онтарио, Канада. Тя продължила надпреварата в Лондон, Онтарио, където спечелила златния медал.

На 13 години Ейми вече била известен публичен говорител. Тя била канена да забавлява гостите на църковни вечери, различни организации, коледни разпродажби, фестивали и пикници. Обществеността на Ингерсол и Салфорд скоро осъзнала, че хора идвали от мили разстояние, за да бъдат развличани от това специално надарено момиче.

ДАРВИН ИЛИ ИСУС

Но обучението на Ейми в методистката църква в Салфорд скоро щяло да й донесе известно объркване. Въпреки че методистите насърчавали речите и развлеченията в своята сграда, те напълно осъждали кината и пиесите извън нея. Всъщност методистката църква била убедена, че „движещите се картини" са най-грешното нещо, което някога било създавано. Така че, Ейми израснала сред едно поколение, което вярвало в строгите религиозни правила. Църковните водачи и други хора я заплашили строго, че ако някога посети киносалон, тя щяла да свърши в ада. Въпреки това, когато веднъж била поканена на кино, тя приела да отиде. А когато го направила, разпознала там няколко други членове от църквата. Единият от тях бил учител в неделното училище. Цялото това лицемерие дълбоко я наранило.

Когато Ейми постъпила в гимназия през 1905, теорията на Дарвин току-що била спечелила популярност. Изведнъж всеки нов учебник бил пълен с Дарвиновата теория, която твърдяла, че животът на земята бил започнал от едноклетъчните и че човекът бил роднина на шимпанзето.

Ейми била шокирана. Въпреки че все още не била новородена, тя била възпитавана от Библията и била наистина наранена от твърденията на Дарвин. Така че, тя се обърнала към своя професор по природни науки и започнала учтиво да го разпитва по темата. Що се отнасяло до него, «биологичните изследвания били надминали древните суеверия». Но Ейми притиснала горкия човек до такава степен, че той накрая трябвало да отстъпи и й подал списък на литература по въпроса.

Ейми приела предизвикателството. Тя не само, че прочела книгите на тези светски автори, но след като свършила проучването си, никой освен тях самите не знаел по предмета за теорията на Дарвин колкото нея. Това щяло да се превърне в модел на поведение, който следвала през целия си живот. Ейми била усърдна и непоносима.

Но четейки по темата, Ейми накрая решила, че теорията на Дарвин трябва да е вярна. Пък и нали в края на краищата църквата вече не вършела онова, което Библията казвала. Изглеждало, че църквата се е превърнала в едно социално събиране за пиеси и развлечения, където никога не се случвали чудеса като онези, за които тя била прочела в Библията. И така, тя започнала да спори с гостуващите служители и да ги пита защо проповядват, щом днес вече няма чудеса.

Запитан за това, един служител се изкашлял и започнал да обяснява как чудесата са отминали, описвайки това като “спирането на харизмата”. Когато след това Ейми го предизвикала с други стихове от Писанията, той накрая й казал, че тези неща са изцяло отвъд нейното разбиране. Човекът очевидно не знаел за решителността на Ейми.

Друга вечер, след края на вечерната служба, Ейми предизвикала гостуващия служител по такъв начин, че нейните родители се ужасили. **«Ако Библията е вярна, защо нашите съседи плащат данъци, за да**

съсипят вярата ни?» – запитала тя изтръпналия служител. И отново Ейми имала последната дума. Но тя била нещастна, понеже изглеждало, че никой служител нямал нужния духовен заряд, за да се справи с нейното объркване.

Накрая Ейми стигнала до заключението, че според нейните убеждения, ако части от Библията не били верни, то нищо от нея не било вярно. Тя продължила разсъжденията си, че щом някъде имало пропуск, то трябва всичко да бъде изхвърлено. И така, тя решила да стане атеист.

Прибирайки се у дома след тази последна ожесточена словесна битка със служителя, Ейми изтичала в стаята си, отворила капаците на прозорците и се вгледала в нощта. Взирайки се във величието на звездите, тя неусетно се развълнувала. Все някой трябвало да е направил небесата и тя копнела да научи кой или какво. Повече никакви истории, никакви легенди. Тя искала факти.

Затова Ейми се молила с думите: **„О Боже – ако има Бог, – открий ми Себе Си!"** Два дни по-късно Бог щял да отговори на молбата ѝ.

СВЯТИТЕ ТУЗАРИ ИДВАТ

Ейми „загубила стръвта в своите търсения". На седемнадесет тя била красиво момиче, което очевидно имало всичко, което поиска. За разлика от останалите момичета от околността, тя никога не говорела за семейство и деца. Тя била много интелигентна и семейството ѝ било добре финансово. Дрехите ѝ били шити по поръчка. Родителите ѝ я обожавали. Също така, можела да говори добре и да привлече слушатели с едно-две изречения, и била спечелила всяка надпревара за говорители, в която участвала. Тя обиколила танцовите зали и открила, че те били пълни с църковни членове. Всъщност първият човек, който я завъртял на дансинга, бил презвитериански служител. Но повече от всякога Ейми се нуждаела от Господ. И тя скоро щяла да Го открие.

Денят след като се молила на Бог да ѝ открие Себе Си, тя се прибирала от училище с баща си. Докато пътували по главната улица на Ингерсол, тя забелязала на една витрина плакат, на който пишело: СЪЖИВЛЕНИЕ НА СВЯТИЯ ДУХ: РОБЪРТ СЕМПЪЛ, ИРЛАНДСКИ ЕВАНГЕЛИЗАТОР.

Ейми била чувала как тези петдесятни хора падали на пода и говорели на непознати езици. Била слушала и дивите истории за техните песни и танци. Тя била много любопитна, така че на следващата вечер, преди репетицията за коледната ѝ програма Джеймс Кенеди докарал дъщеря си до мисията. Те седнали на последния ред.

ДОРИ ПТИЧКИТЕ СЕ УСМИХВАХА

На събранието Ейми била цялата очи. Тя била удивена, когато видяла някои от своите съграждани да пеят и да викат „Алелуя!" с вдигнати ръцее.

Какво шоу! – помислила си тя. Само ако не била атеист, мислела тя, също би викала! Ейми наистина се наслаждавала на всяка част от това наивно шоу, наблюдавайки го от своята нтелектуална кула. Тогава излязъл Робърт Семпъл.

В този момент всичко за нея се променило. Семпъл бил висок около метър и осемдесет и пет, със сини очи, къдрава кестенява коса и чудесно чувство за хумор. Години по-късно Ейми все още щяла да говори с любов за очите му, които „носели светлината на небето".

Семпъл бил ирландски презвитерианин, който бил напуснал родината си и отпътувал с кораб за Ню Йорк. После пътувал по суша до Торонто, Канада, а след това и до Чикаго, Илинойс. През 1901 петдесятното проявление на говорене на непознати езици се разпространило от Топека, Канзас чак до Чикаго. Именно там, в Чикаго, Робърт Семпъл за първи път говорил на езици. Докато работел като чиновник в универсалния магазин на Маршал Филд в града, Бог го призовал в служение. Той станал много успешен евангелизатор, познат из всички северни щати и Канада. А сега посетил родния град на Ейми.

Когато Семпъл влязъл в малката мисия, сякаш целият свят на Ейми замръзнал неподвижен. Преп. Семпъл застанал до амвона и отворил своята Библия на втората глава на Деяния. После той повторил една проста заповед: „Покайте се... покайте се!”

Ейми започнала да се върти неспокойно на мястото си. Всеки път думите на Семпъл пронизвали сърцето й като стрели. По-късно споделила: **„Никога не бях слушала подобна проповед. Използвайки Библията като меч, той разцепи света на две."**

За младия евангелизатор не съществувало средно положение между това, да служиш на света, и да служиш на Бог. Ако обичаш единия, не би могъл да обичаш и другия. Или си за, или против Него. Било толкова просто. Ейми слушала внимателно всяка дума. Тогава младият евангелизатор вдигнал лице към небето и започнал да говори на езици. В нейните очи лицето му сякаш греело с вътрешна светлина.

Докато Семпъл говорел, Ейми можела отлично да разбере онова, което казвал. Това бил гласът на Бог, който й се разкривал в отговор на нейната молитва: *„От момента, в който чух онзи млад човек да говори на езици, до днес не съм се усъмнила и за миг, че има Бог и че Той ми бе показал моето истинско състояние – един беден, изгубен, нещастен, служещ на ада грешник."* Три дни по-късно Ейми спряла двуколката си насред един пуст път, издигнала ръце към небето и извикала към Бог за милост. Тогава, изведнъж, по собствените й думи: *„Небето се изпълни със светлина. Дърветата, полето и малките птички, които прелитаха насам-натам, хвалеха Господ и ми се усмихваха. Толкова ясно осъзнавах*

опростителното действие на кръвта на Исус, че сякаш я чувствах да тече по мен."

Най-сетне Ейми била новородена.

РАЗТЪРСЕНА ОТ СИЛАТА

Търсейки насока за своя живот, Ейми се молила и получила видение. Затваряйки очите си, тя видяла как една черна река тече стремглаво, повличайки със себе си милиони хора. Те били безпомощни да устоят на силното течение на реката и падали, увлечени от нея през един водопад. Тогава тя чула: „Стани ловец на души!"

Объркана от въпроси как въобще тя би могла да изпълни тази задача, Ейми започнала още по-усилено да търси Господ. Жените не можели да проповядват. Това просто не било позволено. Но Ейми вярвала, че ако Петър, един рибар, можел да проповядва, може би и една дъщеря на канадски фермер ще може да се справи. Така тя започнала да изучава Новия Завет, след което стигнала до заключението, че единственото изискване за човек, призован да проповядва, било кръщението в Святия Дух. И така, противно на желанието на майка си, тя започнала да посещава „бдения", които се провеждали от известно време в Ингерсол, Онтарио.

На бденията в Ингерсол имало много проявления. Те се провеждали с цел, да се получи кръщението в Святия Дух. Тези „бдения" били смятани от повечето хора като крайно радикални. Дори от Армията на спасението се обърнали към Мини, за да обсъдят неочакваното петдесятно поведение на дъщеря й.

Но Ейми никога не се интересувала какво мисли който и да било. Всичко, което наистина искала да направи, било да угоди на Бог... и на Робърт Семпъл. Ейми се била влюбила в младия евангелизатор. В началото именно нейната любов към Робърт я накарала така усърдно да търси Бог. Тя силно желаела да Го познава, както Го познавал Робърт.

Успехът на Ейми в училище започнал да спада, понеже прекарвала твърде много време на бденията. Една сутрин, когато минавала покрай дома на жената, която организирала бденията, тя почувствала, че просто не може да продължи за училище — искала да говори на езици! Всъщност, тя толкова силно го искала, че обърнала гръб на влака и позвънила на вратата на тази жена. Тя вече бягала от училище, за да прекарва време в молитва.

Щом Ейми била поканена да влезе и споделила вика на сърцето си, тя и водачът на бденията започнали да търсят Господ и да се молят. Ейми дори помолила Бог да направи така, че да отменят учебните занятия, за да може тя да остане в очакване и да бъде изпълнена. Когато го направила, виелица връхлетяла Ингърсол. Ледения вятър не само й попречил да отиде на училище, но не й позволил и да се прибере вкъщи. Ейми била развълнувана! Тя била затрупана от снега за почивните дни, за да бди в

Духа. Рано на следващата съботна сутрин, докато всички в дома все още спели, Ейми станала, за да търси Господ. Издигайки гласа си към Бог, нейното хваление идвало от все по-големи дълбочини на сърцето й, докато накрая от нея излязъл „гръм", който я разтърсил от главата до петите.

Ейми се свлякла на пода, чувствайки се сякаш издигната в безкрайни облаци на слава. Тогава изведнъж от устата й започнали да излизат думи на непознат език — първо на къси фрази, после на цели изречения. До този момент цялата къща била вдигната на крак от нейния глас и групата слязла с викове и радост на долния етаж. Сред тях бил Робърт Семпъл. Не е известно точно колко време той е прекарал в града на Ейми. Но вероятно е пътувал от време на време дотам, понеже присъствал, когато Ейми била кръстена в Святия Дух.

„НАЕЛЕКТРИЗИРАН" ТАНЦ

Робърт пътувал изключително много, но с Ейми си пишели редовно през зимата. Тогава, рано през пролетта на 1908 той се върнал в Ингърсол и й предложил да се оженят. Всъщност това станало в същата къща, в която Ейми приела кръщението няколко месеца по-рано. След шест месеца, на 12.08.1908 Ейми се омъжила за Робърт Семпъл в тяхната ферма близо до Салфорд, Онтарио.

Ейми не завършила гимназия поради любовта си към Семпъл. Всъщност тя изоставила всичко, за да обича, почита и да се покорява на своя съпруг. Робърт бил всичко, от което се нуждаела, за да се чувства богата и доволна от живота.

„Той беше моята теологическа семинария – щяла да напише тя по-късно, – моят наставник, моят нежен, търпелив и верен любим."

Преди да се съберат, Ейми и Робърт успели да убедят нейните родители, че говоренето на непознати езици е библейско. Но им било много по-трудно да убедят Мини, че Бог ги е призовал да Му служат в Китай.

За да се подготви за пътуването, Робърт работел във фабрика денем, а проповядвал нощем. Скоро служението му ги отвело в Лондон, Онтарио, където те служели в различни домове. Робърт проповядвал, а Ейми свирела на пиано, пеела и се молела с обърналите се към Бог. Само за няколко месеца сто души приели кръщението в Святия Дух, а много повече били спасени. Те също така видели и много забележителни чудеса.

През януари 1909 семейство Семпъл се преместили в Чикаго, Илинойс, където Робърт бил ръкоположен от пастор Уилиям Дурам. Там те служили в продължение на няколко месеца в един италиански квартал и били много доволни и щастливи.По-късно същата година семейството заминало за Финдли, Охайо с пастор Дурам, за да работят в една друга мисия. Именно там Ейми за първи път преживяла Божествено изцеление. То

се случило, след като Ейми си счупила глезена при падане по стълбите. Лекарят, който й поставил гипса, казал, че четири сухожилия са непоправимо засегнати и тя вече няма да може да ги използва. Било й казано също, да не стъпва на крака си поне един месец. Но Ейми продължавала да отива, куцайки, на молитвените събрания, въпреки че и най-леката вибрация на пода й причинявала огромни болки.

Накрая, на едно събрание болката станала толкова непоносима, че тя трябвало да се върне в стаята си. Докато седяла и гледала втренчено посинелите си и подути пръсти, тя чула глас, който й казал: „Ако отидеш до мисията и помолиш брат Дурам да положи ръце на твоя крак, Аз ще го изцеля." Разпознавайки гласа на Господ, Ейми направила, както й било казано.

В мисията брат Дурам се разхождал по пътеката между редовете, но се спрял и положил ръка на крака на Ейми. Тя почувствала нещо като електрически ток да удря крака й и веднага след това пръстите й вече не били сини. Тя усетила, че сухожилията й се наместили, а костите й се сраснали. Тогава изведнъж болката изчезнала.

Развълнувана, Ейми помолила някой да свали гипса. След кратък спор те решили да го направят. Щом свалили гипса, били шокирани, като видели съвършено изцеления й глезен. Тогава Ейми си обула обувките и започнала да танцува из църквата!

ДЕМОНИ, ГЪСЕНИЦИ И ГОРЯЩИ ИНДУСИ

В началото на 1910 г. семейство Семпъл, които тогава очаквали дете, отплавали за Китай. Двамата посетили родителите на Робърт в Ирландия, после се отбили до Лондон, където той проповядвал на няколко събрания. Докато бил на едно от тях, един милионер християнин поканил Ейми да проповядва във Виктория & Алберт Хол. Ейми била едва на деветнадесет години и никога преди не била проповядвала пред много хора, но не искала да изпусне възможността да служи на Бог. Така че, малко напрегната, тя приела поканата.

Изправяйки се пред хората, изпълнили залата, Ейми отворила Библията си на Йоил 1:4. Тогава започнала да ги учи пророчески за възстановяването на Църквата през вековете. Всъщност, тя толкова се унесла в проповедта, че след събранието помнела само невероятното помазание, което вдъхновило посланието й. Тя не помнела какво била казала, но можела да види как накрая много от хората ръкопляскали, а други изтривали сълзите от очите си.

През юни 1910 г. двамата пристигнали в Хонконг. Но Ейми не била подготвена за онова, което видяла. Китайската храна от гъсеници, насекоми и плъхове я отвращавала, а в квартирата им било толкова шумно, че те не можели да си починат добре. В последствие открили, че апартаментът им е

„обитаван" от демонични духове, които причинявали някои от звуците, които се чували денонощно.

Един ден индусите изгорили жив човек под прозореца на кухнята им. Това, прибавено към всичко останало, довело Ейми до ръба на истерията. Тя постепенно намразила мисията. И скоро, поради лошите условия за живот, и двамата с Робърт се разболели от малария. Състоянието на Робърт било по-тежко от нейното и на 17 август, само два месеца след тяхното пристигане, Робърт Семпъл бил мъртъв.

Ейми трябвало сама да се грижи за себе си в тази странна, чужда земя. Мъката й била непоносима, а тя била бременна с детето на Робърт. Месец след смъртта на Семпъл, на 17 септември 1910 г. тя родила малко момиченце, тежащо само килограм и осемстотин грама, и го нарекла Роберта Стар.

Но смъртта на Робърт потопила в скръб живота на Ейми. Нищо не можело да опише нещастието й, докато лежала на леглото в болницата, обзета от ужаса, породен от факта, че трябва да се справя сама. На моменти тя се обръщала към болничната стена и крещяла срещу нея.

Майката на Ейми, Мини, изпратила парите, необходими й, за да се върне у дома. Когато отчаяната мисионерска вдовица прекосявала Тихия океан на път към дома, малкото бебе, което държала в ръцете си, било единственото нещо, даващо й някаква надежда.

ДОМ, СКЪП ДОМ

Щом се завърнала у дома, Ейми скърбяла за Робърт повече от година, но също така продължила да търси Божията воля за живота си. Тя отишла до Ню Йорк, после до Чикаго, надявайки се да служи в църквите, които Робърт бил оставил. Тогава здравето на детето се влошило и тя се завърнала в родния си дом. Но мъката на Ейми не я задържала дълго на едно място и след време тя отново се завърнала в Ню Йорк.

Докато била там, срещнала Харълд Макферсън, който скоро станал вторият й съпруг. Макферсън бил от Род Айлънд и го описвали като солиден, разумен, с голяма сила и много мил.

На 28 февруари Ейми и Харълд се оженили. Ейми нарекла Харълд Мак. Роберта го наричала татко Мак. Те се преместили в Провидънс, Род Айлънд, където се настанили в малък апартамент. Мак получил работа в една банка, а Ейми домакинствала вкъщи. През юли 1912 г. тя очаквала второто си дете.

Според нея единственият истински проблем, с който двамата с Мак трябвало да се борят в семейните си взаимоотношения, бил в областта на крайно различните им цели. Тя оприличила трите години след сватбата им на историята на Йон. Ейми била избягала от Бог и в резултат на това била

измъчвана от депресия. През тези години тя често избухвала, боледувала и в края на краищата преживяла емоционален срив. Но никога не открила пред света своите проблеми.

„ЩЕ ГО НАПРАВИШ ЛИ?"

Тогава, на 23 март 1913 г. се родил единственият й син Ролф и като майка тя започнала да осъзнава, че емоционалната зрялост и стабилност, които изграждала в себе си, щели да й бъдат от полза в бъдеще. Скоро след като родила, Ейми започнала да чува гласа на Господ, който й казвал: „Проповядвай Словото! Ще го направиш ли? Ще го направиш ли?" Тя чувала този глас най-вече, когато почиствала къщата.

Чувствителността към Божия глас, която Ейми развила през онези години, щяла след време да разтърси една спяща нация. Разказват, че в своето служение тя говорела нежно на хилядите, както майка говори на децата си.

През 1914 г. Ейми работела в града, като проповядвала и поучавала в неделни училища, но това не задоволявало призива й, който по това време вече гърмял: „ВЪРШИ ДЕЛОТО НА ЕВАНГЕЛИЗАТОР! ЩЕ ГО НАПРАВИШ ЛИ?"

Но през същата 1914 г. Ейми се разболяла тежко. Тя имала проблеми със сърцето и страдала от кръвоизлив в стомаха. След няколко операции състоянието й не се подобрило и тя се отчаяла дотам, че молела Бог да я остави да умре.

Лекарите повикали майката на Мак и Мини, за да им съобщи за наближаващата смърт на Ейми. Но когато Мини ги излушала, тя ясно си спомнила, как някога се молила за малкото си момиче. Тя си спомнила за своя обрек – че Ейми ще изпълни призванието, което тя самата била отхвърлила. Тя се държала за Божието обещание, отказвайки да остави Ейми да умре. Медицинските сестри се разплакали, докато гледали как Мини стои над тялото на Ейми, обляна в сълзи и подновяваща обещанието си пред Бог.

Нямало почти никаква надежда и санитарите преместили Ейми в отделението, където лежали умиращите. Тогава Ейми проговорила от дълбоката кома. Тя призовавала хората към покаяние и отново чувала гласа: „ЩЕ ГО НАПРАВИШ ЛИ?" Тя събрала сили да прошепне, че ще го стори. Тогава отворила очи и ето, че болката си била отишла. След две седмици тя била на крака и здрава.

“БЯХ ЛЕГНАЛА ПО ГРЪБ В СЛАМАТА”

Но Мак, който работел нощна смяна в банката, бил крайно незаинтересован от духовни неща. Той искал Ейми да бъде като другите жени; искал да почиства къщата, да готви храната, но Ейми била принудена да изпълни своето призвание. Затова, през пролетта на 1915 г., след като Мак тръгнал

за работа, Ейми опаковала багажа, грабнала Роберта и Ролф и заминала за Торонто.

Тя телеграфирала на Мак, преди да отпътува, за да посети първото си петдесятно лагерно събрание: **„Опитах се да вървя по твоя път, но не се получи. Не искаш ли да дойдеш и да опиташ по моя път? Сигурна съм, че ще сме щастливи."**

Мини се съгласила да се грижи за децата, за да може Ейми да започне служението си. А Мак откликнал на телеграмата на Ейми. Но минали много месеци, преди той да може да я настигне. Дотогава те вече били толкова далеч един от друг духовно, че Мак не можел да върви с нейното темпо, колкото и да се опитвал.

Ейми вече била посветила бъдещето си, но се бояла, че никога повече няма да действа в същата сила, както някога с Робърт. Тя се страхувала, че помазанието на Бог я е било напуснало. Но страховете й се изпарили, когато била топло посрещната от своите приятели на лагерното събрание. Тя била вдъхновена, когато чула тяхното сърдечно хваление и усетила как Божият огън се разпалва в нея.

Все пак имала нужда да изповяда своето отпаднало състояние пред Господ и още при първия призив към олтара на лагерното събрание, тя била първата, която излязла напред. Щом коленичила при олтара, усетила Божията благодат и приемане.

„Тази любов – спомняла си тя – **беше повече, отколкото можех да понеса. Преди да разбера, вече бях паднала по гръб в сламата, повалена от силата."**

Ейми останала на това лагерно събрание със седмици. Тя миела съдове, гледала бебета и се молела за хората. Много време било минало, откакто за последен път се чувствала толкова щастлива.

СКЪСАНА ПАЛАТКА И ЗАКЪРПЕН БРАК

Скоро Ейми започнала да проповядва. Тя използвала всички възможни методи, за да привлече хората, и те пътували на големи разстояния, за да я чуят. През 1915 на едно от нейните събрания присъствали повече от петстотин души. Тя се превърнала в знаменитост. Освен, че била много драматичен проповедник, тя била и жена, а жените проповедници били рядкост през онези дни. Затова всички били любопитни да я видят и чуят.

Хората от града събрали $65 на едно от нейните събрания. С това дарение тя могла да закупи така нужната й палатка, струваща $500. Развълнувана от сделката, Ейми разгънала платното, за да издигне палатката. Но за нещастие сделката се оказала лоша. Платното било скъсано и раздрано на места. Ейми бързо събрала доброволци, с които кърпела дупки, докато

пръстите им се подули с пришки. До залез слънце палатката била закърпена и издигната.

От Ейми извирало естествено съпричастие, което отличавало нейните методи на служене и привличало тълпи от хора с всякакво житейско положение. Хората можели да я възприемат, защото в края на краищата всеки имал майка. А онези, които идвали, преживявали силата на Бог чрез удивителни проявления. Мнозина идвали просто, за да усетят присъствието на Бог, а хиляди приемали кръщението.

ЦЪРКВА НА КОЛЕЛА

През следващите седем години Ейми прекосила шест пъти Съединените щати. Между 1917 и 1923 тя проповядвала в над сто града, а продължителността на престоя й се движела между две вечери и един месец.

Първото преживяване, свързано с Божествено изцеление в нейното служение, се случило с една жена, страдаща от ревматоиден артрит. Вратът й бил толкова изкривен, че тя не можела да погледне към евангелизаторката. Но веднага след молитвата на вяра тя обърнала главата си и погледнала Ейми право в очите. Бог я бил изцелил. Когато погледите на двете се срещнали, Ейми го знаела със сигурност.

Тя споделила открито, че никога не е търсила изцелително служение и мисълта за такова не я привличала. Но изцелението дошло заедно с евангелизаторското й призвание и след като чули за необикновено силните резултати в отговор на молитвите й, хората се тълпели за молитва.

След една поредица от събрания парите от даренията били достатъчно, за да бъде закупена кола Пакард от 1912 за пътуванията им. Тя скоро се превърнала в нейната църква на колела. Ейми се изправяла на задната седалка за осем до десет събрания на ден. А между отделните събрания тя раздавала поучения и листовки, канейки всички да дойдат.

Въпреки, че Ейми говорела на събранията си с благодат, също така била и много силна физически. Тя заякнала, докато разнасяла палатката си и забивала коловете й в земята при всяко разпъване. Всъщност, тя била по-гръмогласна и по-силна от повечето мъже.

ИЗГАРЯНИЯ, МЕХУРИ И КАРНАВАЛИ

Както бе споменато по-рано, проповедите на Ейми се отличавали с обич и нежност. Тя често се държала със слушателите като майка с детето си. Никога не осъждала, нито заплашвала, винаги насърчавала своите слушатели да се влюбят в благодатта и милостта на Бог.

Но и като истинска майка, Ейми не била слаба. Веднъж една лампа избухнала в лицето й, обгръщайки я в пламъци. Тя бързо потопила главата

си в кофа с вода, но по врата и лицето й вече се били появили мехури. На всичко отгоре това се случило пред очите на зяпачи, които й се присмивали. Палатката била пълна вечерта, когато се случил инцидентът, затова тя излязла отзад, изпитвайки силни болки. Един от присмиващите се изскочил на платформата и казал: „Дамата, която проповядва Божествено изцеление, се нарани. Изгори си лицето, така че тази вечер няма да има събрание."

Но веднага след като казал това, Ейми се втурнала обратно в палатката и се качила на платформата. Тя била в агония, но успяла да събере сили да седне на пианото и да извика: **„Хваля Те, Господи, който ме изцеляваш и отмахваш болката!"** Тогава за две-три строфи от песента, присъстващите станали свидетели на чудо – лицето на Ейми от яркочервено се върнало към естествения й тен!

Ейми използвала всички възможни начини да привлече тълпите, затова, когато пристигнала в един град по време на карнавал, тя усетила, че усилията й ще са напразни, ако няма добър план. Тя разгледала многото дефилиращи платформи, всяка носеща мотото на някой щат или местна фирма. После набързо преобразила своя Пакард от 1912 в платформа за шествието! Нейният екип й помогнал да го покрие така, че да изглежда като хълм с палатка на върха, после го украсила с палмови клони и испански мъх. Отстрани изписала: „Исус идва скоро!" и „Аз отивам на петдесятното лагерно събрание, а ти?". Ейми седнала вътре и свирела с детския си орган, докато Мак вкарал колата между другите участници в манифестацията, без да бъде забелязан от полицая. Това се харесало на тълпата и хората изразили своето одобрение с гръмки смехове и овации! Същата вечер те напълнили палатката! **„Това, което им хареса най-много** – спомняла си Ейми, – **беше нашата дързост."**

ОТ МАК ДО МИНИ

Някъде по това време Ейми започнала да издава «Сватбен зов». Изданието започнало като вестник от четири страници, но за три месеца се превърнало в списание от шестнадесет страници с много снимки, проповеди, стихове и абонаментна такса. Ейми започнала да го издава с намерението да промени Църквата, като „отстрани осъждението и греха, за да подхване празничния тон на една щастлива сватба."

Ейми имала репутация на служител, насърчаващ свободата в Святия Дух, която привличала хора с най-различно минало. Скоро всеки търсач на силни усещания, скитник и религиозен фанатик от околността се появявал на службите й. Когато събранията били малки, тя лесно ги владеела. Но когато присъствали повече от хиляда души, единственият начин, по който можела да успокои техните емоционални изблици, бил да завършва събранията, разказвайки различни истории. Също така използвала музика и театър, и го правела доста майсторски. Не след дълго включвала разкази и драма в проповедите си.

По това време тълпите растели стремглаво. Но семейният живот на Ейми отново пострадал в резултат на несъгласия между нея и Мак относно служението. Той не харесвал неустановения живот, който живеели, нито разбирал видението й за бъдещето. Накрая, след дълъг спор, продължил цяла нощ, Ейми си опаковала нещата, взела Ролф и напуснала Мак за последен път.

Няколко години по-късно Мак подал молба за развод, твърдейки, че Ейми го е изоставила. Но тя възразила, твърдейки точно обратното. Мак се оженил повторно и заживял много по-обикновен семеен живот.

Тогава Мини се присъединила към служението на Ейми и довела със себе си дъщерята на Ейми, Роберта. Тя вече била на седем и не била виждала майка си от две години. Но след като вече била при нея, тя скоро намерила служението на майка си много вълнуващо и обичала да я гледа как проповядва.

Мини бързо овладяла опасните множества. Ейми привличала огромен брой хора. Когато хиляди се тълпели на събранията й, отчаяно се нуждаела от някой, който да й помогне да ги владее. А на мама Кенеди й се удавало естествено. Тя вярвала, че евангелизирането е нещо повече от вяра – то се нуждаело от организация! Педантизмът на Мини се връзвал чудесно с помазанието на Ейми и след време щял да отведе дъщеря й от палатките до колизеумите.

УДЪЛЖЕНИ ОБУВКИ И ШИШЕ С ОБЛАЦИ

Децата на Ейми казват, че сред цялата суматоха и грижите на служението, те винаги са се чувствали сигурни, докато били на път с майка си. Те обичали да пътуват с нея. Някои обвинявали Ейми, че прави живота им труден. Но истината е, че и двамата били силно разочаровани, когато не можели да отидат някъде с нея!

Ролф и Роберта са запазили чудесен спомен за своята майка. Роберта си спомня историите, които нейната майка й разказвала, докато били на път. Веднъж, докато пътували, Ейми направила толкова живописно описание на някакъв облак на небето, че Роберта поискала от майка си да й „хване облак". Тогава Ейми отбила встрани, грабнала една празна бутилка и слязла от колата. После държала бутилката във въздуха, докато влагата и мъглата около нея образували малки капчици от вътрешната страна. Когато се върнала обратно в колата, тя я подала на Роберта, пълна с истински облак.

Ролф си спомня как веднъж спешно се нуждаел от обувки и как получил един чифт като подарък. Щом кутията пристигнала, всички били много развълнувани. Но когато Ролф се опитал да ги обуе, се оказало, че са му малки. На мястото на вълнението се настанило разочарование, но тогава Роберта попитала: „Мамо, какви обувки са носили децата на израилтяните в пустинята?... Ходилата им сигурно са растяли." Тогава, без да се замисли,

Ейми отвърнала: **„Бог трябва да ги е разтягал."** Тогава Роберта попитала дали Бог не би направил същото с обувките на Ролф, на което Ейми отговорила: **„Не зная, но хайде да коленичим и да Го помолим."** След това Ролф отново опитал да обуе обувките и този път те му били по мярка!

Имало друг случай, когато Ролф си играел бос във високата трева около лагерното събрание и си наранил крака, стъпвайки върху нещо остро. Ходилото му било порязано дълбоко и потекла тъмночервена кръв.

Щом научила за случилото се с Ролф, Ейми бързо го намерила и го отнесла до леглото му в тяхната палатка. Ролф пази нежния спомен за това как майка му държи неговия крак, докато моли Бог на колене за неговото изцеление. Ейми разказала, че докато се молела, почувствала сякаш болката била изсмукана от крака на сина й, преминавайки в нейните ръце. Почти веднага след това Ролф заспал.

След много часове Ролф бил събуден от далечните викове на множествата в събранието. Той седнал в леглото си и в този момент видял петната кръв по чаршафа. Той грабнал крака си и погледнал порязаното ходилото, но не видял и следа от рана. Помислил си, че е объркал крака и бързо сграбчил другия, но и другото му ходило било гладко. Развълнуван от гледката, Ралф осъзнал, че бил напълно изцелен!

КОСТЮМ ЗА РОЛЯТА

Единствената ранна петдесятна доктрина, за която се знае, че Ейми твърдо е отхвърляла, било учението за освещението като второто действие на благодатта. Тя наистина чувствала, че онези, които проповядвали или преследвали „християнско съвършенство", често обръщали гръб на хората от света, създавайки по този начин религиозна изолация.

Ейми искала Евангелието да бъде достъпно за всички и не желаела някой, който идва да чуе Божието Слово, да се чувства унижен. Тя била натъжена от чувството за превъзходство, което намирала в църквата и което държало настрана нуждаещите се грешници. Тя наричала греха грях, като приканвала всички към покаяние*: „Каквото и име да му измислите, грехът си е грях... Бог гледа на сърцето, а колкото до светостта – без святост никой няма да види Господ. Трябва да бъдем спасени, трябва да бъдем осветени, но всичко това става чрез скъпоценната кръв на Исус Христос."*

През 1918 г., когато в Европа бушувала Първата световна война, а Америка била поразена от смъртоносни грипни епидемии, Ейми и нейните доктрини били възприемани като лъч надежда. Една от основните страни на нейното служение, високо ценена от всички, била прокарването на идеята за Божия слуга. За да демонстрира това, един ден, докато търсела да си купи нова рокля, Бог й показал какво да си вземе:

«Ти си слугиня, не е ли така? Качи се на втория етаж и кажи, че искаш да разгледаш слугинските рокли» – казал Той.

Ейми се покорила и си купила две слугински рокли за $5. Оттогава тя винаги ходела облечена със своята отличителна слугинска рокля и боне.

ОБЕЩАХ ТИ ГРАДИНА С РОЗИ

Една вечер, когато Роберта била болна от грип, тя попитала своята майка защо те нямат дом като всички други. Докато Ейми се молела за изцелението на Роберта, Бог й говорил и й казал, че не само ще вдигне дъщеря й от леглото, но и че ще им даде дом в Южна Калифорния. Тя дори видяла видение на новия им дом с розова градина отпред.

Когато Роберта се оправила, всички се отправили към Калифорния. След време Роберта разказвала, че с брат й така и не разбрали по какъв свръхестествен начин се били сдобили с този дом, защото: „Думите на майка бяха като паричен чек – осребряването никога не е било проблем."

Самото пътуване било немалък подвиг. Пътните карти били рядкост, градовете били далеч един от друг, а състоянието на пътищата било неясно. Но нищо не спряло Ейми.

На път за Западния бряг Ейми спряла в Йндианаполис малко, след като били вдигнали грипната карантина. Точно тогава тя срещнала Мария Удуърт-Етер. Дългоочакваната среща с тази жена, която толкова я вдъхновявала, и възможността да я чуе да проповядва, били най-вълнуващото нещо в живота й!

Когато най-сетне пристигнала в Лос Анджелис в края на 1918, славата й я била изпреварила. По това време Мисията на улица Азуза била само спомен. Нейните членове се били пръснали из целия град, но всички те чакали човека, когото Бог би използвал, за да ги събере отново заедно. И когато Ейми пристигнала, те вярвали, че тя е този човек.

Два дни след пристигането си, Ейми проповядвала послание, озаглавено „Извикайте! Понеже Господ ви е дал града". В началото на 1919 г. пътеките, партерът и нишите на прозорците на филхармоничната аудитория вече били препълнени всеки път с хора, дошли да я чуят.

Хората на Лос Анджелис не спирали да се грижат за Ейми и семейството й. Само две седмици, след като тя дошла, една жена станала по време на едно събрание, казвайки, че Господ бил сложил желание в сърцето й да даде на евангелизаторката парцел земя, на която тя да си построи дом. Други хора станали и обещали своя труд и материали. Дори розовите храсти от видението й били подарени и до април къщата с покрити веранди и камина била вече реалност.

ЕДНА ЖЕНА С МНОГО ЛИЦА

По това време Ейми разбрала, че силно се нуждае от постоянно място, където да проповядва. И така, в периода 1919-1923 тя прекосила девет пъти Съединените щати, като проповядвала и събирала пари за построяването на Анджелъс Темпъл. Където и да пътувала, хората я обичали.

Докато проповядвала, Ейми можела да променя тона си от „детско бръщолевене" и момичешки истории, което правела често пред по-стари слушатели, на които това се харесвало, до сериозен, плътен глас на една печелеща души пророчица. Бог я бил надарил със способността да нагажда изговора си за различните ситуации.

Пресата открила Ейми през 1919. Когато го направила, тя била въвлечена в една от най-прочутите медийни игри на любов и омраза в историята на Америка. Ейми ги обичала, но те никога не били сигурни какво им готви тя! Те не били свикнали някой да се възползва така от техните прийоми и се опитвали да я изиграят с въпроси от рода: „Ейми, копринените чорапи зло ли са?" В отговор тя кръстосвала елегантно крака и отвръщала: „Всъщност, зависи каква част от тях се вижда." Подобни интервюта били напълно в услуга на Ейми и впоследствие я направили национален феномен.

Първата зала, в която Ейми проповядвала в Балтимор, Мериланд, побирала три хиляди души. Но местата се оказали недостатъчни и се наложило част от хората, дошли за събранията, да бъдат върнати. И така, тя наела друга аудитория, която побирала шест хиляди. Именно там Ейми шокирала гражданите на Балтимор, като разкрила демоничното присъствие в една прекалено буйна поклонничка. До онова време се смятало за неетично да се противопоставиш на някой, който бил „екзалтиран" за Бог. Но Ейми я смъмрила и помолила един член от хора да я отведе и задържи в отделна стая.

След като се молила и наблюдавала жената, Ейми отправила предизвикателство към християнската етика на деня, и призовала Църквата към духовна зрялост*: „Жената действително се оказа невменяема, която е била в лудница... Все пак много от светиите биха оставили една такава жена да се качи на платформата – от страх да не угасят Духа."*

Скоро Ейми обиколила цялата страна и провела събрания в единадесет големи града за период от четиринадесет месеца. Където и да идела, се случвали невероятни чудеса. И където и да идела, местната преса публикувала резултатите на първа страница.

Разказват, че когато Ейми влизала в залата преди събрание, там често имало отчаяно болни хора, които я очаквали, за да се докоснат до нея. Щом ги видела, тя се втурвала съкрушена обратно в своята гримьорна, да се моли на Бог за помощ.

Където и да отидела Ейми, хората се тълпели да я докоснат. Тя с ужас гледала как полицията трябвало да залости вратите, за да я предпази.

След време, когато вечер затваряла очи, всичко, което виждала, били онези хиляда и седемстотин души, натъпкали се в зала за хиляда. Тя виждала мястото пред олтара и партера, изпълнен с болни и се събуждала с мисълта как Исус се справял с всичко това: *„Нима не разбирате как Исус трябваше да влезе в една лодка и да се отдалечи малко от сушата, за да може да проповядва на хората?"*

През 1921 г. в продължение на три седмици Ейми имала поредица от събрания в Денвър, Колорадо, на които шест хиляди души изпълвали Градската аудитория по два или три пъти на ден. Една вечер се наложило осем хиляди души да бъдат върнати.

„МИНИ" – НИЩО ОБЩО С ЕДНОИМЕННАТА МИШКА

През тези велики дни на служението, Мини зорко бдяла над здравето на дъщеря си. Тя го считала за най-приоритетна грижа, понеже ако здравето на Ейми пострадало, същото щяло да постигне и служението. Двете били по-скоро като сестри, отколкото като майка и дъщеря, но никога не изградили истинска духовна връзка.

Мини била невероятен организатор. Тя движела всичко в служението на Ейми и финансите никога не излизали на червено. Тя била твърда и понякога спяла само по два часа на нощ. Мини проверявала всички болни преди службата, за да отдели саботьорите. Тя също така прекарвала дълги часове с инвалидите преди започването на службата.

Мини никога не сядала да яде. Тя хапвала на крак в най-непривични моменти между регистрирането на инвалидите, посрещането на делегатите и инструктирането на помощниците и разпоредителите. Работела усърдно, за да осигури постоянната финансова подкрепа на служението. Но така и не могла напълно да схване призива на Ейми. И никога не разбирала защо Ейми прави онова, което прави.

Ако някой започнел да се сближава с Ейми, тя не оставяла дъщеря си на мира, докато дадената връзка не бъде разрушена. Мини била причината много от работещите в служението да напуснат или да бъдат уволнени. Може би това е причината Ейми да нямала близки приятели за по-продължителен период от време. Взаимоотношенията им на майка и дъщеря винаги били стресови. И в последствие усещането на Ейми, че е „притежавана" и „контролирана" щяло да ги накара да се разделят.

През 1921 г. Ейми се уморила да кръстосва пътищата и започнала да търси земя, на която да построи Анджелъс Темпъл. Тя намерила търсеното място в съседство с престижния Ехо Парк на Лос Анджелис, който бил заобиколен от много трева, поляни, използвани за пикник, и едно красиво езеро.

„ПЪРВА" - ОТ ККК ДО ХОЛИВУД

Ейми била „първа" в много области. Докато строяла храма, оукландската радиокомпания Рокридж я поканила да бъде първата жена, проповядвала по радиото. Това запалило нов огън в нея и когато му дошло времето, тя построила своя собствена радиостанция. Но първо трябвало да изгради храма.

Всеки давал своя принос за построяването на сградата. Кметове, управници, цигани, дори и Ку Клукс Клан давали с готовност. Въпреки че Ейми не се съгласявала с ККК, те все пак я обичали. Но точно тази тяхна „любов" ги подбудила да извършат престъпление.

След едно събрание в Денвър през юни 1922 Ейми се била отделила настрана с една репортерка, когато някой я повикал да се моли за един инвалид отвън. Тя поканила репортерката да я придружи, за да бъде свидетел на молитвата. Но щом излезли през вратата, двете били отвлечени със завързани очи и отведени на събрание на ККК.Оказало се, че всичко, което искали, било лично послание от жената евангелизатор. Посланието, което Ейми им дала, било от Матей 27 за „Варава, човекът, който си мислеше, че никога няма да го хванат". След като свършила с проповядването, тя учтиво изслушала водачите на клана, които дали обет за своята национална „тиха" подкрепа за Ейми. За тях това означавало, че където и в Съединените щати да идела, тя можела да разчита на тях да я наблюдават и защитават. После те отново им завързали очите и ги върнали обратно при залата в Денвър.

Репортерката публикувала голям материал за отвличането, който издигнал Ейми още повече и донесъл още много пари за строежа на храма.

В края на 1922 храмът, побиращ пет хиляди души, най-сетне бил завършен. Посвещението на сградата станало на една екстравагантна новогодишна служба в навечерието на 1923 г. Онези, които не могли да присъстват, видели негов модел, качен на покритата с цветя платформа, заедно с пеещи членове на хора, който взел участие в Пътуващия парад на розите в Пасадена. Всъщност той спечелил наградата Гранд Маршал.

Вестник New York Times отразил подробно посвещаването и оттогава петте хиляди места на Анджелъс Темпъл се пълнели по четири пъти всяка неделя.

Храмът имал съвършена акустика. Говорело се, че много продуценти от Холивуд се надявали Ейми да се провали, за да могат просто да се сдобият със сградата и да я превърнат в театър. Но Ейми не се провалила и впоследствие сама я преустроила в театър. Това било театър за Бог.

Според Ейми цялата Библия била свята драма, чието предназначение било да се проповядва и да се илюстрира на сцената. Тя вярвала, че именно в това отношение деноминацюнните църкви били загубили остротата си. Ейми наистина вярвала, че Църквата била станала твърде студена и скована, докато любовта на света към развлеченията им носела

насърчение, радост и смях. Тя също така смятала, че това било причина толкова много християни да гладуват за развлечения.

През юли 1922 Ейми нарекла Анджелъс Темпъл Църква на четирите истини, заради едно видение, което получила, докато проповядвала от първа глава на Езекил. През първия ден на нейната новоучредена асоциация в нея били записани хиляда пастири на църкви.

Всяка седмица две събрания в храма се посвещавали на молитва за болните. Въпреки че имала екип от двадесет и четири старейшини, Ейми провеждала лично повечето от тези събрания до своя край през 1944 г.

Молитвите за изцеление в Лос Анджелис имали зашеметяващи резултати, които обаче не били толкова забелязани от обществеността, колкото онези в националните кампании на Ейми. В по-големите служби в храма вниманието било съсредоточено върху печеленето на души и обучаването на ловци на души.

НЯКОИ ИСТОРИИ ОТ ХРАМА

Безусловно храмът на Ейми е бил много заето място. Там имало молитвена кула, където имало хора по двадесет и четири часа на ден. Ейми също така събрала сто гласа хор и духов оркестър от тридесет и шест души. На всяка служба светилището се изпълвало с музика. Тя поръчала костюми, аксесоари и декори, за да подчертае проповедите си в Холивуд. Повечето от хората в Лос Анджелис знаели, че посещаването на служба в Анджелъс Темпъл е доста голямо събитие.

«Ейми притежавала забележително чувство за хумор и въпреки че ранните й проповеди имали много недостатъци, тя винаги се стараела да се възползва от тях. Веднъж, за да оживи малко своята Едемска градина, тя наела папагал ара от гостуващ цирк. Но тя не знаела за неговия вулгарен, мръсен език, който бил научил, докато работел с шоуто. Някъде по средата на нейния разказ, папагалът се обърнал към нея и казал: „О, върви в ада."

Петте хиляди присъстващи изтръпнали, невярващи на ушите си. Тогава, сякаш, за да е сигурна, че всички са я чули, птицата повторила същите думи отново! Но Ейми не се предала. Тя се възползвала по най-добрия начин от гафа – както правела винаги, като започнала да „свидетелства" на птицата, подтиквайки я да отговори. После, когато папагалът повторил нейните думи, присъстващите изпаднали във възторг! Накрая тя „убедила" наетата птица в правотата на християнското учение, като й обещала едно клонче на небето за участието й в нейното шоу.

Разбира се, някои служители преследвали Ейми заради нейните методи. Но тя просто им отговаряла с думите: *„Покажете ми по-добър метод да убедя желаещи хора да дойдат на църква и аз ще се радвам да опитам вашия метод. Но, моля ви... не ме карайте да проповядвам на празни столове. Нека не си губим времето, да се караме за методи. Бог може да ни*

използва всички. Спомнете си древната рецепта за задушен заек. Тя започва с думите: Първо си хванете заек."

МИГАЩИ ЗВЕЗДИ, БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ И РАДИО

Много холивудски звезди искали да чуят онова, което Ейми имала да каже. Често храмът бил посещаван от Мери Пикфорд, Джийн Харълд и Клара Бау. Чарли Чаплин успял да се промъкне на няколко от службите й и по-късно станал добър приятел на Ейми. Всъщност Чаплин по-късно щял да й помага при поставянето на драматизираните проповеди в храма, а Ейми щяла да му покаже истината на живота.

Също и Антъни Куин свирел в нейния оркестър. Куин бил с Ейми преди своя голям дебют като актьор. Докато бил още младеж, Ейми го взела като свой преводач на испански по време на турне. Прочутият в цял свят актьор заявил, че един от най-великите моменти в живота му бил, когато Ейми го забелязала. Той казал: „Години по-късно, когато гледах как работят големите актриси, аз ги сравнявах с нея... Ингрид Бергман... Кетрин Хепбърн... Грета Гарбо... всички те не можеха да се сравнят с онзи пръв токов удар, който Ейми Семпъл Макферсън предизвика в мен."

През февруари 1923 г. Ейми отворила своето училище за служители, което по-късно станало известно като Библейски колеж (Light of International Foursquare Gospel Evangelism). Ейми била неуморим преподавател.

В училището „Сестрата", както движението я наричало, служила като учител и честно разкривала своите слабости, както и силните си страни пред учениците. Любимите й християнски автори били Уесли, Буут и един канадски съживител на име Алберт Бенджамин Симпсън. Ейми често цитирала тези мъже и преподавала от техните книги.

Понякога тя проверявала учениците, като си тръгвала рано и им казвала да останат и да се молят. После се скривала някъде в коридорите и когато учениците си тръгвали, тя наблюдавала кои си тръгват безгрижно и кои са достатъчно внимателни, да забележат и вдигнат хвърлена на пода хартийка. Внимателните получавали нейната похвала, понеже тя вярвала, че вниманието към подробностите създава ценни, чувствителни служители.

През февруари 1924 г. Ейми пуснала радио KFSG (Kail Four Square Gospel) с първия лиценз за радиостанция, издаван на жена. Това била и първата християнска радиостанция.

МЪРТВА ЛИ Е ЕЙМИ?

През 1926 Ейми усещала нуждата от добра почивка, затова отпътувала за Европа и Святата земя. Но всъщност проповядвала през по-голямата част от времето. Когато се завърнала през 1926, избухнал най-големият скандал и спор около служението й. На 18 май, докато се любувала на красивия следобед на плажа със своята секретарка, Ейми си записвала последни

бележки за проповедта същата вечер. Тя помолила секретарката си да се обади в храма и да съобщи за промените, но когато тя се върнала, Ейми била изчезнала. Секретарката й помислила, че Ейми е отишла да поплува, затова претърсила с поглед водата, а после уведомила властите.

През следващите 32 дни изчезването на Ейми се превърнало в най-горещата новинарска история в света. Плажовете на Лос Анджелис били прекопани и водите около плажа били претърсени за някаква следа от нея. Не било открито нищо.

В това време в Анджелъс Темпъл получили писмо с искане за откуп от $25.000. Мини го изхвърлила заедно с останалите щури писма, които ги заливали. После било получено писмо от друго място, изискващо $500.000, и вестникарите пощурели. Съобщения за това, че е „забелязана Ейми" се превърнали в хита на деня. Веднъж тя била „видяна" на шестнадесет различни места от Източния до Западния бряг в един и същи ден.

ОТВЛЕЧЕНА!

Накрая била обявена прощална служба в памет на Ейми за 20 юни. Три дена след службата Ейми влязла пеша в Дъглас, Аризона от пустинята на Агуа Приета, Мексико.

Когато я запитали къде е била, Ейми разказала пред света, че след като нейната секретарка я оставила онзи ден на плажа, до нея се приближили мъж и жена с молба да се помоли за тяхното умиращо дете. Тя разказала, че жената плачела, а мъжът носел наметало, с което да покрие банския си костюм, само и само да склони. Тогава тя се съгласила да им помогне и ги последвала до колата им. Ейми обяснила как е правила това много пъти и не му мислила много.

Но когато тримата пристигнали при колата, Ейми забелязала, че двигателят бил запален. Тя казала че на волана имало мъж и че жената, представяща се за майката, влязла преди нея в колата. После предполагаемият баща й наредил да влезе в колата и я бутнал грубо. Следващото нещо, което видяла, било как някой й държи главата назад, а жената й навряла напоен с хлороформ парцал в лицето.

Когато Ейми се събудила, тя се намирала в колиба, охранявана от жена и двама мъже. Тя разказала как те я заплашвали, отрязали част от косата й и горили пръстите й с пура. Тя казала, че когато я преместили на друго място, двамата мъже ги оставили, а тя успяла да избяга, докато жената била на пазар. Ейми била завързана с чаршафи, но успяла да ги среже с назъбена капачка от консерва. След като се освободила, Ейми избягала през прозореца, а после вървяла през пустинята часове наред, докато стигнала до едно бунгало в Дъглас, Аризона.

Когато най-сетне получила съдействието на полицията, след като те повярвали на твърденията й за нейната самоличност, Ейми позвънила на

Мини в Лос Анджелис. Но дори Мини не ѝ повярвала, докато Ейми не разкрила нещо, което само тя можела да знае за личния ѝ живот.

КАКВО МИСЛИШ?

След като прекарала една нощ в болницата, Ейми била посрещната отново в Анджелъс Темпъл от около петдесет хиляди души. Но нейните премеждия едва започвали.

Ейми обвинила и описала своите похитители, но те не били открити. А когато от полицията я придружили в опита ѝ да проследи обратно следите си през пустинята, те не открили никъде в околността колиба, отговаряща на описанието ѝ.

Тогава областния защитник на Лос Анджелис Аса Кийс я обвинил в лъжа и стигнал доста далеч в желанието си да я дискредитира. Хора твърдели, че са я видели в бунгало в Кармел заедно с нейния радиопродуцент Кенет Ормистон и Кийс осигурил много свидетели в опит да докаже обвинението си.

Що се касае до вероятни похитители, вярно е, че Ейми имала много врагове в подземния свят. Гангстерите притежавали огромна мрежа за проституция, трафик на наркотици, изнудване и нелегално производство на алкохол в района на Лос Анджелис. А Ейми била спечелила някои от техните ключови хора за Господ.

Също така е вярно, че Ейми редовно отваряла вратите на своите радиопредавания, за да позволи на новоповярвали да свидетелстват за своето спасение. Но когато тези бивши престъпници разказвали в ефира своите свидетелства, те не говорели само за своето спасение, но разкривали и престъпните дела на своите някогашни колеги, като често ги назовавали по име.

Ейми никога не променила историята за своето отвличане. Всъщност, единствено нейната версия така и не се променила.

Журналистите, детективите и прокурорите променяли своите обвинения отново и отново. Дори свидетелите на делото срещу Ейми променили своите показания, което станало и причина да бъдат отхвърлени обвиненията срещу нея за обществено неморално поведение, възпрепятстване на правосъдието и опит за подправяне на веществени доказателства.

Има някои интересни странични подробности относно скандала около Ейми, сред които е фактът, че областният защитник Кийс след време бил осъден и изпратен в Сан Куентин. Съдията Саролс Харди впоследствие бил обвинен в държавна измяна. А адвокатът на Ейми по-късно бил открит мъртъв. Всеки от тези инциденти е достатъчно свидетелство за мнозина, че престъпният свят действително е бил въвлечен.

СЧУПИЛА ЛИ Е НОСА НА МИНИ

Когато се завърнала и продължила служението си, Ейми носела мантията на истински апостолски евангелизатор. Тя се появявала в най-оживените нощни клубове, зали за танци, казина и боксови мачове, за да обявява през паузите своите служби. Менажерите харесвали нейната популярност, а тяхната клиентела я обожавала.

Ейми не се страхувала от грешниците на света и по това време с още по-голяма жар търсела начини да им донесе Исус там, където били. Тя намирала за забавно, че толкова много християни поставяли граници как и докъде да се проповядва Евангелието.

В края на 1926 г. съдебни процеси я атакували един след друг, а нейните организатори я въвличали в най-различни бизнес начинания. Когато техните планове са проваляли, обвиненията и неизплатените сметки се стоварвали върху Ейми. Адвокатите сякаш само влошавали нещата. По това време повече от всякога Ейми отчаяно се нуждаела от приятел. Тя се нуждаела от някой, на когото да може да се довери. Изглеждало, че всички, с които някога била близка, я предавали или се огъвали пред критиките.

Дори Мини, майката на Ейми, била непостоянна в своята подкрепа за дъщеря си. Мини продължавала да се лута между своята роля на посветена, помагаща майка и злонамерен наблюдател на служение, което не разбирала. Тя винаги бързала да критикува своята дъщеря, когато виждала нещата по друг начин. А скоро щяла да го направи и публично.

Ейми винаги почитала своята майка пред обществеността, но когато Мини започнала открито да я напада, чашата преляла. Сега, когато и собствената майка на Ейми се биела срещу нея пред обществеността, тя се почувствала напълно изоставена. Църквата започнала да се разцепва. Онези, които служели под ръководството на Мини, се откъснали от лоялност към нея, докато Съветът на старейшините в храма застанал на страната на Ейми. Всъщност, когато всичко свършило, старейшините помогнали да бъде изработен „планът за окончателното пенсиониране" на Мини.

Като по чудо посред всичко това Ейми написала през 1931 г. първата си опера и я нарекла „Поклонете се на Царя". Това било последвано от още едно пътуване до Святата земя. Но този път тя нямала желание да се прибере вкъщи, поради зачестилите търкания с майка й. Нейните опасения се оправдали, защото, когато се завърнала у дома, двете с Мини накрая си казали истината в очите.

Било добре известно, че когато Мини се ядосала на Ейми, думите й ставали жестоки и зли. Но след този последен рунд от техните прочути несъгласия в пресата се появили съобщения, че Мини свършила с наранен и превързан нос. Заглавията над нейната снимка на първа страница, подвеждащо гласели: „МАМА КАЗВА, ЧЕ ЕЙМИ Й Е СЧУПИЛА НОСА!"

Но нещата не били така, както изглеждало. Всъщност на Мини току що ѝ била направена пластична операция вечерта преди скандала и по-късно тя отрекла цялата история. Но нямало значение. Това бил краят. С Мини било свършено. Нея вече я нямало.

След принудителното „пенсиониране" на Мини редица мениджъри кандидатствали за нейното място. Натоварена с разходите по изчистването на сметките с нейната майка, депресията и съдебните процеси, Ейми бързо натрупала дългове. Всъщност щели да ѝ бъдат необходими десет години, за да приключи с всички съдебни дела и да изплати дълговете си. И когато всичко свършило, на върха на храма бил поставен празничен надпис.

ТЯ НЕ Е ПОЛУДЯЛА

Но напрежението от всичко това се оказало просто повече, отколкото Ейми можела да понесе. През август 1930 тя претърпяла пълен емоционален и физически срив и била изпратена в едно селце на брега Малибу, където се намирала под постоянен лекарски надзор.

По това време Ейми страдала и от истерична слепота. И макар обществеността така и да не узнала за това, тя отказвала да приеме храна и вода, принуждавайки лекарите да прибегнат до инжекции с физиологичен разтвор, за да ѝ помогнат да преживее кризата.

След това 10-месечно изпитание Ейми се завърнала в Анджелъс Темпъл и до известна степен се възстановила. Но тя никога вече не си възвърнала жизнеността и енергичността, на които някога се радвала. Лекарите ѝ обяснили проблема, като просто заявили, че тя не е могла да получи необходимата ѝ почивка.

Когато дошла 1931, Ейми вече била много самотна. Цената на славата била висока, тя нямала близки приятели и силно желаела истински другар.

Ролф се оженил за студентка в Библейско училище в средата на същата година и Ейми била много доволна. На 13 септември 1931 тя се омъжила отново. Този път за своя трети съпруг, някой си г-н Дейвид Хютън. Говорело се, че поради своята самота и отчаяната ѝ нужда от любов и защита, Ейми си въобразявала, че той притежава един куп добродетели, които на практика просто ги нямало.

Малко след като се оженили, срещу Хютън било заведено дело от друга жена, за която той бил обещал да се ожени. Съдебният процес продължил година и решението било срещу него.

Но Ейми продължила в призванието си по цялата нация. Тя преживяла великолепен успех в Нова Англия, където хиляди се събрали да я чуят. През 1932 припаднала зад амвона и отново изпаднала в криза.

През декември си подала оставката като пастир на Анджелъс Темпъл. През януари отплавала за Европа, следвайки съветите на своя лекар. Отново хиляди се тълпели на събранията й. Докато отсъствала, в родината й се развихрил шумен скандал. По това време Хютън подал молба за развод.

ТИХАТА ЦАРИЦА НА ВОЙНАТА

Годините между 1938 и 1944 били много спокойни за Ейми. Много малко било написано за нея в пресата, въпреки че до 1939 г. срещу нея били заведени четиридесет и пет съдебни дела, като исканите компенсации за нанесени щети варирали от $2.95 до $1 милион.

Ейми била съдена от недоволни нейни служители, асоциирани пастири и всеки, който решил, че може да изкара някой долар за нейна сметка. И така, тя наела нов изпълнителен директор – Гилс Найт, който я запазил далеч от хорските очи. Всеки репортер трябвало да премине през него, преди да може да я види, и всички получавали отказ. Ейми го информирала за това, къде се намира и стояла настрана, живеейки полуанонимен живот.

Ролф Макферсън все още говори с много добри думи за Найт и за неговата служба, която донесла толкова много мир в техния дом.

Много от усилията на Ейми през онези години били съсредоточени върху пастируването, подготовката на служители, установяването на стотици църкви и изпращането на мисионери по целия свят. Но през 1942 тя също така повела духов оркестър и почетен шпалир в центъра на Лос Анджелис, за да продава военни облигации. И така, тя продала за един час облигации на стойност $150.000, поради което Съкровищницата на Съединените щати я наградила със специална грамота за патриотичните й усилия. Също така организирала редовни нощни молитвени събрания всеки петък в Анджелъс Темпъл за продължаващата Втора световна война, за което получила благодарствени писма от президента Рузвелт и от губернатора на Калифорния.

ЕДНА ОТ ВЕЛИКИТЕ СИ ПОЧИВА

През 1944 Ейми вече била много зле със здравето. Тя страдала от амебна дизентерия и артрит, от които се разболяла по време на мисионерските си пътувания. Затова през февруари същата година тя обявила Ролф за новия вицепрезидент на служението. Ролф бил доказал своята вярност и служил добре на своята майка през годините. Всъщност той бил единственият човек, който останал до нея и в добри, и в лоши времена.

По-късно, през септември 1944, Ролф отлетял за Оукланд с майка си, за да вземе участие в посвещаването на една нова църква. През нощта всички светлини в града били изгасени заради войната, затова Ейми и Ролф прекарали вечерта заедно в нейната стая, разговаряйки за служението и семейството. Големите тълпи и работата за служението винаги

въодушевявали Ейми, така че тя била в добро настроение. Когато станало късно, Ролф целунал майка си за лека нощ и излязъл от стаята.

Ейми винаги страдала от безсъние. Тя вземала успокоителни, предписани от нейния личен лекар, и очевидно е взела две хапчета, преди да си легне. Вероятно тя не знаела колко ще са й необходими, а трябвало да проповядва на другата сутрин. Затова вероятно е решила, че се нуждае от още, за да заспи.

Според лекарите някъде на разсъмване Ейми би трябвало да е разбрала, че нещо не е наред. Но вместо да се обади на Ролф, тя позвънила на своя личен лекар в Лос Анджелис. Той участвал в операция и не отговорил. Затова тя се обадила на друг лекар, който я насочил към някой си д-р Палмър в Оукланд, Калифорния. Но преди да успее да направи това трето телефонно обаждане, Ейми загубила съзнание.

В 10:00 сутринта Ролф влязъл да събуди майка си и я открил в леглото, дишаща шумно. Като не успял да я съживи, той потърсил медицинска помощ, но било твърде късно. На 27 септември 1944 г. Ейми Семпъл Макферсън си отишла от този свят, за да бъде с Господ. Тя починала на петдесет и три години.

Тялото на Ейми стояло в Анджелъс Темпъл три дена и три нощи и около шестдесет хиляди души минали покрай него, за да отдадат последна почит. Сцената, на която бил поставен отвореният ковчег, секцията за оркестъра и по-голямата част от пътеките между редовете били покрити с цветя. Пет коли, пълни с цветя останали навън.

На 9 октомври 1944 г., на рождения ден на Ейми, колона от шестстотин автомобила последвала ковчега до Forest Lawn Memorial Park, където тази жена, генерал от най-предните редици на християнската армия, била положена да почива в мир. В гробището били допуснати две хиляди души и отделно хиляда и седемстотин служители на Форскуеър, ръкоположени от Ейми.

Цялата история за Ейми Семпъл Макферсън не би могла да се разкаже в една глава. Както и при другите велики Божии генерали, само Небето ще разкрие всичко, което тя е постигнала. Но за нашите цели в тази книга ще спомена, че през своя живот Ейми е написала 175 песни и химни, няколко опери и тринадесет сценария за пиеси. Тя също така проповядвала хиляди проповеди и обучила 8.000 служители, завършили нейния Библейски колеж L.I.F.E. Смята се, че по време на Депресията около милион и половина души са получили помощи от служението й. А днес деноминацията Форскуеър продължава да проповядва истините на Божието Слово, както те били открити на сестра Макферсън в оригиналната формулировка на верую то на Форскуеър. Четирите прости истини били: Исус е Спасител, Исус е изцелител, Исус кръщава в Святия Дух и Исус е идващият Цар.

НАПРАВЛЯВАЙ СЪДБАТА СИ

В заключение ми се иска да обърна внимание на една важна истина, която Ейми винаги напомняла на своите библейски ученици:

«**Стой в средата на пътя**.»

От казаното дотук, за нея трябва да е ясно, че тук не става въпрос за компромиси. Ейми говорела за силата, която се изисква, за да останеш непоклатим на мястото си. Тази мисъл имала двойно значение за нея.

Първо, тя означавала: бъди смел сред течението на живота, но не позволявай на света да те пресова в своя калъп. Освободи се от задръжките и свободно показвай любовта и свободата, които Исус е донесъл на земята. Остани непоклатим въпреки натиска, като не се огъваш пред страха. Също така, бъди смел да изпълниш плана на Бог за своя живот в силата на онова, в което си бил призован от небето.

Второ, копней силно за дарбите на Духа, но не отивай в крайности. Не унижавай тълпата само, защото имаш силата. Ейми често използвала примера за автомобила и неговата движеща сила. Въпреки, че той лесно може да вдигне сто и двадесет километра в час, човек трябва да е много глупав, за да го подкара с такава скорост сред тълпа от хора. Тя посочвала, че такава мощ на Святия Дух е присъствала винаги, но тя трябвало да бъде използвана по дългия път на служението на Бог между хората.

Онова, което Ейми ни е казвала буквално с думите „стой в средата", било следното: Ако изпадаш в крайности, това може да те издигне бързо, но в последствие ще експлодираш и ще се забиеш в земята. Християнската вяра е начин на живот, затова тичай като на маратон, а не като на спринт.

Сега поеми щафетата, която Ейми ни е предала, и никога не се задоволявай с посредствеността на един „религиозен" живот. Разтърси света около себе си за Бог със свободата, смелостта и мъдростта, които Той ти е дал. И стой здраво „в средата на пътя", докато следваш личната си съдба в призива на Бог.

ГЛАВА ДЕВЕТА – Кетрин Кулман

„Жената, която вярваше в чудеса"

Стотици хора са били изцелявани докато просто си стоят спокойно на местата, без каквото и да е проявление. Никакво. Много често дори без да бъде проповядвана проповед. Понякога дори преди да бъде изпята и една песен.

Никакви шумни проявления, никакви силни викове към Бог, сякаш Той е полуглух. Без писъци, без викове, в самата тишина на Неговото присъствие. Имало е случаи, когато присъствието на Святия Дух е било толкова реално, че човек сякаш е можел да чуе как хиляди сърца туптят като едно.

В захласа на тази тишина се чува един глас: **„А-аз... вя-я-ярва-а-а-ам във-ъв чудес-с-с-са-а-а!"** Изведнъж избухват оглушителни аплодисменти, докато хилядите погледи са насочени към високата, стройна фигура, изникнала от сянката в своята бяла дантелена рокля. Тя се плъзга до средата на сцената и ето че е започнала още една чудотворна служба на Кетрин Кулман.

В своето интернационално служение г-ца Кулман е проправила пътя за работата на Святия Дух в живота на безброй хиляди по целия свят. Нейното уникално служение върнало фокуса на Христовото Тяло от външните прояви на свръхестествените дарби на Святия Дух отново към ДАВАЩИЯ тези дарби.

В нейното служение имало пророческа нотка, която изявила каква ще бъде църквата в идните времена. Служението й буквално е било предвестник на Църквата на следващото поколение.

Въпреки че е наричала себе си „обикновен човек", Кетрин е била уникална. Мнозина са се опитвали да имитират нейния глас и сценичното й поведение, но без никаква полза. Други безуспешно са се опитвали да сведат специалното и помазание до техники и методи.

Аз благодаря на Бог за Кетрин Кулман. Тя е била пример за човек, който безстрашно е приел да плати цената, за да ходи в служба на Бог. Благодарен съм за уроците, които съм научил от живота й. В тази глава искам да споделя с вас някои от тези уроци, много от които разказани със собствените й думи.

ЧЕРВЕНА КОСА И ЛУНИЧКИ

Град Конкордия, Мисури бил основан от германски емигранти, които започнали да пристигат в края на трийсетте години на деветнайсети век. Майката на Кетрин Ема Уолкенхорст се омъжила за Джоузеф Кулман през 1891 г. Според записаното в училищните архиви Кетрин Джоана Кулман е родена на 9 май 1907 г. в семейната ферма на пет мили от Конкордия. Кетрин била кръстена на двете си баби. Тя не е имала акт за раждане, тъй като до 1910 г. законите в Мисури не изисквали такъв.

Когато Кетрин била на две години, баща й продал тяхната ферма от сто и шейсет акра земя и построил голяма къща в града. Това била къщата, която Кетрин винаги наричала свой „дом".

Един от приятелите на Кетрин от нейното детство я описва с „... широко лице, червена коса и лунички. Не можеше да се каже за Кетрин, че е красива. Тя не беше изтънчена, нито приличаше на момиче, в който и да е смисъл на тази дума. Беше по-висока от всички в 'нашата тайфа' (метър и седемдесет), буйна, с момчешки вид, а големите й крачки ни караха да се задъхваме, докато подтичвахме до нея."

Като малко момиче Кетрин била позната със своята „независимост, самоувереност и желанието да върши нещата по свой начин". Тя успявала да върти своя „татко" на малкия си пръст, получавайки почти всичко, което си поиска. Според Кетрин възпитанието и било предадено изцяло в ръцете на нейната майка — строга жена, от която Кетрин никога не получавала похвала или ласка. Въпреки това Кетрин винаги се чувствала желана и обичана. Нейният татко й давал цялата любов и ласка, от която се нуждаела. Всъщност, тя до такава степен обожавала своя татко, че и тридесет години след неговата смърт сълзи се стичали по лицето й, когато говорела за него.

Веднъж, когато Кетрин била на около девет години, й се приискало да направи нещо наистина хубаво за рождения ден на майка си. Затова решила тайно да организира парти по случай рождения й ден.

Е, Кетрин дори и не помислила, че рожденият ден на майка й се пада в понеделник. И така, тя обиколила съседите, като казала на всички да дойдат с кейк.

За семейство Кулман понеделниците били ден за пране. През всеки друг ден от седмицата Ема Кулман се обличала от главата до петите в най-хубавите си дрехи. Човек никога не знаел кога може да почука някой неочакван гост, а тя се ужасявала от мисълта, че някой може да я види зле облечена.

Дошъл понеделник и Ема Кулман била облечена като за пране. Докато работела над горещото корито, косата и провиснала цялата в пот, дрехите й били мокри и мръсни, а краката и били боси. Тогава някой почукал на вратата и когато тя отворила, пред нея стояли съседките, всички облечени в най-хубавите си дрехи. И ето, пред тях стои Ема, смазана и уморена от нейния ден за пране! Нейната гордост била съсипана и Ема се заклела шепнешком, че добре ще се погрижи за Кетрин по-късно.

И наистина се погрижила добре за нея! Всъщност Ема Кулман накарала Кетрин да изяде права всички кейкове, които съседките били донесли!

Бащата на Кетрин я научил на правилата в бизнеса. Той притежавал конюшня. Тя обичала да ходи с него, когато събирал таксите и по-късно щяла да му бъде благодарна за всичко, което научила от него за организацията и бизнеса.

«ТАТКО! ИСУС ВЛЕЗЕ В СЪРЦЕТО МИ!»

Кетрин била на четиринайсет години, когато се новородила. Тя разказвала много пъти през живота си историята за това, което изглежда е било суверенна покана от Святия Дух, а не от човек. Средата, в която израснала, била по-скоро „религиозна", отколкото духовна, затова църквите, които посещавала, никога не отправяли призиви за покаяние.

Затова Кетрин по-късно написала следното:

„Стоях до мама, а стрелките на църковния часовник показваха дванадесет без пет. Не помня името на служителя и нито дума от неговата проповед, но нещо се случи с мен. То е толкова реално за мен днес, колкото беше и тогава – най-истинското нещо, което ми се е случвало някога.

Както си стоях там, започнах да се треса до такава степен, че не можех да държа песнарката, затова я оставих на пейката... и хлипах. Аз чувствах тежестта на обвинението и осъзнах, че бях грешник. Чувствах се като най-подлия, най-долния човек на света. А бях само на четиринадесет години.

Направих единственото нещо, което знаех: промъкнах се от мястото, където стоях, до първата пейка, седнах в края и започнах да плача. О, как само плачех!

Бях станала най-щастливият човек на света. Тежкото бреме се бе вдигнало. Преживях нещо, което никога не ме е напускало. Бях новородена и Святият Дух бе направил точно това, за което говореше Исус (Йоан 16:8)."

Бащата на Кетрин бил в кухнята, когато тя влетяла в къщата на връщане от църквата, за да сподели с него добрата новина. Тя имала навик да казва всичко на своя татко.

По нейните думи, тя изтичала при него и казала: **„Татко... Исус току-що влезе в сърцето ми."**

Без никакво вълнение, той просто казал: „Радвам се."

Кетрин така и не разбрала със сигурност дали нейният баща наистина разбрал онова, което му казала. Тя решила да се присъедини към баптистката църква на баща си, а не към методисткото събрание на майка си. Но дори и тогава продължила да има свое виждане за нещата.

Кетрин казвала, че никога не е била напълно сигурна дали баща й е бил новороден. На няколко пъти тя твърдяла, че той е бил спасен, но пред приятели понякога признавала, че се бои, че не знае със сигурност.

Обаче Кетрин знаела със сигурност, че баща й изпитва силна ненавист към проповедниците. Всъщност, тя казвала, че той ги мразел! Ако Джозеф Кулман видел проповедник да върви срещу него по улицата, той преминавал от другата страна, за да не говори с него. Той мислел, че всички проповедници са такива заради парите. Той посещавал църква единствено по празниците и на специалните служби, когато Кетрин рецитирала. Доколкото й било известно, той никога не се молел и не четял Библия

ПЪРВАТА ИМ ПРЕГРЪДКА

Според Кетрин посещаването на църква било също толкова важно, колкото и ходенето на работа. Тя посещавала методистката църква заедно със своята майка. Именно там през 1921 г. била новородена. Но от 1922 г. нататък всички в семейството били записани за членове на баптистката църква. Въпреки че идвала от деноминационна среда, нейното служение по-късно щяло да бъде общоцърковно и тя щяла свободно да се движи между всички църкви от петдесятни до католически. Нито една деноминация не се затворила за служението на Кетрин Кулман. Тя обаче отказвала да стане част от деноминация и не благодаряла на никоя организация за служението, което имала. Благодаряла единствено на Бог.

През юношеските години на Кетрин, нейната майка водела Младежката лига на Епуърт в методистката църква. Техен съсед твърдял, че г-жа Кулман била „отличен библейски учител и Кетрин и сестра й, и техният брат трябва да са получили много добро обучение у дома". Същият съсед разказвал, че е чувал някой в дома на семейство Кулман да пее вечерно време, докато някой друг свирел на пианото.

Въпреки че майка й била наречена отличен библейски учител в Лигата на Епуърт към църквата, тя всъщност била новородена едва през 1935 г. на една от службите на Кетрин в Денвър.

Кетрин поканила майка си на събранията. След края на първата служба Кетрин слязла от амвона и отишла в молитвената стая, за да се моли за онези, които откликнали на призива за спасение. Малко по-късно нейната майка влязла в стаята и казала, че иска да познава Исус така, както Кетрин го познавала.

Задавена от сълзи, Кетрин се протегнала и сложила ръка на главата на своята майка. В момента, в който пръстите й я докоснали, „мама" започнала да се тресе и да плаче. Това било същото треперене и същия плач, които Кетрин преживяла, когато стояла до „мама" в онази малка методистка църква в Конкордия. Но този път имало нещо различно. „Мама" вдигнала глава и започнала да говори, отначало бавно, после все по-бързо. Но думите не били на родния й език, те били ясни, кристално чисти звуци на непознат език.

Кетрин паднала на колене до нея, плачейки и смеейки се в същото време... Когато Емма отворила очи, тя се протегнала и прегърнала силно Кетрин. Това било първия път, за който Кетрин си спомня да е била прегърната от майка си."

Нейната майка не спала в продължение на три дена и две нощи след това преживяване. Тя била нов човек и през оставащите години на своя живот в Конкордия имала чудесно общение със Святия Дух.

ПРИСЛУЖНИЦАТА НА ЕВАНГЕЛИЗАТОРА

Една от характеристиките на онези, които Бог използва, е тяхната готовност да изоставят всичко, за да последват Неговото водителство. През 1913 г. по-голямата сестра на Кетрин Миртъл се омъжила за млад, красив евангелизатор, който току-що бил завършил своето обучение в Библейския институт на Муди. И така Миртъл и нейният съпруг Еврит Парът започнали своето евангелизационно служение в палатка. Около десет години по-късно, през 1924 г., двете с Миртъл убедили техните родители, че било Божията воля Кетрин да пътува с тях.

По онова време семейство Парът, които се били установили в Орегон, се запознали с д-р Чарлс С. Прайс, който имал изцелително служение. Той ги запознал с кръщението в Святия Дух. Но колкото и прекрасно да било това преживяване, бракът им не бил щастлив и започнали да им са струпват финансови проблеми.

Кетрин можела лесно да изпадне в самосъжаление поради тези обстоятелства. Но вместо това тя си намерила работа в дома на Парът, като се заела с прането всеки понеделник и гладенето във вторник.

ЧАСТ ОТ НЕЙНИЯ ХАРАКТЕР

По онова време наред с уроците за търпение в трудностите Кетрин научила също и как да не се предава на самосъжаление. Много от посланията й по-късно щели да се родят от личното й духовно израстване в тези области. За Кетрин самосъжалението и егоизмът били едно и също нещо. Очевидно, още в юношеството си тя решила да не позволи нещо такова да има място в живота й, независимо от онова, което й се случва.

«Бъди много внимателен с човек – бил той член на семейството ти, твой колега, или пък твой служител – бъди внимателен с човек, който не може да каже: Съжалявам. Ще откриеш, че този човек е голям егоист.

Това е причината да сте ме чували хиляди пъти да казвам, че единственият човек, на когото Исус не може да помогне, единственият, за когото няма опрощение за греховете, е човекът, който не може да каже: «Съжалявам за греховете си...» Такъв егоцентричен човек обикновено привлича болестите към себе си като магнит."

Кетрин научила рано в своя живот, че егоизмът, както и всички други „себични" грехове като самосъжалението, себелюбието, както и самобичуването, карат хората да се осъждат и обвиняват. А това възпрепятства работата на Святия Дух в техния живот.

Кетрин винаги казвала, че всеки може да преживее действието на Святия Дух в своя живот, ако е готов да заплати цената.

„Плащането на цената" не е еднократно преживяване. То започва с първоначално посвещение и решителност да следваш Бог всеки ден от своя живот.

Имало много моменти и места, където Кетрин можела да избере да не се покори на корекцията на Святия Дух. Но за щастие на днешното Христово Тяло тя взела правилните решения и днес е пример за нас, който да следваме.

НЕ Е ОСТАНАЛО НИЩО ЗА ПРОПОВЯДВАНЕ!

Кетрин прекарала пет години със сестра си и зет си, подготвяйки основата за своето собствено служение. Тя вършела домакинска работа, за да облекчи, доколкото може, допълнителното бреме, което нейното присъствие може би донесло, но прекарвала и много часове в четене и изучаване на Словото.

През 1928 г. семейство Парът пристигнали в Бойзи, Айдахо. По онова време те вече се били сдобили с палатка и пианистка на име Хелън Гълифорд. Но техните семейни проблеми нараствали. Затова те решили Евърит да продължи за Южна Дакота, а Миртъл, Кетрин и Хелън да останат и да провеждат събрания в Бойзи.

След две седмици те открили, че събраните дарения не стигат, за да платят наема на сградата, наема на малката им квартира и да купят храна. Те едва преживявали с хляб и рибени консерви.

Скоро Миртъл почувствала, че единственият й изход бил да се присъедини отново към -съпруга си. Кетрин и Хелън не виждали бъдеще за себе си, ако продължат да пътуват с двамата Парът. И както сторили Павел и Варнава в Новозаветната църква, те решили да се разделят. Местен пастир на църква в Бойзи им предоставил възможност да проповядват в някогашна игрална зала, преустроена в мисия — това било началото на служението на Кетрин Кулман!

От мисията в бившата игрална зала те отишли в Покателло, Айдахо, където Кетрин проповядвала в сградата на операта. Залата била занемарена и трябвало да бъде изчистена, преди да може да се използва. Може би се досещате кой я е почистил – евангелизаторът, разбира се. Оттам в средата на зимата те поели към Туин Фолс, Айдахо, където Кетрин се подхлъзнала на леда и си счупила крака. Въпреки че лекарят й бил казал да не стъпва на крака си поне две седмици, тя веднага продължила да проповядва с гипсиран крак. Никога не се оставила плътта й да я накара да направи компромис с волята на Бог.

Веднъж Кетрин казала:

„От онази първа проповед, която проповядвах в Айдахо – «Закхей на дървото», а Бог знае, че ако някой се е бил качил на дърво, това със сигурност съм била аз – разбрах едно нещо, че съм се отдала изцяло на Божиите неща. Исус беше реален. Бях решила в сърцето си."

Кетрин се шегувала как след четири или пет проповеди, била обяркана:

„...Чудех се: За какво още мога да проповядвам? В Библията няма нищо друго. Напълно бях изчерпала запаса си от проповеди. Не можех да измисля какво повече да проповядвам, дори животът ми да зависеше от това."

ЗДРАВА И СИЛНА В ПУЙЧАРНИКА

Много често през онези години те трябвало да живеят при, меко казано, мизерни условия. Веднъж семейството, при което трябвало да остане, нямали къде да я настанят, затова изчистили пуйчарника. Кетрин често казвала, че била готова да спи и в копа слама, толкова силно било желанието й да проповядва. Години по-късно тя често се смеела, като разказвала как заключвала вратите и не оставяла никой да си тръгне, докато не била сигурна, че всички са спасени! Това било на шега, но тя също така оставала до ранни зори при олтара, за да се моли с някой, който все още се бавел.

Може някои от другите места, където Кетрин отсядала, да са били по-чисти от пуйчарника, но не са били по-топли. През онези години стаите за гости не се отоплявали. По-късно тя разказвала, как се сгушвала под планина от одеяла, докато стоплела мястото, където лежала. Тогава се обръщала по корем и изучавала Словото на Бог часове наред.

Сърцето й било „предадено на Господ". Това била тайната на нейното служение. Сърцето й неотлъчно следвало Исус. Тя била решена да Му остане вярна и да не наранява Святия Дух.

В ранните години на своето служение Кетрин развила други две качества на своя характер – посвещение и лоялност към Бог и Неговите хора. Кетрин увеличила и разбила своето духовно разбиране на основата на характера, който отрано изградила в живота си.

ЛОЯЛНОСТТА НА КЕТРИН

Какво кара хората да останат посветени на своя призив? Отговорът на Кетрин бил: „Лоялността."

„Думата лоялност не говори много на хората днес, защото много малко от нейното значение се практикува... Лоялността не е нещо осезаемо... Тя е като любовта. Можеш да я разбереш едва когато я видиш в действие... Любовта е нещо, което правиш, и същото важи за лоялността. Тя означава вярност. Тя означава зависимост. Тя означава отдаденост.

... Сърцето ми е твърдо решено. Ще Му бъда вярна на всяка цена, каквото и да ми струва. Лоялността е много повече от обикновен интерес към някой или нещо. Тя е лично посвещение. Казано с няколко думи, тя е да кажеш: Ето ме! Можеш да разчиташ на мен. Няма да те проваля."

С други думи, истинската лоялност на онези, които са призовани в служение, се изразява в тяхното решение никога да не се отклонят от призива на Бог. Не прибавяйте на него и не вземайте от него, просто го изпълнете, както е. Според Кетрин, когато хората започнат да вършат своите си неща, тяхната лоялност не е насочена вече към Бог, а към самите тях.

ИСКАМ ГО Г-О-Л-Я-М-О!

След като проповядвали из целия Айдахо, Кетрин и Хелън се преместили в Колорадо. След шестмесечно съживление в Пуебло те пристигнали в Денвър. Един бизнесмен на име Ърл Ф. Хюит се присъединил към нея в Пуебло като неин бизнесменажер. По това време, през 1933, Депресията била в най-тежката си фаза. Много фирми прекратявали дейността си, милиони хора били останали без работа, а църквите се борели за съществуването си.

Кетрин била пътуващ евангелизатор без финансовата подкрепа на никоя деноминация и все пак тя вярвала в един голям Бог, чиито ресурси не били ограничени. Тя смятала, че ако служиш на Бог с ограничени финанси, то си избрал неправилния бог. Тя живеела чрез принципите на вярата и разчитала на Бог.

Тя казала на Хюит да отиде в Денвър и да се държи сякаш има един милион долара. Когато той й напомнил, че всъщност имат само $5, тя заявила:

„Бог не е ограничен от това, което имаме, или от това, което сме. Той със сигурност може да използва нашите пет долара и да ги умножи също толкова лесно, колкото умножи хлябовете и рибите... Сега иди в Денвър. Намери ми възможно най-голямата сграда. Наеми най-добрия роял за Хелън. Напълни мястото със столове. Пусни една голяма реклама в Denver Post и поръчай съобщения по всички радиостанции. Това е Божието дело и ще го направим по Божия начин – голямо!"

Хюит послушал думите й и ги изпълнил дословно. Сградата била бившият склад на Montgomery Ward Company. Събранията продължили пет месеца, през което време те се преместили в друг склад. Първата вечер присъствали сто двадесет и пет души, на второто събрание дошли над четиристотин, а след това всяка вечер хората изпълвали склада до краен предел. След пет месеца Кетрин обявила, че прекратява събранията, но хората не искали и да чуят. Един мъж предложил да направи първоначалната вноска за закупуването на собствена сграда и да издигне голям неонов надпис, който да гласи: „Молитвата променя нещата".

Хората били гладни за Словото на Бог. И все пак основното й послание през онези години било спасението. От време на време пастири откликвали на поканите й за хора, които искат да приемат Исус като Господ и Спасител, и били новораждани. Служението на Кетрин било служение на вяра и

надежда. По онова време Хелън била събрала хор от сто гласа и композирала много от песните, които пеели.

Кетрин се съгласила да остане в Денвър, заради големия интерес към нейното служение. Всичко вървяло гладко и те започнали да търсят постоянна сграда за събранията. Тогава изневиделица я сполетяла трагедията.

ТАТКО СИ ОТИДЕ

Кетрин преживява първото голямо сътресение в живота си през декември 1934 г., когато нейният обичан баща бил убит при катастрофа. По-късно тя научила, че той се е подхлъзнал на заледена улица и е бил ударен от кола, която завила, опитвайки се да го заобиколи в снежната виелица.

Бурята била причина да минат часове, преди неин познат да може да се свърже с нея в Колорадо. Когато научила, че баща й умира, тя тръгнала за дома, шофирайки във виелицата от Денвър през Канзас за Мисури. Тя казала, че само Бог знае колко бързо е карала по заледените пътища и при почти нулева видимост.

На 30 декември Кетрин стигнала в Канзас Сити. Оттам тя позвънила у дома, за да каже на баща си, че почти е пристигнала, но научила, че той бил починал рано същата сутрин.

Когато пристигнала у дома, тя намерила своя татко положен в ковчег във всекидневната, заобиколен от скърбящите, пазещи традиционното бдение. Болката била по-голяма, отколкото Кетрин можела да понесе. В нея се надигнала омраза към младежа, управлявал колата, която блъснала баща й.

„Винаги съм била щастлив човек и татко ми помагаше да бъда щастлива. Сега него го нямаше и аз се борех с непознати за мен страх и омраза, които се опитваха да се настанят на негово място.

Имах най-съвършения баща, който едно момиче може да има. В моите очи татко не можеше да сгреши. Той беше моят идеал."

Кетрин била напуснала своя дом преди десет години и оттогава го била посетила само няколко пъти. Нейният татко вече никога нямало да може да я чуе как проповядва. По-късно тя разказвала, че омразата към младежа, който бил виновен за смъртта на баща й, се надигнала вътре в нея и бълвала отровата върху всеки, с когото говорела за катастрофата до деня на погребението.

„Стоейки там, на първия ред в малката баптистка църква, аз все още отказвах да приема смъртта на моя баща. Не можеше да е истина... Един по един членовете на моето семейство ставаха от местата си и

минаваха покрай ковчега. Двете ми сестри. Брат ми. Само аз продължавах да седя на пейката.

Човекът, който ръководеше погребението, дойде при мен и каза: „Кетрин, не искаш ли да видиш за последен път баща си, преди да затворят ковчега?"

Изведнъж аз се намерих при олтара на църквата, а очите ми гледаха надолу, приковани не върху лицето на татко, а върху рамото му — същото това рамо, на което се бях облягала толкова често... Наведох се и нежно поставих ръката си на това рамо в ковчега. И в този момент нещо се случи. Всичко, което моите ръце докосваха, беше един костюм... Всичко, което този сандък съдържаше, бе просто нещо захвърлено, обичано някога, но сега оставено настрана. Татко го нямаше там.

Тогава за първи път осъзнах силата на възкръсналия Христос. Изведнъж аз вече не се страхувах от смъртта... заедно със страха изчезна и омразата ми. Татко не беше мъртъв. Той беше жив."

ОБНОВЕНИ И УСМИХНАТИ

Кетрин се върнала в Денвър с ново разбиране и състрадание. След завръщането ѝ била намерена сграда и през февруари 1935 г. започнали възстановителните работи. На 30 май същата година Денвърската съживителна шатра отворила врати под обещания огромен неонов надпис – «МОЛИТВАТА ПРОМЕНЯ НЕЩАТА». Залата имала две хиляди места, а името ѝ можело да се види от далечно разстояние. Хиляди хора от околността посещавали събранията на Кетрин през следващите четири години. Служби се провеждали всеки ден от седмицата без понеделник.

Съживителният център скоро прераснал в организирана църква. Нямало обвързване с деноминации. Накрая било отворено Неделно училище и били пуснати автобуси, които да карат хората на службите. Били достигнати затвори и частни болници. По-късно Кетрин започнала радиопрограма, наречена „Винаги усмихнати".

През 1936 г. много музиканти и проповедници посетили Денвърската съживителна шатра, за да послужат. Един от тях бил Реймънд Т. Ричи, прочут евангелизатор, който прекарал три седмици в църквата. Ричи бил водещ новатор в ранните изцелителни съжибления в Америка.

Кетрин нарекла травмата от смъртта на нейния баща „най-дълбоката" долина в нейния живот, но тя приближавала друга долина, която щяла да се окаже не по-малко дълбока.

КАКВО „ПЪТУВАНЕ"

През 1935 г. в Шатрата бил поканен да проповядва евангелизатор на име Бъроуз А. Уолтрип от Остин, Тексас. Той бил много красив мъж, осем

години по-възрастен от Кетрин. Скоро те открили, че изпитват взаимно привличане.

Единственият проблем бил, че той бил женен и имал две малки момченца. Кетрин, изглежда, пренебрегвала предупрежденията на Святия Дух в нея, че тази връзка е грешка. Малко след първото си посещение в Денвър Узлтрип се развел с жена си, но заявил пред всички, че тя го е напуснала. Обаче неговата бивша съпруга Джеси казала, че Уолтрип вярвал, че ако човек не е обичал своя партньор по времето, когато се е оженил за него, тогава заветът не е бил сключен и даденият човек бил свободен да се ожени повторно. След като Уолтрип напуснал своята съпруга, той повече не се върнал при нея и двете му малки момчета никога вече не видели своя баща.

ГОСПОДИН СЕ ПИШЕ КАТО Г~Р~Е~Ш~К~А

След като напуснал семейството си, Уолтрип се преместил в Мейсън Сити, Айова, като се представил за неженен, за да започне съживителен център, наречен Radio Chapel. Той бил познат като драматичен и сензационен евангелизатор и започнал ежедневни радиопредавания. Кетрин и Хелън пристигнали в града, за да му помогнат да събере нужните пари за служението.

Скоро романтичното увлечение на Кетрин и Уолтрип, когото тя наричала „Господин", излязло наяве пред обществеността. Хелън и някои приятели от Денвър искрено посъветвали Кетрин да не се омъжва за красивия евангелизатор, но тя смятала, че съпругата му го е напуснала, което му давало правото да се ожени.

Трябва да се отбележи, че подробностите около раздялата на Уолтрип и жена му не са известни, както и не е ясно кога точно е започнала връзката му с Кетрин. Онези, които обичали и ценели служението й, запазили в тайна тези неща. Очевидно те чувствали че Бог е простил на Кетрин за всичките й грешки около тази нейна връзка, така че подробностите не били от значение.

На 16 октомври 1938 Кетрин обявила пред нейното събрание в Денвър, че планира да съединят служенията си с „Господина" в Мейсън Сити, Айова. Два дни по-късно, на 18 октомври, почти шестнадесет месеца след неоспорения развод на Уолтрип, Кетрин и Бъроуз се оженили тайно в Мейсън Сити.

ЗА КАКВО ВСЪЩНОСТ СТАВА ВЪПРОС?

Нека отбележа нещо тук. Проблемът не е бил в развода. Разбира се, разводът е проблем за религиозните хора и техните себеправедни деноминации, но не и за Бог. Той го е казал много ясно. Според Новия Завет съществуват две библейски причини за развод. Едната е многократни неморални действия на един от партньорите, а другата е случаят, когато

някой от двамата напусне брака. Ако се е случило някое от тези две неща, другият брачен партньор е свободен и благословен да се ожени повторно. Ако си взел решение за развод, което не е в съгласие със Словото на Бог, има опрощение, възстановяване и ново и чисто начало, които те очакват. Себеправедните хора и определени деноминации може да не ти дават ново начало, но ако потърсиш Бог, Той ще може да ти помогне.

Кетрин се намерила в ситуация, където действали лъжливи и измамливи духове. Уолтрип изоставил своята съпруга в Тексас и се развел с нея, което било първата му грешка. После той се опитал да я скрие зад една измамлива доктрина и излъгал хората около себе си. Бракът на Кулман и Уолтрип бил напълно неправилен от самото начало!

ТЯ ПОЧТИ ГО НАПРАВИЛА

Кетрин избрала да повярва на историята на този човек, че жена му го била напуснала. Все пак сърцето й се тревожело непрекъснато, докато правела сватбените си планове. Тя не намирала покой в духа си. Повечето хора казвали, че „Господинът" въобще не обичал Кетрин. Вместо това обичал способността й да привлича тълпи и да събира пари. Той бил известен с алчността си и екстравагантния си начин на живот. Когато се оженил за Кетрин, хора от осем различни щата го „издирвали" заради злоупотреби с пари.

Дори майката на „Господина" я молела да не се омъжва за сина й. Тя се надявала той да се вразуми и да се събере отново със съпругата и синовете си. Може би се питате защо тогава Кетрин е сключила този брак.

Преди уговорената сватба в Мейсън Сити Кетрин обсъдила въпроса със своите приятелки Лоти Антъни и Хелън. Лоти си спомня, че Кетрин казала: **„Просто сякаш не мога да открия волята на Бог в този случай."** Жените се опитали да убедят Кетрин да изчака и да следва мира на Бог. Но тя не ги послушала.

Когато трите стигнали в Дес Мойн на път за Мейсън Сити, Хелън заявила пред Кетрин, че няма да я придружи. Тя останала в хотела. Лоти се присъединила към Хелън и също отказала да присъства на церемонията.

Но Кетрин намерила друга нейна приятелка, която да бъде свидетел на брака й с Уолтрип. Кетрин припаднала по време на церемонията. Уолтрип й помогнал да се съвземе, за да довърши брачните обещания. Съзнателното решение да излезе от волята на Бог явно й тежало много.

Когато младоженците се върнали в Дес Мойн след церемонията, Кетрин направила нещо странно. След като двойката се регистрирала в хотела, Кетрин отказала да остане със своя нов съпруг. Нейната близка приятелка Лоти Антъни твърди, че Кетрин скочила обратно в колата и отишла до хотела, в който двете с Хелън били отседнали.

Кетрин седнала в хотелската им стая и разплакана признала, че е направила грешка с този брак и че щяла да поиска анулирането му. Лоти се обадила на Уолтрип и го информирала за плановете на Кетрин. Когато той започнал да недоволства от загубата на своята съпруга, Лоти го отрязала: „Тя поначало никога не е била твоя!"

Трите жени напуснали Дес Мойн в надеждата да обяснят някак си създалата се ситуация на събранието в Денвър. Но хората не й дали тази възможност. Те били ядосани за това, че е взела първоначалното си решение с толкова лека ръка, както и за тайното бракосъчетание. Лоти споделила, че събранието в Денвър „я върнало обратно в ръцете на Уолтрип".

РАЗБИТИТЕ МЕЧТИ

Делото, за което Кетрин се трудила толкова усърдно през последните пет години, бързо започнало да се разпада. Хюит изкупил дела на Кетрин от сградата, а Хелън отишла да работи за една по-малка църква в Денвър. „Овцете" се пръснали. Заради тази трагична грешка Кетрин загубила своята църква, своите близки приятели и своето служение. Дори взаимоотношенията й с Бог пострадали, понеже Кетрин поставила „Господина" и неговите желания преди своя копнеж за Бог.

Кетрин Кулман, жената, на която някои се покланяли като на „съвършена мадона", всъшност била човешко същество, податливо на изкушенията, присъщи на хората. Тя била велика жена на Бог, но онова, което я направило велика, било нейното решение и действие да се възстанови от последствията на тази грешка. Била й нужна велика вяра и твърда решимост, за да може да възкреси служението си въпреки погледите, шушуканията и пълното отхвърляне. Казват, че собствените й грешки донесли мощното откровение зад нейните проповеди за изкушението, опрощението и победата.

Но това действие и откровение не дошли за една нощ. Кетрин прекарала следващите осем години в забвение, що се отнася до служението й. Шест години били прекарани в брака й, а през останалите две тя се опитвала да намери пътя обратно към пълното отдаване на служението. Приятелите й, които посетили Мейсън Сити в годината, през която Кетрин живяла там, разказвали, че тя седяла на платформата зад своя съпруг и плачела, докато той проповядвал.

Когато хората от Мейсън Сити научили, че Уолтрип е излъгал за първия си брак, те спрели да идват и Radio Chapel скоро бил затворен. Малкото пъти, когато Уолтрип позволявал на Кетрин да служи, били в места, където никой не знаел, че тя е омъжена. Поне веднъж поредица от събрания била отменена в по-следния момент, когато пастирът, който я бил поканил, научил от член на събранието, че Кетрин била омъжена за разведен мъж.

БОЛКАТА НА УМИРАНЕТО

Кетрин напуснала Уолтрип през 1944 г., когато те живеели в Лос Анджелис, но той не получил развод до 1947 г.

В един от редките случаи, когато Кетрин говорила за онези години и за онова, което се случило, тя казала:

«Трябваше да взема решение – дали ще служа на мъжа, когото обичах, или на Бог, когото обичах? Знаех, че не бих могла да служа на Бог, докато продължавам да служа на „Господина". Никой не познава болката от „умирането", както я познавам аз, защото аз го обичах повече от самия живот. За известно време го обичах дори повече от Бог. Накрая му казах, че трябва да напусна, защото Бог така и не бе вдигнал от мен първоначалния Си призив. Аз не живеех само с него, но трябваше да живея и със съвестта си, а обвинението на Святия Дух беше почти непоносимо. Бях се уморила в опитите си да се оправая."

При една от последните си появи, в една сесия, посветена на въпроси и отговори, един младеж я попитал как е „срещнала смъртта си". Той я бил чувал на няколко пъти да говори за това.

Тя отговорила:

„Това стана след огромно разочарование, чувствах се сякаш целият ми свят е стигнал своя край. Знаете ли, не е важно какво ви се случва, а какво ще направите, след като ви се случи. А това има връзка с волята на Господ.

По онова време аз чувствах, че това, което ми се беше случило, бе най-голямата трагедия в живота ми. Мислех си, че никога вече няма да мога да се възстановя, никога, никога. Никой, който не е умирал, никога няма да разбере това, за което говоря... Днес аз чувствам, че това е било част от съвършената воля на Бог за моя живот."

Кетрин на няколко пъти споменала, как е страдала заради служението. Но всъщност е имало и други страдащи хора. Имало е една съпруга, изоставена в Тексас с две малки момчета, на които трябвало да се обясни защо никога вече няма да видят своя татко. Случилото се донесло много болка на всеки, който познавал двойката.

ДВЕТЕ СТРАНИ НА МОНЕТАТА

Но от момента, в който взела това решение, Кетрин Кулман никога вече не се поколебала да отговори на призива за своя живот, никога не се отклонила от пътя, който Бог бил начертал пред нея и никога вече не видяла „Господина". Тя си купила еднопосочен билет за Франклин, Пенсилвания, и никога вече не се обърнала назад.

Кетрин била изцяло възстановена в живота си с Бог. Въпреки че това било тежко време за Кетрин, благословенията на Бог скоро се излели върху нея.

А съдбата на Уолтрип е неясна. Той просто се изгубил от погледите на своите познати, като не се свързал дори и със семейството си. Според неговата бивша съпруга Джеси години по-късно неговият брат Джеймс Уолтрип научил с тъга, че Бъроуз е намерил смъртта си в един калифорнийски затвор, където излежавал присъда за това, че откраднал пари от някаква жена.

ИЗВЪН ПЕЩЕРАТА

Изглежда, никой никога не е знаел защо Кетрин избрала точно Франклин, Пенсилвания, за да започне своето „завръщане". Франклин бил миньорско градче, основано от германски емигранти. Може би там тя се чувствала у дома. Може би, защото там я приели. Каквато и да е била причината, това проработило.

От Пенсилвания тя преминала през Средния Запад и на юг към Вирджиния и Каролините. На места била радушно приета, другаде миналото й бързо изплувало и събранията били прекратявани. В Джорджия местен вестник се добрал до историята за брака и с разведен мъж и я публикувал. Тогава Кетрин хванала отново автобус за Франклин.

През 1946 г. Кетрин излязла от своята „пустиня" и навлязла в „обещаната земя" на своето служение. След едно провалено турне на юг тя била поканена да проведе поредица от събрания в петнадесетхилядната Евангелска шатра във Франклин, Пенсилвания. Шатрата била известна с това, че Били Сънди бил проповядвал в нея. Събранията на Кетрин в тази сграда били толкова славни, като че ли последните осем години никога не били съществували.

МНОГОТО ГЛАСОВЕ

Не много след началото на събранията в Шатрата Кетрин започнала ежедневни радиопрограми по канала WKRZ в Ойл Сити, Пенсилвания. Отзивите били толкова добри, че за броени месеци тя прибавила и станция в Питсбърг.

Вместо да бъде отбягвана, сега Кетрин била затрупана с писма. Накрая радиостанцията в Ойл Сити трябвало да забрани достъпа на посетители до студиото, понеже те затруднявали работата на екипа.

Втората световна война току-що била завършила и много от луксозните стоки все още се намирали трудно. Един ден Кетрин случайно споменала по радиото, че току-що била скъсала последния си чифт дамски чорапи и скоро след това студиото било затрупано с найлонови чорапи.

В края на войната Святият Дух започнал да се движи, възстановявайки Христовото Тяло чрез дарбите на изцеление. Великите изцелителни съживления били в разгара си и се случвали забележителни изцеления чрез служенията на хора като Орал Робъртс, Уилиям Бранхам и покойния

Джак Коу. Покойният Гордън Линдзи, основателят на списанието «Глас на изцеление» и Библейското училище «Христос за нациите» публикувал новините от тези велики съживления в списанието си.

По това време Кетрин все още се молела основно за хората, дошли да приемат спасение. Но тя започвала да се моли и да полага ръце и на хора, излезли за изцеление. Въпреки че мразела термина „изцелител на вяра", тя посетила събрания на тези служители с надежда да открие нещо повече за този феномен на Бог. Кетрин нямала и най-малката представа, че именно „изцелително служение" щяло да й донесе международна слава.

Докато наблюдавала различни палаткови събрания, Кетрин получавала все по-голяма яснота. Въпреки че винаги имала открити въпроси относно божественото изцеление, тя успяла да изгради стандарт за своето служение:

„В началото на моето служение аз бях силно обезпокоена от много неща, които бях видяла В областта на божественото изцеление. Бях объркана от много от методите, които видях да се използват. Бях отвратена от нелепите сцени, на които станах свидетел, никоя от които не можех да свържа нито с действията на Святия Дух, нито с природата на Бог.

И до ден днешен за мен няма нищо по-отблъскващо от липсата на мъдрост... Има едно нещо, което не мога да търпя, и това е фанатизмът – проявленията на плътта, които донасят укор върху нещо толкова великолепно, нещо толкова свято."

Кетрин продължила да говори за своята сърдечна болка, докато наблюдавала събранията. До края на живота си тя насърчавала хората да гледат само на Исус и на нищо друго. След като посетила палатково събрание в Ири, Пенсилвания, тя споделила:

„Започнах да плача. Не можех да спра. Всички тези лица, по които се четеше разочарование и отчаяние, когато им беше казано, че липсата на вяра ги спира да стигнат до Бог, ме преследваха със седмици. Това ли бе Бог на милостта и великото състрадание? Напуснах палатката и с горещи сълзи, стичащи се по лицето ми, погледнах нагоре и извиках: Взели са моя Господ и не знам къде са го положили."

Интересно е да се отбележи, че Кетрин Кулман избрала да не свърже служението си с издаваното от Гордън Линдзи списание „Глас на изцеление". Изданието било трибуна на изцеляващите евангелизатори от онова време и Кетрин избрала да не става част от него. Много от тези евангелизатори били искрени и честни, но други търсели само сензации и използвали съмнителни методи в служението си.

ЕТО ГИ И ЧУДЕСАТА!

В момента, в който Кетрин видяла в Божието Слово, че изцелението е осигурено за вярващия също както и спасението, тя започнала да разбира взаимоотношенията, които един християнин има със Святия Дух. През 1947 г. тя започнала поредица от проповеди, посветени на Святия Дух. Някои от нещата, които казала през първата вечер, били откровение дори за самата нея. По-късно тя казвала, че същата нощ останала будна и се молила и чела още от Словото.

Втората вечер останала незабравима. Било споделено уникално свидетелство за изцеление по време на събрание на Кетрин Кулман. Една жена станала и казала, че е била изцелена предната вечер, докато Кетрин проповядвала. Без някой да й полага ръце и дори без Кетрин да разбере какво се е случило, тази жена била изцелена от тумор. Тя вече била на преглед при своя лекар преди събранието и той потвърдил изцелението.

На следващото неделно събрание се случило второто чудо. Един ветеран от Втората световна война, който бил освидетелстван пред закона като сляп вследствие на производствена авария, си върнал 85 % от зрението на необратимо увреденото око, а другото му око възстановило съвършеното си зрение.

АКУЛА, ШЕРИФ И СЛАВА

Веднъж щом започнали чудесата, тълпите, прииждащи в Шатрата, станали по-големи дори от онези на Били Сънди. С Божията помощ служението на Кетрин започнало да процъфтява, но се появили противници, изпратени от дявола, които се опитали да подкопаят делото и потока на Святия Дух в служението на Кетрин.

Атаката дошла от страна М. Дж. Малоуни и членовете на управителния съвет на Шатрата. Малоуни настоял да получава определен процент от всички приходи на служението, включително и от радиопредаванията и кореспонденцията. Кетрин отказала и Малоуни заплашил да я съди.

Действията около това „разкриване на картите" включвали опита на Малоуни да заключи сградата за Кетрин. Завързал се бой между Кетрин и нейните миньори и хората на Малоуни, като в края на краищата привържениците на Кетрин разбили катинарите, за да може службите да продължат. Те свършили едва когато поддръжниците на Кетрин събрали $10.000 и закупили стара пързалка за ролкови кънки в близкия Шугър Крийк. Нарекли пързалката Храм на вярата. Залата била два пъти по-голяма от тази на Малоуни и била претъпкана от първата служба.

По ирония на съдбата по време на тези трескави и решителни събития през 1947 се случило нещо удивително. Една вечер Кетрин чула, че някой почукал на вратата на апартамента й. Когато отворила, там стоял шерифът, облечен в цивилни дрехи. Той й съобщил, че „Господинът" бил подал молба за развод в Невада и същата сутрин в неговия офис били получени документите, в които тя присъствала като ответник.

Кетрин погледнала надолу и видяла документите в ръцете му. Тя останала с наведена глава. Виждайки нейния срам и разочарование, шерифът се протегнал и докоснал ръката й. Той посещавал нейните служби и знаел, че тя била изпратена от Бог в тази област. Знаейки, че имената на известни хора върху документи за развод често били давани на медиите, шерифът решил да й ги връчи лично, за да е сигурен, че обществеността няма да научи.

После я уверил, че никой друг освен тях двамата няма да разбере за тези правни действия. Кетрин казала на шерифа, че ще му бъде благодарна до края на живота си. Неговата добрина спасила Кетрин от големи неприятности. Седем години по-късно журналистите все пак разбрали за това, но по онова време служението на Кетрин било напреднало толкова, че не можело да бъде засегнато от стари новини.

Големите изцелителни събрания продължили да се провеждат в преустроената пързалка и в съседните градове. В Стамбоу Аудиториум в Йънгстаун, Охайо се провеждали допълнителни служби. Святият Дух бил намерил служение, което не се опитвало да си припише заслугите за Неговите дела, нито славата за резултатите от Неговите проявления.

Някогашна секретарка си спомня:

„Госпожица Кулман беше толкова нежна с Бог. Аз стоях в Шатрата една вечер и можех да видя в стаята на озвучителите. Там госпожица Кулман, без да знае, че някой я наблюдава, бе паднала на колене и хвалеше Бог за службата."

С развиването на служението и тя наблягала все по-малко на вярата и все повече на суверенното действие на Святия Дух. На нейните събрания нямало карти за молитва, нито отделни палатки за инвалидите или пък дълги редици от болни хора, чакащи да им положи ръце. Тя никога не обвинявала хората, които не получавали изцеление, че са слаби в своята вяра. Очевидно изцеленията се случвали из цялата зала, докато хората седели на местата си, гледайки към небето, фокусирани върху Исус.

ПОКРИВЪТ ПРОПАДА!

Преди първото и събрание в Карнеги Хол в Питсбърг, уредниците заявили, че дори и оперни звезди не са успявали да напълнят залата, но тя настояла да бъдат поставени достатъчно допълнителни столове, за да се използва цялото пространство. И направила добре, понеже всички столове били заети.

Първата служба била следобед и залата била претъпкана. Същата вечер се провело второ събрание, за да бъдат побрани тълпите. Джими Милър и Чарлс Бибий служили с музиката си на тези събрания и останали с Кетрин до края.

Радиослужението продължило да се развива и през ноември 1950 г. хората започнали да приканват Кетрин да се премести за постоянно в Питсбърг. Дори Маги Хартнър, жената, която се превърнала в „дясната й ръка", се съгласила, че трябвало да се преместят. Кетрин се дърпала, понеже се чувствала посветена на хората във Франклин, които застанали зад нея и я подкрепяли, приемали и обичали, когато никой друг не я искал.

Но знаци от небето подтикнали Кетрин да се премести в Питсбърг.

В отговор на молбите да се премести Кетрин била заявила:

„Не! Трябва покривът на Храма на вярата буквално да пропадне, преди да повярвам, че Бог иска да се преместя в Питсбърг."

На Деня на благодарността през 1950 г. покривът на храма пропаднал под тежестта на най-големия сняг в историята на областта.

Три седмици по-късно Кетрин се преместила във Фокс Чапъл, едно от предградията на Питсбърг, където живяла до смъртта си.

„ИСКАМ ДА СЪМ КАТО ЕЙМИ"

През 1950 г. започнало да се развива международно служение. Години по-късно Кетрин казала, че Бог не я бил призовал да строи църква, имайки предвид, че служението й не трябва да се свежда само до една сграда. Някои може да са били призовани да строят сгради, но тя не била една от тях. фактът, че участвала в изграждането на църкви, останал в сянката на чудотворните служби, фондацията Кетрин Кулман, основана в Питсбърг, финансирала повече от двадесет църкви на мисионерското поле извън страната с местни пастири.

Мнозина я наричали „пастир" от любов и уважение, но Кетрин никога не била ръкополагана в този кабинет. След престоя си в Денвър тя никога вече не пастирувала над църква. Кетрин казвала, че не е призована в петкратен кабинет (Ефесяни 4:11). Тя ходела в простотата на „слугиня" на Господ.

Онези, които били най-близо до нея, казват, че в самото начало на своето служение ще бъде следващата Ейми Семпъл Макферсън, основателката на деноминацията Форскуеър (Движение, в основата на което стоели „четири истини" – бел. пр.). Ейми определено е била моделът на Кетрин. След като екстравагантната „Сестра" построила Анджелъс Темпъл в Лос Анджелис, Кетрин го посетила по време на най-силните му дни. Казват, че Кетрин посещавала Библейското училище на Ейми и седяла на балкона на нейната църква, попивайки всяка подробност от помазаните послания и театрални представления на „Сестрата". За разлика от останалите ученици на Библейското училище L.I.F.E., Кетрин избрала да не продължи с деноминацията на Фоурскуеър. Тя избрала да е независима. Интересно е

да се отбележи, че Ролф Макферсън, синът на Ейми, не си спомня Кетрин да е била ученичка в училището.

Въпреки че тя никога не се срещнала лично с Ейми, влиянието на нейното служение оставило траен отпечатък върху Кетрин. Между двете имало една голяма разлика: Ейми учела хората да търсят кръщението на Святия Дух, докато Кетрин смятала, че „да го търсиш" е практика, измислена от хората. Кетрин била петдесятна, но не го афиширала. Хората винаги сравнявали Кетрин с Ейми, но едва шест години след преждевременната смърт на Ейми името на Кетрин се появило в заглавията на националните вестници.

МЕДИЙНА ЦЪРКВА

Нейните послания били слушани навсякъде из Съединените щати и на различни места отвъд океана, препредавани от радиостанции на къси вълни. Изглежда Америка нямала търпение да чуе топлия, приятен глас, който питал слушателите в началото на програмата: **„Здравейте всички, очаквахте ли ме?"**

Нейните предавания не били религиозни или старомодни. Вместо това те карали хората да се чувстват сякаш Кетрин току-що се е отбила на чашка кафе. Тя посрещала нуждите, страховете и болките на своите слушатели, а нейните насърчения променяли живота на хората. Тя често се смеела тихичко, карайки слушателя да се чувства сякаш току-що са имали чистосърдечен разговор само двамата. Ако й се приисквало да заплаче, тя плачела. Ако ли й се приисквало да попее, тя запявала. Кетрин имала способността да говори по радиото също както служела пред хората. Малцина били способни на това, но Кетрин го правела. Поради обществения натиск фондацията Кетрин Кулман била помолена от радиостанциите да предостави записите на радиопредаванията, за да бъдат излъчвани в продължение на шест години след нейната смърт!

За повече от осем години до нейната смърт ежеседмичната й телевизионна програма била излъчвана в цялата страна. По това време нейната поредица била най-дълго задържалата се половинчасова програма, записвана в студията на CBS, въпреки че не била излъчвана по мрежата на CBS.

ТРЯБВАЛО ДА Е „ПО НАЧИНА НА КЕТРИН"

Нейните събрания се преместили от Карнеги Хол в Първа презвитерианска църква в Питсбърг и в продължение на много години те били посещавани от някои от най-елитните библейски учители в Питсбърг. През последните десет години от живота си тя провеждала служби в Шрайн Аудиториум в Лос Анджелис, където служела на безброй хиляди и стотици били изцелени. Проповядвала също пред големи църкви, конференции и международни събрания. Особено се радвала да служи в Международно сдружение на бизнесмените на пълното евангелие, една организация от обикновени християни, основана от Демос Шикарян в Лос Анджелис.

Минали няколко години, преди Кетрин да се съгласи да включи чудотворни събрания в други конференции. Тя смятала, че ограниченията на дадена конференция с нейната програма и разпределено време могат да застрашат свободата на Святия Дух, който бил сърцето на нейните събрания.

Ако някоя група искала Кетрин да говори за тях, те трябвало да променят своята програма, за да подхожда на нейния стил. Тя знаела, че Бог я е призовал да служи по определен начин и нямала намерение да прави промени. Ако изглеждало, че няма да има свобода, или ако присъствали съмнителни хора, които можели да опетнят нейното служение, тя отказвала. Казват, че дори „ръководителите не ръководели", когато там присъствала Кетрин.

ТЯ УМИРАЛА ХИЛЯДИ ПЪТИ

Кетрин никога не проповядвала срещу пушенето или пиенето на алкохол. Тя не защитавала тяхното използване, но отказвала да отблъсква хората. Също така не харесвала начина, по който служели някои от изцеляващите евангелизатори. Кетрин чувствала, че е „груб", и не подкрепяла този вид служения.

Тя никога не учела, че болестите идвали от дявола. Избягвала въпроса, като вместо това посочвала колко голям е Бог. Чувствала, че ако само можела да обърне погледите на хората към Бог, всичко щяло да си дойде на мястото. В началото на своето служение приканвала хората да напуснат своите деноминации. През по-късните си години, ги окуражавала да се върнат и да бъдат източник на светлина и изцелителна сила.

Казват, че животът на Кетрин бил молитва. Тъй като била все на път, тя нямала време за общоприетата всекидневна молитва, затова се научила да прави от всяко място, където се намирала, своя молитвена стая. Преди събранията си Кетрин била виждана „да крачи напред-назад, като ту вдига глава, ту гледа в земята, ту вдига ръце към небето, ту ги държи зад гърба си". Лицето ѝ било покрито със сълзи. Сякаш молела Господ, казвайки: **„Скъпи Исусе, не отнемай Сбятия Си Дух от мен."**

Въпреки че отстрани тази дълбока молитва изглеждала нещо много лично, за Кетрин не било така. Много пъти тя била прекъсвана с някакъв въпрос, на който отговаряла, а след това продължавала молитвата си със същата дълбочина. Орал Робъртс описва нейното общение с Духа така:

„Изглеждаше сякаш двамата си говореха и ти не би могъл да кажеш отстрани къде започваше Кетрин и къде продължаваше Святият Дух. Всичко беше в единство."

Хора от всички социални сфери и всички деноминации идвали на нейните събрания. Католици, епископални, баптисти, петдесятни, пияници, болни, умиращи, дълбоко духовните заедно с неспасените. И Кетрин знаела, че тя

е съдът, който трябва да ги доведе до Бог. По някакъв начин тя премахвала всякакви бариери и ги довеждала до едно и също ниво на разбиране. Как е могла да го стори? Вярвам, че е успявала, понеже е била толкова предадена на Святия Дух. Тя винаги казвала: **„Аз умирам хиляди пъти преди всяка служба."**

Като надденоминационнен евангелизатор Кетрин никога не позволявала на духовните дарби на говорене на езици, тълкуване или пророкуване да действат в нейните служби. Ако някой често говорел на езици достатъчно силно, за да смущава, той дискретно бил извеждан от събранието. Кетрин вярвала във всички дарби на Духа, но не желаела да прави нищо, което да възпре или да отклони вниманието на незапознатите от простата вяра в Бог.

Въпреки това обаче тя оставяла хората да бъдат „поваляни в Духа". Мнозина се убедили във величествената сила на Бог само докато наблюдавали тези проявления. Кетрин давала следното просто обяснение:

„Всичко, което вярвам, е, че нашите духовни същества не са подготвени за цялата сила на Бог и когато се включим към тази сила, просто не можем да я преживеем. Ние сме направени за слаби напрежения, а Бог подава високо напрежение през Святия Дух."

Тя никога не напускала платформата, дори когато там служел музикант или солист. Обикновено отстъпвала настрана, но винаги оставала пред очите на присъстващите, усмихната, издигаща ръце към Бог.

Кетрин никога не се съмнявала, че един ден ще застане пред Господ и ще дава отчет за служението си. Тя вярвала, че не е първоначалният избор на Бог за служението. Била убедена, че някой мъж е бил призован за него, но не е искал да плати цената. Никога не била сигурна дали е втория или третия вариант, но знаела, че е казала „да" на Господ. Нейното служение изпъквало като едно от водещите, ако не и водещото служение на Харизматичното движение.

ТВЪРДЕ МНОГО, ЗА ДА СЕ НАЗОВАТ

Какви са били някои от най-забележителните чудеса? Въпреки че се случили хиляди и хиляди чудеса, най-великото чудо за Кетрин било, когато някой бил новороден. Веднъж едно петгодишно момче, сакато по рождение, пристъпило до платформата, на която стояла Кетрин, без чужда помощ. При друг случай една жена, която била осакатена и прикована на инвалидна количка в продължение на дванадесет години, се изкачила на платформата без помощта на съпруга си. Един мъж от Филаделфия, на който осем месеца преди това бил присаден изкуствен водач на сърцето, изведнъж почувствал силна болка в гърдите си, когато Кетрин му положила ръце. Като се върнал у дома, той открил, че белегът от операцията за поставяне на водача бил изчезнал и той не можел да каже дали последният

функционира. По-късно, когато лекарите направили рентгенови снимки, открили, че изкуственият водач бил изчезнал, а сърцето му било изцелено.

Било нещо обикновено да се стопяват тумори, да изчезват ракови образувания, слепите да проглеждат и глухите да прочуват. Мигрен била изцелявана незабавно. Дори зъби били божествено изцелявани. Невъзможно е да се изброят всички чудеса, на които е бил свидетел служението на Кетрин Кулман. Само Бог знае.

Кетрин често плачела от радост, докато наблюдавала как хиляди били изцелявани чрез силата на Бог. Някои дори си спомнят как сълзите й падали върху ръцете им.

Казват също, че Кетрин плачела, като гледала хората, които оставали болни и в инвалидните си колички. Тя никога не се опитвала да обясни защо някои получавали изцеление, а други – не. Вярвала, че отговорността за това била на Бог. Тя обичала да оприличава себе си с продавачка в магазин, а не с управител. Тя трябвало да се съгласи с онова, което решавал Управителят. Но споделила, че това щял да е един от първите въпроси, който смятала да зададе на Бог, когато отиде на небето!

РАЗПРОСТИРАНЕ НА СЕВЕР

През август 1952 г. Кетрин проповядвала пред повече от петдесет хиляди души в палатката на Рекс Хъмбард в Акрън, Охайо. В ранните утринни часове преди първата неделна служба на Кетрин, семейство Хъмбард били събудени от силното хлопане на вратата на техния мобилен дом. Навън стоял един полицай, който им казал: „Почитаеми Хъмбард, ще трябва да направите нещо. Има около деветнадесет хиляди души около тази палатка." Било 4:00 ч. сутринта, а службата нямало да започне преди 11:00 ч.

Кетрин, която била свикнала с тълпи, които не можели да се поберат под един покрив или в една палатка, казала на Хъмбард, че може да се направи само едно нещо – те трябва да започнат службата в 8:00 ч. сутринта. Това и направили! Моуди Ейми, съпругата на Рекс, си спомня, че Кетрин служила до 2:30 ч. същия следобед.

След тези събрания установили за дълго своя мобилен дом в Акрън и в последствие изградили една от най-големите църкви и едно от най-големите телевизионни служения на онова време – 60-те, 70-те години на нашия век. Преживяното в Акрън положило началото на едно доживотно приятелство между Кетрин и семейство Хъмбард.

Приблизително по онова време на Кетрин й било казано, че страда от разширено сърце и има дефектна митрална клапа. Въпреки това тя продължила да работи, оставайки се изцяло в ръцете на Святия Дух.

БЛЯСЪК И ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ

По онова време Кетрин се била превърнала в знаменитост, както в християнските, така и в светските среди, филмови звезди идвали на събранията й. Дори веднъж комикът Филис Дилър препоръчал една от книгите на Кетрин на един умиращ почитател. Папата дал на Кетрин лична аудиенция във Ватикана и й дал медальон с гравиран на него гълъб. Най-големите градове на Америка я посрещали тържествено, като й връчвали своите „ключове". Дори държавата Виетнам я наградила с Медал на честта за оказаното от нея съдействие на страдащите.

Разбира се, сред почестите имало и атаки. Тя успявала да се абстрахира от някои, но други я наранявали дълбоко. Сред последните било и предателството на нейните служители неговия зет Пол Бартоломео.

Накратко, Дино и неговият зет поискали голямо увеличение на техните хонорари, след като открили, че фондация Кетрин Кулман е подписала мултимедиен договор.

Кетрин се радвала много на компанията на Дино. Без съмнение, много от присъствалите на нейните събрания си спомнят с какво удоволствие тя го представяла на събранието, правейки голям жест с ръце: **„А сега, е-ето го Ди-и-ино!"** Кетрин била извела Картсонакис от неизвестност и го вкарала в международно служение. Казват, че тя го облякла в най-добрите дрехи и непрекъснато го хдалела. пред медиите.

Но Дино явно бил изпаднал под влиянието на своя зет Пол Бартоломео. Въпреки че последният бил най-високо платеният човек в екипа, той искал още и в последствие завел дело срещу Кетрин за смайващо голяма сума пари. А когато Кетрин не одобрила откритата връзка на Дино със светско момиче, той се огорчил и също поискал пари. В резултат на това Кетрин ги уволнила и двамата. Но не и преди те да публикуват множество обвинения относно нейния характер, които отекнали по света.

В по-късните си години Кетрин не прекарвала много време в анализиране на характера на хората от своя екип. Вместо това тя избирала просто хората, които й били приятни, но много често приятните й моменти не траели дълго, а след това идвали неприятностите. Възможно е грешките и при наемането на хора да са се дължали на нейното физическо и умствено изтощение. Нейната програма била изключително напрегната. Въпреки че била предупредена, че ще сгреши с наемането на Бартоломео и Картсонакис, Кетрин го сторила и така се забъркала във въпросния скандал.

Независимо, че може да е имало грешки в преценката й, липса на разбиране или грешки на хората около нея, тя никога не позволила плътта да участва в кое да е от движенията на Святия Дух, и никога не си приписала заслугите за тях. Кетрин Кулман винаги отдавала славата на Бог.

В разгара на нейното служение основните деноминации отличили Кетрин за това, че имала най-чистото служение на Святия Дух за своето време.

Кетрин нямала никакви тайни планове, никакви скрити мотиви. Онова, което си видял, това и получаваш. Никога не се преструвала, че има отговори, които нямала. И винаги внимавала да не наскърби Святия Дух. Тя останала посветена, покорна, честна и искрена до края на живота си.

КАК НЕ ВИДЯ ПЕЙКАТА?

През 1968 г. Кетрин служела по покана на Пат Робъртсън и неговия помощник Джим Бейкър пред тълпа от над три хиляди души. Малко след началото на събранието една от сгъваемите, закрепени за стената пейки, се освободила и отскочила обратно към стената. Много от хората паднали на пода или били притиснати към стената. От „бърза помощ" дошли и откарали някои от тях на носилки. На мястото на пейката били поставени сгъваеми столове и събранието най-сетне се успокоило. Въпреки всичко това, унесена, Кетрин вече била стигнала до средата на проповедта, без да разбере за случилото се!

През 1968 Кетрин пътувала до Израел, Финландия и Швеция. Тя гостувала в шоуто на Джони Карсон, шоуто на Дина Шор и много други. Въпреки че Кетрин била много дипломатична и приемана в много среди, тя все пак изявявала силата на Святия Дух в своя живот във всички тези програми. Казват, че служителите на CBS винаги разбирали, когато Кетрин влизала в сградата, понеже цялата атмосфера се променяла.

През 1975, въпреки че наближавала седемдесетте и била отслабена физически от болестта си, Кетрин пътувала до Ерусалим, за да проповядва на Втората световна конференциия за Святия Дух. Въпреки своята възраст и болки, тя все още била пъргава, когато ставало въпрос за служението.

Кетрин била чула, че Боб Мъмфорд щял да говори там, и заплатила да отмени появата си заради това. Тя заявила, че неговите поучения относно ученичеството били пълна ерес и тя нямало да участва. Все пак накрая Кетрин отишла в Израел и помогнала на много хора от Средния Изток да преживеят служението на Святия Дух.

ДОБРЕ МИ Е НА ДУШАТА

Последната чудотворна служба в служението на Кетрин Кулман била проведена в Шрайн аудиториум в Лос Анджелис, Калифорния на 16 ноември 1975 г. Когато напускала сградата, една служителка в холивудския офис на госпожица Кулман видяла нещо, което никога нямало да забрави.

Когото всички напуснали залата, Кетрин тихо отишла до края на сцената. Тя вдигнала глава и бавно прокарала поглед по горния балкон, сякаш се взирала във всяко място. Изглеждало като цяла вечност. После Кетрин свела очи към долния балкон, следвайки с поглед всеки ред, всяко място. После погледнала партера, спирайки очи на всяко място.

Можем само да гадаем какви мисли са минавали през ума на Кетрин, спомените, победите, изцеленията, смехът, сълзите. Възможно ли е тя да е знаела, че никога вече няма да се завърне на тази платформа? Възможно ли е в този момент тя да е казвала сбогом на земното си служение?

След малко повече от три седмици Кетрин лежала на смъртно легло в Медицинския център Хилкрест в Тулса, Оклахома след операция на сърцето.

Вече била предала служението изцяло в ръцете на Тинк Уилкерсън, който преди това бил в автомобилния бизнес в Тулса, Оклахома. Той бил син на покойната Джени Уилкерсън, истинска пророчица на Бог.

Уилкерсън бил около Кетрин само от десет месеца. Тя му се доверявала. Той бил човекът, който избрал къде да и бъде направена хирургическата операция. След своята смърт тя му оставила по-голямата част от състоянието си. Когато бившият екип на Кулман бил запитан за него, отговорите били противоречиви. Някои чувствали, че Уилкерсън бил измамил Кетрин, други смятали, че той бил изпратен от Бог за нейния последен час. Медиите обаче, пощурели с въпроси защо Уилкерсън получил толкова много от притежаваното от Кетрин, а Маги Хартнър, нейният помощник в продължение на толкова много години, получила толкова малко.

През 1992 г. Уилкерсън бил осъден от две областни съдилища на Оклахома за измама в някогашна сделка с автомобили. Той трябвало да бъде освободен през лятото на 1993 г., когато планирал да напише книга за своето и това на съпругата му приятелство с Кетрин. Уилкерсън е мълчал през всичките тези години вероятно от уважение. Аз вярвам, че той знае нещо, което трябва да бъде казано.

“ИСКАМ ДА СИ ОТИДА У ДОМА”

Орал и Евелин Робъртс били сред малцината, на които било позволено да видят Кетрин в Медицинския център Хилкрест. Когато влезли в стаята й и се приближили до леглото, за да се молят за изцелението й, Орал си спомня за нещо важно, което се случило: „Когато Кетрин разпозна, че бяхме дошли да се молим за нейното възстановяване, тя вдигна ръцете си като преграда и после посочи към небето."

Евелин Робъртс погледнала Орал и казала: „Тя не иска нашите молитви. Иска да се прибере у дома."

Сестрата на Кетрин Миртъл получила същото послание от Кетрин. Тя казала на Уилкерсън: „Кетрин иска да се прибере у дома."

Прекрасната червенокоса дама, която запозна нашето поколение със служението на Святия Дух и развълнува милиони сърца, най-сетне получи желанието на своето сърце. Казват, че Святия Дух слязъл на нея още

веднъж и лицето й започнало да грее. Сестрата в нейната стая забелязала сияние, което заобикаляло леглото й, носейки невероятен мир. В 20:30 ч., в петък, на 20 февруари 1976 г. Кетрин Кулман си отишла, за да бъде завинаги с Исус. Тя била на шейсет и осем години.

Орал Робъртс говорил на погребението й във Forest Lawn Memorial Park, Глендейл, Калифорния. Кетрин била погребана в същото гробище, на половин миля от Ейми Семпъл Макферсън. Орал имал видение, когато Кетрин починала, че Бог ще издигне и пръсне из целия свят подобни служения, в които силата на Бог щяла да бъде още по-голяма от тази в живота на Кетрин.

Кетрин Кулман била особено съкровище. Нейното служение има неоценим принос за по-близкото познаване Святия Дух в нашето поколение. Тя се опитала да ни покаже как да общуваме с Него и как да Го обичаме. Тя наистина имала способността да разкрива пред хората Святия Дух като техен приятел. Затова никой не би могъл да заключи тази глава по-добре от самата нея:

„Светът ме нарече глупава затова, че дадох целия си живот на Един, Когото никога не бях виждала. Знам точно какво ще Му кажа, когато застана в присъствието Му. Когато погледна прекрасното лице на Исус, ще мога да кажа само едно: „Опитах. Дадох най-доброто от себе си." Моето изкупление ще е напълно завършено, когато застана и погледна Онзи, който направи всичко това Възможно."

ГЛАВА ДЕСЕТА – Уилиям Бранхам

„Човек на забележителни чудеса и знамения"

Ти си от дявола и мамиш хората – извика той, – шарлатанин, скрита в тревата змия, фалшификат и аз ще покажа на тези хора, че е така!

Това било много смело предизвикателство и за всички присъстващи било ясно, че човекът не говори празни приказки... Изглеждало, че е настъпил труден момент за малкия човечец на платформата, и повечето хора вероятно са го съжалили в този миг. Било очевидно, че нямало място за сценични трикове. Човекът на платформата трябвало да докаже думите си или да поеме последствията.

Секундите се нижели една след друга... Вече ставало ясно, че нещо пречи на смутителя да изпълни пъклените си намерения. Спокойният, но решителен глас на евангелизатора... можел да бъде чут само от най-близкостоящите...

„Сатана, понеже предизвика Божия служител пред всички тези хора, сега ти трябва да ми се поклониш. В името на Исус Христос ще паднеш в нозете ми."

Изведнъж мъжът, който допреди малко толкова безсрамно предизвикваше Божия човек със страховитите си заплахи и обвинения, простена зловещо и се строполи на пода в истеричен, сподавен плач. Евангелизаторът спокойно продължи със службата, сякаш нищо не се бе случило, докато мъжът лежеше сгърчен в праха.

Уилиям Бранхам бил скромен, тих човек, който познавал добре страданието, сърдечната болка и бедността. Полуграмотен според светските стандарти, Бранхам се образовал чрез свръхестествени преживявания. Гордън Лидзи, основател на «Христос за нациите» бил личен приятел на Бранхам и автор на официалната му биография. Той казвал, че животът на Бранхам бил „толкова неземен и необикновен", че ако не били документираните факти, човек при нормални обстоятелства би помислил, че историите за неговия живот са доста пресилени и невероятни.

Въпреки своите прости разсъждения и лошото владеене на английски език, Бранхам станал водачът на съживлението „Глас на изцеление", избухнало през четиридесетте години. Имало много изцеляващи съживители, които през онези дни излезли в предни позиции, и всеки от тях е бил уникален. Никой обаче не успял да съчетае пророческия кабинет, свръхестествените проявления и божественото изцеление, както го направил Уилиям Бранхам.

Можем само да съжаляваме за тъжния начин, по който завършило неговото служение. С течение на нашия разказ за Бранхам, нещата, за които ще стане въпрос, може би ще бъдат шокиращи за едни и тъжни за други. Разберете, че подробностите са дадени за поука. Животът на Бранхам е трагичен пример за това, какво може да се случи, когато човек не следва времената и сезоните на небето. Все пак в началото животът и служението на Бранхам били венец на Божието свръхестествено влияние на земята. Ако във вашия ум има някаква „религиозна" традиция, то ранните години на Уилиям Бранхам без съмнение ще ви разтърсят.

СВЕТЕЩО КЪЛБО

При изгрев слънце на април 1909 някъде сред хълмовете на Кентъки се родило малко момченце, тежащо едва 2,2 кг. Неговият осемнадесетгодишен баща крачел напред-назад из старата дървена барака, облечен в новия си работен комбинезон. Майката на бебето, която била едва на петнайсет, държала в ръце сина си, докато двамата обсъждали името на детето – Уилиям Мариън Бранхам.

Когато светлината започнала да залива утринното небе, бабата решила да отвори някой прозорец, за да могат родителите да видят по-добре своя новороден син. В този момент те станали свидетели на първото свръхестествено посещение в живота на малкия Бранхам. Със свои думи той сам описва историята така, както му е разказана:

„Изведнъж, светещо кълбо влязло през прозореца, голямо колкото възглавница, завъртяло се около мястото, където съм лежал, и слязло върху леглото."

Съседите, които видели случилото се, стояли в страхопочитание, чудейки се що за дете се било родило на семейство Бранхам. Докато разтривала ръчичките му, г-жа Бранхам дори и не подозирала, че Бог щял да използва същите тези ръце, за да изцелява множества и да води едно от най-големите изцелителни съживления до ден-днешен.

Две седмици по-късно малкият Уилиям Бранхам за първи път посетил мисионерска баптистка църква.

ПРЪСТЕН ПОД И СТОЛОВЕ ОТ ДЪСКИ

Семейството на Уилиям Бранхам било най-бедното от бедните. Те живеели в далечните хълмисти земи на Кентъки, подът бил пръстен, а столовете били сковани от дъски. Тези хора били съвсем неуки според стандартите на света. Така че било почти невъзможно да четат Библията или която и да било друга книга.

Условията на живот били мизерни и малко се говорело за служене на Бог. Семейство Бранхам имали само най-обща представа за Бог. Те били заобиколени от една сурова действителност и всичките им усилия били насочени към физическото оцеляване. За семейството ходенето на църква било преди всичко морално задължение или отчасти възможност за социални контакти.

Когато осъзнаете откъде идвал Бранхам, ще ви бъде по-лесно да разберете, защо Бог е използвал суверенни и свръхестествени знамения, за да му говори. Той не знаел как да чете или сам да изучава Библията. Бранхам не знаел как да се моли и през цялото си детство никога не чул някой да се моли.

Ако не можеш да четеш, тогава ти не можеш да чуеш гласа на Бог чрез Неговото Слово.

Ако не се молиш, тогава не можеш да чуеш своя вътрешен глас, иначе казано, своя дух.

Ако никой наоколо не познава Бог, тогава няма кой да те учи.

При подобни ситуации на Бог Му остава да предаде Своето послание към даден човек чрез чудеса и знамения. Това се случва рядко, но Бог не може да бъде ограничен от бедността или невежеството. Случило се е тогава, може да се случи и днес. По един или друг начин Бог винаги ще успее да предаде посланието Си на въпросната личност.

В Стария Завет едно магаре проговори на Валаам. Само така той щеше да чуе словото на Господ.

Бог говори на Мойсей чрез горящия храст. В книгата Деяния чудеса и знамения помагаха на вярващите да преобърнат един тъмен „религиозен" свят с главата надолу.

Бог не е ограничен от рамките на преподаваната теология. Той е Бог – и понякога призовава хора като Уилиям Бранхам да излязат и да разчупят нашите религиозни калъпи. Религията иска ние да забравим, че думата „свръхестествено" описва Божието присъствие. Някои хора стават нервни, когато Бог разчупи ограниченията на тяхната „религиозност".

Бог използвал чудеса и знамения, за да помогне на Бранхам да Го познае, да разбере Божия призив за своя живот и впоследствие да ходи в него.

ИЗБАВЕН ОТ СМЪРТОНОСНО ИЗМРЪЗВАНЕ

Божият промисъл следвал Бранхам от неговото рождение. Неговият баща работел като дървосекач и се налагало да отсъства за дълги периоди от дома. Когато Бранхам бил едва на шест месеца, сурова снежна виелица затрупала със сняг планините, затваряйки безнадеждно младата майка и нейното дете в тяхната барака. Когато свършили дървата и запасите от храна, смъртта вече изглеждала неизбежна. Майката на Бранхам увила себе си и своето бебе в някакви вехти одеяла и после двамата просто лежали в леглото гладни и измръзнали в очакване на своята зла участ.

Но „злата участ" не може да промени Божия план. Бог бдял над тях чрез очите на един съсед. Човекът бил разтревожен, че от комина им не излизал пушек, проправил си път през дълбокия сняг до тяхната барака и разбил вратата. Бързо събрал дърва, запалил огън и нагазил обратно в снега, за да им донесе храна от своята барака. Добрината на този човек и неговата бдителност спасили живота им.

Скоро след това преживяване бащата на Бранхам преместил семейството си от дълбоките гори на Кентъки в Ютика, Индиана, където започнал работа като фермер. По-късно семейството се преместило в Джефърсън-вайл, Индиана, който по-късно бил смятан за родния град на Уилиям Бранхам.

Въпреки че се преместили в Джефърсънвайл – един средно голям град, те продължавали да живеят в изключителна бедност. На седем години малкият Бранхам дори нямал риза, която да облече за училище, а само палто. Много пъти той се потял в горещината на малката училищна стая, но се срамувал да съблече палтото си, понеже нямал риза отдолу. Бог не избира хората според това дали са богати или бедни. Той гледа на сърцето.

ВЯТЪРЪТ ОТ НЕБЕТО

Училищните занимания за деня тъкмо били приключили и приятелите на Бранхам отивали да ловят риба на вира. Бранхам искал да отиде с тях, но неговият баща му бил казал да донесе вода за вечерта.

Бранхам плачел, докато вадел водата, разстроен от това, че трябва да работи, вместо да отиде с другите за риба. Докато носел тежкото ведро от хамбара до къщата, той седнал за малко под една топола, за да си почине.

Изведнъж чул шума на вятър в горната част на дървото. Той скочил, за да погледне нагоре и забелязал, че вятърът не духал никъде другаде. Той се дръпнал назад и като се вгледал в дървото, до него дошъл глас, който казвал: „Никога не пий, не пуши и не оскверняваи своето тяло по никакъв начин, защото имам работа за теб, когато пораснеш."

Изплашено от гласа, малкото момче изтичало разтреперано при майка си. Тя се опитала да го успокои, чудейки се да не би да е бил ухапан от змия. След като не успяла, тя го сложила на леглото и повикала лекар, мислейки си, че е изпаднал в някакъв странен вид нервно разстройство.

През останалата част от своето детство Бранхам направил всичко, което могъл, за да не се доближи до онова дърво.

Колкото и странно да му изглеждало това преживяване, Бранхам открил, че не може да пуши, да пие или да оскверни тялото си. На няколко пъти вследствие на натиск от страна на връстниците му, той опитвал. Но в мига, в който вдигнел цигара или допирал питието до устните си, чувал шума на вятъра в клоните на онова дърво. Той веднага поглеждал наоколо, но всичко изглеждало тихо и спокойно. Обземал го същият ужасен страх и той хвърлял цигарата или бутилката и хуквал да бяга.

Това странно поведение било причина Бранхам да има много малко приятели като младеж. Той казвал за себе си: **„Изглежда, през целия си живот съм бил черна овца, не съм познавал човек, който да ме разбира и дори сам не съм се разбирал."** Той често споделял, че имал едно особено усещане: **„Сякаш някой стои до мен, опитвайки се да ми каже нещо, особено, когато съм сам."** Така Бранхам прекарал своето юношество, лутайки се объркан и без да може да откликне или дори да разбере призива на Бог върху живота му.

НЯМА КЪДЕ ДА СЕ БЯГА

Въпреки че Бранхам бил преживял няколко свръхестествени проявления в живота си, той все още не бил новороден. Когато бил на четиринадесет, пострадал по време на ловна злополука и се наложило да лежи в болница в продължение на седем месеца. Въпреки това той не приел неотложния призив на Бог, който продължавал да го измъчва. Нямал и представа защо му се случва всичко това. Родителите му не познавали Бог, затова той не получил никакво насърчение от тях. Всичко, което имал, било собственото му ограничено знание, затова той се съпротивлявал на Божия призив.

На деветнадесет години Бранхам решил да се премести, надявайки се, че новата среда ще му помогне да се освободи от напрежението. Знаейки, че ще се натъкне на неодобрението на майка си, той й казал, че заминава на

лагер само на четиринадесет мили от дома, когато всъщност отивал във Финикс, Аризона.

В една нова обстановка и различен начин на живот Бранхам започнал да работи през деня в местен чифлик. Нощем той тренирал с желанието да направи кариера като професионален боксьор и дори спечелил няколко медала. Но колкото и да се опитвал, Бранхам не можел да избяга от Бог дори и в пустинята. Когато погледнел към звездите нощно време, той отново усещал призива на Бог върху себе си.

Един ден той получил новини, че неговият брат Едуард, който по години бил най-близък до него, бил сериозно болен. Бранхам почувствал, че с времето той щял да се оправи, затова продължил работата си в чифлика. След няколко дена бил съкрушен от съобщението, че брат му е починал.

Скръбта от загубата била почти непоносима за Бранхам. **„Първото нещо, което си помислих** – спомнял си Бранхам, – **беше, дали той е бил готов да умре... Тогава отново Бог ме призова, но както обикновено, аз се възпротивих."**

Докато пътувал към къщи, мислейки за тяхното детство, сълзи се стичали по лицето му. Спомняйки си за всичките им трудности, той се чудел дали Бог бил взел Едуард на някое по-добро място.

Смъртта била нещо много тежко за семейството им, понеже никой от тях не познавал Бог и им било невъзможно да намерят мир. Всъщност именно на погребението на своя брат Бранхам за първи път чул някой да отправя молитва към Бог. Тогава решил да се научи да се моли. Той възнамерявал след погребението да се върне обратно в Аризона, но неговата майка го умолявала да си остане у дома. Бранхам се съгласил и започнал работа в Газовата компания в Ню Албани.

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ СЪС СМЪРТТА

Две години по-късно, докато проверявал веднъж изправността на някакви газомери, Бранхам бил обгазен. Цялата вътрешност на стомаха му била покрита с киселина и той страдал в продължение на няколко седмици, преди да се обърне към специалист.

Лекарят поставил диагноза апендицит и го вкарал в болницата за операция. Тъй като не чувствал болка, Бранхам поискал да му поставят местна упойка, за да може да наблюдава операцията. Въпреки че не бил новороден, той помолил един баптистки служител да го придружи в операционната. След приключване на операцията Бранхам бил върнат в неговата стая, където започнал да се чувства все по-отпаднал. Пулсът му ставал все по-слаб и той усетил дъха на смъртта. Болничната стая постепенно притъмняла и в далечината Бранхам можел да чуе шума на вятъра. Сякаш духал в гора и шумолял в листата на дърветата. Бранхам си помислил: **„Ето, това е смъртта, която идва да ме прибере."** Вятърът

приближил и шумът станал по-силен. **„Изведнъж, всичко изчезна** – спомня си Бранхам, – **аз бях отново онова малко, босо момче и стоях на същата алея, под същото дърво. И чух същия глас: „Никога не пий, нито пуши." Но този път гласът каза: „Аз те призовах, но ти не поиска да отидеш." Тези думи той повтори три пъти. Тогава казах: Господи, ако това си Ти, позволи ми да се върна отново на земята и аз ще проповядвам Твоето Евангелие от покривите на къщите и по ъглите на улиците. Ще кажа на всички за Него!"** Изведнъж Бранхам се събудил и видял, че се намира в болничната стая. Той се чувствал по-добре, а лекарят си мислел, че вече е мъртъв. Когато влязъл и видял Бранхам, той заявил: „Не съм от хората, които ходят на църква... но знам, че Бог посети това момче!" Няколко дни по-късно Бранхам бил изписан от болницата и както се бил заклел, започнал незабавно да търси Господ.

ИЗЦЕЛЕН! И ГОРД С ТОВА!

Бранхам обикалял от църква на църква, като напразно опитвал да открие такава, където да се проповядва покаяние. Накрая в своето отчаяние той отишъл при стария навес зад своята къща и се опитал да се моли. Нямал представа какво трябва да каже, затова започнал да говори на Бог, както говорел с всеки друг. Изведнъж на стената на навеса се появила светлина във формата на кръст. Бранхам вярвал, че това било видение от Господ, понеже усетил как огромна тежест паднала от гърба му. Там, при онзи стар навес Бранхам бил новороден. Аварията, при която Бранхам пострадал с киселината, оставила у него необичайни странични ефекти – когато гледал твърде продължително към нещо, главата му започвала да се тресе. Бранхам казал на Господ, че ако ще проповядва, трябва да бъде изцелен напълно. И така, той най-сетне намерил една малка независима баптистка църква, която вярвала в изцелението, излязъл напред за молитва и бил моментално освободен. Като видял силата, изявена в тази църква, Бранхам започнал да се моли и да търси Бог за същата сила в собствения си живот. Шест месеца по-късно той получил своя отговор. След като приел да се покори на призива да проповядва, Бранхам бил ръкоположен като независим баптистки служител. Сдобивайки се с малка палатка, той незабавно започнал да служи. От самото начало имал много добри резултати.

ОТНОВО ОНАЗИ СВЕТЛИНА!

През юни 1933, когато бил на двадесет и четири години, Бранхам провел първото си значително съживление в палатка в град Джеферсънвайл. Една вечер дошли около три хиляди души. На 11 юни той организирал специална служба за водно кръщение, на която потопил сто и тридесет човека в река Охайо. Докато кръщавал седемнадесетия човек, се случило друго свръхестествено проявление. Ето как сам Бранхам го описва: *„Огнено кълбо слезе от небесата и ето я онази светлина, сияеща... застана точно над мен... и направо си ме изплаши до смърт."* Мнозина от четирите хиляди на речния бряг, като видели светлината, хукнали от страх, други

останали и паднали в поклонение. Някои твърдели, че са чули глас, други не чули нищо. Същата есен хората, които посещавали неговите събрания, построили сграда, като я нарекли „Шатрата на Бранхам". Между 1933 и 1946 Бранхам служел в шатрата и едновременно с това имал и светска работа.

НЕГОВАТА ЧУДЕСНА “НАДЕЖДА”

Трийсетте години на века били щастлив период за Бранхам. Тогава той срещнал едно чудесно вярващо момиче. Тя се казвала Хоуп (Надежда – бел. пр.) Бръмбек. Тя отговаряла на изискванията на Бранхам – никога не пиела и не пушела и той я обикнал силно. След няколко месеца решил да помоли Хоуп да се омъжи за него. Но тъй като се срамувал да говори за това с нея, направил най-доброто, което можел, като й написал писмо. Той неуверено пъхнал писмото в пощенската й кутия, понеже се страхувал, че майка й може да го прочете първа. Но Хоуп я изпреварила и бързо отговорила „Да". Скоро след това двамата се оженили, за което Бранхам си спомня: **„Не вярвам на земята да е имало друго по-щастливо място от нашия малък дом."** След две години на двамата им се ражда син Били Пол. Ето как Бранхам описва този вълнуващ момент: **„Когато за първи път го чух да плаче в болницата, сякаш веднага разбрах, че беше момче и го предадох на Бог, преди дори да го бях видял."**

НОВА ПОРЦИЯ СИЛА

Голямата депресия през трийсетте години скоро засегнала и Шатрата на Бранхам. Времената станали по-тежки. Бранхам започнал да проповядва без възнаграждение. Продължавал да работи отделно от служението, за да издържа семейството си. След като спестил малко пари, решил да отиде до Мичиган на риболов. Много бързо обаче свършил парите и тръгнал обратно към къщи. На връщане той видял голяма група хора да се събират за евангелизационно събрание и се зачудил що за хора били, затова спрял там и се срещнал за първи път с „Петдесятница". Това било лагерно събрание на движението „Пълнотата" – деноминация, вярваща „само в Исус". Бранхам бил впечатлен от тяхното пеене и пляскане. Колкото повече стоял, толкова повече осъзнавал, че имало нещо около тази сила, за която все говорели. Същата вечер Бранхам спрял своя Форд „Т" в едно поле и преспал в колата. Той нямал търпение да се върне на следващия ден. Бил се регистрирал като служител и същия ден водачът обявил, че присъстващите биха искали да чуят няколко думи от втория най-млад служител сред тях Уилиям Бранхам. Последният бил толкова шокиран и объркан, че бързо навел глава. Той не желаел някой да разбере, че бил там. Предната вечер бил използвал хубавите си панталони за възглавница, и тези, с които бил обут в момента, били от обикновен раиран крепон. Говорителят отново помолил Уилиям Бранхам да излезе на платформата, но той седял неподвижно, твърде стъписан, за да може да отговори. В края на краищата, никой не знаел кой е, така че бил в безопасност. Накрая някакъв човек се навел към него и го попитал: „Знаете ли кой е Уилиям

Бранхам?" Бранхам отговорил: „Аз съм." Той обяснил, че не може да проповядва пред хората с тези си дрехи. Човекът казал: „Те се интересуват повече от сърцето ти, отколкото от вида ти." Човекът се изправил и като посочил към Бранхам, изкрещял: „Ето го!" Бранхам неохотно се изправил и излязъл на платформата, но щом започнал да проповядва, силата на Бог го завладяла и събранието продължило два часа. След това пастири от цялата страна се обърнали към Бранхам, молейки го да гостува на техните църкви и да проведе съживителни събрания. Когато си тръгнал, календарът му бил запълнен до края на годината. Тези хора нямали и представа, че току-що били поканили един баптист да проведе събрания в църквите им в продължение на много седмици!

„БОКЛУК" И БОЛКА

Бранхам се впуснал към къщи. Щом спрял колата пред дома им, Хоуп изтичала да го посрещне. Развълнуван от преживяното, Бранхам разказал на съпругата си за лагерното събрание и за поканите, които бил получил. Тя също била много развълнувана. Но това не можело да се каже за близките и приятелите им. Най-силната съпротива дошла от страна на неговата тъща, която останала непреклонна. Тя заявила: „Знаеш ли, че това са една сбирщина „святи палячовци"?... Мислиш ли, че ще те оставя да мъкнеш моята дъщеря сред такава измет?... Невероятно! Те не са нищо друго освен боклука, който останалите църкви са изхвърлили." Под влиянието на своята тъща Бранхам отменил всичките си събрания за църквите от това петдесятно движение. По-късно той окачествил това като най-голямата грешка в живота си. Ако бил заминал, за да проведе тези събрания, семейството му нямало да пострада при голямото наводнение в Охайо през 1937 г. Зимата на 1937 била сурова. Когато големите снегове започнали да се топят, река Охайо заляла бреговете си. Дори дигите и насипите не могли да задържат водите. Бедствието не можело да сполети семейството на Бранхам в по-лош момент. Хоуп току-що била родила отново и този път те били благословени с момиченце, което нарекли Шарън Роуз. Вследствие на раждането имунната система на Хоуп не била напълно възстановена и тя развила опасна белодробна болест. Когато Хоуп все още се възстановявала, дигите на река Охайо се пропукали под силата на водите, които бързо залели цялата област. Сирените предупреждавали всички да бягат за собствената си безопасност. Хоуп не трябвало да бъде местена, но нямало избор. Въпреки студа и дъжда, тя била транспортирана до полева болница на достатъчно високо място. Също така по време на голямото наводнение през 1937 и двете бебета на Бранхам се разболели много сериозно от пневмония.

КЪДЕ Е СЕМЕЙСТВОТО МИ?

Колкото и да му се искало да остане със семейството си, Бранхам знаел, че трябвало да помогне в борбата на града с надигналите се води. И така той се присъединил към спасителния отряд, за да се върне само четири часа по-късно, откривайки, че водите са съборили стените и семейството му го

нямало. Обезумял от мъка, Бранхам цяла нощ търсил семейството си. Накрая му казали, че те били натоварени на влак и евакуирани в друг град. Той трескаво се опитвал да се добере до тях, но водите били пресекли пътя му. В продължение на две седмици той бил изолиран от останалия свят, без да може да стигне до семейството си и без да чуе нещо за тях. Веднага щом водите спаднали, той отпътувал с камион, за да търси семейството си. Не знаел дали са живи или мъртви. Когато пристигнал в съседния град, където предполагал, че са били изпратени, никой не знаел нищо за полева болница, камо ли за семейството му. Напълно отчаян, Бранхам обикалял улиците, стискайки своята шапка в ръце, молейки се и плачейки за семейството си. Някой го познал и му казал къде било изпратено семейството му, но водите били залели всички пътища към този град. Бранхам благодарил на човека и продължил пътуването си.Съвсем случайно, ако не и с директната намеса на Бог, той срещнал свой приятел, който му казал, че знае къде било семейството му и че съпругата му умирала. Двамата мъже потърсили начин да заобиколят прелелите води и до вечерта Бранхам и неговият приятел стигнали до града и намерили семейството му.

„БЯХ ПОЧТИ У ДОМА..."

Баптистката църква в града била превърната в полева болница. Когато Бранхам открил Хоуп, той коленичил до леглото й, само за да научи, че рентгеновите снимки показвали наличието на туберкулоза, проникваща все по-дълбоко в дробовете й. Бранхам спокойно поговорил със съпругата си и тя му казала, че децата били при майка й. Когато ги открил, тяхното здраве също се влошавало прогресивно. Бранхам бил решен да работи, за да плати необходимата за лечението на Хоуп сума. Един ден, докато работел, му се обадили от болницата, че трябва да побърза, ако иска да види съпругата си жива. Бранхам бързо стигнал до болницата и влетял през вратата. Лекарят го посрещнал и незабавно го завел в стаята, където лежала жена му. Главата й вече била покрита със завивката, но Бранхам я сграбчил и я разтърсил, викайки: **„Скъпа! Отговори ми!... Боже, нека ми проговори поне Веднъж."** Изведнъж Хоуп отворила очи. Тя се опитала да протегне ръка към Бранхам, но била твърде слаба. Тя погледнала към съпруга си и прошепнала: „Бях почти у дома. Защо ме извика?" После с тих и немощен глас започнала да разказва на Бранхам за Небето. Тя казала: „Скъпи, ти си го проповядвал, говорил си за него, но не би могъл да узнаеш колко е славно." Със сълзи на очи тя благодарила на Бранхам за това, че бил добър съпруг, после започнала да става все по-тиха... Бранхам завършва историята така: **„Тя ме придърпа към себе си и ме целуна за сбогом... После си отиде, за да бъде завинаги с Бог."** Докато карал обратно към къщи, сам в тъмнината на нощта, всичко, покрай което минавал, му напомняло за Хоуп. Мъката му била непоносима. У дома, докато мислел за своите деца, които току-що били останали без майка, той неусетно заспал. Малко по-късно се събудил, когато някой похлопал на вратата.

НАЙ-ТЪЖНАТА НОЩ НА СВЕТА

«Били, бебето ти умира» – били думите на човека, стоящ пред вратата. Съкрушен Бранхам се качил в пикапа на мъжа и те занесли малката Шарън до болницата, но напразно. Рентгеновите снимки показвали, че детето има менингит на гръбначния мозък. В болницата настанили Шарън в мазето, където държали изолирани случаи. Смъртоносната болест била извила силно едното й крače, а от болката очите й се събрали. Бранхам не можел да я гледа да страда така и като й положил ръце, помолил Бог да пожали живота й. За нещастие, Бранхам си мислел, че Бог го наказвал за отказа му да проведе съживленията, за които бил поканен. Малко след молитвата му малката Шарън последвала майка си на небето. Само за една нощ Бранхам загубил двама от тримата му най-близки хора. Останал му само Били Пол. Два дни по-късно един съкрушен мъж погребал дъщеря си в обятията на нейната майка. Сякаш мъката му била повече, отколкото можел да понесе. Все пак през идните години споменът за онези чувства щял да накара сълзите на състрадание да се стичат по лицето на Уилиям Бранхам, докато се молел за болните.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ВЯТЪРА

Следващите пет години били за Бранхам „пътуване в пустинята". Сякаш никои не го разбирал. Неговата баптистка църква започвала да се дразни от виденията му, наричайки ги демонични. Те дори предположили, че светлината, появила се при раждането му, вероятно била знак за присъствието на демон в живота му. Предупредили Бранхам да престане със своите видения, иначе служението му „щяло да си спечели лоша слава." През онези години Бранхам се оженил повторно. Много пъти той разказвал, че никога нямало да го направи, ако Хоуп не го била помолила заради децата.Той продължил да проповядва в Шатрата на Бранхам, като в същото време работел като горски пазач. На 7 май 1946 г., един чудесен пролетен ден, Бранхам се прибрал у дома за обяд, когато наминал негов приятел. Двамата седели навън, под един голям клен, когато, според думите на Бранхам: **„Като че ли цялата горна част на дървото се стовари... сякаш нещо ме връхлетя от дървото, беше като силен, бурен вятър."** Неговата съпруга изскочила от къщата, за да види дали е добре. Опитвайки се да овладее емоциите си, Бранхам седнал и й разказал историята на последните двадесет години. В същия момент той взел решение да открие веднъж завинаги какво стои зад този „вятър". Той разказва: **„Взех си довиждане с нея и с детето си, и я предупредих, че ако не се върна до няколко дни, вероятно няма да се завърна никога."**

СРЕЩАТА С АНГЕЛА НА ГОСПОД

Бранхам отишъл на уединено място, за да се моли и да чете Библията. Агонията му била толкова силна, че му се струвало, че душата му ще се отскубне от тялото. **„Ще ми говориш ли по някакъв начин, Боже? Ако не ми помогнеш, не бих могъл да продължа"** – извикал той.Около 11:00 ч.

същата нощ той забелязал някаква светлина да пробягва в стаята. Мислейки, че приближава някой с фенер, той погледнал през прозореца, но не видял никого. Изведнъж светлината започнала да залива пода. Бранхам скочил изплашен от стола си, когато на пода се появило светещо кълбо. После чул нечии стъпки. Когато се вгледал, той видял краката на човек, който вървял към него. Вдигнал очи и видял един огромен човек, облечен в дълга бяла дреха. Мъжът казал на разтреперания от страх Бранхам: „Не бой се. Изпратен съм от присъствието на Всемогъщия Бог, за да ти кажа, че особеният ти живот и неразбраните ти пътища са знак за това, че Бог те е изпратил да занесеш дар на Божествено изцеление на народите по света."

АНГЕЛЪТ ПРОДЪЛЖИЛ...

«Ако бъдеш искрен и спечелиш доверието на хората, нищо няма да може да устои пред молитвата ти, дори и ракът.» Първата реакция на Бранхам била като тази на Гедеон. Той казал на ангела, че е беден и необразован и поради това си мислел, че никой нямало да приеме служението му, нито би го послушал. Но ангелът продължил, като казал на Бранхам, че ще получи два дара като белези за истинността на неговото служение. Първо Бранхам щял да усеща болестите с физически вибрации в лявата си ръка. Някои са се присмивали на това физическо проявление или дори го определяли като демонично. За да разберем правилно Словото на Господ, трябва да схванем действието на закона на правдата и закона на Духа, а после да формулираме и принципа. Възможно е тези вибрации да бъдат обяснени по следния начин: когато нечистата болест в страдащия се срещне със свръхестествената сила на Бог, тя предизвиква физическа реакция, или вибрации. Когато нечистото срещне чистото, това винаги предизвиква реакция! Години по-късно Гордън Линдзи бил свидетел на този свръхестествен феномен. Той разказал, че вибрациите „като тези от електрически ток" понякога били толкова силни, че веднага спирали часовника на ръката на Бранхам. Линдзи казал още, че след като духът бивал изгонен от човека, „червената и подута" ръка на Бранхам възвръщала нормалния си вид. Ангелът продължил да обяснява на Бранхам, че когато почувства вибрациите, той трябвало да се моли за човека. Ако вибрациите изчезнат, човекът е бил изцелен. Ако ли не, той трябвало „само да се помоли за благословение и да продължи нататък".

ЩЯЛО ДА ИМА И ВТОРИ ЗНАК

Бранхам отговорил на ангела: **„Господине, боя се, че няма да ме приемат."** На което ангелът отвърнал: „Тогава ще стане така, че ти ще знаеш най-съкровените тайни на сърцето им. Така те ще приемат." Във връзка с този втори знак, ангелът казал следното: „Мислите на хората ехтят в небето по-силно, отколкото думите им на земята." Никога обаче, не бил изявяван какъвто и да било грях в нечий живот, който вече бил покрит с кръвта. Но ако грехът не бил изповядан или бил скрит, той бил изявяван чрез тази духовна дарба слово на знание. Когато това се случело на линията за молитва, Бранхам се дръпвал настрана от микрофона и

разговарял тихо с човека, като го водел в непосредствено покаяние. Дали това наистина е било посещение от Бог? Как можем да сме сигурни? Ангелите са изпратени да служат на наследниците на спасението (Евреи 1:14). Ангели прогласиха раждането на Исус и Му служеха по време на земния Му живот. Из цялата Библия се срещат случаи, когато ангели са служили, изявявайки Словото на Господ към човечеството. Ангелът на Господ никога няма да открие нещо, което противоречи на Словото. Той никога не прибавя нещо и не скрива нещо от Словото на Бог. С други думи, Господният ангел нито измисля нова Библия, нито изкривява Писанията. Критерият винаги е Словото на Бог. По време на това посещение ангелът на Господ открил на Бранхам още много неща относно служението му. Първо, той казал, че Бранхам, един непознат проповедник, скоро щял да стои пред хиляди в препълнени зали. Второ, той му заявил, че ако остане верен на своя призив, резултатите щели да достигнат целия свят и да разтърсят нациите. Посещението траело около половин час.

НИКАКВО ВРЕМЕ ЗА ГУБЕНЕ

След посещението от ангела Бранхам се върнал у дома. На следващото неделно събрание той казал на хората в шатрата за преживяното. Като на шега те напълно повярвали на неговото откровение. Словото на Господ се изпълнило бързо. Докато Бранхам говорел, някой влязъл и му подал телеграма. Тя била от преп. Робърт Доутъри, който го молел да дойде в Сейнт Луис и да се моли неговата дъщеря да бъде изцелена. Лекарите вече не можели да помогнат и той чувствал, че молитвата била единствената надежда. Бранхам нямал пари за разходите по пътуването. Затова присъстващите набързо дали дарение, събирайки достатъчно пари за двупосочен билет с железниците. Той взел назаем официален костюм от един от братята и палто от друг. И в полунощ членове на църквата го изпратили до влака за Сейнт Луис.

ПЪРВОТО ЧУДО

В Сейнт Луис малкото момиченце умирало от някаква непозната болест. Църквата постила и се молила за нея, но без резултат. Преглеждали я най-добрите лекари на града, но не успели да поставят диагноза. Докато вървял към момиченцето, по лицето на Бранхам се стичали сълзи. Тя била кожа и кости, и драскала по лицето си като животно. Била пресипнала да вика от болка. Тези мъки продължавали вече три месеца. Бранхам се присъединил към молитвата на църквата, но напразно. Накрая той помолил за спокойно място, където да може да търси Господа насаме. Това се превърнало в честа практика през ранните години на служението му. Докато търсел Господ, той често виждал отговора във видение. Той чакал обстоятелствата да станат точно както във видението му , после действал според онова, което бил видял. Когато следвал този модел, резултатите винаги идвали незабавно.

След малко Бранхам влязъл уверено в къщата. Той попитал бащата и останалите: **«Вярвате ли, че съм Божи служител?»** „Да! – отвърнали те. **“Тогава направете както ви кажа, без да се съмнявате.”** След това Бранхам ги помолил за някои неща, после се молил за детето според видението, което Господ му бил дал. Злият дух незабавно напуснал момичето и тя била изцелена, живяла дълго и отгледала нормални и здрави деца. Когато вестта за изцелението се разчула, хората започнали да се тълпят при Бранхам, но той се оттеглил от тях, обещавайки, че пак ще се върне. И наистина го направил след няколко седмици.

МЪРТВИТЕ ВЪЗКРЪСВАТ

През юни 1946 г. Бранхам се връща в Сейнт Луис и в продължение на дванадесет дни провежда събрания, на които проповядва и се моли за болните. Палатката била претъпкана и още много хора стояли отвън, дори и по време на проливните дъждове. Имало страхотни проявления – куците прохождали, слепите проглеждали, а глухите прочували. Един служител, който от двадесет години бил сляп, получил отново зрението си. Една жена, която отхвърлила Духа на Бог, паднала мъртва извън палатката вследствие на сърдечен удар. Бранхам отишъл при нея и се молил. Тя станала и намерила спасение в Исус Христос. Броят на изцеленията се умножавал и нараствал дотолкова, че вече не можел да се следи. Бранхам често оставал да се моли за болните до 2:00 ч. сутринта. След Сейнт Луис той бил поканен да проведе съживителни събрания в Джунсбъро, Арканзас, където на службите присъствали около двадесет и пет хиляди души. Веднъж, по време на едно от събранията Бранхам се измъкнал за малко, за да влезе в една линейка, където една възрастна жена била починала. След като се молил с проста молитва, жената седнала в носилката и прегърнала съпруга си. Около задната врата на линейката вече имало толкова много хора, че тя не можела да се отвори. Така че, шофьорът разпънал своето палто върху предното стъкло, за да може Бранхам да излезе от там без да го видят. Една жена, която била пропътувала с колата си стотици мили, се опитала със сълзи на очи да опише пред другите смирението, състраданието и кротостта на Бранхам. Тя казала, че когато го погледнела, „всичко, което виждала, било Исус" и прибавила: „Вие никога няма да сте същите, след като го видите."

НЕКА СЕ РАЗПРОСТРЕМ

В Арканзас Бранхам нает първия си мениджър за евангелизационните си кампании – У. Е. Кидсън, редактор на вестника The Apostolic Herald, в който били публикувани резултатите от служението на Бранхам. Кидсън, който бил непримирим пионер на движението „Пълнота", представил Бранхам на тази деноминация и го развел из няколко малки църкви. За служението на Бранхам 1947 щяла да се запомни като година на голяма популярност. Списанието Time публикувало новините от неговите кампании и заедно със своя тим той направил първата си обиколка на западните щати.Т. Л. и Дейзи Озборн били силно повлияни от неговите събрания в Портланд,

Орегон. Те току-що се били завърнали от Индия, където служили като мисионери. Били претърпели пълно поражение в своето видение и цел и почти се били отказали от служението. Т. Л. Озборн разказва за това, как е бил свидетел, когато на едно събрание Бранхам обърнал едно кривогледо момиченце към присъстващите. Когато й положил ръце, Т. Л. Озборн видял как погледът й постепенно се оправил. Тогава Т. Л. чул следните думи: „Ти можеш да направиш това!" След това събрание на Бранхам той и съпругата му били освежени, разпалени и концентрирани. Те най-после открили отговора, който търсели. Резултатът било невероятното международно мисионерско и изцелителното служение на Озборн и неговата съпруга.През 1947 г. Бранхам се срещнал и се присъединил към Гордън Линдзи. Джак Муур бил служител от движението „Oneness", който пътувал с Бранхам, когато той се срещал с Линдзи. Въпреки че Лидзи вярвал в Троицата, двамата създали коалиция, която се оказала решаваща за успеха на Бранхам. Щом Линдзи осъзнал, че е започнало безпрецедентно движение на Бог, той поканил Бранхам да разпростре служението си извън границите на движението „Пълнота" из средите на Пълното евангелие. Осъзнавайки, че Линдзи бил инструментът, чрез който се изпълнявали думите на ангела от неговото видение, Бранхам приел това предложение. Линдзи умеел майсторски да организира нещата - качество, което липсвало на Бранхам. Така че той дал на Линдзи пълна свобода да организира и популяризира едно от най-големите изцелителни съживления до ден-днешен. Муур и Линдзи планирали първата Обединена кампания през есента на 1947. Целта била да се съберат хората от движението „Пълнота" и вярващите в Троицата, заедно на едно събрание. Проведени в северозападните щати и част от Канада, събранията на Бранхам избягвали доктриналните различия и постигнали голям успех. Хората, които ги посетили, имали „най-великите преживявания в своя християнски живот". Според съобщенията от онова време често се спасявали до 1.500 човека в една-единствена служба. У. Дж. Бакстър се присъединил към изцелителния тим в Канада и написал, че същата година в служението станали свидетели на близо тридесет и пет хиляди изцеления.

РАЖДА СЕ „ГЛАС НА ИЗЦЕЛЕНИЕ"

В стремежа си да даде гласност на своето послание на изцеление из цялата страна, тимът на Бранхам намислил нещо ново. Те решили да създадат едно ново издание, което да се разпространява извън затворената общност на движението „Пълнота" и из всички християнски среди. Като осъзнал, че това било отново изпълнение на словото на Господ относно служението му, Бранхам дал съгласието си. Обаче неговият редактор Кидман не бил съгласен, затова Бранхам го освободил от неговите задължения и назначил на негово място като редактори Линдзи и Муур, а себе си като издател. Заедно те положили началото на списанието «Глас на изцеление». Първоначално трябвало да се издаде един-единствен брой, който да представя Бранхам. Но търсенето било толкова голямо, че този първи пробен брой трябвало да се преиздаде още няколко пъти.

Накрая екипът решил „Глас на изцеление" да излиза всеки месец. От този момент нататък един от ключовите принципи на Бранхам бил никога да не влиза в доктринални спорове. Той казвал:

«Бог не е дал одобрението Си на една определена църква, а ни е открил, че чистите по сърце ще видят Бог." Той често добавял: „Нека човекът да си вярва каквото си иска по въпроса. Това и без друго няма да допринесе кой знае колко така или иначе. Бъдете братя, общувайте един с друг." Бранхам често казвал, че вярващите могат **„да са разделени на милион мили един от друг в своята теология"**, но ако някога стигнат дотам да не могат да се прегърнат един друг като братя, би трябвало да се чувстват **„отпаднали от вярата"**.

РАННИ НЕПРИЯТНОСТИ

През 1948 г. служението на Бранхам било спряно ненадейно, когато той преживял нервна криза. Той бил физически и умствено преуморен от твърде многото работа в служението. Преди да назначи Линдзи за мениджър на кампаниите, той се молел за нуждаещите се от изцеление до ранните утринни часове, като се изтощавал напълно. Той не знаел кога да спре. Бил отслабнал толкова много, че тръгнали слухове, че умирал. В резултат на това Линдзи, който организирал кампаниите, намалил времето, през което служел Бранхам. То било сведено до най-много един час на вечер, а посетители вече не били допускани до хотелската му стая. Линдзи увеличил пълната продължителност на събранията, но мъдро намалил случаите на невъздържаност и ненужните прекъсванията. След преживяния срив Бранхам започнал да говори срещу онези, които обвинявал за болестта си. Той обвинил Линдзи, че го е претоварил. После уведомил Линдзи и Муур, че бъдещето на списанието „Глас на изцеление" било вече изцяло тяхна отговорност. Линдзи бил шокиран от обвиненията на Бранхам. Той тъкмо бил запланубал голяма изцелителна кампания за Бранхам и се почувствал изоставен, когато пялата работа по списанието му се стоварила на плещите. Но той продължил да издава „Глас на изцеление", като в статиите представял и други изцелителни служения. Въпреки че продължили да работят заедно, Линдзи и Бранхам никога вече не възстановили напълно близките си взаимоотношения. По това време се появили други изцеляващи евангелизатори. Орал Робъртс, който влязъл в служение една година след Бранхам, поискал всички да се молят за възстановяването на Бранхам. Шест месеца по-късно Бранхам неочаквано се появил отново на сцената, твърдейки, че е бил изцелен свръхестествено. Неговото завръщане било посрещнато от последователите му с голямо вълнение.Първата си голяма кампания след боледуването Бранхам направил през 1950 г. По това време към неговия тим се бил присъединил Ф. Ф. Босуърт, големият изцеляващ евангелизатор от двайсетте години на века. Тълпи от над осем хиляди души идвали на отделните служби. Тогава била направена и най-известната фотография на Бранхам. Тя е известна като снимката с „ореола". Един баптистки пастир предизвикал Бранхам на дебат върху изцелението. Бранхам приел.

Баптистът наел фоторепортер да документира събитието. На една от направените там снимки се виждал светъл ореол над главата на Бранхам. Линдзи веднага извадил сертификат за автентичността на фотографията, доказващ, че никакви допълнителни поправки не са правени както върху снимката, така и върху негатива.

РАЗТЪРСЕНИ НАЦИИ

През април 1950 Бранхам пътувал до Скандинавия, с което станал първият евангелизатор от движението „Глас на изцеление", посетил Европа. Преди пътуването Бранхам имал видение как едно малко момче било блъснато от кола и след това било възкресено от мъртвите. Той разказвал това видение из цяла Америка. Веднъж докато бил във Финландия, колата на Бранхам се оказала точно зад друга кола, когато последната блъснала две малки момчета. Компанията на Бранхам качила едното при тях, за да го откарат до болницата. Когато пулсът на момчето спрял, Бранхам коленичил на пода на колата и започнал да моли Бог за милост. Момчето се съживило отново и започнало да плаче. Три дни по-късно то било изписано от болницата. На следващият ден Бранхам получил видение, от което разбрал, че и двете момчета ще оживеят. Един от помощниците на Бранхам, който пътувал с него, написал на лист хартия първото му видение за момчето по времето, когато то било получено, и поставил листа в своя портфейл. Казват, че след катастрофата помощникът извадил листа и прочел написаното на Бранхам. Именно това било видението, което Бранхам разказвал из цяла Америка. Той също така получавал и много молитвени нужди от Африка, към някои от които бил приложен и самолетен билет. През есента на 1951 Бранхам и неговият служителски тим посетили Южна Африка. Там провеждали събрания до декемори. Съобщенията ги определят като най-големите, провеждани някога в Южна Африка. Тълпите възлизали на около петдесет хиляди, а хиляди други били отпращани. Град Дурбан имал население от над двеста хиляди души. Въпреки че били използвани всички налични автобуси, хората не могли да бъдат извозени до събранията на Бранхам. Резултатите били толкова невероятни, че била издадена книга със заглавие „Пророк посещава Африка", която ги описвала.

КАК Е ДЕЙСТВАЛ?

Бранхам имал завладяващо излъчване. Той не бил чаровна и темпераментна личност, но хората го помнели с неговата скромност и смирение. Той често се извинявал за своята необразованост и неизисканост. Не можел да говори добре пред много хора, а когато го правел, обикновено било с много тих глас и със запъване. Затова по принцип оставял проповядването на Босуърт и останалите, а той самият служел на множествата с божествено изцеление. Всичко в неговото служение било настроено за свръхестествените проявления. Той се възпротивявал на всеки човек, който се водел само от ума си, и не допускал такива хора до себе си на платформата. Целият му тим бил фокусиран върху създаването на атмосфера, подходяща за проявленията на

божествено изцеление. Бакстър и Босуърт проповядвали на сутрешните и следобедните служби. Бакстър бил в ролята на евангелизатор, докато Босуърт давал специални напътствия за получаване и запазване на изцеление. Линдзи, уредникът на кампаниите, служел при олтара. Въпреки че Бранхам настоявал основната му задача да е молитвата за болните, той винаги проповядвал на вечерните служби. Тъй като Бранхам получавал много покани от различни места, престоят му във всеки град трябвало да се ограничи до няколко събрания. За да се справи с огромния поток от хора, Линдзи написал и отпечатил малка книжка, озаглавена „Божествено изцеление на събранията на Бранхам", която била разпространявана във всеки град преди пристигането на. тима. За разлика от ранните изцеляващи евангелизатори, Бранхам нямал възможност със седмици да поучава хората относно изцелението, преди да се моли за тях. Тази книжка била като учебник за онези, които търсели изцеление. В резултат на това те идвали подготвени и очакващи и Бранхам можел да се моли за тях още първата вечер. Бранхам избягвал всякакви лични интервюта преди вечерните служби. Повечето пъти той прекарвал три дена в пост и молитва преди началото на кампанията. Бранхам не се молел за хората, докато не усетел присъствието на своя ангел от дясната си страна. „Без това осъзнаване – разказва Босуърт, – той изглежда напълно безпомощен. Когато осъзнае присъствието на ангела, той сякаш разкъсва завесата на плътта и влиза в областта на Духа, за да бъде пронизван отново и отново с усещане за невидимото." Няколко очевидци твърдели, че са виждали ангела, стоящ до Бранхам. Болшинството от тях обаче го описвали като „небесна светлина". Босуърт написал, че по време на кампанията в Южна Африка през 1951 г. се появила светлина над главите на хората, чиято вяра била достигнала нужното ниво. Докато бил под помазанието, Бранхам разпознавал тази светлина. Когато се молел за хората в линия за молитва, той също ги насочвал да се наредят и от дясната му страна. Той чувствал, че по този начин хората получавали двойна порция от сила, понеже минавали покрай ангела и покрай Бранхам. Неговият тим използвал популярните „молитвени карти". Всеки човек получавал карта с номер на нея и по време на събранието номерата били извиквани по случаен начин. Бранхам също така се молел и над кърпи, които били занасяни на страдащите (Деяния 19:12).

ДОКТРИНИТЕ МУ ПРЕЗ РАННИТЕ ГОДИНИ

Бранхам вярвал, че изцелението било дело, завършено на Голгота. Той също така вярвал, че всички болести и грехове били причинявани от сатана. **„Онова, което лекарите наричат рак, Бог му вика дявол"** – проповядвал Бранхам. Той също така имал силно служение за освобождение. Заедно с греха и болестите той разпознавал лудостта, склонността към гневно избухване, неверието и причинените от демони похотливи навици. Бранхам не вярвал, че освобождението изцелява човека, но смятал, че то отваря пътя за изцелението. Преди да изгони демони в някое от събранията си, Бранхам предупреждавал скептиците, че

не може да отговарят за „сполетялата ги зла участ". Ако човек искал да получи изцеление на неговите събрания, той трябвало да направи две неща: (1) да повярва и да изповяда, че Исус е умрял за изцелението му и (2) да вярва, че Бранхам е пророк на Бог, изпратен да служи с изцеление. Бранхам вярвал, че вярата е шесто чувство. За него вярата била да си уверен в онова, което Бог е открил. Хората губели изцелението си, понеже преставали да вярват в онова, което им било открито. **„Както вярата я убива (за болестта), така неверието я възкресява"** – отговарял Бранхам. Според Бранхам хората не трябвало задължително да са християни, за да бъдат изцелени, но трябвало да станат такива, за да запазят изцелението си. Бранхам подкрепял медицината, но вярвал, че нейните възможности били ограничени. Той вярвал, че тя просто „пази тялото чисто, докато Бог извърши изцелението". Бранхам твърдял: **„Няма нито едно доказателство, че медицината някога е излекувала каквато и да било болест."** Казват, че той „настръхвал", когато някой наричал божественото изцеление фанатизъм. И отговарял с думите, че **„никой никога не нарича медицината фанатизъм, дори когато някой човек умре поради неправилно лечение."** Бранхам бил голям противник на учението за преуспяване, особено на служителите. Той често твърдял, че е могъл да стане милионер с приходите от служението, но се отказал от големите богатства с думите: **„Искам да бъда като хората, които идват да се моля за тях."** Когато най-накрая приел един кадилак като подарък, от притеснение той не го изкарал от гаража си в продължение на две години.

ТОЙ ЗАПОЧНАЛ ДА СЕ ОТКЛОНЯВА...

В продължение на девет години Бранхам останал много влиятелен в служението на Божествено изцеление. През това време из цялата страна започнали да се появяват изцеляващи евангелизатори, които действали с големи знамения и чудеса. През 1952 г., един от най-силните периоди на съживлението „Глас на изцеление", в едноименното списание били представени четиридесет известни изцеляващи евангелизатори. Откровението за Божественото изцеление било достигнало най-големия си връх по целия свят. Но след тази година огънят на изцелителните съживления започнал да отслабва. През 1955 г. Бранхам започнал да изпитва трудности и неговото служение претърпяло драстични промени.

ЗАГУБАТА НА ЛИНДЗИ

Гордън Линдзи бил един от най-големите подаръци за служението на Уилиям Бранхам. Линдзи имал словото, а Бранхам имал дарбата. Линдзи също така имал и организационните умения, които щели да допринесат много към дарбата и служението на Бранхам. Очевидно те били служителски тим, планиран в небето. Но Бранхам отказал да признае приноса на Линдзи. Вместо това той го сочел с пръст, обвинявал го и до известна степен го изоставил. Аз твърдо вярвам, че Господ е бил определил Линдзи да помага на Бранхам, понеже той не е можел да се справи сам. Ето защо вярвам, че прекъсването на връзката с Линдзи е било

голяма грешка и че именно това е станало причина Бранхам да изпадне в доктринални грешки.

ЗАОБИКОЛЕН ОТ „ЛАКЕИ"

Поради хладността на Бранхам към него, прибавена към факта, че неговото собствено служение растяло, Линдзи напуснал тима на Бранхам след четири години. Хората, които го заменили, не можели да се сравнят с него нито по характер, нито по почтеност. Бранхам не можел да се мери с хитростта и изкусността на онези, които дошли да се възползват от него. За никого не било тайна, че Бранхам нямал никакъв усет, когато ставало въпрос за бизнес, и наистина не се интересувал от това. Когато изчезнала защитната стена, която го заобикаляла при управлението на Линдзи, мнозина чувствали, че мениджърите на Бранхам се възползват от него и от средствата на служението, като ги използвали за себе си и своето лично обогатяване. По времето на Линдзи служението на Бранхам винаги преуспявало финансово, но при новата администрация парите не достигали. Нещата стигнали дотам, че Бранхам си мислел, че щяло да се наложи да напусне служението и да си потърси работа. Броят на хората рязко намалявал и скоро служението имало дефицит от $15.000. Писмата, които Бранхам получавал средно на ден спаднали от хиляда на седемдесет и пет. Във вихъра на съживлението небрежността на Бранхам относно финансите сякаш не се забелязвала толкова. Но когато станало напрегнато, неговата небрежност привлякла вниманието на Вътрешната данъчна служба. През 1956 г. срещу евангелизатора било заведено дело за укриване на данъци. Въпреки възраженията му, на Бранхам била наложена глоба в размер на $40.000, дълг, който той изплащал до края на живота си. Бранхам открил, че с времето около неговата личност се бил оформил култ. Когато други изцеляващи евангелизатори започнали да излизат на предни позиции, тези хора подхранвали неговата гордост. Те го насърчавали в неговите странни видения, наричайки го новия Илия, предвестника на второто завръщане на Христос и главата на седмия век на Църквата. Те твърдели, че само Бранхам можел да изпълни това призвание на пратеника до Лаодикия, никой друг нямало да бъде способен да се въплъти в тази роля. До 1956 г. останали едва дузина известни изцеляващи евангелизатори. За всички било ясно, че е дошъл краят на славните дни на съживлението „Глас на изцеление". За Бранхам дошло време да търси Господ и да открие ролята си в следващото движение на Бог.

ТОЙ НЕ ОСТАНАЛ В ПРИЗВАНИЕТО СИ

Бранхам не понесъл добре промяната. Всъщност той никога не я направил. Вместо да търси Господ за своята роля и служение в следващото движение на Бог, той изпаднал в крайни доктрини и търсене на сензации. Бранхам се нагърбил с кабинета на учител по собствена воля, а не чрез призива на Бог. Възможно е чрез своята пророческа дарба Бранхам да е виждал пробуждането на учителската дарба, която щяла да се раздвижи на земята чрез движението „Слово на вяра", което започнало в края на седемдесетте

години на века. Той явно е скочил в това, преди да е дошло времето му, може би надявайки се да си възвърне позицията, като го оглави. Бранхам не могъл да осъзнае, че вече бил неоспорим лидер в църковния свят. Той просто трябвало да се върне обратно в призванието си. Бог не бил призовал Бранхам да става учител, понеже той не познавал Словото. В резултат на това в неговото служение се проповядвали и наблягали смущаващи доктрини. Изглеждало, че всичко, което някога бил отстоявал в служението си, му било убягнало. Без съмнение тази голяма грешка е станала причина за ранната му смърт и продължава да хвърля сянка върху служението му и днес.

ТОЙ ГО НАПРАВИЛ ПО СВОЯ СИ НАЧИН

Бранхам твърдял, че получава странни духовни видения, които сякаш непрестанно го подтиквали да преследва тяхното изпълнение. През 60-те години на века тъгувал за загубата на някогашната си популярност, като отбелязвал, че други евангелизатори успели да го надминат. За него това се било превърнало в състезание. Бранхам се опитал да увеличи своята популярност с доктринални поучения, които според него му били дадени чрез пророческо откровение. Така злоупотребил с дарбата си и пророчествата били изопачени. Вместо да използва своите пророчески способности, за да призовава сърцата на хората към Бог, той се опитал да предсказва световни събития.

ДРЪЖТЕ СЕ...

Когато прочетете само няколко от неговите доктрини, ще разберете защо Бранхам е направил голяма грешка, като е оставил Линдзи да си тръгне. Ако той бил останал, всички други грешки щели да бъдат отстранени от живота на Бранхам още в зачатък. Ето няколко примера за шокиращите „пророчески" доктрини, които Бранхам проповядвал до края на живота си.

НЯМА ВЕЧЕН АД

Представяйки го като ново откровение, Бранхам учел хората, че няма вечен ад. Той казвал, че адът бил завинаги, а не за вечността. Завинаги според него означавало за известен период от време. В края на този период всички в ада щели да бъдат изличени.

СЕМЕТО НА ЗМИЯТА

Той също така учел, че жените не били истински творения на Бог, а просто страничен продукт от сътворението на човека. Той дори предполагал, че животните били по-висш вид от жените, понеже били сътворени от нищото. Според Бранхам техният по-нисш произход ги поставял в положение на **„най-лесно мамените и най-измамните същества на земята".** Бранхам още учел, че жените носят семето на змията. Тази доктрина твърдяла, че Ева и змията имали сексуална връзка в градината и така се родил Каин. Бранхам казвал, че Бог възнамерявал възпроизводството да става от

земята, както с Адам, но действията на Ева със змията променили първоначалния план. Понеже Ева имала сексуален контакт със Сатана, се осъществил по-нисшият начин на възпроизводство. Според Бранхам всяка жена носи в себе си семето на дявола в буквалния смисъл. Веднъж Бранхам казал: *„Всеки път, когато по улиците минава погребално шествие, причината е била жена... За всичко, което не е наред, причината е била жена. А после да я поставим глава на църквата... как не я е срам."* Бранхам твърдял, че поради наследството от този позорен акт със Сатана, жените не ставали за проповедници. Той учел още, че свръхестественото потомство на жената в лицето на Каин построило някогашните големи градове, в които се зародила науката и интелектуализма. Затова за Бранхам всеки учен, който отхвърлял свръхестествената природа на Евангелието, бил от семето на змията.

РАЗВОДЪТ

Според Бранхам, тъй като жените запознали мъжете със секса, сред хората навлязла полигамията. Жените трябвало да бъдат наказани. Затова всеки мъж можел да има много жени, но всяка жена – само един съпруг. Бранхам учел, че когато Исус говорел за развода, Той имал предвид жената, а не мъжа. Една жена не можела да се омъжи повторно при никакви обстоятелства, но на всеки мъж било позволено да се разведе, когато си поиска, и да се ожени повторно за девица.

БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА

Бранхам учел, че белегът на звяра бил принадлежността към деноминация, че протестантите били блудницата, а католиците – звярът. От едно видение, за което той споменавал (въпреки че никога не го обявил официално), той заключил, че бил пратеникът на последното време, който щял да отвори седмия печат от книгата Откровение. Той предсказал, че разрушението на Съединените щати щяло да започне през 1977 г.

УСТАТА МУ ИМАЛА СИЛАТА

Бранхам вярвал, че щял да дойде ден в неговото служение, когато „изговореното Слово" от неговата уста щяло да преобразява физически тела в прославени тела за Грабването. Тази велика сила щяла да бъде освободена, понеже думите на Бранхам щели да възстановят първоначалното име на Бог: JHVH. Никога преди това името не било произнасяно правилно, обаче устата на Бранхам била специално устроена, за да го изговори.

„САМО ИСУС"

Въпреки че в началото на служението си Бранхам се отричал от доктрината за „Единството" (или „Пълнотата", отричащо триединството на Бог – бел. пр.), сега открито я проповядвал. Обаче критикувал църквите от движението „Само Исус", като казвал, че **„има много хора, които се наричат „Исус",**

обаче има само един Господ Исус Христос". Един ден той проповядвал, че вярващите в Троицата не били новородени, в други дни той заявявал, че само някои от тях били. Той дори пророкувал, че **„учението за Троицата е от дявола"**, после заповядал на всички, слушащи касетата, да бъдат кръстени в името на Исус Христос. Той често променял и своята доктрина за спасението. Някой път заявявал, че **„всеки може да бъде спасен"**. Друг път можел да бъде чут да поддържа калвинистката доктрина за спасението. Той казвал: **„Има милиони, които биха го сторили, ако можеха, но не могат. Не им е дадено да го имат."** Неговите последователи оформили отделно религиозно течение. Те се нарекли „Пратениците" Днес те са познати още под името «Бранхамити». Тези църкви не са обвързани с никоя деноминация, тъй като Бранхам презирал този тип организации. Те са последователи на Бранхам и вярват, че той е пратеник на века на Лаодикийската църква. До ден днешен в църквата виси голям портрет на Бранхам, представящ го като техния "пастир". Движението на Пратениците, или Бранхамитите, е разпространено по целия свят. Всъщност, четвъртата по големина църква в Заир принадлежи на тази група.

ИСТОРИЯТА ЗА НЕГОВАТА СМЪРТ

Бранхам проповядвал за последен път през седмицата на Благодарността през 1965 г. В църквата на Джак Муур. Въпреки, че Муур не бил съгласен с доктрините на Бранхам, двамата останали приятели през цялото му скужение. На 18 декември 1965 г., докато пътували обратно за Индиана през Тексас, Били Пол Бранхам карал колата пред Бранхам и съпругата му. Един пиян шофьор завил и пропуснал Били Пол, но навлизайки в насрещното движение, ударил челно колата на Бранхам. Били Пол обърнал веднага и се върнал на мястото на катастрофата. Излизайки от колата си той забелязал, че Бранхам трябвало да е изскочил през предното стъкло и после пак да е паднал в седалката. Той проверил баща си и установил, че костите му са счупени, но има пулс. Когато проверил майка си, не открил пулс. Явно тя била мъртва. Изведнъж Бранхам се раздвижил. Виждайки сина си, той попитал: **„Мама добре ли е?"** Били Пол отвърнал: „Татко, тя е мъртва." Тогава Бранхам казал: **„Просто сложи ръката ми върху нея."** Били Пол вдигнал окървавената ръка на Бранхам и я поставил върху г-жа Бранхам. В същия момент се появил пулс и тя се съживила. Бранхам останал в кома в продължение на шест дена, преди да умре на 24 декември 1965 г. Г-жа Бранхам оживяла. Макар и натъжен от неговата смърт, петдесятният свят не бил учуден. Гордън Линдзи написал в хвалебственото си слово, че смъртта на Бранхам била волята на Бог. Той казал: **„Бог може да види, че специфичното служение на даден човек е постигнало своята цел и е време да го вземе у дома."** Мисля, че е интересно да се отбележи, че Лидзи бил възприел тълкуването на младия евангелизатор Кенет Е. Хегин от Тулса, Оклахома. Бог бил казал на Хегин за смъртта на Бранхам две години, преди той да умре. В пророческо слово, изговорено от Хегин, Господ казал, че Той щял да „махне пророка" от сцената. Бранхам умрял точно когато Бог бил казал на Хегин, че това щяло да се случи. Хегин

провеждал събрание, когато дошла вестта за катастрофата на Бранхам. Той повикал светиите да излязат при олтара, за да се молят. Когато самият Хегин коленичил в молитва, Духът на Господ му казал: „За какво се молиш? Казах ти, че го прибирам." Хегин се изправил, без да може да продължи молитвата. Хегин вярвал, че поради непокорството на Бранхам към неговия призив и пораждането на доктринално объркване, Бог трябвало да премахне „бащата" на изцелителното съживление от земята. На четири пъти Бог казвал на Линдзи, че Бранхам ще умре и че той трябвало да му съобщи това. Но Линдзи не можел да премине през оградата от „лакеи" около Бранхам. Накрая той успял да я преодолее и неочаквано се промъкнал при Бранхам. Той се опитал да го вразуми, като го попитал: „Защо не действаш в областта, в която Бог те иска, и в дарбата, която ти е дал? Остани там! Не се опитвай да скочиш в друго служение." Бранхам просто отговорил: **„Да, ама искам да бъда учител."** Бранхам имал невероятна изцелителна дарба. Но нямайки подобаващото познаване на Библията, той изпаднал в доктринално объркване. Невежеството не е блаженство, особено когато въздействаш с думите си на множествата. Бог бил дал на Бранхам голяма дарба, която не можел да вземе обратно. Тази дарба подвеждала хората, като ги карала да следват доктрините на Бранхам, затова Бог използвал своето суверенно право, записано в I Коринтяни 5:5 „Предайте такъв човек на сатана, за погубване на плътта, за да се спаси духът му в деня на Господ Исус." В действителност това било действие на Божията милост. Смята се, че по този начин Той е спасил Бранхам от ада.

НЕСПОСОБЕН ДА ВЪЗКРЪСНЕ

Въпреки че погребението се състояло на 29 декември 1965 г., тялото на Бранхам не било заровено до Великден 1966 г. Носели се всякакви слухове. Един от тях разказвал, че тялото му било мумифицирано и замразено. Много от неговите последователи вярвали, че Бранхам щял да възкръсне от мъртвите. Каквато и да била причината, официалното изявление било направено от неговия син на 26 януари 1966 г. По време на една служба в негова памет.Било казано, че г-жа Бранхам пожелала да се забави погребването, тъй като се опитвала да вземе решение дали да се премести в Аризона, или да остане в Индиана. Тя искала тялото да бъде погребано там където изберяла да живее. Докато решавала тялото на Бранхам останало в погребалния дом. Все пак някои от „Пратениците" продължавали да се надяват, че Бранхам щял да бъде възкресен на Великден. Неговият син потвърдил, че Бранхам вярвал, че Грабването щяло да стане на Великден. Неохотно и с огромно разочарование Уилиям Бранхам бил погребан на 11 април 1966 г. Неговият надгробен паметник представлява голяма пирамида с кацнал на върха орел. (За нещастие днес орелът липсва, тъй като е бил откраднат.) Надгробният надпис гласи, че Бранхам е бил единственият човек, отворил седмия печат като глава на седмия църковен век. Последователите на Бранхам отказват да го възприемат като обикновено човешко същество и слухове за неговото

завръщане продължавали да се разнасят през осемдесетте години на века. Всяка година в Шатрата на Бранхам се провежда специална Великденска служба, на която последователите слушат записани проповеди на Бранхам. Някои от тях все още тайно се надяват, че той ще се върне по това време. Казват, че сегашният пастир не насърчава спекулации относно евентуално възкресение на Бранхам, въпреки това бранхамитите така и не са се примирили с неговата смърт.

ПРИЕМИ ПОУКАТА

Историята на Уилиям Мариън Бранхам не е написана, за да го критикува. Аз вярвам, че тя съдържа урок, много по-силен от това, което тази глава може да побере. Ето я поуката: Прави това, което Бог ти е казал да правиш, нищо повече и нищо по-малко. Това не е игра. Има само едно движение и то принадлежи на Бог. Твоята задача е да го следваш. Само небето трябва да определи времената в твоя живот и църква в това поколение. Ти или си във волята на Бог, или си извън нея. Твоят призив трябва да бъде изпълнен във времето, определено от небето. Бранхам искал просто да бъде глас. Ако бе останал в плана на Бог, той е можел да стане един от най-великите гласове на Бог на земята. Неговото велико служение никога не трябва да бъде забравяно или омаловажавано, неговата дарба е била истинска. Но ние трябва да разберем, че ако не оставим Словото и Духът да работят заедно в живота ни, можем да направим големи грешки. Много от нас дори не са били родени, когато тези велики мъже и жени на Бог са Му служели. Така че ние не сме имали възможността да ги наблюдаваме и да се учим от техния живот. И това е причината да напиша тази книга. Така че изучавайте написаното в нея и се учете от него. Извикайте към Бог да ви помогне там, където не сте сигурни. Помолете Го да ви научи как да действате чрез Неговия Дух и в Неговото време. Следвайте точния Му план през всичките дни на живота си и никога не се отклонявайте от него, подтикнати от собствените си идеи или поради натиск от страна на другите. Вие ще получите помазанието едва когато се научите да следвате плана, който Бог е начертал пред вас. Така че прегърнете този план и го дръжте здраво. После тичайте здраво с него и вършете могъщи подвизи в името на Исус.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА – Джак Коу

“Мъжът с дръзка вяра”

Застанах пред съдията и той ме запита дали се признавам за виновен по обвинението за нарушаване на спокойствието. «Чие спокойствие?» – попитах. „Ами – отвърна той, – вие пляскате с ръце и викате, и други подобни неща." „Г-н съдия, не е ли вярно, че на футболен мач хората вдигат много шум и не ги ли чувам също да крещят, да викат и да пляскат с ръце?" Той отвърна: „Хубаво, обаче тяхното пляскане явно не обезпокоява никого, а когато вие го правите, хората просто не могат да спят." Попитах го: „Г-н съдия, искате ли да узнаете каква е разликата?" Той отговори: „Да, бих искал да узная." „Разликата е в това,

че Святият Дух е в нашия вик и това притеснява съседите, като ги държи будни... и кара долнопробните заведения да затварят врати." Джак Коу бил едър, властен мъж с безгранично чувство за хумор. Той бил също и обичащият и състрадателен „баща" в своя дом за сираци. Като един от водачите на съживлението „Глас на изцеление", Коу бил или силно обичан, или дълбоко презиран. Той израснал без баща, така че се наложило да приеме Бог за свой Баща. Хората просто не можели да останат безразлични пред динамичната натура на съживителя! Коу бил считан за радикален евангелизатор, понеже той, заедно с някои други, помагал много в борбата срещу расистките предубеждения в църквата. Във време, когато обществото издигало гласа си в подкрепа на расизма, Коу силно насърчавал представителите на всички раси и култури да вземат участие в неговите събрания.

САМОТНО ДЕТСТВО

Джак Коу е роден на 11 март 1918 г. в семейството на Бланш и Джордж Коу от Оклахома Сити, Оклахома. Те имали общо седем деца. Бланш била отгледана в семейство на баптисти, но не е сигурно дали е била новородена по времето, когато се родил Джак. Смята се, че неговият баща е бил новороден на събрание на Били Сънди. Но след това той никога не отишъл отново на църква. И двамата му родители идвали от християнски семейства. Неговият баща също бил отгледан в добър дом. Освен положителната атмосфера, бабата и дядото на Джак чудесно снабдявали семейството си материално и оставили на неговия баща значително наследство. Но баща му Джордж така и не възприел нищо от техните здрави принципи и трудолюбие. Той имал лошите навици да играе на комар и да пие. Майката на Джак се опитвала за известно време да посещава църква, но тъй като Джордж не идвал с нея, скоро и тя престанала да ходи. Коу все вярвал, че нещата щели да се развият по-различно, ако неговата майка бе останала в църквата и се бе молила за своя съпруг. Когато Коу бил на пет години, един ден подвижен фургон паркирал пред дома им. Щом го видял, той се развълнувал, понеже си помислил, че им доставят нещо ново. Той наблюдавал как мъжете приближили и говорили с неговата майка. Видял как тя пребледняла и избухнала в сълзи. Наблюдавайки ги, малкият Коу осъзнал, че мъжете не им доставяли нищо ново, а вместо това изнасяли от дома всичките им мебели! Джордж ги бил изоставил, след като проиграл всичко, което те притежавали в своя дом. Онези мъже били дошли да си го вземат! Когато фургонът потеглил, неговата майка била оставена да се оправя сама в бъдеще заедно със седемте си деца, без да има към кого да се обърне. Тя коленичила пред вратата и започнала да се моли. За първи път малкият Коу виждал майка си да се моли на Бог! Положението станало още по-лошо. На следващия ден един човек дошъл да огледа къщата им. Мислейки, че е дошъл да я купува, Бланш му съобщила, че тя не се продава. „Не съм дошъл да купувам тази къща – отговорил мъжът, – тя вече е моя! Много съжалявам, но ще трябва да се изнесете." Това не било за вярване. Неговият баща бил проиграл и дома им.

„БЕЗ КОМАР, Г-Н КОУ!"

Бланш Коу преместила децата си в Пенсилвания, където се опитвала да преживява заедно с тях. Те живеели в мазе. Докато по-голямата сестра на Коу ги наглеждала, г-жа Коу работела в обществена пералня през деня, а през нощта посещавала училище за медицински сестри. За тях това било истинска борба за оцеляване. Един ден бащата на Коу се появил на вратата им. Той умолявал Бланш да се върне отново при него, като обещал да остави комара. Чувствайки, че животът й сама е твърде тежък, тя се събрала отново с него и Джордж отново върнал семейството в Оклахома. Скоро той пак се предал на комарджийство и този път Бланщ Коу го напуснала завинаги. Но тя взела със себе си само дъщеря си, а оставила Джак и братята му на баща им.

НИКОЙ НЕ ГО ИСКАЛ

Момчетата често оставали сами, докато баща им отивал да хвърля заровете. Много пъти те нямали дори какво да ядат. Но не след дълго г-жа Коу се върнала за момчетата и ги взела със себе си. Когато Коу бил на девет, неговата майка вече се чувствала смазана от отговорността да се грижи сама за децата си. Затова тя завела Коу и братята му в един голям дом. После, след като говорила с хората и си взела довиждане, тя се обърнала и си тръгнала, като оставила малкия Коу и братята му на стъпалата на дома за сираци. За това Коу щял да напише по-късно: *„Помислих си: татко не ме искаше, а сега и майка... единственият приятел, който някога бях имал... ми обърна гръб и ме изостави. Помислих си, че сърцето ми ще се пръсне, докато я гледах как се отдалечава по алеята. Дълго стоях там и плаках."* Тогава той не знаел, че неговата майка също плакала с дни. Братът на Коу, който бил с три години по-голям от него, щял по-късно да избяга от дома. След като сменил няколко влака и откраднал един велосипед, той бил блъснат от камион и убит на място. На погребението малкият Джак се почувствал още по-самотен.

БУТИЛКАТА НЕ БИЛА ДОБЪР ПРИЯТЕЛ

Коу останал в дома в продължение на осем години. По това време той знаел много малко за Бог. Когато станал на седемнадесет, започнал да пие и да гуляе, и не след дълго също като баща си станал алкохолик. На няколко пъти през този период на алкохолно пристрастяване Коу търсел да познае Бог. Но всички в църквата, която той посещавал от време на време, живеели непосветен живот. Те нямали отговорите, от които се нуждаел. Така той затънал още по-дълбоко в греха. Скоро здравето на Коу започнало да се влошава. Той развил язва от алкохола, а сърцето му биело два пъти по-бързо от нормалното. Веднъж се напил почти до смърт и лекарят го предупредил, че следващото му питие може да го убие. Така Коу се опитал да си помогне, като поднови своето решение да промени живота си. Но тъй като все още не познавал Бог, се чудел кой би могъл да му помогне. Това го

накарало да се премести в Калифорния. Неговата майка живеела там, а ако някой можел да му помогне, това била тя. Щом пристигнал, неговата сестра го поканила на танци. Но скоро Коу се намерил на бара, докато останалите танцували. Същата вечер той бил отведен у дома пиян до козирката, без майка му да разбере.

БОЖЕ, ДАЙ МИ ВРЕМЕ ДО НЕДЕЛЯ

На следващата вечер Коу си помислил, че умира. Чувствал се много слаб и едва вървял. Той бил качен в линейка и отведен в болница, където бил прегледан. Там седнал в стола, издигнал ръце и се молил: **„О, Боже, не ме оставяй да умра, моля Те, дай ми още един шанс. Не искам да отида в ада."** Изведнъж Коу се почувствал по-добре. Немощта го напуснала, както и симптомите му. По онова време той не знаел какво му се било случило, но бил доволен! След това решил да напусне Калифорния. Така че взел майка си и двамата тръгнали за Форт Уърт, Тексас. Там Коу си намерил работа като мениджър в Агенция за шевни машини Сингер. Скоро той забравил за обещанието, което бил направил пред Бог, и една вечер отново се прибрал пиян, почти в несвяст. Но този път, когато се строполил в леглото си, не могъл да заспи, а се мятал насам-натам под обвинението на Бог. Накрая станал и изпил още една чаша уиски, колкото да изпадне в безсъзнание. След няколко дена преживял нещо уникално, което завинаги променило живота му. Току-що се бил прибрал у дома пиян. Било около 3:00 часа сутринта и той се опитвал да заспи, но не можел. Когато посегнал да изпие още една чаша уиски, чул някой да влиза в стаята! Уплашен, Коу забелязал, че сърцето му не било наред. То ту биело, ту спирало. Започвало да бие и пак спирало. Тогава чул глас. „Това е последният ти път – казал гласът. – Няколко пъти вече те призовавах и сега го правя за последен път." При тези думи Коу скочил от леглото и паднал на колене, викайки: **„О, Боже, дай ми време до неделя. Ако ме оставиш до неделя, аз ще се оправя с Теб."**

„ХОТ ДОГ, ИМАМ ГО!"

Дошла неделя и Коу нямал идея къде да отиде. Като момче той бил кръщаван в няколко църкви, но никога нищо не се променило в живота му, нито получил отговор на въпросите си. Тъй като през онези години църковните служби започвали късно вечерта, едва късно следобед той започнал сериозно да се замисля къде да отиде. Просто нямал представа. Така в 5:00 часа следобед той най-сетне отишъл в своя офис, за да погледне в телефонния указател. Коу бил чул за хора, които отваряли Библията си там, където им попаднел пръста, като смятали, че това е послание от Бог. Така че той решил да опита това с указателя. Взел голямата книга и я хвърлил на пода. Когато отворил очи, видял името и адреса на Назарейската църква. Той спрял на паркинга два часа преди началото на службата. Когато вратите най-сетне се отворили, той изскочил от колата си и си намерил място в дъното. После в края на службата, когато проповедникът попитал дали има някой, който иска да отиде на небето,

казвайки: „Вие можете да бъдете новородени", Коу изтичал при олтара, викайки: **„Това е, което искам!"** Една дребна жена с прошарена коса се молила с него. Тогава изведнъж Коу почувствал нещо, което никога не бил изпитвал. Тъй като не знаел християнската терминология, започнал да тича из църквата, като викал **„Хот дог, имам го!"** Когато по-късно Коу си спомнял за тези мигове, той казвал: **„Не знаех какво означават думите „Слава, Алелуя". Трябваше все нещо да освободя – имаше нещо вътре в мен!"** Коу се върнал у дома в 4:00 часа сутринта. Той бил останал в църквата да се моли и да хвали Бог.

КАКВО СА ТИ НАПРАВИЛИ?

През следващите шест месеца Джак Коу бил „гладен" човек. Той ходел на църква всяка вечер и оставал до ранните утринни часове. Жадно поглъщал Библията си и често си се представял на мястото на определени библейски герои. Неговата майка наблюдавала поведението му и била много загрижена. Накрая една вечер тя го попитала дали щял да ходи на църква. Разбира се, че отивал. Тогава майка му казала: „Ще дойдем с теб тази вечер, за да разберем какво са ти направили." След посланието майка му излязла при олтара. Тя не знаела как да се моли, така че казала: „Господи, дай ми онова, което Джак има." Тогава изведнъж тя се изправила с лице, обляно в сълзи: „Джак! Имам го! Имам го!" Когато се върнали обратно на местата си, Джак и неговата майка се прегърнали и хвалели Бог. На път за в къщи същата вечер те се отбили в един хранителен магазин, за да си купят нещо за ядене. В магазина почти нямало клиенти по това време, а нито Коу, нито неговата майка можели да сдържат радостта си. Те тичали напред-назад между рафтовете, като викали, смеели си и хвалели Бог. Продавачът казал: „Сигурно току-що сте се спасили." Когато те му свидетелствали, сълзи започнали да се стичат по лицето му и не след дълго той също бил на колене, молейки Бог да го спаси!

„ТЕ ЩЕ ТИ НАПРАВЯТ МАГИЯ"

Около година и половина след като се спасил, Коу за първи път чул за събрание на „святи палячовци" (подигравателно прозвище за ранните петдесятни събрания – бел. пр.). И от любопитство той и сестра му отишли, за да проверят за какво ставало въпрос. Всъщност, той открил, че събранията доста приличали на тези в неговата Назарейска църква, само че хората говорели на непознати езици. А когато хората излизали при олтара, те падали под силата на Бог. Отначало той си мислел, че те припадали. Най-накрая проповедникът забелязал Коу. И като го посочил, той попитал: „Вие християнин ли сте?" След като Коу отговорил положително, той го запитал: „Приели ли сте кръщението в Святия Дух? Говорите ли на езици?" Коу отвърнал: **„Не, господине, не говоря и нямам намерение да го правя."** Тогава проповедникът задал на Коу още един въпрос: „Бихте ли се решили да се приберете вкъщи тази вечер и да прочетете всичко, написано за кръщението в Святия Дух? После да коленичите и да се помолите, ако това е за вас, да го получите, ако ли не,

значи в това наистина няма нищо?" Коу отговорил: **„Разбира се, знам, че в Библията не пише нищо за езици."** На това проповедникът отговорил, докато се отдалечавал: „Чудесно, идете си вкъщи и четете Библията." На всички места, които открил в Деяния, се споменавал терминът „непознати езици". Така че на следващата вечер той отишъл в дома на Назарейският пастир. Когато Коу му показал всички пасажи за езиците в Деяния, пастирът отвърнал: „Ако Бог въобще иска ти да говориш на езици, това ще е след като те призове за мисионер в чужбина, за да могат местните да те разбират." Според Коу в това обяснение имало логика. Когато тръгнал да си върви, пастирът го предупредил: „Стой настрана от тези святи палячовци, иначе те ще ти направят магия."

„ЩЕ УМРА, АКО НЕ ГО ПОЛУЧА!"

Същата вечер Коу отказал да отиде на събранията със сестра си. Всъщност, той й казал, че събранията били от дявола. На това тя отвърнала: „Тогава защо те спират да крадат и да лъжат?" И отишла без него. Коу се въртял неспокойно в леглото през нощта и накрая скочил от леглото, облякъл се и отишъл на събранието. Когато влязъл, проповедникът отново го посочил. И отново Коу му казал, че не иска да говори на езици. Тогава проповедникът казал: „Ще те направим специален случай. Ако Бог иска да те изпълни, без да говориш на езици, ние сме съгласни."**„Щом е така, ще дойда"** – отвърнал Коу. Тогава той излязъл напред, но хората, които се събрали около него, крещели неща, които си противоречали: „Освобождавам те!" „Връзвам те!" „Излез от него!" „Изпълни го!" След няколко минути Джак се втурнал към вратата. Навън той си поел дълбоко въздух и си пооправил външния вид. Изправил си гънките по панталона, а на лицето му се изписала стегната усмивка, докато си мислел: ***„Наистина се уверих, че в това няма нищо."*** В същия миг Бог проговорил в сърцето му: „Толкова силно го искаш, че не знаеш какво да направиш. Знаеш, че е за теб. Знаеш, че е истинско." След това Коу изхленчил: **„Боже... ако не го получа, ще умра."** На път за вкъщи той през цялото време викал: **„Хвала на Бог за славата!"** Дошла следващата вечер и този път Коу тичал за събранието. И когато отправили призив за кръщение в Святия Дух, той излязъл напред. Същите хора го заобиколили, но този път той останал. Изведнъж забелязал силна светлина. Колкото по-силна ставала светлината, толкова повече Коу сякаш се изгубвал. Колкото повече хвалел Бог, толкова по-силна ставала светлината. Накрая една ръка се протегнала и хванала неговата. Това бил Исус и двамата вървели и говорили доста време.Когато Коу дошъл на себе си, той се намерил да лежи в прахта. Било 4:00 часа сутринта и открил, че говори на непознат език. Всъщност всичко, което можел да прави в продължение на три дена, било да говори на езици! Наложило се да пише английските думи на хартия. През това време той живеел в небесна атмосфера, докато цялото творение сякаш хвалело Бог.

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ, ДЖУАНИТА И АРМИЯТА

От 1939 до 1940 Коу посещавал Югозападния библейски институт, който бил Библейски колеж на Асамблеите на Бога. По това време президент на колежа бил П. Ц. Нелсън. Докато бил там, той се запознал с едно момиче на име Джуанита Скот. Тяхната среща се оказала повече от обикновено съвпадение. През 1941 г., след като японците бомбардирали Пърл Харбър, Коу се записал в армията. В началото той Редник Коу се чувствал малко притеснен да се моли и да се държи като християнин сред другите войници. Но след като осъзнал, че тези сурови мъже не изпитвали никакъв срам от своето поведение, той решил да се държи като вярващ. Това му донесло голямо гонение. Но гонението не го спряло. Всъщност Коу можел да бъде също толкова груб, колкото тези мъже. Единствената разлика била, че той слушал гласа на Бог. Затова продължил да проповядва при всяка възможност. Докато бил зачислен към 130-ти бомбен ескадрон в Уотър Боро, Южна Каролина, Коу успял да си издейства разрешение да излиза, където пожелае. Той бил толкова „далеч от цивилизацията", че най-близката църква се намирала на разстояние четиридесет и пет мили. Така че всяка вечер той вървял пеша пет мили и после изминавал на стоп останалата част от пътя, за да отиде на църква! Не го интересувало дали вали. Той никога не пропускал служба. Това продължило шест месеца.Един ден неговият сержант му казал да си събира багажа. Изпращали го в диспансера. Оттам бил препратен в болница. Коу протестирал срещу всичко това, особено когато разбрал, че го изпращали в психиатричното отделение! След като психиатърът го разпитал, Коу му казал, че всеки, който не се покорява на Библията, е луд, а не обратното. Така че го затворили.

ЖИВОТЪТ В ПСИХИАТРИЯТА

Коу поискал да пости и да се моли, но с това той просто ги уверил още повече в своята „лудост". След като бил затворен в продължение на девет дена, Коу започнал да вика към Бог. Той отворил Библията си на книгата Деяния и прочел как Бог изпратил ангел, който разтърсил килията на Павел и Сила и отворил вратите, докато те пеели, и така били освободени от затвора. Щом прочел това, той се почувствал засрамен от слабостта на своя характер и започнал да издига гласа си, пеейки. Изведнъж чул някой да чука на вратата му. Младежът, който го пазел, влязъл и изхлипал през сълзи: „Проповеднико, издържах, колкото можах. Идвам тук всяка нощ и трябва да те слушам как се молиш, викаш и търсиш Бог по цяла нощ. Ще полудея, ако не получа онова, което имаш. Баща ми беше петдесятен проповедник, но аз така и не се спасих. Ще се молиш ли Бог да ме спаси?" Коу коленичил с момчето, плакал с него и се молил и то било славно спасено. След молитвата те викали толкова силно, че останалите психичноболни се събудили и също започнали да крещят! Преливащо с благодарност, момчето казало на Коу: „Не знам какво мога да направя за теб, но ще опитам." На следващата вечер Коу бил изписан. Лекарят неохотно му казал, че страда от сериозно заболяване (психоневроза, или религиозен фанатизъм), но не бил опасен. Коу бил местен седем пъти,

докато бил в армията. И навсякъде рано или късно го вкарвали за малко в психиатричното отделение, понеже не знаели какво да го правят!

ДА БЪДА... КАКВО?

След като служил в армията петнадесет месеца, сърцето на Коу започнало да гори с желание за проповядване на Евангелието. Той лежал нощно време в леглото и си представял как проповядва на множествата. През деня проповядвал на себе си. Накрая решил да посети пастира на Божия църква в града, надявайки се да получи възможност да проповядва. Пастирът го поканил да се моли и да служи при олтара. Това не било предложението, което Коу очаквал да чуе, затова той се обърнал, за да си отиде. Но когато си тръгнал, Господ проговорил в сърцето му да каже на пастира, че щял да направи всичко, което поиска от него. „Радвам се да го чуя – отвърнал служителят. – Нашият чистач напусна наскоро и бих оценил много помощта ти, ако се заемеш с почистването на църквата." Коу се почувствал обиден и съобщил на пастира, че бил призован да проповядва, а не да бъде чистач, след което се обърнал и си тръгнал. Но Господ продължавал да работи с Коу и след още една безсънна нощ той се върнал в църквата, съгласен да работи като чистач!

ДУХОВНИЯТ ТРЕНИРОВЪЧЕН ЛАГЕР

По-късно Коу щял да признае, че този пастир бил най-прецизният инспектор, за когото някога бил работил. Той прокарвал ръка по излъсканото дърво, за да провери дали било изчистено добре. След известно време, пастирът поканил Коу да започне да води уроци в неделното училище. Коу бил поласкан! Най-сетне щял да проповядва. Това траяло само докато разбрал, че ще води класа за „начинаещи". Коу бил шокиран. Отначало се възпротивил, но после неохотно приел. В класа му влизали деца на три години и по-малки. След известно време Коу бил издигнат до водач на хвалението, после водач на младежите, после помощник-пастир. Тогава пастирът бил поканен в друга църква и събранието помолило Коу да го замести. Най-сетне той бил готов да проповядва на някого!

БРАК И ВИДЕНИЕ

Докато бил в тази църква, той чул, че Джуанита Скот обикаляла страната с певческа трупа. Коу и Джуанита си разменяли писма през годините, но до този момент в техните взаимоотношения не се била появила романтична нотка. След като Божия църква наела нов пастир, Коу решил да започне собствена църква. Той писал до певческата трупа на Джуанита с молба да дойдат в града и да му помогнат да започне делото. Но когато трупата пристигнала, плановете на Коу се били провалили. Било му забранено да напуска гарнизона си и не можел да продължи с редовните събрания. Коу насочил трупата на Джуанита към други съживителни събрания и се срещал с тях след службите. През това време той и Джуанита се сближили. Не след

дълго двамата се оженили и Коу осигурил ведомствено жилище. Тъй като нямали пари, те спяли на бетонния под, увити във войнишки одеяла, и постили в продължение на три дена преди да могат да си купят нещо за ядене. Не след дълго обаче семейството им вече притежавало три мебелирани стаи, кола и хиляда долара в банката. Той бил умел с ръцете си и веднъж поправил счупено радио и го продал за $60. Също така успял да умножи трикратно инвестициите си в продажбата на кокошки. А затова, че помогнал на един свой приятел, бил благословен с кола. Също така по това време Коу започнал да се моли и да търси разбиране относно божественото изцеление. Той бил чувал за хора, които били изцелявани, но не знаел нищо повече за това. Един ден, докато четял една книга от П. Ц. Нелсън върху изцелението, Коу заспал. Той сънувал, че неговата сестра умира в болнична стая. Тогава изведнъж стаята се изпълнила с ярка светлина, а тя скочила от леглото и започнала да вика: „Аз съм изцелена! Аз съм изцелена!" На следващия ден Коу открил, че сънят бил реалност. Неговата сестра лежала болна от пневмония и лекарите не й давали никакви шансове. Веднага си издействал разрешение да отиде да я види. Когато влязъл в болничната и стая, той открил, че обстановката била същата като в съня му. Научил също така, че след поредица от критични събития, противно на всички очаквания, Бог изцелил и спасил неговата сестра в последния момент. Това било истинско чудо, което силно разтърсило живота му.

ГОТОВ ДА УМРЕ

Когато Джуанита очаквала да роди първото си дете през 1944 г., Коу се разболял. Той бил заразен от тропическа малария на двадесет и шест години и теглото му спаднало от 104 на 61 килограма. Буквално бил кожа и кости. Веднъж температурата му се вдигнала до 41 градуса и останала толкова в продължение на петдесет и четири часа. Неговият далак и черен дроб били два пъти по-големи от нормалното и го болели толкова силно, че Коу си хапел езика до кръв. Накрая, когато треската преминала поне дотолкова, че да разбира онова, което му се говори, лекарите съобщили на Коу за състоянието му. Те не виждали какво повече могат да направят за него, затова след няколко дена той бил изписан и изпратен при семейството си. **„Е, Боже, какво да правя сега?"** – била неговата усърдна молитва. Отговорът на Господ бил: „Призовал съм те да проповядваш Евангелието. Излез и го проповядвай!" За известно време Коу се чувствал добре, но после отново бил повалян от маларийна треска. Треската и високата температура събаряли този мъж на колене. Било му трудно да води нормален живот. Силната болка в далака и черния му дроб била почти непоносима Джуанита стояла край него с часове, облекчавайки го с ледени компреси. Накрая Коу вече не можел да издържа. Чувствайки, че съпругът й умира, Джуанита напуснала караваната разплакана. Тогава Коу започнал да се покайва за някои неща, които Господ му показвал. Това продължило известно време и Коу започнал да се чувства вътрешно свободен. **„Добре, Господи, вече съм готов да си отида"** – били неговите думи към края на

това преживяване. Един глас проговорил в сърцето му: „Готов си да си идеш, но не е нужно това да става." Тогава изведнъж, Коу се почувствал като залят с топло олио от главата до петите. В това време Господ казал: „Сега ти си изцелен." Коу скочил от леглото. Разтърсил жена си, която по това време била заспала до него, и извикал: **„Скъпа! Скъпа! Аз съм изцелен! Аз съм изцелен!"** На следващата вечер въпреки постоянните мисли на страх от дявола, Коу се облякъл и проповядвал на улицата. Трима души били спасени. По-късно през същата година Асамблеите на Бога го ръкоположили за служител. Никога вече Коу не бил съборен от маларийна треска — Бог наистина го бил изцелил!

О, НЕ! СЛЕПЕЦ?

През 1945 Коу отишъл в Лонгвю, Тексас, където продължително се молил и изучавал предмета за божественото изцеление. Той помолил Бог за специално проявление на Неговата сила, после решил да обяви изцелително събрание. **„Бог ще отваря очите на слепите и ще направи куците да ходят и глухите да чуват. Той ще го направи точно тук, в тази църква утре вечер"** – била неговата смела изповед на вяра. На следващата вечер църквата била претъпкана. Когато Коу свършил да проповядва, хората се наредили за молитва. Болестите не изглеждали много тежки. Имало няколко души с болки в стомаха, няколко – с главоболие, и още няколко с леки заболявания. Но после Коу вдигнал очи – и ето я и нея – една сляпа жена. **„О, Господи, какво да правя с нея?"** – попитал той и започнал да се тревожи за това, какво щели да кажат хората, ако тя не получела зрението си. Когато дошъл ред Коу да се моли за сляпата жена, той я изпратил на края на молитвената редица. Надявал се, докато стигнел до нея, да е събрал достатъчно вяра! И скоро редът й отново наближил. Отчаян, Коу се помолил: **„Господи, почти стигнах до онази жена. Какво ще правя?"** Но Господ бързо го смъмрил: „Сине, какво въобще те е накарало да си мислиш, че можеш да отваряш очите на слепите? Прави онова, което се очаква от теб, а Аз ще направя онова, което се очаква от Мен." Коу се покаял, после се молил и помазал жената с масло. Очите й се отворили и тя можела да вижда, но неясно. Като си спомнил как веднъж Исус се молил два пъти за един човек, Коу се помолил отново за жената. И този път тя започнала да вика: „Мога да виждам! Мога да виждам!"

ЕТО, ЧЕ СЕ ЗАПОЧВА!

Новината за нейното изцеление заляла града, а вярата на Коу бързо нараснала. Един пастир от Оклахома го поканил да проведе тридневна поредица от събрания. След първата вечер те трябвало да наемат гимнастическия салон на гимназията, за да поберат тълпите, понеже глухите уши и слепите очи се отваряли и хора ставали от носилки и започвали да ходят сами. По онова време Коу мислел, че трябва да остава и да се моли за всички, които излизали отпред. Често той можел да бъде намерен да служи в 5:00 часа сутринта. Когато започнал да пътува из

Оклахома и да се моли за болните, той спял много малко. В различни градове оставал в частни домове. Тогава хората идвали да го търсят и там за молитва. Ако спял, те го чакали да се събуди. Ако желаещите били много, те го събуждали, за да се моли за нуждите им. Понякога това се случвало по четири или пет пъти на ден. Скоро тялото на Коу започнало да отпада. Той спял само по около час на вечер, но нуждите на хората били толкова големи и неотложни, че той винаги се молел за тях, когато и да идвали. През онези дни изцелителните кампании били все още малко познати и имало много практични принципи за служението, които хората не разбирали. Накрая Бог казал на Коу, че трябва да бъде мъдър и да си почива достатъчно. Той се покорил и подновил силите си, за да преследва едно по-мощно служение към болните.

КАЖИ СБОГОМ НА КЪЩАТА

През 1946 Коу започнал да работи като помощник-редактор на списанието на Гордън Линдзи „Глас на изцеление". По-късно, през 1947 Коу и неговата съпруга взели решение, което драматично променило останалата част от живота им. Двамата били закупили малка къща и Джуанита била много горда с нея. Тя я била подредила добре и работела в градината, за да я поддържа безупречна. Но когато един ден се прибрала след служба, Джуанита започнала да плаче. Тя знаела, че Бог им говорел да продадат всичко, което имат, и да се отдадат изцяло на служението. И така те решили да продават. На следващата сутрин, още преди Коу да се е събудил, някой почукал на вратата, за да предложи да я купи. Няколко дни по-късно Коу закупил една стара палатка, един нов камион и каравана. Те вече били готови да тръгнат, а първото място, където щели да отидат, било Чикъсоу, Оклахома. На втората вечер от събранията, се изправили пред първото истинско предизвикателство в своето служение. Надигнала се буря и тамошният пастир ги предизвикал да разберат дали наистина били във волята на Бог. На това Джуанита отвърнала: „Ако ще да загубим всичко, което имаме, пак ще вярвам, че сме във волята на Бог." Тръгвайки си, пастирът казал: „Ако имате толкова силна вяра в Бог, аз имам достатъчно вяра да ви помогна." Тогава той им подал $100. До края на тази първа поредица от събрания Коу имал достатъчно пари, за да смени платнището на тяхната палатка и да купи по-голям камион за пренасянето й.

РАЗКАЗИ ОТ ПАЛАТКАТА

През 1948 г. Коу се отправил към Редиш, Калифорния за следващата поредица от събрания, като бил специално воден именно за този град. Преди да му бъде посочен от Бог, той дори не бил чувал за Рединг. Когато пристигнал, дяволът се заел да провали събранията му. Началникът на противопожарната охрана казал на Коу, че палатката му не отговаряла на противопожарните изисквания, и не му разрешил да я разпъне. Обезопасяването на палатката щяло да струва $1.700, а самата тя струвала само $400. Коу сам закупил защитния разтвор и после потопил всяка част от платнището в него, докато цялата палатка била покрита. Но

временният заместител на защитния разтвор не издържал на проверката на началника. Напълно объркан, Коу започнал да плаче. Тогава началникът на пожарната му казал, че ако това означава толкова много за него, може да разпъне палатката и да проведе събранията. Първите две вечери дошли малко хора. Но Коу бил верен да се моли за болните. Дошла една дама, която носела шини и ходела с патерици. Тя била напълно изцелена. Същата вечер тя за първи път от толкова години коленичила да се моли до леглото си. Тя се молила до изгрев слънце и после отишла на следващото събрание. Нейното свидетелство раздвижило целия град. Тя споделила, че лекарите се подготвяли да й ампутират крака. Коу излъчил свидетелството по радиото и дамата, която ръководела радиостанцията се спасила. Известна католичка пристигнала на негово събрание със своя кадилак, шофиран от личния й шофьор. Дамата била спасена и веднага след това затворила всичките барове, които притежавала. Тя идвала на събранията с вдигнати ръце и си тръгвала по същия начин. До този момент даренията били много малки. Кредитори заплашвали да вземат камиона му, затова Коу застанал пред хората и съобщил, че спешно се нуждае от $740. Когато го направил, една дама се приближила до него и написала чек за цялата сума. Две вечери по-късно той казал: **„Наистина бих искал да имам роял или някакъв друг музикален инструмент в тази палатка"** и същата жена му купила орган. Съживителният тим на Коу останал в Рединг в продължение на седем седмици и събрал достатъчно пари, за да финансира следващото си пътуване. След твърде необходимата им почивка Коу и неговата съпруга продължили да служат из Калифорния. Във Фрезно, той бил арестуван за това, че нарушавал спокойствието. Коу не се признал за „виновен" и делото било върнато за преразглеждане след няколко месеца. Но било прекратено поради липса на доказателства и никога вече не било споменато.

ЧОВЕКЪТ И СЛУЖИТЕЛЯТ

Коу бил много буен човек, но чудесно ръководел събранията. Някои го намирали за дързък и жив, други за смирен и любящ, трети смятали, че винаги е малко нервен и ядосан. Той обичал споровете и критиките и често сам ги предизвиквал. Бил борбен човек. За него Гордън Линдзи написал: „Когато бил малък, той научил, че за да оцелее, трябва да не бяга от боя. По тази причина никога не подбивал опашка пред критиците си." Вярата на Коу била „дръзка и предизвикателна", но това не дразнело никой, щом като хората се изцелявали! Той често можел да бъде видян да удря хора, да ги потупва или да ги разтърсва. Но, отново, те си тръгвали изцелени. Някои дори не чувствали, когато ги удрял. Също така бил първият евангелизатор, който привличал и приветствал големи групи хора от афро-американската общност на своите служби. Той проповядвал директно и казвал онова, което виждал. Бил проповедник с жило. Веднъж група младежи били стъпили на столовете в палатката, а той им извикал: **„Това са моите столове! Не бих направил нещо такова у вас!"** Друг път пътен полицай се приближил при Коу, за да му каже, че неговата тълпа задръствала

булеварда и че той трябвало да отстрани хората от него. В отговор той казал, че няма нищо общо с булеварда и че си било тяхна работа да арестуват хората, ако искат да ги отстранят. После невъзмутимо продължил събранието си. До 1950 Коу сякаш бил в непрестанна надпревара с други проповедници. Той се състезавал с тях, като поръчвал все по-големи и по-големи палатки. И въпреки това неговият тим трябвало да връща хиляди хора всяка вечер. През 1951 Коу посетил събрание на Орал Робъртс. Той премерил дължината на палатката на Робъртс и си поръчал малко по-голяма от неговата. По-късно, през юли същата година, той пуснал съобщение в списанието „Глас на изцеление", което гласяло: *«Писмо от Smith Manufacturing Company, Далтон, Джорджия заявява, че по размери палатката на Коу е с малка разлика най-голямата евангелска палатка в света. Тъй като Орал Робъртс има молитвена палатка с размери 30м на 40м, Брат Робъртс притежава най-много обща палаткова площ. Палатките и на Коу, и на Робъртс са по-големи от цирка на Ringling Brothers."*

ПОКРИТОТО С ЛУНИЧКИ ЛИЦЕ

Една вечер на събрание в Лъбок, Тексас едно малко момченце (лицето му било покрито с лунички) се приближило до евангелизатора. Прегръщайки крака на Коу, момченцето изфъфлило: „Моля те, слусителю, нека дойда с теб у вас." В този момент една жена го отнесла пред погледа на Коу. Но впечатлението от случката не напуснало Коу през цялата нощ. На следващият ден той потърсил момчето, но не го открил. Коу винаги усещал в себе си, че един ден щял да осигури дом за бездомните деца, тъй като сам той някога бил като тях. Но той знаел, че ако Бог му говорел, Той в същото време щял да каже и на Джуанита. Коу не можел да забрави това покрито с лунички лице. Накрая, докато карал към къщи след събрание, Коу попитал съпругата си: **„Скъпа, как ще реагираш, ако ти кажа, че Бог ми говори да направя детски дом?"** От финансова гледна точка това изглеждало невъзможно. Но Джуанита казала: „Винаги ми се е искало да работя в детски дом. Давай, покори се на Бог!"

МАЛКО ПО МАЛКО

Коу и съпругата му се покорили и внесли малка сума като първоначална вноска за закупуването на парцел земя в Далас и продължили с изцелителните си походи. На всяко събрание Коу съобщавал за своите планове за детския дом и скоро хората започнали да даряват дървен материал и оборудване. Двамата обявили къщата си за продан. Тя била продадена същата седмица и те използвали парите, за да заплатят на работниците. Преместили се в част от дома, който все още бил в строеж, и живяли там до неговото завършване. Нямало течаща вода, а стаята не можела да се затопли добре. В резултат на това тяхното бебе се разболяло от пневмония. Те поставили здравето на детето в ръцете на Бог и тръгнали за следващото събрание. След като изминали около 50 мили, температурата на детето спаднала и то започнало да си играе в колата,

напълно изцелено! Малко по малко Бог снабдявал необходимите финанси за детския дом. Хората започнали да даряват завеси, одеяла и дрехи и не след дълго Коу и съпругата му могли да обявят „откриването на Дома". Всичко било готово и в дома били приети първите деца. Един ден, докато Коу наблюдавал игрите на децата, едно малко момче се приближило до него и казало: „Сега ти ще си моят татко." След това още няколко деца го прегърнали, жадувайки за любовта му. На моменти децата в дома достигали седемнадесет на брой. Говорело се, че веднъж там имало сто деца. Затова Коу разказвал: **„Изглеждаше, че мечтата ми най-сетне се бе изпълнила."**

БОГ КАЗА: ,,НЕ!”

Боб Дейвидсън бил едно малко момче от Дома за деца. Истинският му баща бил сакат и не можел да се грижи за семейството си. Въпреки че Коу бил евангелизатор от национална величина, Дейвидсън разказвал, че той бил като „грижовен баща", когато бил в дома. В спомените на някои Коу винаги бил щастлив. Той бил човек, който обичал да се забавлява и харесвал да се шегува с хората. Въпреки това Коу слушал гласа на Бог относно децата и знаел кога да тегли чертата. Веднъж, след като вече живеел в дома от няколко години, Дейвидсън пожелал да отиде на градско увеселение със свои приятели. Когато той отишъл да поиска пари от Коу, за да отиде, той му казал, че когато свърши със задълженията си, можел да тръгва. Дейвидсън работил усърдно, за да свърши навреме. После той изтичал при Коу и му казал, че бил свършил всичката работа. В това време момчетата, с които щял да ходи на увеселението, спрели пред дома с чисто нова кола, модел Plymouth Fury. Те махнали на Дейвидсън и му казали по-бързо да влиза в колата, за да тръгват. Докато наблюдавал това, Коу дал на Дейвидсън пари за свършената работа, но променил мнението си за отиването му на увеселението. Коу му казал: **„Бог каза да не те пускам."** Дейвидсън, разбира се, не разбрал. Той извикал на Коу: „Лъжеш! Лъжеш!" После хукнал към друго крило на дома. След малко Коу намерил Дейвидсън и му казал: **„Ако наистина искаш да отидеш на увеселението, сам ще те закарам. Но Бог каза, че не може да отидеш с онези момчета. Боя се да те пусна с тях."** И така Дейвидсън избърсал лицето си и тръгнал с Коу за увеселението. По пътя, колата им била изпреварена с голяма скорост от линейка и полицейска кола. Като продължили още малко, нищо не можело да се сравни с ужаса на онова, което видели. Долу в пропастта бил чисто новият Plymouth Fury, целият смачкан и усукан. Край него на земята били пръснати смазаните тела на приятелите на Дейвидсън – всички били мъртви. Коу и Дейвидсън стояли край пътя прегърнати и плачели.

ОБЛЕЧЕНИ КАТО ЦАРСКИ ОСОБИ

Дейвидсън никога не забравил как Коу бил достатъчно внимателен да чуе предупреждението на Бог. Той чувствал, че дължи живота си на строгата грижовност на Джак Коу. На моменти в дома имало до седемнадесет деца. Дейвидсън помнел, че веднъж броят на децата достигал сто. Някои от тях

идвали толкова мръсни, че се налагало да ги изкъпят няколко пъти. Повечето от децата преди това били изоставени, някои били оставени да гладуват. Съседи съобщавали на властите. После детският дом приютявал колкото деца можел да побере. Коу винаги казвал на дарителите: **„Не ми изпращайте износени дрехи за децата в моя дом. Моите деца няма да бъдат облечени по-зле от вашите."** Казвали, че след като Коу се заемел с децата, дори и губернаторът на щата щял да се гордее с тях. Всички те били учени да се молят, доведени при Христос и водени редовно на църква. Почти всички от тях говорели на непознати езици. След време Коу успял да закупи за дома две хиляди акра земя извън Далас. Това било достатъчно за самоиздържаща се ферма и две големи общежития. Коу си бил поставил за цел двеста деца. Бог почел усилията му и изобилно снабдявал нуждите на Дома за деца.

ГОЛЯМАТА ПАЛАТКА

До този момент Коу бил сменил няколко палатки, преследвайки желанието си да притежава най-голямата палатка в нацията. Накрая успял. Вече се хвалел, че неговата нова палатка била „по-голяма от големия купол" (най-голямата дотогава палатка в страната). Други били унищожени от бури, но за тази Коу вярвал, че Бог ще я пази по свръхестествен начин. Коу не провеждал просто малки, сигурни събрания. Неговите събрания били огромни! Едно от най-големите било проведено в Литъл Рок, Арканзас, където кметът пресметнал, че присъствали над двадесет и пет хиляди души! Чрез чудотворните изцеления на Бог глухите уши прочували, слепите очи били отваряни, а куците започвали да ходят. Също така хиляди хора били новородени. Накрая още една ужасна буря се извила над евангелската палатка на Коу. През същата нощ вятърът духал толкова силно, че евангелизаторът едва успявал да се задържи прав отвън. В палатката все още имало около три хиляди и петстотин души, когато бурята връхлетяла с пълна сила. В този момент мълния поразила електрическата система и всички светлини изгаснали. Когато това се случило, Коу се втурнал към своята каравана, където започнал да се моли. Веднага след това бурята отминала и вятърът утихнал. Коу се върнал обратно в палатката, за да види как са хората, а в този момент една жена лежала на земята, очевидно получила сърдечен удар. Той можел да чуе предсмъртното хрипане в гърлото ѝ. Някой предложил да повикат линейка, но Коу казал: **„Ще се молим и ще вярваме на Бог. Бог ще я изцели."** След няколко минути тя вече била добре и хвалела Господ с останалите!

ПОТОП В НАШИ ДНИ

Коу бил очевидец на най-голямото наводнение в историята на САЩ заляло Канзас Сити. Преди да пристигне в града, той сънувал голямо наводнение, чиито води заливат всичко наоколо. Но това не го спряло. Той издигнал голямата си палатка в покрайнините на Канзас. В събранията Бог говорел думи на съд чрез дара на пророкуване. Но повечето хора пренебрегнали предупрежденията. Някои от тях дори напуснали събранията, като се

смеели и подигравали. Валяло всяка вечер, земята поглъщала водите, докато в палатката хиляди се стичали към олтара в покаяние. Но Коу останал неспокоен в духа си. Две нощи той не можел да заспи. На другия ден той се обърнал към жена си и казал: **„Ще помислиш ли, че съм полудял, ако прибера палатката? Нещо ми казва да я събера."** Излизайки, за да изпълни думите си, той открил, че камионите му били затънали в калта, а влагата била повредила акумулаторите, и двигателите не палели. След като трескаво работили над тях, най-сетне машините успели да запалят в късния следобед. Когато Коу започнал да прибира палатката, хората започнали да го питат за причината/„Какво правиш?" „Няма ли да има служба тази вечер?" „Не мисля, че има причини да се тревожиш." „Дори и реката да прелее, водата не би могла да залее и столовете ти." „Няма опасност водите да разкъсат бентовете." „Не оставяй дяволът да те победи." Въпреки това Бог ясно бил казал на Коу: „Махни палатката от това място." Но до 7:30 ч. вечерта екипът му почти не бил напреднал с прибирането на палатката. Затова той ги организирал, като ги насърчавал да побързат. Те тъкмо се приготвяли да свалят върха на палатката, когато един служител се приближил при Коу и казал: „Не прибирай палатката. Бог може да се погрижи за нея." Коу отвърнал: **„Знам, че Бог може да се погрижи за тази палатка, затова аз я местя. Бог ми каза да я преместя и аз ще го направя."** Накрая, три часа по-късно, докато изваждали последния пилон, машината блокирала и отказала да го изтегли и сантиметър по-нагоре. В този момент всяка сирена в града започнала да вие. „Бентовете се пропукват!" – долетяла новината. Коу бил готов да потегли, но не можел да събере цялото платнище в камионите, а хората бягали. Затова той се покатерил на една голяма кутия и започнал да ги моли: **„Хора, не ме оставяйте сега. Палатката е сгъната, не ме изоставяйте!"** По това време дълга автомобилна колона се изнизвала през моста, по който минавал пътят, извеждаш, от опасната област, а насъбралите се там хора се биели един с друг, за да преминат от другата страна. Хората гледали ту към задръстването, ту към Коу. Накрая някой казал: „Трябва да сме достатъчно мъжествени да останем и да му помогнем. Ако той не се страхува, че ще се удави, и аз не се страхувам." И така четиридесет мъже се наредили до Коу и му помогнали да натовари платнището на камионите. Веднага след това те били готови да напуснат града. Докато камионите на Коу излизали от Канзас Сити, някои от хората, които отказали да тръгнат, седели на верандите си и му се присмивали. „Е, 'святите палячовци' си тръгват. Какво става? Къде е вярата ви в Бог?" Коу се провикнал назад: **„Точно затова напускаме.Ние вярваме в Бог, а Той ни каза да тръгваме!"** Други също стояли пред домовете си и се смеели. Те не си представяли, че водите може да разрушат всичко, което притежават, но точно това се случило с много от тях. На излизане от града Коу спрял и помогнал на пастир Барет да премести мебелите и вещите си в църквата. (Това бил бащата на Томи Барет. Днес Томи Барет е пастир на една от най-големите църкви в Америка в град Финикс, Аризона.) Но хората били твърде малко, а и било твърде късно. Барет и Коу наблюдавали от камиона как придошлите води нахлули през прозорците в църквата. След

като загубил всичко, което притежавал, Барет подновил посвещението си да остане в Канзас Сити. Барет и Коу се опитали да спасят много хора от това бедствие. Но въпреки усилията им мнозина се удавили пред очите им. След като направили каквото могли, те тръгнали по моста към по-сигурно място. Когато Коу погледнал назад, той видял, че нивото на водата на мястото, където била издигната палатката му, било достигнало около шест метра. Палатката му щяла да бъде напълно разрушена. От църквата на Барет над водата се показвала съвсем малка част. Двамата продължили напред с благодарност към Бог в сърцата си за Неговия промисъл и пълно освобождение.

ОБЪРКАН? ОЩЕ НЕЩО НОВО?

През 1952 Коу поел на юг, организирайки големи изцелителни кампании. Две години преди това той започнал да издава списанието The Herald of Healing (Вестител на изцеление - бел. пр.), а през 1951 неговият тираж достигнал 35000 копия. На първа страница гордо се отбелязвало, че това било едно от списанията с най-бързо растяща популярност, удвояващо броя на читателите си всяка година. До 1956 тиражът му достигнал 250000 копия. През август 1952 Коу започнал да проповядва Евангелието по радиото. Постепенно броят на станциите, които отразявали неговите ежеседмични предавания, достигнал сто. В резултат на това хиляди били спасени и изцелени. Някъде по това време на неговите събрания започнали да се случват творчески чудеса — чудотворно възстановяване на липсващи телесни части. Когато накрая Коу провел събрания в Спрингфилд, Мисури, Асамблеите на Бога му се противопоставили. Те били притеснени от службите, посветени на божествено изцеление и освобождение. Но Коу бил много избухлив, особено когато някой се опитвал да диктува или контролира хода на служението му. Той се опитал да се вслуша в техните забележки и предложения и дори подкрепил Pentecostal Evangel (официалното издание на Асамблеите на Бога) на едно от своите събрания, като събрал сто и двадесет нови абонати за него и голямо дарение за тяхната мисионерска програма. Но деноминационните структури не пасвали на характера на Коу. Колкото и да се опитвал, той не можел да изтърпи ограниченията и правилата, които му се налагали. Той чувствал, че водачите на Асамблеите на Бога вече не вярвали в чудеса. Така че им написал едно смело писмо, в което им предлагал да сменят настоящото си ръководство с хора, които вярват в чудотворната сила на Бог. Върховният съвет намерил това писмо за обидно. Накрая, през 1953 г. Коу бил отлъчен от Асамблеите на Бога. Те били обезпокоени от неговата „изключителна самостоятелност" и объркани от някои от методите му. Зародила се яростна вражда. Разказвало се, че Коу дори замислял да се отцепи, основавайки отделно движение с името фундаментални асамблеи на Бога, но решил вместо това да следва собственото си призвание.

НОВА ЦЪРКВА, НОВ ДОМ, НОВО РАЗБИРАНЕ

Скоро Коу започнал да си изгражда видение за собствена независима църква. Това щяло да бъде съживителен център, където щели да идват евангелизатори и да провеждат продължителни серии от събрания. Трябвало да са налице необходимите условия, за да бъдат посрещнати тълпите, които техните служения щели да доведат. С времето подобни центрове трябвало да бъдат изградени във всички големи градове в страната. Коу осъзнавал, че щял да понесе големи критики за това си начинание, но решил да преследва мечтата си независимо от гонението и през 1953 г. той положил основите на първия Даласки съживителен център. През пролетта Коу започнал да пита Бог защо някои хора не били изцелявани. Въпреки че бил видял хиляди изцеления, той бил свидетел и на хиляди, които си тръгвали, без да бъдат изцелени. След като прекарал известно време в молитва, Бог му открил, че мнозина не разбирали как да приемат изцелението си и се нуждаели от наставление в Словото Му относно Неговата воля и Неговата сила. Това било изключително силно откровение за онези дни! Дотогава повечето от евангелизаторите от „Глас на изцеление" разчитали на помазанието на своите изцелителни дарби, а много от тях знаели твърде малко за това, какво Словото на Бог казва по въпроса. И така, в стремежа си да заздрави вярата на онези, които търсели изцеление, Коу построил дом на вярата. Там болните можели да останат, докато получат изцелението си. Имало ежедневни молитви и уроци върху изцелението. След като в продължение на няколко месеца се борел със съпротивата на градската управа срещу неговите строителни планове, най-сетне през лятото на 1954 г. Домът на вяра на Джак Коу отворил врати в съседство с неговия детски дом „Вестител на изцеление". През септември неговият Дом на вяра приел първия си целодневен пациент. Оттогава броят им непрекъснато нараствал. В сградата не се предлагали нито били допускани лекарства и всяка вечер пациентите били водени до Далаския съживителен център. През юли същата година събрания в историята на своето служение. Той бил издигнал голямата си палатка в Питсбърг, Пенсилвания. Било пресметнато, че на тези служби са били новородени около тридесет хиляди души. Една от вечерите била посветена само на „носилките". Повече от 75 процента от хората, докарани на носилки, станали и можели да вървят сами. Местна телевизионна станция излъчвала съживителните събрания, привличайки още по-многобройни тълпи. Въпреки че, докато бил в Питсбърг, силни ветрове разкъсали върха на палатката му, събранията там продължили около месец и били най-високата точка в живота на Коу. През цялата 1953 г. неговата църква – Далаският съживителен център, продължила да расте. За събранията бил нает голям театър, който той и още един пастор пригодили за провеждането на вечерни служби. Любовта на Коу към децата го подтикнала да развие християнско училище към Далаския съживителен център, където децата били обучавани и обичани от изпълнени с Духа учители. Балконът и партерът на църквата били препълнени всяка вечер и до есента на същата година събранието било нараснало толкова, че можели да си позволят построяването на собствена сграда. През януари 1954 г. Коу открил новата сграда на църква Даласки съживителен център. Сградата била красива и

сампла, с огромен блестящ бял кръст на фасадата й. Центърът осигурявал място за събранията, провеждани всеки ден от седмицата. Били осигурени автобуси за онези, които не можели да стигнат дотам по друг начин, имало и линейка, която безплатно обслужвала всеки, който желаел да бъде закаран от болница или частен дом за молитва.

НЯКОЛКО ИЗПИТАНИЯ – В СЛУЖЕНИЕТО И В ЖИВОТА

Коу продължил да евангелизира из цялата страна, опитвайки се да събере пари за телевизионна програма. Но през 1956 г. той бил арестуван в Маями, Флорида за практикуване на медицина без разрешително. Нека отбележа нещо тук. По това време град Маями бил известен с това, че преследвал служителите. Особено онези, които проповядвали божествено изцеление. Когато гоненията се засилвали, повечето евангелизатори обикновено просто си събирали багажа и напускали града. Но не и Коу! Той останал да се бие. Спомнете си, че той обичал добрата битка. В резултат на това полицията на Маями го арестувала и го хвърлила в затвора. По-късно той бил освободен под гаранция от $5,000. Инцидентът със задържането му накарал Коу да се обърне към други изцеляващи евангелизатори, убеждавайки ги да дойдат в Маями и да отстояват онова, в което вярват. И когато делото му стигнало до съда, станало явно, че думите му били чути. Много известни изцеляващи евангелизатори пристигнали, за да свидетелстват в негова защита. Всъщност, било документирано, че са се случили чудеса на изцеление, докато тези евангелизатори се защитавали! Бог обърнал всичко за добро и в края на краищата съдията прекратил делото. В Маями Коу спечелил голяма победа. Но скоро в служението му щял да настъпи повратен момент. През декември, докато проповядвал в Хот Спрингс, Арканзас, изцеляващият евангелизатор се разболял тежко. За никого не било тайна, че Коу ужасно пренебрегвал своето здраве. Програмата му била изключително динамична. Той провеждал по три събрания на ден без прекъсване в продължение на четири до шест седмици. Преумората, стресът и липсата на подобаваща почивка скоро взели своя данък. Говорело се, че поради голямото натоварване вътрешно неговото тяло било като на деветдесетгодишен човек. Днес семейството на Коу разказва, че Бог му бил говорил за неговата смърт една година преди да се случи и че той се бил примирил с това, че скоро щял да умре. Те също така разказват, че той вярвал, че Господ щял да се върне скоро след неговата смърт. Поради тези две неща, Коу работил неуморно за разпространяването на Евангелието, стигайки дори до крайности. Въпреки тежката му програма, той се хранел нередовно и нездравословно. Много често след някоя служба Коу поглъщал значително количество храна в 3:00 часа сутринта. В резултат на това той имал изключително наднормено тегло. Уви, изглежда, че поколението на „Глас на изцеление" не е осъзнавало отговорността за настойничеството над физическото тяло като нас днес. Трябва да сме наясно, че физическото тяло е единственото нещо, което задържа духа ни на земята. Трябва да поддържаме здравословни навици, когато става въпрос за нашето хранене, състоянието на ума ни и

общото ни благосъстояние. Иначе нашите физически „домове" – нашите тела – ще се съсипят и умрат. Тогава нашите духове ще трябва да напуснат земята и да отидат на небето. Бих искал да сравня нашите физически тела със скафандър. Ако отидеш на Луната, единственото нещо, което би задържало тялото ти на повърхността на Луната, би било твоят скафандър. Такъв скафандър осигурява достатъчно кислород, телесна защита и е достатъчно тежък, за да можеш да ходиш при наличието на слаба гравитация. Но ако нараниш този костюм, достъпът на кислород би бил спрян, защитата ти би била разрушена и тялото ти би отлетяло от повърхността на Луната. Защо? Защото ти е необходим такъв скафандър, за да останеш на Луната. Същото е вярно и за физическите ни тела. Ако не се грижим добре за нашата плът, телата ни ще умрат рано и духовете ни ще трябва да напуснат. Затова, ако не се грижиш за своето физическо тяло, това ще бъде краят на твоя живот и служение.

РАННА СМЪРТ

В началото Коу си мислел, че страда от преумора, но скоро му била поставена диагноза полиомиелит. Неговата съпруга поискала той да постъпи в болница и за да я успокои, той се съгласил. В болницата Коу останал в безсъзнание през по-голямата част от времето. На няколко пъти той възвръщал способността си да говори и изявил последната си воля. Според неговата съпруга Господ говорил на Коу и му казал, че щял да го прибере у дома. И така в началото на 1957 г. Джак Коу отишъл при Господ. Джуанита Коу понесла упреците на много евангелизатори за това, че не им позволила да се молят за съпруга й. Но Гордън Линдзи казвал, че неговата смърт трябва да е била волята на Бог, иначе „Божественият промисъл щял да позволи на някой да се моли за него. Неговото служение просто било изпълнено." Разказва се една история, според която Коу е бил предупреден за предстоящата му смърт, причинена от някои здравни навици, лични привички и динамичната му програма. Историята разказва, че Господ е говорил на няколко пъти на един определен служител. Този пророк чул предупреждението на Господ за смъртта на Джак Коу. Разказва се, че той се бил покорил на Бог и говорил с Коу.Ето останалото от историята. На Коу му било казано да се съди сам в три области: (1) любовта му към братята; (2) проблемът с наднорменото му тегло и (3) любовта към парите. Пророкът бил казал на Коу, че ако не съдел сам себе си в тези три области, щял да умре рано. Той бил само на тридесет и осем години, когато починал. Важно е да се отбележи, че близките на Коу категорично отричат, че такъв човек въобще някога е говорил с него. Семейството твърди, че един от тях се конфронтирал с пророка във връзка с широко разпространените слухове. Според тях, пророка казал, че никога не бил говорил с Коу непосредствено, въпреки че Бог му бил казал да го направи.

СЛУЖЕНИЕТО ПРОДЪЛЖАВА

След като Коу починал, Джуанита обявила, че тя и шефовете на отделите щели да продължат служението на съпруга й. Тя служила като помощник

пастир в Далаския съживителен център и за известно време продължавала да провежда изцелителни кампании. Мнозина чувствали, че тя можела да продължи и да има свое собствено съживително служение, но тя избрала да сложи край на съживителните събрания. Все повече и повече Джуанита Коу съсредоточавала силите си върху чуждестранните мисии и нейния детския дом „Вестител на изцеление". Дори и след смъртта на Коу абонатите на списанието „Вестител на изцеление" продължавали да наброяват около 300.000. Едва, когато Джуанита решила постепенно да закрие тази част от служението, популярността на нейният съпруг започнала да спада. Днес и двамата синове на Коу Джак Мл. и Стив са в служение и пастируват над свои собствени църкви, а г-жа Коу все още участва активно в работата на църквата. Семейство Коу продължават да проповядват и поучават за Исус Христос, изявявайки Го на това и на идното поколение, извършвайки Божия план за своя собствен живот.

НАДЖИВЕЙ МИНАЛОТО СИ

Една от най-великите страни на Джак Коу била, че той никога не позволявал на неговото минало да го задържи. Миналото му може би влияело на отношението му, но то никога на го спряло и не го накарало да се откаже.

Като дете той бил силно наранен от състоянието на своето семейството, но това не го накарало да остане свит в някой ъгъл, погълнат от самосъжаление. Вместо да го бутат надолу, временните трудности го накарали да осъзнае нуждата си от освобождение. Бил на ясно, че не може да разчита някой друг да му го поднесе на тепсия. Той бил борбена личност. И е истина, че понякога се биел по плът. Но той бил решен да последва копнежа на сърцето си! Бил решен да овладее своя силно ощетен живот, вместо да се остави да бъде контролиран от него. В резултат на това Коу се втурнал презглава да заеме своето място като един от лидерите на съживлението „Глас на изцеление". Той имал онази „независимост", която е необходима на човек, за да се задържи на гребена на вълната. Когато в основата на нашия живот и вяра са думите на хората или ужасите на миналото, ние оставаме победени. Но когато се впуснем да преследваме бика на нашето сърце, Бог ще срещне всяка наша стъпка и ще изяви Своята слава. Има още един важен урок, който можем да извлечем от живота на Коу: да разберем, че не е необходимо да преувеличаваме фактите или да се състезаваме с някой друг, за да се докажем. Това било единственото слабо място в служението на Джак Коу. Понякога, когато в служението се прокрадне несигурност, човек или се отдръпва, или преминава границата в желанието си да се докаже. Когато последваме плътта, трябва да разчитаме на собствените си сили и се изтощаваме преди бремето си. Твоето минало никога няма да повлияе на твоето бъдеще, освен ако не му предоставиш силата да го стори. За теб има едно напълно ново бъдеще във вяра. То е чисто, недокоснато и те очаква, за да навлезеш в него с мечтите на своето сърце. Нека Бог да е твоята най-голяма страст и желанията на сърцето ти ще се сбъднат.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА – А.А.Алън

„Мъжът на чудеса"

Преди да се впуснем в историята на А. А. Алън, ми се иска да обърна внимание на някои неща, които чувствам, че ще ви помогнат да я възприемете в правилна светлина. Когато става въпрос за дарби на служение, всеки си има своите предпочитания. Има служения, които ви харесват повече от други, но не всяка дарба на служение би се побрала във вашите представи. Някои от нас може с учудване да открият, че разбиранията ни за служение и за това, как то трябва да действа, нямат нищо общо с представите на Исус. Иска ми се да опиша „предпочитанията" по-скоро като представи в нашите умове, отколкото като откровения в духовете ни. Нашите лични предпочитания са си само това – предпочитания. Те не са правила. Затова ние трябва да сме много внимателни да не съдим призванието или дара на служение на някой друг според собствените си предпочитания. Ако се заобиколиш само с такива служения, които пасват на твоите представи, ще пропуснеш нещо важно. Аз изпитвам голямо съчувствие към А. А. Алън. Наистина той е правил грешки. Всеки генерал ги е правил и всеки бъдещ генерал ще се сблъска с това. Също така лично аз вярвам, че е имало неща, които Алън е правил в плътта, като ги е наричал духовни. Но когато погледнете на пагубния му произход, ще забележите как той е надделял над всичко това, за да разтърси света за Исус. Много малко хора, ако въобще има такива, са се преборили с нещата, с които се е сблъскал Алън, за да отговорят успешно на Божия призив. Неговата история има какво да каже на всяко поколение.Имайте това предвид, докато четете нататък.

МАЛКО МЛЯКО, ПОВЕЧЕ УИСКИ

Аса Алонсо Алън се родил през бурното великденско утро на 27 март 1911 г. Неговите родители Аса и Леона решили да го кръстят на името на баща му и бащиния му чичо, който бил презвитериански служител. Името му било единствената връзка с Бог, дадена му от неговите родители, и те със сигурност не са и предполагали, че той щял да стане проповедник. Но Аса щял да излезе от техния почти неизвестен град Салфър Спрингс, Арканзас, за да стане един от най- сензационните съживители на нашето време. А. А. Алън е бил най-противоречивият евангелизатор в движението „Глас на изцеление". Той бил укоряван жестоко заради своето драматично и сензационно поведение на платформата и бил напълно отричан заради личните си навици. Медиите го осмивали напълно, а деноминационните лидери го заклеймявали и нареждали на други да се разграничат от него. Въпреки всичко това някои го считат за един от най-важните съживители, появили се през съживлението „Глас на изцеление". Важно е също така да се отбележи, че онези, които го критикували, били доста по-слабо продуктивни в своето служение от самия Алън. Алън бил роден в дом, изпълнен с неприятности, където думата „бъркотия" описвала чудесно

повечето неща. Когато се родил, той имал двама братя и четири сестри. Като малко момче неговите сестри били единствените, които му носели радост. Те го обичали, играели заедно и се отнасяли с него като с малък принц. Но родителите им били пияници и отглеждали децата си в пълна бедност. Дори първият чифт обувки, които Алън получил, му били подарени от напълно непознат човек. Освен това родителите на Алън приготвяли домашно уиски зад своята колиба. Неговата майка пиела много, докато била бременна с него, а когато си толкова беден, още едно бебе не може ни най-малко да те зарадва. Едно от любимите забавления на неговите родители било да дават на Алън и неговите сестри от тяхното домашно уиски, докато се напият. После сядали и се смеели на пияните си деца, докато те най-сетне се строполявали и дори изпадали в безсъзнание. Неговата майка редовно пълнела шишенцето му с алкохол, за да спре да плаче и всяка нощ той си лягал с детско шишенце пълно с домашно уиски. У тях всички пушели много. Тютюнът си го отглеждали сами, така че бил много силен. Алън се научил да пуши преди да започне да ходи на училище. Той винаги си дръпвал няколко пъти от цигарите на майка си, когато и ги палел. Неговият баща бил надарен музикант и въпреки че не бил християнин, местната църква го поканила да води техния хор и да свири с тях. Той обикновено вършел това пиян. Малкият Алън прихванал нещо от неговия талант и понякога заставал на някой ъгъл и пеел пред насъбралите се хора. Трябва да е било интересна гледка да видиш и чуеш как неговият детски глас пеел химни, които бил научил от пияния си баща. Малкият Алън пеел църковните химни отново и отново, понеже хората му подхвърляли дребни монети. Той навлязъл в „шоу бизнеса" още като малък и изглеждало сякаш бил роден за това.

ЕДНО БУРЕ БИРА И НЕПРИЯТНОСТИ

Родителите на Алън постоянно се биели, мятали вещи един по друг и се заплашвали с оръжия. Накрая, когато бил на четири години, неговата майка напуснала баща му. Тя взела децата със себе си в Картхедж, Мисури. Скоро след като напуснала, неговата майка се омъжила повторно, но отново всичко се объркало. В пиянски сцени майката и вторият му баща се биели до такава крайност, че малките деца изскачали от дома ужасени. Когато Алън бил на шест години, той трябвало да търкаля за своя нов баща метални бурета с бира от кръчмата до дома им. Алън си спомнял: *„Всеки от нас израсна с вкуса на алкохола. Имах само двама братя. Единият от тях умря, когато бях още малко момче. Почти не си го спомням. Но най-големият ми брат умря като пияница. Баща ми също умря като пияница. Майка ми спря да пие, преди да порасна, но аз и моите четири сестри вече вървяхме по пътя към ада.***"**

Освен че имала проблем с пиенето, неговата майка правела и сцени на ревност. Тя се била омъжила за по-млад мъж и когато вторият баща на Алън отивал на работа, тя го наблюдавала с бинокъл, за да види дали не спира да говори с други жени. Те живеели много близо до неговата работа, така че тя можела да види всичко, което правел, и го карала да й дава отчет

в края на седмицата. Ако заплатата му й се струвала по-малка от обикновено, тя го обвинявала, че е похарчил останалото за друга жена. Скоро вторият му баща събрал всичко, което можал, и напуснал. Така направил и младият Алън. На единадесет години Алън избягал от къщи, решен да се върне в Арканзас и да намери баща си. Но той не бил сигурен за пътя, а и щом тръгнал, времето се развалило, така че той се върнал при своята майка. Планирайки внимателно следващото си бягство, Алън решил, че този път нямало да се провали. Когато бил на четиринадесет, той изглеждал доста по-голям, така че решил отново да избяга. Този път щял да направи всичко възможно, за да успее, затова пътувал на стоп с автомобили и празни товарни влакове и така пресякъл голяма част от Юга. Докато пътувал с още няколко скитащи момчета, той берял памук, работел в цехове за обработка на памук, копаел канали и накрая попаднал в затвора за кражба на зърно.

„РАЗКАРАЙ ГО ИЛИ ГО УБИЙ"

Където и да отидел, Алън ставал сърцето на компанията. Той притежавал красив тенор и имал добро усещане за ритъм. Винаги пеел, танцувал, пиел и пушел. Въпреки че отстрани изглеждал кипящ от енергия, по-късно Алън признал, че се е чувствал нещастен. Много пъти той си тръгвал от партитата и отивал в някоя гора, където плачел горчиво. Когато навършил двадесет и една години,Алън бил развалина. Когато запалел цигара, трябвало да държи китката си с другата ръка, понеже тя се тресяла много силно. Говорело се, че дори не можел да държи чаша кафе в ръката си, без да го излее. Чувствал парене в гърдите си, имал дълбока суха кашлица, а паметта му изневерявала. Накратко, едва навлязъл в живота, Аса Алонсо Алън вече умирал. И като нямал към кого другиго да се обърне, той се върнал при майка си. Като си мислел, че животът във фермата и редовното хранене ще му се отразят добре, той се надявал да възстанови загубеното си здраве. Но още щом се прибрал у дома, той отново се върнал към стария си начин на живот. В окаяните селски условия Алън и неговата майка сглобили саморъчно направен казан, за да си приготвят домашно уиски. Като добавка към това всяка събота превръщали дома си в зала за танци и така скоро привлекли големи шумни тълпи, жадни за забавления. Малко по-надолу по улицата друг човек, на име брат Хънтър, също отварял своя дом, но с по-различни намерения. Въпреки че не бил образован, той бил новороден и изпълнен със Святия Дух. Така че решил да събере църква и да стане неин пастир. Но той бил обезпокоен от залата за танци на същата улица. Брат Хънтър се опитвал да спечели младите хора, но умът на повечето от тях бил твърде завладян от „залата за танци и домашното уиски" на Алън, за да се интересуват от църква. Затова проповедникът решил, че ако градът щял някога да види съживление, първо залата за танци трябвало да затвори врати. Група хора се събрали и започнали да се молят. Те извикали: «Боже, затвори залата за танци на Алън! Спаси го, ако можеш. Но ако не иска да се предаде, нека да се маха

от квартала или да умре. Но затвори по един или друг начин тази зала за танци!" Е, слава на Бог, Господ частично послушал тази молитва.

ДАМАТА В БЯЛА РОКЛЯ

През юни 1934 г. нещата започнали да се променят, когато един от лошите приятели на Алън го помолил да му помогне за една работа. Докато пътували, те минали покрай една провинциална методистка църква. Лампите светели, а вътре хората празнували, пеели силно, пляскали с ръце и танцували. Алън бил удивен - тези хора се наслаждавали! Той си мислел, че църквата трябвало да бъде сериозна и тъжна, затова помолил своя приятел да спре. Щом влязъл, за да разгледа, той бил изненадан още повече. Проповядвала жена, облечена в бяло, и докато говорела, Алън си мислел, че тя прилича на ангел. Той не искал тази жена да го забележи, понеже изглеждала толкова чиста. Затова всеки път, когато се доближавала до него, той се скривал зад кюнеца на печката. За първи път в живота си той почувствал обвинение. Но преди да направят призив за покаяние, той и неговият приятел се измъкнали навън. През цялата нощ и на другия ден Алън се борел с Бог в сърцето си. Той копнеел за радостта и мира, изписани по лицата на онези хора в малката провинциална църква. Като не можел да се бори с това повече, той решил да посети събранието същата вечер. Когато службата започнала, Алън изслушал внимателно всяка песен и свидетелство. Проповедта била за кръвта на Исус и за това как тя премахвала всеки грях, и веднага след като бил даден призив за спасение, той издигнал високо ръка! Дамата-евангелизатор знаела за него и си мислела, че е дошъл, за да създава неприятности, затова помолила онези, които са сериозни, да станат. Без да се замисли дори за миг, той се изправил. Тя се изплашила, понеже чувствала, че той е там, за да направи някаква сцена, но решила да продължи. Тя помолила онези, които се изправили, да излязат напред само ако наистина са сериозни за това и Алън бил първият, който излязъл по пътеката между редовете. Всъшност, той бил единственият, който стоял отпред. Все още смятайки, че той е излязъл, за да създаде неприятности, дамата го попитала: „Наистина ли искате да бъдете спасен?" **«Със сигурност излязох отпред точно за това"** — отвърнал Алън. За нейна най-голяма изненада той паднал на колене и помолил Исус да стане Господ на неговия живот. От този момент нататък А. А. Алън бил друг човек. Край на танците. Край на домашното уиски. Старите му приятели му се смеели, но това не го накарало да се върне обратно в някогашния си живот. Той бил ново създание.

„ТЕ СА ОТ ДЯВОЛА!"

В един стар сандък в килера Алън открил Библия, която една от сестрите му била спечелила на някакъв конкурс. Тя никога не била отваряна. Той взел малката Библия и я прочел от кора до кора. Носел я на полето, за да я чете, отварял я и преди всяко ядене. Според самият Алън изглежда просто не можел да се насити да чете Библията. В това време в малката петдесятна църква на брат Хънтър малко по-надолу по улицата хората

радостно празнували! „Това момче, Алън" било новородено! Те получили отговора на молитвите си, а и много от младите хора, които някога посещавали залата за танци на Алън, сега се отбивали в църквата, любопитни какви били тези песни и хваление. Най-голямата изненада дошла, когато самият Алън се появил на една от службите им. След като си тръгнал, събранието се молило Бог да го изпълни с Духа си и да го използва, за да печели души. На другата сутрин, след като посетил петдесятното събрание, той се срещнал с един методистки пастор, който го предупредил да стои далеч от петдесятните, като му казал, че те били от дявола, понеже говорели на езици. **„След тези думи просто нямах търпение да се върна отново** – разказвал Алън, – **бях толкова любопитен да ги чуя как говорят на езици.** На една от следващите служби дарбите на говорене и тълкуване на езици се проявили и когато Алън стоял и слушал, той бил убеден, че това било от Бог. Тогава той наистина започнал да копнее за онова, което тези хора имали. На другият ден Алън се срещнал отново с методисткия пастор. Той споделил с него преживяното и му показал стих, доказващ, че говоренето на езици не било само за онези дни. Пасторът му заявил: „Не можеш да го имаш! Днес никой не може да има това преживяване!" **„Е, аз ще го имам** - отвърнал Алън. - **точно от това се нуждаете и вие, пасторе."** Пасторът си тръгнал разярен, а Алън прекъснал близките си контакти с методистката църква. Скоро след това една от сестрите на Алън била новородена. И не след дълго Алън най-сетне приел кръщението от Святия Дух и говорил на езици на едно петдесятно лагерно събрание в Оклахома, което тои посетил заедно със сестра си. През онези дни той се чувствал като на небето. Вечерта, когато бил изпълнен с Духа, той бил облечен с чисто бяла риза и чисто бели панталони и нямал никакви резервни дрехи! Алън паднал на земята, която била покрита със стърготини, но не се притеснявал. Всичко, което Алън искал, било Бог. Скоро той почувствал как нещо като електрически ток навлязло бавно през пръстите му, докато заляло цялото му тяло. И тогава чудото се случило. Всичко, което Алън усещал, било присъствието на Бог. Той се изправил и извикал на непознати езици! Бялата му риза била съсипана, но Алън получил копнежа на своето сърце!

КОЛОРАДО + ЛЕКСИ = ЛЮБОВ

Голяма суша сполетяла Мисури през 1934 г. и никъде не можело да се намери работа. Тогава един ден Алън получил писмо от един приятел, който го поканил да работи в един чифлик в Колорадо. И така, през септември 1934 г. Алън се намерил сред полетата на Колорадо уморен и жаден и чувстващ липсата на петдесятното общение. Въпреки че си бил намерил нова работа, той се притеснявал дали ще намери там християни, които да споделят неговата вяра. Докато вървял, вятърът довял отнякъде пред него един лист хартия. Той се навел и го вдигнал. Щом го погледнал, се усмихнал широко. Това било страница от изданието Фоурскуеър (Движение, основано от Ейми Семпъл Макферсън върху „Четири истини" — бел. пр.) Bridal Call. Тогава той разбрал, че някъде из тези полета някой

вярвал в силата на Бог такава, каквато я познавал той. Веднага щом пристигнал в чифлика, той попитал дали някой посещава църквата Фоурскуеър. Неговите приятели му казали, че имало едно момиче малко по-нататък, което вероятно ходело там. Те казали: „Тя дори смята, че е призована да проповядва." Малко след това Алън се представил на Лекси Скривън, която била призована да проповядва и току-що се била върнала от евангелизационно пътуване с няколко нейни приятели. Двамата бързо станали приятели, изучавали Библията заедно, изследвали Писанията и търсели отговори на някои въпроси. Лекси често била предизвиквана и освежавана, докато слушала Алън, който поставял на изпитание религиозните традиции, на които тя държала. Той не бил отгледан с традиции, затова чувствал, че вижда нещата по-ясно от нея. Не след дълго тя започнала да възприема Писанията като него и двамата ходели заедно на църква. Те изглеждали неразделни, но това не било нищо повече от близко приятелство. Скоро Алън се върнал в Мисури, за да помогне на майка си да премести вещите си в своя нов дом в Айдахо. Лекси заминала, за да се запише в Централния библейски институт в Спрингфилд, Мисури, но всеки ден получавала писма от Алън. И двамата започнали да осъзнават, че са на път да се влюбят един в друг. Така че той й писал, направил й предложение и на 19 септември 1936 г. двамата се оженили в Колорадо. По-късно техният брак щял да бъде благословен с три момчета и едно момиче.

ОПОСУМ ЗА ДЕНЯ НА БЛАГОДАРНОСТТА

Семейство Алън започнали съвместния си живот с хиляда долара, няколко сватбени подаръка и един стар форд, модел А. Те нямали работа, нито имали обещание за такава, но знаели, че са призовани от Бог да проповядват. Успели да спестят малко пари, за да се запишат в Централния библейски институт през септември същата година и като напуснали Колорадо, се отправили към Мисури, като планирали да се отбият и да видят неговата майка. Но я намерили болна, без никакви приходи и без някой, който да се грижи за нея. Затова двамата незабавно й купили храна и всичко необходимо, погрижили се за дома й, и платили сметките й. Скоро открили, че спестяванията им се били стопили, а с тях и всяка надежда да постъпят в Библейски колеж. Когато здравето на майка му се поправило, двамата продължили по пътя си, като започнали да се оглеждат за работа и място, където да живеят. Докато търсели наоколо, някой предложил да проведат църковно събрание в някакъв частен дом. така Бог за първи път предоставил на Алън възможност да проповядва и още в края на събранието те вече били планирали първото съживително събрание на А. А. Алън. Но имало един проблем — нямали пари и нямало откъде да дойдат, затова двамата се заловили да цепят дърва и да ги продават през деня. Със спечелените пари закупили бензин за пътуването си. В продължение на две седмици те цепели и пренасяли дърва, като спирали само за да си запишат някои мисли, които Бог им давал за вечерните проповеди. Героите на Алън били Дуайт А. Муди и Чарлс Фини. Първата му

проповед била основана на проповедите на тези мъже. Когато за първи път празнували Деня на благодарността заедно, вместо пуйка те вечеряли опосум, който на драго сърце приели от събранието. Лекси го напълнила и го приготвила като пуйка. След като изминали две седмици, хората от събранието решили да съберат дарение, за да изненадат проповедника. Били събрани тридесет и пет цента.

БОБ И ДЪБРАВИ

В края на последното събрание те били поканени да проведат още едно, но то било свързано с проблем – мястото било твърде отдалечено, за да отидат и да се върнат за един ден, затова трябвало да се намери място за преспиване. Единственото свободно място била една двустайна барака, използвана за хамбар, но добрият старец, който я притежавал, се съгласил да изнесе зърното и да ги остави да пренощуват. На пода имало големи дупки, прозорците били счупени, а задната врата липсвала. Въпреки всичко, те направили каквото могли, като закачили едно одеяло на мястото на вратата, закрили прозорците с плат, а за легло използвали седалките от колата. Лекси използвала стари щайги, покрити с кърпи, за столове и маса и в продължение на седмици те живеели на боб и царевичен хляб, като разчитали изцяло на Господ да снабди нуждите им. В своя дневник те записвали специални дарения от рода на „пет цента". По време на тези събрания Алън осъзнал силата на молитвата. След едно молитвено събрание всички, които посетили следващата съживителна служба, били новородени, а за целия период от две седмици се спасили тридесет души, много от които били изминали по шест мили само за да дойдат на събранието. След като направили служба с водно кръщение, те отново поели на път. Ако можело да се намери някаква работа по онова време, Алън щял да работи отделно от служението, но такава нямало, така че той се занимавал с четене на Библията и молитва. В останалото време посещавал разни хора и се молел за техните нужди.

„ЧУХ ГЛАСА МУ КАТО ВИХРУШКА"

В края на 30-те, само няколко седмици след като се родил първият им син, Алън приел да пастирува над църквата Тауър Мемориал към Асамблеите на Бога в град Холи, Колорадо. Докато бил там, Алън бил ръкоположен от Асамблеите на Бога. Решен да открие тайната на Божията сила, Алън решил да пости, да се моли и да търси Господ. Постът бил нещо ново за него и той изпитвал немалки трудности. Щом отивал да търси Господ, усещал миризмата на храната, която съпругата му приготвяла за себе си и за техния син. Колкото и да се опитвал да удържи посвещението си, духът имал желание, но плътта била слаба. Накрая той се предавал, излизал от килера и сядал на масата. Така един ден точно когато сложил първата хапка в устата си, той внезапно бил обвинен. Оставяйки вилицата, Алън заявил пред жена си, че нямало да излезе от молитвената си стая, докато не чуе гласа на Господ, и дори и казал да го заключи отвън. Тя се засмяла и му казала, че след час щял да хлопа, за да му отвори. Но часовете

минавали, а той не пожелавал да излезе. Борейки се с плътта си, той извоювал победата в своята молитвена стая и ето как описва преживяването си с Господ:

“Започнах да осъзнавам, че светлината, която изпълваше килера, бе Божията слава!... Присъствието на Бог беше толкова реално и силно, че си помислих, че ще умра точно там, на колене... Тогава чух гласа Му като вихрушка. Това беше Бог! Той ми говореше! Това беше славният отговор, който търсих толкова усърдно и който чаках, откакто се новородих на двадесет и три... Думите идваха по-бързо, отколкото човек можеше да ги изговори, по-бързо, отколкото можех да ги следвам с ума си. Бог ми говореше... Бог ми даваше списък от неща, които стояха между мен и Неговата сила. След като всяко ново изискване се прибавяше към списъка в ума ми, следваше кратко обяснение или няколко думи, изясняващи това изискване и неговата важност... Докато Бог ми говореше, аз ги записах."

ЦЕНАТА ЗА ЧУДЕСАТА

„Когато беше записано и последното изискване, Бог ми проговори още веднъж и ми каза: Това е отговорът. Когато поставиш на олтара на посвещението и покорството и последното нещо от твоя списък, ти не само ще изцеляваш болните, но и в Моето име ще изгонваш дяволи, ще видиш мощни чудеса, докато в Моето име проповядващ Словото, защото, ето, давам ти сила над цялата сила на врага. Бог ми откри в същото време, че нещата, които спират моето служение... са същите, които спират още хиляди други. Най-сетне знаех цената, която трябваше да платя, за да имам силата на Бог в живота и служението си. Етикетът с цената на чудотворната божия сила!”

Ето списъкът с тринадесетте неща, които Господ казал на А. А. Алън. Той щял да види чудотворната сила на Бог, ако осъзнаел и вършел следните неща:

1. Той трябвало да осъзнае, че нямало да може да извърши качествено по-велики чудеса от Исус.

2. Той можел да ходи, както ходел Исус.

3. Трябвало да бъде неопетнен, както Бог.

4. Трябвало да се сравнява единствено с Исус.

5. Трябвало да се отрече от плътските си желания с пост.

6. След като се отрекъл от себе си, той трябвало да следва Исус седем дни в седмицата.

7. Без Бог той не можел да направи нищо!

8. Трябвало да се справи с греха в тялото си.

9. Не трябвало да продължава в плитки безцелни спорове.

10. Трябвало завинаги да предаде тялото си изцяло на Бог.

11. Трябвало да вярва всички Божии обещания

Останалите две точки били „лични грехове", които Бог назовал поименно. Алън чувствал, че не може да ги сподели с никого.

НЕБЕСНОТО ПОСЕЩЕНИЕ – ПЪРВОТО ЧУДО

Накрая Алън започнал да удря по вратата на килера, за да му отключи жена му. Щом погледнала лицето му, тя казала: „Получил си отговора!"

„Да... Бог ме посети от небето и ето го отговора."

Там, на парче картон били написани тринадесетте изисквания от Господ. Двамата седнали на масата в кухнята. И двамата плакали, докато той й разказал историята и й прочел списъка. Скоро след това посещение от Бог, Алън си подал оставката като пастир на църквата, понеже чувствал призвание за евангелизаторското поприще. И така, по покана той се отправил към Мисури. Там семейството преживяло първата си чудотворна служба. Един стар миньор, който бил напълно сляп вследствие експлозия в мина преди години, започнал да посещава службите. Вечер след вечер той седял и слушал Божието Слово и накрая откликнал на призива от амвона и излязъл напред за изцеление. Алън и съпругата му били учудени от вярата му и по-късно признали, че едва ли тяхната вяра е била достатъчна, за да можел този човек да получи изцелението си! Те се молили за всички, които излезли напред, като оставили слепия човек последен. Хората, които страдали от главоболие, простуда и глухота, били изцелени и си тръгнали радостни, но слепецът останал.Изведнъж Алън призовал всички, които имали вяра за изцелението на този сляп човек, да излязат и да се молят с тях. Тогава той казал: **„Има неверие на това място. Мога да го усетя!"** При тези думи един човек се изправил и излязъл шумно навън. Бог отговорил на молитвата им. Когато свършили, слепият човек можел да назове цвета на вратовръзката на Алън и да посочва предмети в залата!

ЖЕНАТА – ЕДНА ПЪСТРА ДРЕХА

В продължение на четири и половина години Алън пътувал като съживител, обвързан с Асамблеите на Бога. Въпреки че заемал престижна позиция, заплатата му била много ниска и през първата половина на 40-те животът му останал труден, особено като се вземе предвид фактът, че имали вече четири деца. Лекси си стояла у дома, за да се грижи за бебетата. Алън понякога отсъствал в продължение на три месеца. Лекси трябвало да прогони безпокойството, причинено от това, че не виждала редовно съпруга си, докато се опитвала да се справи със собствения си призив.Въпреки че

копнеела за стабилността на един нормален семеен живот, тя научила важен урок за служението. Тя била призована да служи, но служението ѝ включвало и това да бъде добра майка. Тя осъзнала, че за всяко нещо си има време. Задълженията ѝ на майка и грижите за един стабилен дом не трябвало да бъдат пренебрегвани заради другата част на нейното служение, защото времето щяло да дойде и тогава тя щяла да се чувства удовлетворена, знаейки, че е изпълнила всяка част от своето призвание.

Години по-късно, когато децата пораснали, Алън продължавал да евангелизира сам. Лекси се поогледала и открила място в града, където нямало църква на Пълното Евангелие. Затова тя основала църква и станала неин пастир! Когато Алън вече можел да си позволи финансово да пътува из страната със семейството си, тя си подала оставката и предала църквата на друг пастир!

НЕБЕТО СЛИЗА НА ЗЕМЯТА – ТЕКСАС

Тогава през 1947 Алън се обадил на Лекси и ѝ казал да се приготви да се преместят в Корпус Кристи, Тексас. Той бил поканен да стане пастир на една от най-големите църкви към Асамблеите на Бог в тази област и бил много развълнуван, мислейки за сигурността, която това щяло да осигури на семейството му. Той казал на Лекси, че вероятно ще останат там, докато Исус се върне. Семейството на Алън харесало Корпус Кристи и църквата там, но в този град от над сто хиляди души, имало само шепа църкви на Пълното Евангелие. Когато Алън пристигнал, църквата събирала средства за построяването на нова сграда. В подобна ситуация някои служители трудно биха се справили, но духовният апетит на Алън тепърва се пробуждал. Той се предал на тази нова работа, мечтаейки за църква, която да действа в дарбите на Духа, да евангелизира и да напредва прогресивно в небесните неща. Изглеждало, че тази църква бил отговорът. Църковните членове го слушали в продължение на две седмици, преди да го поканят да стане техен пастир. Той проповядвал здраво, без да задържа нищо от онова, което вярвал, и те все още го искали! Той посвещавал на всяка област от служението цялото си внимание, като всеки работник бил избиран и специално обучаван. Църквата нараствала и мястото скоро се оказало недостатъчно.

СМЪРТОНОСНИЯТ УДАР

Църквата вече наброявала неколкостотин души, но Алън смятал да достигне града чрез радиото. Затова той започнал да крои планове за ефективно радиослужение и дори посетил радиосеминар в Спингфилд, Мисури. Завърнал се вкъщи развълнуван и пълен с енергия, затова събрал извънредно събрание на борда и внимателно изложил своите планове за достигане на града чрез радиото, уверен, че членовете на борда ще прихванат видението му. Но един от мъжете му съобщил, че бордът не одобрява онова, което правел, и че той ги изморявал! Мъжът продължил, като казал, че Алън им е помогнал да изградят една от най-хубавите църкви

в Тексас, но им трябвало време да се възстановят от това и че не можели да продължават с това темпо. След него се изказал друг, който обърнал внимание на невероятната цена и бреме, които църквата трябвало да понесе. Всеобщо било мнението, че за момента било постигнато достатъчно и за известно време нямало нужда да се предприема нещо повече от това. Алън бил напълно съсипан и бързо разпуснал събранието. Нека отбележа нещо: Това, което движело Алън напред, бил неговият призив. Неговото призвание не било да служи като пастир, а да евангелизира нациите. Алън бил изграден духовно за този тип натоварване, това дошло с неговия призив. Обикновените християни не са автоматично екипирани по този начин и в това няма нищо нередно. То просто е факт. Бог ни е дал дарбите от петкратното служение, за да ускори духовните процеси и да можем да вървим в крак с времето на небето. Ние имаме нужда от обикновените християни и определено се нуждаем от пастири. Но всеки трябва да стои в кабинета, в който е бил призован, и да действа в небесното помазание. Тъжно е, че Алън наивно се опитал да преиначи своето призвание и да го ограничи до това на пастир. Можете ли да си представите какво е усещането, когато се опитваш да ограничиш призива си на евангелизатор-съживител? Когато бордът спрял устрема на Алън, те, без да разберат, убили голяма част от неговата същност, като обуздали живота му и изтрили голяма част от съдбата му.' Алън се опитал да направи компромис с небесното си призвание заради земна сигурност, което е разбираемо, понеже искал да бъде баща на децата си. Но скоро разбрал, че цената е твърде висока. Въпреки че изглеждало по-трудно, щяло да е по-добре да потърси Бог и да открие друг начин да свърши работата.

ТЪМНИНА, ИЗМЪЧВАНЕ, АД! ПРОБИВЪТ

Когато Алън се върнал вкъщи, той не казал нищо на жена си, опитвайки да се преструва, че нищо не се било случило. Двамата дори обсъждали възможна почивка. Но през нощта тя се събудила и чула как Алън плаче в съседната стая. Тя мислела, че той ходатайства за някого, докато той не влязъл в спалнята, като все още ридаел дълбоко. Разтревожена, тя го попитала за причината. Тогава той й казал какво се било случило на събранието на борда и тя видяла, че той не бил просто разочарован, той бил съсипан. В него нямало огорчение, нито гняв, нито упрек – имало просто едно разбито сърце. Алън си подал оставката и чувствал, че никога вече нямало да може да проповядва. Но църквата наистина го обичала и му предложили няколко месеца платен отпуск. Те дори настояли да бъдат събрани допълнителни дарения, които да му се предоставят, за да може да посрещне евентуални допълнителни разходи по пътуването. Било очевидно, че Алън преживявал емоционален срив. Църквата си мислела, че се е преуморил, но неговата съпруга, която познавала силата и жара му, знаела, че това не било възможно. Тя знаела, че причина за срива било разбитото му сърце. Част от неговата същност била пленена и той мислел, че я е загубил завинаги. Лекси го завела на продължителна почивка, но той се измъчвал толкова силно, че могъл да си почине само частично по време

на пътуването, а когато състоянието му се влошило още повече, и за двамата станало невъзможно да си почиват. След като прекарали само една седмица в планината, без да могат да си починат, той поискал да се върне вкъщи, като си мислел, че никога няма да може да се оправи.

„ИЗЛЕЗ ОТ НЕГО!"

Лекси започнала отчаяно да търси Господ. Тогава й просветнало! Те се били провалили... но Бог все още не бил свършил с тях! Призивът и целта на Бог за А. А. Алън си оставали същите, както и преди.' Когато най-сетне осъзнала, че сатана се бил възползвал от дълбоката му тъга, тя започнала да се моли срещу атаката. Скоро Алън също осъзнал, че бил измъчван от демон, който използвал неговата емоционална рана. Той разбрал, че бил измъчван от демон. Спрял колата край пътя и помолил съпругата си да му положи ръце. Според Алън в мига, в който Лекси казала: „Излез от него, заповядвам ти да си ВЪРВИШ!" нечистият дух го напуснал и двамата се зарадвали заедно, а той действително усетил физическо освобождение и лекота да заменят тежестта, която чувствал преди. Тогава изведнъж му се приспало и преди Лекси да може да отбие от пътя, той вече спял. Така и не си спомнял как се прибрали у дома и как е стигнал до леглото си. Той спал като бебе в продължение на три дена, а когато се събудил, бил напълно възстановен.

ТИ НЕ УСПЯ ДА ПЛАТИШ ЦЕНАТА

През есента на 1949 г. Алън започнал да чува истории за чудотворни изцелителни събрания, които се случвали на различни места. Евангелизаторите, които ги провеждали, не били задължително изтъкнати проповедници. Всъщност имало много други проповедници, по-сладкодумни в своите послания от тях, но когато тези изцеляващи евангелизатори се молели за болните, чудесата се случвали толкова бързо, че никой не можел да ги преброи. Алън и съпругата му отказвали да повярват и на половината от историите, които се разказвали, но тяхното любопитство нараснало. Един ден някакъв приятел подхвърлил на Алън брой от списанието „Глас на изцеление". Ето как реагирал Алън тогава: **„Докато четях, аз се смеех и подигравах, фанатици, помислих си, когато затворих списанието и го захвърлих на бюрото си."** Някои от членовете на неговата църква се връщали от тези събрания със славни свидетелства, но Алън ги изгонил, чувствайки, че са тръгнали към фанатизъм.Лично аз не вярвам, че това е било истинското отношение на сърцето му по въпроса. Може и да е казал тези думи, но аз вярвам, че той е бил развълнуван вътре в сърцето си, защото е знаел, че вижда пред очите си изпълнението на собственото си призвание. И все пак човек може толкова да отпадне от призванието си, че нещата, които някога е считал за скъпоценни и достижими, да му се струват далечен спомен. Скоро след това няколко служители, приятели на Алън, го убедили да отиде до Далас и да посети съживление на Орал Робъртс. На път за там той си спомнил преживяването, което имал с Бог в своя килер преди много години. Припомнил си за тринадесетте неща, които го спирали

тогава да се движи в областта на чудесата. Като напуснал духовния си кабинет и се опитал вместо това да бъде пастир, той бил обърнал гръб на видението, дадено му от Бог. Докато приближавал към Далас, той все по-ясно осъзнавал, че там щял да стане свидетел точно на това, за което Бог го бил призовал. **„Но аз така и не бях платил цената за чудотворната сила на Бог в своя живот"** – разказвал той. Алън бил завладян от събранието и силата на Бог, в която действал Робъртс, чувствайки се, сякаш живее в книгата Деяния. Той гледал как се случвали чудо след чудо, но не виждал фанатизъм, а чудотворната сила на Бог. Докато стоял и наблюдавал молитвената линия, той отново чул гласа на Бог: „Сине мой, преди единадесет години ти потърси лицето Ми... преди единадесет години Аз те призовах в същото служение... Но ти пропусна да платиш цената и да направиш посвещението. Затова не успя да извършиш онова, за което те бях призовал." Сълзи се стичали по лицето на Алън. Той издигнал ръце и извикал: **„Господи, ще го направя!"**

ТРЪГВАМЕ, ТРЪГВАМЕ... ТРЪГНАХМЕ!

Две седмици след това той напуснал пастирското си място. Щял да го направи още следващата неделя, но неговата съпруга го помолила да изчака, за да се увери, че постъпва правилно. Незабавно пастири от цялата страна започнали да го канят като евангелизатор, а за по-малко от месец на амвона застанал нов пастир. Алън запазил църквата в Корпус Кристи като своя база, откъдето предприемал своите пътувания. Те пренесли всичките си вещи в една каравана и по-малко от три месеца след своя „пробив" А. А. Алън поел към съживленията. Той започнал да преглежда списъка от тринадесет изисквания, който Господ му бил дал преди единадесет години. Не можел да повярва, че е изгубил толкова много време. Единадесет години! Като разглеждал списъка, той забелязал, че условия дванадесет и тринадесет все още не били изпълнени. Всички останали били зачеркнати. Накрая с твърдата си решителност той успял да се справи и с последните две. След това в служението му започнали да се случват забележителни чудеса. През май 1950 Алън изпратил първия си репортаж до списанието „Глас на изцеление" с резултатите от голямата кампания в Оукланд, Калифорния. За събранията той писал:

„Мнозина казват, че това е едно от най-големите съживления в историята на Оукланд... Всяка нощ вълните на божествена слава така заливаха събранието, че мнозина свидетелстваха, че са били изцелени, докато си седели на местата."

През 1951 Алън взел съдбоносното решение да закупи палатка и да се представи като „изцеляващ" съживител. Той чул за една палатка, която се продавала оборудвана с осветление, пейки за сядане, платформа и озвучителна система. И всичко това за $8.500! Но имал само $1.500, затова повикал служителя и му предложил $1.500 като първоначална вноска. Собственикът му казал, че друг проповедник току-що му се бил обадил и предложил да плати веднага пълната цена, но той щял да се помоли за

това и щял да му се обади на другия ден. Когато на следващия ден му се обадил, Алън никак не бил учуден, че собственикът бил решил да му даде палатката срещу първоначалната вноска от $1.500. Останалата сума трябвало да бъде изплатена на вноски по $100, когато Алън можел да си го позволи. И така палатката вече била негова! На 4 юли 1951 съживителната палатка на Алън била издигната за първи път в Якима, Уошингтън.

НАЙ-ПОСЛЕ РАДИО

През ноември 1953 г. мечтата на Алън най-после се сбъднала. Той започнал излъчването на прочутото предаване «Часът на съживление на Алън», препредавано от девет обикновени и две свръхмощни станции. През 1955 г. Алън вече излъчвал по седемнадесет станции в Латинска Америка и осемнадесет в Щатите. Скоро му се наложило да установи постоянен офис, за да може да се справи с прииждащите писма. Той започнал да организира годишни служби в Куба и в Мексико. Мнозина се отзовавали на призивите за спасение, отричайки се от магьосничеството и унищожавайки идолите си на платформата. Тези съживления продължили от 1955 до 59, когато Кастро завзел властта. Алън сякаш избуявал още повече сред преследването и натиска. Описвали го като дребен „устат" човек, лицето му се кривяло в най-различни гримаси, докато гласът му ту се извисявал, ту преминавал в тих шепот. Той бил от “старата генерация” проповедници, които обичали да тропват с крак и си падали по гръмогласния смях, сълзите, виковете **“Слава на Бог!”**, езиците и дивото и живо танцуване. Понякога подскачал насам-натам, докато свирел на тамбура, а по време на събранията можело да се види някой да прави кълба по пътеката между редовете, друг да се тресе пред платформата, а трети да танцува с балетни стъпки сред тълпата. Временните моди и приумици никога не оказвали влияние върху Алън, но той чувствал, че трябвало да проповядва по този начин. Той не подбирал само меки думи в проповедите си и сякаш винаги успявал да превърне преследването в преимущество. Казвал онова, което мислел, и точно това идвали да чуят хората.

ТЕЖКИ УДАРИ В НОКСВИЛ

През 1955 г. срещу него започнали да се повдигат обвинения, като всяко следващо било по-сериозно от предишното. Това го засегнало дълбоко. Обвинението, че Алън пиел твърде много, винаги преследвало служението му. Дали хората вярвали на тези слухове или не зависело от това, дали слушали неговите врагове или приятелите му. Някои така и не повярвали, че той бил успял да преодолее злоупотребата с алкохола, белязала юношеството му. Но най-големият скандал избухнал през есента на 1955 г. по време на едно съживление в Ноксвил, Тенеси. Алън бил арестуван за шофиране в нетрезво състояние, но до дело така и не се стигнало, понеже той не се явил в съда. Той изоставил гаранцията от $1.000 и напуснал щата. Подробностите около инцидента са неясни. Но Алън твърдял, че пресата на Ноксвил била прочута с клеветите си срещу евангелизатори, и заявил, че дори му бил показан списък на проповедници, които били

платили на определени вестници, за да го оклеветят. Според негов близък помощник Алън разказал на приятелите си, че е бил ударен, изпаднал в безсъзнание и отвлечен. Когато се събудил, по неговите думи, се намирал в „задимена стая и някой го наливал с алкохол". Все пак плъзнал слух, че Алън бил потвърдил обвиненията пред известни служители в Ноксвил.

ОТТЕГЛЯНЕ? НЯМА НАЧИН!

През 1956 г., след като Ралф М. Ригс, секретарят на Генералния съвет на Асамблеите на Бога, чул за обвиненията и скандала, той изпратил на Алън писмо, в което го молел да се оттегли от публични събрания, докато нещата се изяснят. Алън преценил, че искането било неизпълнимо и почувствал, че организацията му го била изоставила, за да спаси репутацията си, точно когато най-много се нуждаел от нея. Той изпратил на Ригс огнено писмо, в което му припомнял как двамата са служили заедно **„в продължение на осемнадесет години, без нито веднъж моята почтеност да бъде поставена под въпрос"** и после върнал документите си на служител на Асамблеите на Бога, като заявил, че това „не е голяма загуба". Той казал на Ригс: **„...оттегляне от публично служение в този момент би съсипало служението ми, защото би изглеждало като признаване на вина."** Обвиненията предизвикали много проблеми и в асоциацията „Глас на изцеление". Въпреки че Лекси уверила водачите на асоциацията, че обвиненията били неверни, Гордън Линдзи чувствал, че онези, които принадлежали към групата, трябвало да имат здрава позиция относно личния морал, затова Алън напуснал и тяхното обединение.Дъщерята на Алън чувствала, че „Глас на изцеление" в действителност била организация на евангелизатори към Асамблеите на Бога. Според нейните думи те се опитвали „твърде старателно да работят в границите на Асамблеите". Ако били нарушени правилата в главната деноминация, служителят най-вероятно щял да си има проблеми и в мрежата на Глас на изцеление.

Р. У. ШАМБАК РАЗКАЗВА

Едно от най-големите евангелизаторски служения в нашето поколение е това на Р. У Шамбак от Тайлър, Тексас. В самото начало на своето служение, той се присъединил към съживителния тим на Алън и скоро станал дясната му ръка. Като почтен човек с характер, той знаел какво означава да плащаш йената за съживление. Наскоро с Шамбак бяхме в един и същи град, на един и същи семинар и аз споделих с него моята гледна точка относно важността на това да съхраним историята за идните поколения. Той се съгласи да ми разкаже своята част от историята за А. А. Алън и докато си говорехме, сподели с мен някои много интересни неща. Шамбак ми разказа как се присъединил към съживителния тим на А. А. Алън вечерта преди инцидента в Ноксвил. Тогава той направи смайващо твърдение, противно на всички останали записани сведения за Алън. Шамбак каза, че Алън не бил пиян. „Знам това – заяви той, – понеже бях с него в колата!" Той каза, че цялата история била заговор, целящ да съсипе служението на Алън. А след скандала в Ноксвил той бил свидетел на

крайното преследване, което се надигнало срещу Алън. Точно тогава Шамбак се научил как се плаща цената за съживление. Независимо от обвиненията, повдигани срещу Алън, Шамбак познавал неговата почтеност, понеже бил с него през цялото време. Затова останал да помага вярно на служението на Алън. През шестте години, докато бил негов помощник, той бил до евангелизатора при всяко от пътуванията му. “Той беше човек на Бог – спомня си Шамбак. – Бях с него през цялото време, като ръка в ръкавица. Когато пътувахме заедно, дори спяхме в една стая! Той никога не направи нещо, противно на Словото. Той беше мъж на молитва и мъж на чудеса. Такъв го познавах.” Шамбак описва Алън още като „много открит" човек, достъпен за всички по всяко време. „В него нямаше и грам завист - смее се Шамбак. – Ако започвах да проповядвам за нещо, той се провикваше: **„Давай, Шамбак, давай така!"** После се облягаше назад и ме оставяше да проповядвам, където и да се намирахме.” Шамбак шеговито сравнява облеклото на Алън и неговата натура с „кръстоска между Джеймс Кегни и Спайкс Джоунс". Докато двамата с Шамбак излизахме от хотела, за да продължим разговора си, забелязахме на паркинга пожарникарски камион. „О, Робъртс, това ми напомня за една друга история." Шамбак разказа, че историята с огъня на върха на палатката по време на събранието в Лос Анджелис наистина се е случила! Пожарникарите сновели с камионите си нагоре-надолу по улиците, търсейки огъня, но не можели да го открият. Те били сигурни, че някъде нещо горяло, понеже виждали пушека. Накрая камионите се отправили към палатката, но когато пристигнали, не открили следи от пожар. „Бог искаше всички да разберат, че сме в града – усмихна се той. – Затова Той постави святия Си огън на върха на онази палатка просто за да могат хората да знаят къде сме." А какво ще кажеш за „чудотворното масло", което се появявало по ръцете на хората? „И това също е вярно. Аз самият получих част от него върху собствените си ръце" – отвърна Шамбак. На едно от събранията в Лос Анджелис „масло се появи по ръцете на всички, с изключение на Алън – отбелязва с усмивка Шамбак. – Вярвам, че Бог го допусна, само за да докаже, че е истинско, а не някакъв номер." Шамбак напуснал А. А. Алън, за да започне собственото си служение през 1961 г. Но го подкрепял вярно до края на живота му. Ако има някой, който да служи по начин, наподобяващ служението на А. А. Алън, то това е големият евангелизатор Р. У. Шамбак.

НАПРЕД! ЗА КРАТКО

И така, Алън върнал документите си на служител към Асамблеите на Бога, прекратил връзките си с асоциацията Глас на изцеление и станал независим евангелизатор. Мнозина казвали, че това му подхождало много, и историческите книги свидетелстват за същото. Повечето евангелизатори работят добре като независими, стига да останат „прикрепени" към онези, които разбират техния призив и могат да ги съветват духовно. Те може да продължат да принадлежат към дадена църква, но тази местна църква трябва да им осигури свобода да изпълнят своя индивидуален призив. Понякога е толкова трудно техните методи да срещнат одобрението на

дадена организация, понеже двете неща са толкова различни. Евангелизаторите-съживители са бързи, диви, драматични и притежават силата на бивол. Ако един пастир разбере призива на даден евангелизатор, двамата може да успеят да се сработят. Но ако пастирът се опитва да контролира евангелизатора да пасне на нуждите на местната църква, тогава би възникнал проблем. През 1956 г. в повечето служения сякаш настъпила промяна. Но Алън намерил начин да продължи напред в момент, когато мнозина изоставали поради финансови причини. Той знаел как да събира пари и продължавал да стои в призванието си. И така Алън започнал издаването на собствено списание Miracle Magazine. В него били поместваны негови послания върху изцелението и освобождението, както и много свидетелства за изцеление. В края на 1956 г. списанието имало над двеста хиляди платени абонамента. До есента Алън вече бил основал Miracle Revival Fellowship (Сдружение „Чудотворно съживление" — бел. пр.), независима организация, която ръкополагала служители и подкрепяла мисии. Той твърдо отричал всякакви обвинения, че тя била с „деноминационна ориентация". Алън съобщил за петстотин служители при първото ръкополагане.

СЕНЗАЦИОННОСТ, СПОРОВЕ И ЧУДЕСА

След инцидента в Ноксвил Алън се превърнал в много противоречива фигура и медиите го преследвали навсякъде, надявайки се на сензация. Появявали се съобщения за диви и сензационни истории, случили се по време на съживленията на Алън, но много от тях целели единствено да опетнят служението му. Лекси разказвала, че по онова време враговете на Алън не се спирали пред нищо в желанието си да го унищожат. Изглежда, винаги когато бил атакуван и преследван, той отвръщал с някакво необикновено чудо или проявление, като стигал дори до крайности в желанието си да докаже своето призвание. В Лос Анджелис се разказвало, че на челото на Алън се бил появил кръст, а над палатката му горял огън, както Р. У. Шамбак спомена по-рано в тази глава. Според Алън това било знак. в подкрепа на това той цитирал Езекил 9:4, където се говори, че ангел бил изпратен от небето, за да постави белег на челата на всички хора, които викат към Господ поради злото на земята. Случките със знака на челото на Алън и огъня над палатката били описани в пресата. Фотографът на Алън Р. Е. Кемъри заснел един човек на чиито ръце се появили белези от пирони. На друго съживително събрание „чудотворно масло" започнало да тече по челата и ръцете на присъстващите. Алън отговорил на онези, които го запитали за това проявление, цитирайки Евреи 1:9, където се казва, че наградата за омразата към злото и обичта към доброто е помазанието на радост.Той също така бил критикуван, че продавал касета, която запечатала звуците, издавани от обладана от демон жена, както и книжка, съдържаща осемнадесет рисунки на демони, направени от обладан човек. Някои от изцеленията били сензационни. На едно от събранията в Лос Анжелис една жена, тежаща двеста и двадесет килограма, загубила деветдесет килограма още щом Алън й положил ръце. Хората

свидетелствали, че видяли с очите си как тялото й се стопило. Един пастир на Пълното Евангелие, който в продължение на почти петдесет години имал на ръцете си болест, наричана „алигаторски люспи", бил изцелен, докато си седял на платформата зад Алън. Коричките изсъхнали, паднали и отдолу се появила нова кожа. За първи път пастирът можел да облече риза с къси ръкави. Друг човек си карал по магистралата, слушайки по радиото „Часът на Алън", и бил докоснат в сърцето си. Отбил колата встрани, поставил ръце на радиоприемника и се молил заедно с Алън Бог да „върне обратно всички части". Неговия десен бял дроб, три ребра и гръдна кост били премахнати по хирургически път, а освен това бил загубил втория пръст на левия си крак поради болест. Същата вечер пръстът израснал напълно, с нокът, а неговият лекар бил изумен, когато рентгеновите снимки показали, че всичко, което някога бил премахнал, се било върнало на мястото си. Когато през 1957 Алън пожелал да пусне реклама в Akron Journal, той получил отказ. Вместо това вестникът публикувал на първа страница „опетняващ материал" за неговото служение, който предупреждавал града за предстоящото съживление. Алън заявил, че получил абсолютно безплатно реклама на първа страница, струваща $25.000. В средата на петдесетте той обявил тотална война на деноминационализма и „измислената от хора религия". Въпреки че много от нещата, които казал и написал, били верни, било очевидно, че той бил подтикван от болка и объркване. Когато отново се опитал да установи контакти с Асамблеите на Бога, по неговите думи, те го пропъдили, като посъветвали всички да го отбягват. Въпреки че Генералният съвет отхвърлил това негово твърдение, те заявили, че служението му „хвърляло сянка". С други думи, ако някой се обвържел с Алън, неговият собствен характер щял да бъде поставен под въпрос.

ЧУДЕСА ОТ ДОЛИНАТА

Въпреки споровете служението на Алън продължило да расте и той направил Международен подготвителен лагер за чудотворно съживление за служители. Там той учел служителите на принципите на просперитета, изцелението, изгонването на демони и различни други предмети. През януари 1958 г., докато провеждал съживление във Финикс, Аризона, Бог вложил в сърцето му да построи там Библейско училище. Същата сутрин му подарили деветстотин хектара земя на няколко мили от Тумстоун, Аризона. Той нарекъл това парче земя Долината на чудесата и започнал да строи там база за служението си и за подготвителния център. Удвоил размерите на имота и в резултат на служението му там били новородени много представители на местното индианско население. Християните от областта били мощно съживени, а през 60-те години центърът вече бил част от разрасналия се град. През 1958 за съживлението „Глас на изцеление" настъпило време на криза, но Алън продължавал с пълна сила. Същата година той обявил програмата на своето служение в Долината на чудесата с петте основни направления: съживленията в палатка, радио-програмата „Съживителният час на Алън", задокеанските мисионерски

програми, Подготвителният център в Долината на чудесата и издателският отдел. Някъде по това време Алън започнал да проповядва просперитет според Библията. Всъщност почти всичко, за което говорел, се отнасяло по някакъв начин до финансовото преуспяване. На събранията му присъствали хора от всички социални прослойки. Той проповядвал същото послание със същия жар на всяка публика, като никога не нагласял текста така, че да пасне на положението на слушателите. На неговите събрания можело да се види всичко - от палта от норки и перли, до боси крака и работни комбинезони. Когато хората минавали през паркинга, можели да забележат както лъскави кадилаци, така и гюруци, завързани с ръждива тел. Но през 1960 г., в разгара на расовото напрежение, Ку Клукс Клан заплашили да провалят събранията на Алън, където присъствали и бели, и черни хора. Те успели да взривят с динамит намиращ се наблизо мост, надявайки се с това да сплашат Алън и неговата група, но и хвалебствената служба, и тази посветена на водно кръщение продължили без ни най-малък признак на страх. Също през 1960 г. Алън построил църква в Долината на чудесата, която побирала четири хиляди души. Той имал големи планове за този град и възнамерявал да строи частни домове, съоръжения за отдих и медийни центрове.

ТРАГИЧЕН КРАЙ

Нещо се случило през последните няколко години от живота и служението на Алън. Въпреки че подробностите са мъгляви, срещу него било заведено дело за укриване на данъци в размер на $300.000, а през 1967 г. Алън и неговата съпруга Лекси се разделили. Обстоятелствата около този инцидент са неясни, но приятелите на семейството твърдят, че двойката никога не стигнала до развод. Малкото известни подробности свидетелстват, че преди да се разделят, всеки от двамата е бил изцяло отдаден да служи на Господ до своята смърт, като Лекси работела у дома като журналист, а Алън пътувал постоянно и рядко се връщал вкъщи. Някои вярвали, че ако Алън не бил умрял, малко след разделянето им двамата с Лекси щели отново да се съберат. След тяхната смърт те били погребани един до друг на територията на Долината на чудесата, споделяйки обща надгробна плоча. През 1969 г. Алън развил болезнен артрит в коляното си. Той прекарвал много време, спомняйки си своето скромно начало. Според него през онази година списанието Miracle Magazine достигнало тираж 340 000, с писма, пристигащи от деветдесет страни. Но скоро положението на Алън станало сериозно и той се подложил на операция на коляното. Болката била толкова голяма, че един младеж на име Дон Стюард започнал да го замества зад амвона по време на походите. На 11 юни 1970 г. Алън пристигнал в Сан Франциско и нает стая в Джак Тар Хотел (сега името му е Cathedral Hills Quality Hotel). Той се регистрирал в 12:56 на обяд. На следващия ден имал уговорен преглед за 9:00 сутринта в Медицинския център на Калифорнийския университет в Сан Франциско, за да се реши дали е необходимо да се направи втора операция на колената му. Някъде около 9:00 ч. същата вечер Алън се обадил на своя добър приятел Бернард

Шварц. Подробности за разговора не са известни, но Шварц бил обезпокоен и тръгнал към хотела. Когато пристигнал, стаята на Алън била заключена, а той не отговарял. Шварц казал на помощник-администратора за проблема и вратата била отключена с резервен ключ. В 9:15 ч. Алън бил намерен мъртъв от Шварц и помощник-администратора. В доклада на следователя било записано, че Алън седял в стол пред телевизора. Официалният смъртен акт бил подписан в 11:23 ч. вечерта на 11 юни 1970 г. А. А. Алън бил на петдесет и девет години.

КАКВО СЕ СЛУЧИЛО? ЗАКЛЮЧЕНИЕТО НА СЪДЕБНИЯ ЛЕКАР

Има някои подробности около смъртта на А. А. Алън, които са много важни. Въпреки че не било известно на широката общественост, той страдал от напреднал артрит. Всъщност документирано е, че неговият личен лекар д-р Сиймор Фарбър му бил предписал перкодан, секонал и валиум за облекчаване на болката и предизвиканото от нея безсъние. Ето ги фактите: Заключението на съдебния лекар, случай за Аса Алонсо Алън установило съдържание на алкохол в кръвта 0.036 процента – много високо и концентрирано съдържание на алкохол в кръвоносната система. Причината за смъртта според заключението на съдебния лекар била „остро алкохолно отравяне и мастна инфилтрация на черния дроб". На пръв поглед изглежда сякаш Алън е умрял като хроничен алкохолик, но при по-дълбока проверка вярвам, че ще открием точно обратното. Ето какво мисля за онова, което се е случило тогава.

ПОЧАКАЙТЕ! НЕКА РАЗСЛЕДВАМЕ

На първо място, личният лекар на Алън го е познавал много добре. Въпреки че един хроничен алкохолик може да заблуди новака, той не би могъл да излъже личния си лекар, особено ако последният има възможност да го преглежда толкова често, колкото д-р Фарбър е преглеждал Алън. Д-р Фарбър не би предписал толкова силно адиктивни лекарства като перкодан, валиум и секонал на хроничен алкохолик. Това би било равносилно на смъртна присъда, тъй като комбинацията от алкохол и предписаните успокоителни наркотични вещества би довела до смърт. Когато било направено изследване на кръвта на Алън в лабораторията по токсикология, в нея нямало никакви следи от лекарствени средства, въпреки че на мястото на смъртта имало много от предписаните лекарства. Най-близките приятели на Алън казват, че той ненавиждал, дори мразел лекарствата. Непрекъснато повтарял, че не желае да взема хапчета, преди да проповядва, понеже му пречели да мисли ясно. Имайки предвид как е бил отгледан Алън, мисля, че става въпрос за негово лично решение. Той изпитвал жестоки болки поради артрита — всъщност, той почти не можел да се движи от болка. Медицински работници, които се занимават с болни от артрит, казват, че за техните пациенти не е нещо необичайно да използват алкохола за лечебни цели. Мнозина прибягват към него, вместо да развият зависимост към предписаните наркотици. Не се опитвам да изработя извинение, а да представя реалността. Трябва да се отбележи, че

заключението на съдебния лекар определя причината за смъртта като „остър", а не „хроничен" алкохолизъм. Тези два медицински термина имат две съвсем различни значения. „Остър" означава бърз, внезапен, докато „хроничен" означава продължителен, което в случая би означавало алкохолик. Заключението на съдебния лекар твърди, че Алън е починал от внезапно алкохолно отравяне, а не от алкохолизъм. Ето още един факт. Според аутопсионния протокол мастната тъкан, открита в черния дроб, потвърждава хипотезата за продължително алкохолно опиянение. Трябва също така да разберем, че в медицинско отношение има разлика между хроничните и хабитуалните пияници. Хроничните алкохолици са хора, които пият от доста време, като са пияни през по-голямата част от времето, независимо дали им личи или не. Хабитуалните, наричани още социални пияници може да са започнали да се напиват само от няколко седмици. След като обсъдих тази аутопсионна диагноза с няколко прочути лекари и специалисти от цялата страна, те ми обясниха, че в случая не става въпрос за цироза. Цироза на черния дроб може да бъде причинена от хроничен алкохолизъм и представлява некроза (смърт) на тъканта на черния дроб, която се разпространява постепенно за период от време. Ако мастната тъкан в черния дроб продължи да инфилтрира околната тъкан вследствие честата употреба на алкохол, това може да доведе до цироза. Продължителното поглъщане на значителни количества алкохол води до натрупването на мастна тъкан в черния дроб. Ако човекът не приема алкохол в продължение на няколко дни, натрупванията се стопяват и се възстановява нормалното състояние на тъканта. Алън е имал черен дроб на човек, който в продължение на няколко седмици или месец се е напивал редовно, което означава просто, че е пиел до състояние на алкохолно опиянение. В заключението на съдебния лекар повече внимание се обръща на възпалението на неговите стави, отколкото на съдържанието на алкохол в кръвта му. Всъщност, нищо не свидетелства, че Алън е бил алкохолик, както показвало състоянието на черния му дроб. Вместо това много по-обосновано би било да се смята, че алкохолът е бил приеман лечебно. Ето какво още вярвам. Алън не е бил алкохолик, но смятам, че от време на време е прибягвал до алкохола като лекарствено средство срещу болката, и за да бъда честен, не мисля, че той е намирал някаква разлика между алкохола и предписаните лекарства. Той мразел болкоуспокояващите и техните продължителни странични ефекти. От друга страна, въздействието на алкохола бързо отслабва и вероятно за Алън влиянието му не е било толкова силно. Може би невинаги е избирал алкохола пред лекарствата, но от медицинското заключение става ясно, че е правел така поне от няколко седмици. Лесно е да се разсъждава трезво при отсъствието на телесна болка, но когато човек изпитва постоянна и нетърпима болка, нещата понякога изглеждат доста по-различно. Аз смятам, че Алън е изпитвал невероятни болки вечерта, преди да умре. Това става ясно и от факта, че бил долетял в Сан Франциско, за да се прегледа при лекар на следващия ден. От сведенията, които съм успял да събера, правя заключението, че през онази злочеста вечер на 11 юни 1970 г. в отчаян опит да спре болката, Алън буквално се напил до смърт.

ДОЛИНАТА НА СЕНКИТЕ

Въпреки че някои подробности около служението му в края на неговия живот остават неизяснени, г-жа Хелън Макмеинс, която някога завеждала финансовия отдел, все още е запазила голямата си любов и уважение към Алън и смята, че той бил „единствен по рода си". Според г-жа Макмеинс той е бил открит и честен за парите, влизащи в служението, и тя си спомня как той донасял тежките торби с даренията, взети специално за него и ги стоварвал на масата. **„Прибери всичко това за служението, Хелън** – спомня си тя думите на Алън, – **всичко това принадлежи на Бог."** Макмеинс разказва, че той ден и нощ работел за хората, без да знае умора. „Нищо не беше записано на неговото име – нито къщата, нито каквото и да било друго в Долината на чудесата – твърди г-жа Макмеинс. – Според собствените му думи, когато починел, всичкото имущество трябвало да остане на Бог." Г-жа Макмеинс с тъга сподели, че не вярва някога да е имало друг служител като А. А. Алън. „Той не се страхуваше да се бие с дявола – заяви тя, – а когато не се страхуваш да се биеш с дявола, срещу теб започват да се надигат всякакъв вид гонения." Г-жа Макмеинс и нейният съпруг са очарователна двойка и все още поддържат близки взаимоотношения със сина на Алън Джеймс. Според тях Джеймс Алън високо цени служението на своите родители. Въпреки усърдието на Алън, изглежда, че харизматичното му излъчване и насоката на служението му през последните години били силно повлияни от публикациите, в които яростно изобличавал някои определени църкви, и от голямото внимание, което отделял на обреците и финансовия просперитет. Дали изключителната болка, предателствата и деноминационните заговори срещу него са били това, което го е подтикнало към подобен тип служение? Дали Бог е отклонил фокуса на Алън от чудотворното служение на божествено изцеление? Каквито и да са били причините, аз мисля, че служението на А. А. Алън е завършило твърде тъжно и доста напомня това на Джон Александър Дауи. Точно, както се случило с града на Дауи Сион, Долината на чудесата на Алън вече няма никакво духовно предназначение. Днес Чудотворната долина е просто деветстотин хектара земя. Наскоро научих, че някакъв фермер бил закупил имота и планирал да обработва земята. Всички сгради били взети под наем или разрушени. Спонсорирах една група хора да отидат до Долината на чудесата, за да потърсят следи и спомени от времето на Алън. Онова, което те откриха, бе шокиращо. Изхвърлени накуп до някаква сграда, те намерили стотици писма със свидетелства, лични тетрадки, писма, финансови дневници, служебни снимки, оригинален текст от списанието Miracle Magazine, кинолента, непроявени негативи и една безценна тетрадка със свидетелства за изцеления, придружени със снимки. Свидетелствата разказвали за стотици изцеления: глухота, алергия, мигрена, болести на белите дробове, язва, рак, артрит, заболявания на костите, слепота. Всичко това било там, а човекът, който изхвърлил тези неща на боклука, явно е направил един последен опит да унищожи всяка следа от служението на А. А. Алън. Но Бог е имал по-различни планове. Днес тези документи са описани и

заведени в историческия музей при Библиотеката на реформаторите и съживителите в Ървайн, Калифорния. Те ще бъдат съхранени за идните поколения. Тук вие можете не само да изучавате духовната история, но и да я видите и преживеете.

ДА ПРОДЪЛЖИМ НАТАТЪК

Зная, че Алън е правил грешки. Това не ме притеснява. Но въпреки грешките той се опита да ни покаже как да плащаме цената за духовната сила. Всъщност Р. У. Шамбак се научил да плаща цената, наблюдавайки него. Алън преодолял своето ужасяващо детство, за да преследва призива на Бог и заради това той и служението му заслужават нашата похвала, още повече, че почти успял. Но той не отишъл достатъчно далеч. Трябва да отидем още по-далеч от Алън, ако искаме да успеем. Какво се иска? Това звучи толкова изтъркано, но ще го кажа отново: Остани в своето призвание. Не се впускай в разни начинания, за да задоволиш искането на някой друг или собствените си желания, и не се оставяй преследването и упреците да те притиснат в ъгъла. Какво още се иска? Започни да изграждаш имунитет към нещата, които ти влияят отрицателно. Как? Пази сърцето си. Нека Бог да те води със Своето Слово, докато в теб не остане и следа от отстъпничество или себеизтъкване. Скоро след това преследването в тази област от живота няма да оказва никакво влияние върху теб. Тогава, ако усетиш друг „удар" или нещо започне да те тревожи, започни да изграждаш имунитет и в тази област. Открий стихове, говорещи за това и отговарящи на твоя призив. После ги изговаряй над сърцето си, докато изпълнят съществото ти и станат част от теб. По този начин ти развиваш своя имунитет. И когато нещо се опита да те спре, ти ще минеш през него, а Словото ще пази сърцето ти. Ти ще си заздравил духовната си сила. Изпълвай се ежедневно със служението на Святия Дух. Позволи Му да изпълни живота с помазанието на радост и веселие. Неговата радост е това, което ти дава силата да успееш. Не се опитвай да устоиш сам, но се заобиколи с хора, които познават твоя призив и са изпълнени със силата на Словото и Духа. Ако нямаш такива приятелства в своя живот и служение, тогава помоли Бог да те дари с божествените връзки и взаимоотношения. Не става въпрос за лакеи, които те подкрепят и насърчават независимо от решенията, които вземаш, били те правилни или погрешни, но за божествени взаимоотношения с хора, които знаят от своя личен опит как да стоят здраво в Духа. Ако се пазят чисти, те ще са екипирани да те съветват за нещата в твоя живот и да ти помогнат, когато изпаднеш в някаква криза. Не претърсвай Писанията, за да намериш стихове, с които да спориш с обвинителите си. Ако го направиш, ще имаш грубо и огорчено служение. Понякога е трудно да се въздържим, но Бог е Този, който мъздовъздава за Своите хора! Затова остави Бог да си върши работата, а ти върши своята. Изучавай Писанията на първо място за себе си. И когато Божието Слово те изцели и започнеш чрез него да изграждаш своя имунитет и да се изпълваш със Святия Дух, тогава ще можеш да се издигнеш до следващото ниво в служението си. Но ако спреш, за да сочиш с пръст другите, ще си останеш

там, където си. Ако твърде дълго останеш на едно и също ниво, ще станеш муден и ще започнеш да се опитваш да служиш в други области. Или пък ще потърсиш различно „ударение” в собственото си служение. Някои са се застояли толкова време на едно и също място, че не могат да намерят пътя към своето възстановяване. Няма нищо ново под слънцето. Онова, което се е случило на тези велики мъже и жени в миналото, може да се случи отново, затова научете се от техния живот и заздравете вътрешния си човек. За да изпълните волята на Бог, се изисква духовна сила. Решете, че вашият живот ще бъде духовно успешен на небето и на земята за слава на Бог.